

Мариус Габриел
Седмата луна

Встъпление

1970

ХОНКОНГ

Бе петнадесетият ден на седмата луна. Откъм Китай се задаваше буря. Неуморният поток от хора, идващи откъм Коулун в ранната утрин, не спираше. Всички улици и площади бяха буквално задръстени от хора. В кафеникавия пушек на автомобилните двигатели петмилионният град тръгваше на работа. Слънцето, едва изгряло, вече умираше – потъваше в кървавия буреносен облак, задаващ се откъм изток.

Франсин се бе настанила удобно на меката задна седалка на кремавия ролс-ройс. Докато чакаше ферибота, шофьорът Ка Тай не криеше нетърпението си.

Досами платното един старец беше подредил на сергията си хартиени играчки. Все желани неща – къщи, коли, коне, мебели – изящно изработени. Шофьорът пред ролс-ройса слезе от колата си, за да си купи няколко, и задръсти движението.

Ка Тай натисна клаксона и в морето от звуци прозвуча възмутен рев.

– Недей – нареди му Франсин. – Не сме се забързали за никъде. Остави го да напазарува на спокойствие.

– Извинете, мем – каза Ка Тай. В половината Югоизточна Азия прислужниците й, служителите, та дори и мнозина от бизнеспартньорите й се обръщаха към нея с тази дума.

Вестниците, излизачи на китайски, я назоваваха с друга дума: „ну-хуан“. Императрица. Нейните служители азиатци обаче винаги я наричаха „мем“. Бяха се обръщали към европейските дами с тази дума открай време, още от дните, когато Тихоокеанският район бе далечна колония, а не смуцаващ извор на глобално богатство. Веднъж бе запитала един от мениджърите си защо я наричат така. „Защото винаги се държите като британска дама“, бе й отвърнал с усмивка той. В думите му обаче имаше и известна доза подигравка. Тя никога не отсъствуваше в думите, с които азиатците назоваваха жителите на Запада. Франсин подозираше, че въпреки всички обяснения те винаги ще я възприемат като гуйло, гайджин или фаран, тоест като чуждестранен дявол.

Тя бе наполовина китайка и наполовина британка. Казваше се

Франсин Лорънс. Китайското ѝ име – Ли Ю Фа – бе само избледняващ спомен. Овехтяла вещ, която нито можеш да използваш, нито да изхвърлиш.

На петдесет години тя бе стегната и изпълнена с енергия. Тъмната ѝ коса бе късо подстригана, така че естествената ѝ вълнистост почти не се забелязваше. Изящното ѝ лице бе овално, със сочни устни и зеленикави очи. Някога мнозина мъже я бяха пожелавали заради красотата ѝ. Днес, макар все още да бе привлекателна, обръщаха по-голямо внимание на богатството и влиянието ѝ. Бе познала само един мъж, обикнал я заради сърцето и душата ѝ. Отдавна обаче не притежаваше тези неща. След като те бяха изтръгнати от нея, вече не ѝ остана какво да споделя с този мъж. Нямаше деца. Продължаваше да гради империята си и се надяваше това ѝ занимание да не престане поне още четиридесет години. Понякога си задаваше въпроса на кого ще остави всичко, след като умре. Богатството ѝ бе значително: пари, сгради, земя и заводи, струващи много милиони долари. Този въпрос обаче не я смущаваше. Бе съвсем сама на този свят и не градеше империята си за някой друг. Градеше я за себе си. Тази империя бе едновременно нейно достижение и нейно убежище. Щеше да стане и неин паметник. Човекът пред тях продължаваше да се пазари за цената на книжните играчки. И защо ли? Нали щеше да ги отнесе в дома си и да ги изгори. Бе започнал Празникът на гладните призраци, опасно време. В дните на седмата луна вратите на подземния свят се отваряха и оттам излизаха на свобода призраците на тези, които не са били погребани в съответствие с ритуалите. Хартуените имитации на светските предмети щяха да бъдат запалени, за да се умиловат гладните и скитащи призраци.

Таоизмът я вълнуваше толкова, колкото и Библията. При все това, без да се замисля, тя потупа Ка Тай по рамото и каза:

– Купи ми малко пари за духовете.

– Да, мем – каза той, без да се изненадва от молбата ѝ. – Какво друго да купя?

– Самолет. Кон. Играчки. Храна. Дрехи.

– Да, мем.

Слезе от колата и тръгна към стареца с хартиените играчки.

Телефонът, вграден в дъбовата ламперия до нея, иззвъня. Франсин взе слушалката.

– Да?

– Добро утро, мем.

Франсин си погледна часовника. Работният ден, който в Хонконг

едва започваше, в Манхатън вече бе приключил.

– Добър вечер, Сесилия. Защо си още на работа? Да не би нещо да не е наред?

– Случи се нещо в края на работното време, мем. Сесилия Тан работеше при Франсин от петнадесет години. Още от общите им дни в Сингапур, когато между двете се изградиха доверие и разбирателство.

– Какво?

Последва кратко мълчание.

– Дойде посетителка. Млада дама от Борнео.

– Какво казваш?

– Дойде една млада дама – каза Сесилия безстрастно. – Твърди, че ви познава. Че за последен път сте били заедно много отдавна в Борнео. В Саравак. Франсин внезапно изстина.

– Сега при теб ли е?

– Не. След като разбра, че ви няма, си тръгна.

– Говори ли с нея?

– Малко.

– Какво друго можеш да ми кажеш за тази млада дама?

– Бе млада серани – каза Сесилия, като използва малайската дума за евразийка.

– Опиши ми я?

– Хубава. Със стройна фигура. С минипола и сако. Дрехите ѝ не бяха скъпи, но подбрани с вкус.

– Цветът на очите ѝ?

– Съжالياвам, но не обърнах внимание. Франсин усети напрежение в гласа ѝ.

– Тя стоя тук съвсем за малко – поясни Сесилия.

– Под какво име се представи?

– Сакура Уеда.

– Това е японско име.

– Да. Каза, че живяла дълги години в Япония. Навремето обаче имала друго име.

– Какво? – прошепна Франсин.

– Каза, че ще ви го каже, когато се видите.

– Остави ли визитна картичка? Или поне съобщи ли ти адреса си?

– Не. Каза, че ще ви потърси, когато се върнете в Ню Йорк. Обясних ѝ, че ще бъдете тук следващия вторник.

Дъхът на Франсин бе спрял. Нещо в гърдите я стягаше. Тя продължаваше да наблюдава уличното движение, но пред очите ѝ се бе появил

друг път. От други времена.

– Мем? Чувате ли ме?

Очевидно бе мълчала твърде дълго и бе разтревожила Сесилия.

– Да, да, чувам те. – После си погледна часовника. – Ще ти се обади по-късно, след като се прибера.

– Добре, мем.

Сесилия затвори телефона.

Франсин също затвори. Бе като замаяна. Нима бе възможно? Нима такива неща можеха да се случат? Още преди години съзнателно се беше опитала да се освободи от надеждата си. Преди това понякога все още мечтаеше за новина, подобна на сегашната. Болката от пробуждането винаги се оказваше ужасна. Не по-малко ужасна от радостта на мечтите. Бе извървяла голяма част от житейския си път и бе изгубила по него толкова много, че вече не се боеше от нови загуби. Продължаваше обаче да изпитва страх от своя мъчител – надеждата.

– Мем?

Франсин погледна шофьора, без да го вижда. Ка Тай бе отворил вратата на ролс-ройса, челото му беше сбърчено.

– Добре ли сте, мем?

Тя вдигна ръце и затисна очите си.

– Да, добре съм.

Ръцете му бяха пълни с книжни играчки.

– Вижте какво купих.

Подаде ѝ ги. Бе купил точно това, което му бе поръчала. Нетрайни хартиени изображения на всичко, което бе готова да даде. На всичко, което бе готова да стори.

Самолет. Кон. Играчки. Храна. Дрехи. Всичко.

Тя сложи играчките на седалката до себе си и каза:

– Да побързаме.

До вечерта Франсин бе повторила толкова пъти наум думите, чути от Сесилия, че те бяха започнали да губят смисъла си. Страхуваше се, че не ги е разбрала както трябва. Че им е придала някакъв друг смисъл, различен от истинския.

„Млада серани. За последен път сте били заедно в Борнео. Много отдавна. В Саравак.“

През двадесетте години, откакто бе започнала бизнеса си, много хора се бяха опитвали да я измамат. Никой обаче не бе прибягнал до тази конкретна хитрина. От друга страна, малцина бяха тези, които знаеха къде и как е живяла през войната. Подобно на мнозина пострадали от

нея, тя не бе превърнала страданията си в реклама. Бе ги погребала в собствената си памет. Думите обаче отприщиха порой от картини. Отвратителни и очарователни. Ужасяващи и предизвикващи умиление.

Хубава. Със стройна фигура. С минипола и сако. Дрехите ѝ не били скъпи, но стилни. Живяла дълги години в Япония.

Япония. Само там не бе проверявала. Дали в тази единствена дума не се криеше истината?

„Навремето имала друго име. Ще ви го каже, когато се видите. Ще ви потърси, когато се върнете в Ню Йорк.“

Мусонът беше докарал дъжд. Водата се стичаше на струйки по прозорците. Тя вечеряше сама в лакираната си столова.

Преди бе живяла в Цим Ша Цуй. През началото на шестдесетте години новото жилищно строителство предизвика главоломно увеличаване на цената на земята, така че през 1966 година тя премести фабриката в нов промишлен район в Тай По. Продаде стария терен на една хотелиерска компания, спечели от сделката пет милиона долара и незабавно реинвестира по-голямата част от тази сума в бизнеса. С остатъка си купи ново жилище във Виктория Пийк, като парите ѝ помогнаха да се пребори и с колониалната администрация, и с местните жители.

Къщата ѝ бе почти дворец – девет стаи и голяма тераса, от която се виждаше целият залив. Имаше плуven басейн на покрива и подземен гараж с места за пет коли. Жилището обаче най-вече ѝ харесваше заради разположението си. От грижливо поддържаната градина можеше да навлезе направо в горичка, изпълнена с бамбук, папрат и хибискус. Можеше да следи с поглед ветрилата и соколите, реещи се на седемстотин метра над залива. В момента обаче очите ѝ бяха слепи за този разкош.

Това не можеше да бъде. Бе невъзможно. Бяха открили някаква жена и я бяха научили да повтаря като папагал това, което ѝ нареждаха. Без съмнение очакваха златни резултати. Надяваха се на богата реколта, която да оправдае усилията им.

А може би жената – която и да бе тя – сама бе измислила всичко. Може би беше хитра и опитна актриса, готова да рискува да бъде разобличена, стига да получи кратковременен достъп до съкровищницата.

Жената не бе заявила, че е Рут. Съвсем естествено. Всичко бе предварителен ход, упражнение, целящо да предизвика интерес към нея. Да заяви, че е Рут, пред Сесилия Тан? Не, разбира се. Този театрален етюд щеше да бъде запазен за самата Франсин, нямаше защо да се похабява пред една секретарка.

От смъртта на Рут обаче бяха минали почти три десетилетия.

Японски щик бе отнел живота ѝ. Тялото ѝ отдавна се бе разложило в джунглата. Или бе изядено от диви зверове, или бе тикнато в набързо изкопан плитък гроб. От нея не бе останало нищо. Дори и снимка.

Сълзите, толкова отдавна забравени, отново насмалко да бликнат.

Това беше лъжа. Трябваше да е лъжа. Прислужниците дойдоха да разтребят масата и Франсин се оттегли в кабинета си. Когато пороят премина в тихо ръмене, тя вдигна телефонната слушалка и се обади на Сесилия. В Ню Йорк беше сутрин. Сесилия очевидно бе очаквала обаждането ѝ и бързо заговори на кантонски – един от основните китайски диалекти.

– След разговора ни си записах абсолютно всичко, което можах да си спомня за външността на тази жена. Записах и всичко, което каза, доколкото можах да си го спомня. Искате ли да...

– Не – отрязва я Франсин. – Не искам да ми казваш нищо повече за нея.

– Мем? – Сесилия бе удивена.

– Тя е измамница.

– Не останах с такова впечатление. Стори ми се спокойна жена...

– Ти какво очакваше? Да дойде с табела на шията, на която пише, че е лъжкия? – сопна се Франсин. – Ти какво ѝ каза? Че през другата седмица ще си бъда в офиса?

– Казах, че ще бъдете тук във вторник.

– И тя ти отговори, че ще дойде тогава? - Да.

– Добре. Слушай сега какво искам от теб. Свържи се с Клей Мънро от „Мънро Секюрити“. Разкажи му какво се е случило. Когато тази жена дойде, искам да я проследи, без значение къде ще отиде. Искам да разбере коя е, с кого разговаря, къде ходи. Искам да научи абсолютно всичко за нея. Искам да открие досие за нея, което да попълва всеки ден. Със снимки.

– Искате да бъде проследена?

– Искам да научи абсолютно всичко за нея. Естествено, бих предпочела тя да не разбере това. И да разбере обаче, това няма значение.

– Но какво да ѝ кажа?

– Ще ѝ кажеш, че съм заета.

– Това всичко ли е?

– Да, всичко – потвърди Франсин с тона на човек, който иска да приключи разговора. – Ще ѝ кажеш, че съм ти казала, че съм заета.

– Според мен би трябвало поне да се срещнете с нея – каза Сесилия. Гласът ѝ се промени. От гласа на делова секретарка се превърна в

гласа на стара приятелка, обясняваща на друга стара приятелка, че не е права.

– Не.

– Не останах с впечатлението да е измамница. Не поиска нищо.

– Разбира се, че не е поискала. Запазила си е исканията за по-късно.

– В нея има нещо, което...

– Сесилия, направи това, което ти казах, и не ми давай съвети за частния ми живот. – Франсин го каза спокойно, но категорично. – Кажи на Клей Мънро, че другата седмица ще го потърся.

– Да, мем – отвърна Сесилия с безизразен глас.

– Зная много добре какво правя, Сесилия – каза Франсин с вече полюбезен тон. – Довиждане.

Затвори телефона и стана. Беше направила най-разумното, което можеше да се направи. Бе убедена в това.

Забеляза нещо – играчките, купени от Ка Тай и предназначени за духовете. За миг задържа поглед върху тях. След това ги взе и ги сложи в камината. Почти никога не я палеше, така че ѝ се наложи да потърси кибрит. Намери една кутия в кухнята.

Запали ги. Жълтите пламъци бързо ги обгърнаха. Играчките се сгърчиха, свиха се, превърнаха се в пепел и отпътуваха в света на призраците.

Едва сега усети умората. Отиде в спалнята си, включи алармената конзола до леглото си и както винаги известно време наблюдава примигването на малките зелени лампички, показващи, че всяка врата и всеки прозорец са защитени. След като се увери, че електронната ѝ ограда е напълно задействувана, легна, готова за всякакви сънища.

Първа част С МАЛКО ДЕТЕ В РЪЦЕ

1941

ИПО, МАЛАЯ

Франсин погледна лицето на Рут. Детето спокойно спеше. Утрото бе мрачно. Мусоните можеха всеки миг да докарат пороен дъжд.

Лелите й, насядали в кръг на бамбуковата рогозка, не спираха да бърборят. Франсин не ги слушаше – цялото й внимание бе съсредоточено върху Рут. Една дума обаче периодично се набиваше в ушите й като изстрел – Нипон¹. Всички други думи се въртяха около нея, като птичи ята, които излитат внезапно, обхванати от уплаха, след това, успокоени, кацат пак, и пак излитат. Преди два дни японците бяха нападнали американската база в Пърл Харбър, разположена на Хавайските острови, и бяха нанесли големи загуби на тихоокеанския флот на САЩ. Америка вече беше във война с Япония.

Японците обаче бяха нанесли и друг удар, много по-наблизо. Върху Кота Бару, град от другата страна на Малайския полуостров, разположен на малко повече от 200 километра. Според официалните британски изявления японците били отблъснати. В селото обаче едновременно с мусонните ветрове се носеха и най-различни слухове.

– Не се тревожи, лельо – каза една от братовчедките й. – Англичаните ще направят японците на пестил. – И показа с ръце как точно ще стане това. Другите жени се засмяха.

Обаче леля Ин Хо, безспорният матриарх на рода, се изкашля, изплю се през вратата и каза:

– На Англия й е спукана работата.

– Как така! – възкликнаха удивено няколко от жените. Всичките бяха „перанакан“ – родени в Малая, възпитани в английски дух и лоялни към английската корона.

Леля Ин Хо вдигна пръст.

– Идат японците, Ю Фа (това бе китайското име на Франсин). Кажи това на съпруга си. И двамата ще трябва да се махнете оттук. Кажи му го.

---

1. Япония – Б. пр.

Франсин кимна. Всичките ѝ лели бяха възрастни жени. Поради своето раждане и своя брак – баща ѝ и съпругът ѝ бяха англичани, – статутът ѝ в селото бе нисък, въпреки че бе стопанка на красивото бунгало на директора на имперските калаени мини.

– Разбрах те, лельо.

Франсин посещаваше Ипо всяка седмица с малката Рут. Винаги си тръгваше с кошници с плодове и храна, приготвени от възрастните жени. През последните няколко седмици обаче те непрестанно ѝ заръчваха да предупреди Ейб за опасността от японците. Той се бе присмял на тези предупреждения. Какво можеха да знаят селянките за войната и за външната политика? Франсин обаче бе родена в селото и знаеше, че жителите му са мъдри хора.

Погали лицето на детенцето, спящо в скута ѝ. Франсин бе седемнадесетгодишна, когато се омъжи за Ейб, а Рут се роди девет месеца покъсно. Сега бе на четири години.

Рут бе кръстена в методистка църква. При всички по-важни събития в живота ѝ обаче Франсин я водеше в будисткия храм, където монасите изгаряха благовонни пръчки и залепваха златен варак върху статуи, и без това натезали от злато. Ейб не одобряваше воденето на Рут в „езически храмове“ и се сърдеше, когато усетеше ухание на благовоние в тъмната ѝ коса или откриеше златна люспица върху малките ѝ пръстчета.

Детето отвори очи.

– Мамо?

– Мама е тук – отвърна му тихичко Франсин. Рут бе смайващо красива. Косата ѝ бе гъста и тъмнокафява. Кожата ѝ наподобяваше светло злато. Бе наследила овалното лице и сочните устни на Франсин. Очите ѝ над изпъкналите скули имаха формата на бадеми и бяха с тъмни мигли. Цветът им бе не кафяв, а сребристосив.

Дори и на тази крехка възраст Рут не можеше да бъде възприета нито като китайка, нито като европейка. Както и самата Франсин, и Рут щеше да заеме неудобна позиция между две раси, презряна от британците и само търпяна от китайците. Щеше да се обогати от две култури и същевременно да бъде изключена от тях.

Франсин най-много се измъчваше от предсказанията на лелите си. Според тях тя бе само временна съпруга на англичанина. Твърдяха, че някой ден Ейб ще се омъжи за европейка, която ще му роди европейски деца, и че повече никога няма да го видят.

Така бе постъпил бащата на Франсин с нейната майка. Тя си го

спомняше като сърдечен и великодушен човек. При все това, когато изтече срокът на договора му, той се прибра в Англия. С изключение на двадесетте колониални долара месечно, които винаги пристигаха навреме, те повече не получиха никаква вест от него. Веднъж, когато Франсин попита майка си за хиляден път къде е баща ѝ, тя удари с юмрук по кутията, където държеше разписките, и с горчивина отговори: „Тук“. И Франсин разбра, че единствената вест, която щеше да има от него, са тези двадесет долара.

Лелите на Франсин, без да говорят открито на тази тема, непрестанно намекаха за случилото се. След смъртта на майката на Франсин те се превърнаха в нейни нравствени и духовни наставнички. Франсин бе убедена, че това, което те разправяха за Ейб, няма как да е вярно. При все това думите им я изпълваха с ужас.

Чу шума на автомобилен двигател и погледна малкия си златен швейцарски часовник. Бе скъп и ѝ бе подарен от Ейб при раждането на Рут. Таксито мина между дърветата и стигна до къщата. Подире му търчеше тълпа голи дечица, които все още възприемаха автомобилите като чудо.

Лелите ѝ, пет китайки на средна възраст със смачкани панталони – всички пушеха малки метални лули или саморъчно навити цигари, – се спуснаха по стълбите. Бърборенето им не престана. Над гласовете на всички се извиси гласът на Чин Ин Хо.

– Ю Фа, кажи на съпруга си да те изпрати далеч оттук. – После щипна поруменялата буза на Рут. – Кажи му да изпрати теб и детето в Англия, при семейството си. После сбръчканото ѝ лице се ствърди. – Разбира се, него ще го е срам да ви покаже на своите близки.

Може би защото бе твърде нервна или твърде отчаяна, Франсин за пръв път си позволи да прояви непочтителност към по-възрастна жена.

– Ейб не се срамува от нищо! Ин Хо подсмръкна.

– Тогава му кажи да ви отведе оттук. Знаеш ли какво правят японците с китайките, омъжени за бели мъже?

Прибраха кошниците в таксито и махнаха на изпращачките през задното стъкло. Автомобилът потегли. Рут се сгуши до майка си.

– Далеч ли ще пътуваме, мамо?

– На леля ти ѝ се привиждат лоши хора зад всеки храст – отвърна раздразнено Франсин.

– Японците лоши хора ли са?

– Не се тревожи, мила. Мама ще се грижи за теб. Може би ще отидем за два-три месеца в Англия.

Детето не я разбира, но ѝ отвърна с прекрасна усмивка.

Този ден Ейб се прибра по-рано. Храната все още бе върху печката, масата не бе сложена, а прислужниците си говореха.

Франсин разбира, че нещо не е наред, още когато го видя да слиза от колата. Смути я изражението му. Тя се втурна към него и разтревожено попита:

– Какво се е случило?

– Има лоши новини, мила – каза той и я целуна.

Ейбрахам Лорънс бе висок кокалест мъж, който гонеше четиридесетте. Изглеждаше по-възрастен, тъй като лицето му бе потъмняло от слънцето. Бялото на тъмносините му очи бе леко пожълтяло вследствие на хроничната малария, от която страдеше, подобно на много други инженери. Слънчевите лъчи бяха образували мрежа от ситни бръчици около очите му и две дълбоки бръчки покрай голямата му уста.

– Какви лоши новини? – попита тя, вече уплашена.

– „Принц Уелски“ и „Рипалс“ са потопени от японски бомбардировачи.

Франсин закри устата си с ръка.

– Не може да бъде! – Почувства как сърцето ѝ се стяга. – Това сигурно е японска пропаганда.

– Боя се, че не. Съобщиха го по радиото. Я го включи.

Лампите на радиоапарата загряха и в ефира се разнесоха гласове на странния говор, известен като „Ем Би Си Инглиш“ – от съкращението на „Малейън Бродкастинг Корпорейшън“. С разширени очи тя се опита да осмисли чутото.

– Татко, татко! – развика се Рут, за да привлече вниманието на баща си. Ейб я вдигна и я прегърна. – Нали си дойде, за да си поиграем, татко?

– Точно така, мила – отвърна Ейб и я целуна. Франсин слушаше и не вярваше на ушите си. Двата големи кораба, всъщност целия кралски флот в Малая, вече ги нямаше. Възприе тази новина като вест за ужасяващо природно бедствие, за наводнение, за пропаст, разкъсала земните недра.

Чуваше ударите на сърцето си.

– Лелите ми казаха, че японците идат.

– И това е вярно – отвърна Ейб над рамото на Рут. – Според Ем Би Си били отблъснати и изгласкани в морето, обаче научих други новини.

Гласовете от радиото, подобно на гласа на Ейб, на пръв поглед бяха спокойни, обаче се чувствуваше, че са изпълнени с напрежение.

– Какви новини?
– Успели са да установят плацдарм.
– Какво означава това?
– Означава, че десантът им е бил успешен и че сега войските им нахлуват в страната.

Малайската прислуга се бе смълчала и слушаше внимателно думите на господаря. Ейб усети това, хвана Франсин за ръка и я отведе подалеч от вратата на кухнята.

– Ще трябва да направим нещо, мила.
– Какво? – попита ужасената Франсин.
– С Рут ще заминете за Сингапур. Разбира се, ще трябва да наемете бавачка.

– А ти?
– аз имам работа тук.
– Каква работа?
– Не мога просто да нарежа всичко.
– Можеш да затвориш мината – каза тя. – Да дадеш на работниците заплати за две седмици и да им кажеш да се приберат по домовете си. Така никой няма да бъде застрашен.

– А какво ще кажат собствениците? – сопна й се той.
– Както се развиват събитията, собствениците така или иначе ще изгубят мината – отвърна тя.

– Така ли говорят старите ти лели в селото? – рече той презрително.
– По-добре ще е да не обръщаш внимание на тези стари глупачки. Всички знаем, че очакват с нетърпение японците да дойдат и да закукуригат на бунещето.

– Как можеш да говориш така след всичко, което японците направиха в Китай? – възкликна тя.

– Така или иначе, не мога да замина с теб и толкоз – отсече той. – Имам задължения към собствениците.

– Говориш за дебелия бизнесмени, които си седят в Манчестър? – попита тя. Не вярваше на ушите си.

– Ти да не си станала член на Гуоминдана? – каза той. – Говориш като печена комунистка.

Лицето на малката Рут се сбърчи тревожно.

– Татко, не се карай на мама!
– Поне ти не ме нападай, миличка – отвърна Ейб. – Не се карам на мама. Само се опитвам да ѝ обясня нещо.

– Няма да тръгнем без теб – тихо каза Франсин. Ейб я щипна по

бузата.

– Не бъди глупава, мила. Няма нищо опасно. Просто искам ти и Рут да не се паникьосвате. Там ще се чувствувате по-добре. Ще се върнете тук веднага щом обстановката се нормализира.

– А ако не се нормализира?

Ейб, вперил поглед в Рут, се позабави с отговора.

– В такъв случай ще дойда при вас в Сингапур. Не вярвам обаче да се стигне до това.

– Ами ако се стигне и вече е късно? Ейб, трябва да заминем всички заедно. И тримата!

– Не бъди глупава – повтори той раздражено.

– Нужен си ни, Ейб.

– Нужен съм и на мината – отвърна той. – И на нейните собственици.

– Не сме ли ти по-скъпи от мината и собствениците? Той я погледна.

– Има една песен. „Обичам те много, мила, но още повече обичам честта си!“ Знаеш ли я?

– В една мина няма никаква чест, Ейб. Не бъди глупак!

Ейб застина. Не бе свикнал да му говори с такъв тон. Франсин бе започнала работа в мината на седемнадесет години като чиновничка. Ейб бе омаян от красотата ѝ, така че не ѝ се наложи да работи дълго. Наложил му се обаче да заплати скъпа цена заради увлечението си по евразийска жена. Много от приятелите и колегите му възприеха постъпката му като непростима обида. Бе се оженил за жена, която по тяхната терминология се окачествяваше като „мелез“, и заради това започнаха да странят от него. И двамата се оказаха принудени да понасят тяхното пренебрежение, подигравки, че и по-лоши неща. Всички казваха, че този брак е сложил край на кариерата му.

– Ако се стигне до най-лошото, ще трябва да повредя машините, за да не могат японците да използват мината за собствените си военни цели. Знаеш, че калаят е стратегически метал, и...

Тя сърдитото прекъсна.

– Знам какво представлява калаят, Ейб. А не можеш да повредиш машините така, че японците да не могат да ги поправят.

– С твое извинение, запознат съм по-добре с този въпрос от теб – отвърна той хладно. – Ще заминеш за Сингапур, Франсин. Ако се наложи, ще те последвам.

– Ако се наложи!? Значи, с Рут сме по-малко важни от мината!

Погледът му бе леден.

– В тази обстановка, да.

Франсин бе облечена със син „монсам“ с висока яка и стегнат при бедрата. Внезапно ѝ се стори, че дрехата я задушават.

– Ще се преоблека за вечеря – каза тя, бързо отиде в стаята си, облече пола и блуза и смени малките си черни пантофки с кожени обувки с висок ток.

Според семейното ѝ възпитание една съпруга никога не трябва да противоречи открито на съпруга си. Тя обаче чудесно знаеше, че в случая Ейб допуска ужасна грешка.

Когато се върна, Ейб лежеше на пода и си играеше с Рут.

– И тогава малкото прасенце се прибрало у дома...

– Татко, спри да ме гъделичкаш! – пищеше от удоволствие Рут.

Франсин цялата трепереше. Гласът ѝ също.

– Насочили са ги не накъдето трябва – каза тя.

– Кое?

– Оръдията на Сингапур. Насочени са към морето, Ейб. А пък японците настъпват от север. По суша.

Той я погледна и се замисли. По погледа му тя разбра, че не е съгласен с нея.

– Японците вече изчерпаха силите си в Китай – каза Ейб. – Не разполагат със сили и средства за масирано нашествие в Малая. Просто проверяват дали номерът ще мине. Скоро ще се изтощат и обстановката ще се нормализира. Не са в състояние да завземат Сингапур. Това е невъзможно.

– Но ти каза, че войските им нахлуват в страната – каза тя, като повиши глас.

– По-тихо, за Бога! – Той кимна към кухнята, където беше прислугата.

– Те знаят какво става. Да не мислиш, че е голяма тайна?

– Никога не си се държала така – каза сухо той. – Никак не ми харесваш. Какво става с теб, по дяволите?

– Искам да сме заедно.

– Мохамед ще те закара с форда – каза той. – Ще отседнеш в „Рафълс“. Ти обичаш този хотел. Нали си спомняш медения ни месец?

– Няма да тръгна без теб!

– Не се безпокой от това, че ще бъдеш сама – продължи той, без да обръща внимание на думите ѝ. – Ако възникнат някакви проблеми, обади ми се. Разбрахме ли се?

– Никъде няма да ходя!

– Не спори с мен – каза той рязко. Винаги говореше с този тон в мината, когато искаше да наложи мнението си. – Знам по-добре от теб какво трябва да се направи, Франсин. За Бога, опитай се да набиеш това в дебелия си китайски глава.

За миг тя не повярва на ушите си. Ейб никога не си бе позволявал спрямо нея такива думи или такъв тон. След това погледна детето, седнало на копринения килим. Поставяше безопасността на Рут над всичко. Разбра, че Ейб няма да тръгне с тях. При това положение трябваше да се погрижи за сигурността на Рут.

– Добре, Ейб – тихо каза тя. – Ще направя това, което искаш.

– Е, слава Богу – отвърна той, все още малко сърдит. – Значи почвай да опаковаш багажа.

Детето не спря да бърбори през цялото дълго пътуване до Сингапур.

– Защо татко не дойде с нас? – попита за стотен път Рут.

– Защото иска да остане на работа.

– Но нали лошите хора идват?

– Знам, мила.

– Какво ще направят лошите хора на татко?

– Няма да му направят нищо лошо. Татко ще избяга преди да дойдат.

– Татко каза, че няма да бяга от никого – отвърна гордо Рут. – Татко каза, че японците са глупаци. Ти защо се страхуваш толкова много от тях, мамо?

Франсин поклати глава и не отговори. Ейб не бе обърнал особено внимание на това, че японците бяха избили множество мирни жители в Нанкин – беше го възприел като кавга между две азиатски шайки. Жителите на селото обаче бяха силно впечатлени от ужасяващите разкази за кланета, изнасилвания и грабежи.

Ейб бе сгрешил. Японците бяха достигнали Сингапур преди Франсин. Или поне самолетите им. Когато призори автомобилът мина през Джохор, над града се издигаха стълбове мазен дим, които бавно се разсейваха във влажния въздух.

Градът обаче не изглеждаше разтревожен. Върху него се бяха стоварили само няколко бомби. Работници с безизразни лица почистваха тротоарите от боклук и счупени стъкла. Европейците преминаваха през развалините с вида на хора, решени да пренебрегнат една проява на простачина.

– Японците ли са направили това? – попита Рут. Очите ѝ бяха широко отворени.

– Да, Рут.

– Това е лошо – замислено каза Рут. В хотел „Рафълс“, също като в останалата част на

Сингапур, беше относително спокойно. Във фойето цареше неестествена тишина, съвсем различна от глъчката, която толкова ѝ бе харесала през медения ѝ месец преди пет години. Тогава, редом до британския си съпруг, тя бе твърде щастлива, за да обръща внимание на отправяните към тях погледи и коментари. Този път обаче бе дошла само с детето си и бе съвсем очевидно, че служителите са неприятно изненадани от факта, че „госпожа Ейбрахам Лорънс“ е евразийка. Старият портиер сикх, с кремав тюрбан и бели мустаци, сякаш бе готов да я изхвърли при първия сигнал, даден му от хората на рецепцията.

– Надявам се да не е станала грешка – каза администраторката и се направи, че внимателно чете списъка с резервациите. – Искам просто да проверя дали наистина имате резервация.

– Ако има някакъв проблем, отнесете го към съпруга ми – отвърна Франсин с треперещ глас и остави визитната му картичка на полирания махагон. – Това е телефонният му номер.

Погледът на администраторката се плъзна от Франсин към думите „Главен директор“, написани върху картичката.

– Моля да ме извините – каза тя, взе картичката и излезе през една врата в дъното. Франсин чу набирането на телефон.

Рут се бе хванала за полата на майка си, бе опряла глава на бедрото ѝ и гледаше учудено. Огромният хотел сякаш бе опустял.

Франсин се обърна към вратата. Пиколото вече бе внесъл куфара ѝ. Мохамед стоеше пред входа до големия яркожълт форд на Ейб, и търпеливо очакваше да се увери, че ще бъде настанена, преди да поеме обратно към къщи.

– Можеше да е и по-зле – чу се отсечен глас, най-вероятно на военен. Думите бяха произнесени от възрастен мъж с посивели мустаци, със светъл вълнен костюм и сламена шапка. Разговаряше с костелива жена с рокля на цветя, с която току-що бе излязъл от асансьора. – Много по-зле.

Стигнаха до рецепцията. Мъжът звънна с месинговото звънче, за да извести за присъствието си, и администраторката се подаде от вратата и каза:

– Добро утро, господин генерал.

– Ключът – рече генералът и остави тежкия метален ключ на плата. Администраторката побърза да го вземе. След това мъжът щипна Рут под брадичката. – Добро утро, млада госпожице.

– Добро утро, господин чичко – каза Рут. – Имате много красива шапка.

– И на мен ми харесва. – Той се усмихна на детето. Очите му бяха воднисти и според Франсин бяха твърде отслабнали, за да забележат, че Рут е евразийка. Спътницата му го сръга с кокалестия си лакът. Той не й обърна внимание и поздрави Франсин, като докосна шапката си с пръсти. – От провинцията ли идвате?

– Да – отвърна тя, смутена от проявеното към нея внимание.

– Правилно – каза той. – Децата трябва да са по-настрани от опасностите. Не бива да се плашат.

– Прав сте.

– Мен не ме е страх – осведоми го Рут.

– Правилно – повтори генералът, повдигна се на пръсти и после пак се отпусна на пети. – Японците са невъзпитани скотове. – Каза го така, сякаш започналото нашествие бе просто проява на лоши обноси и нищо повече. – Скоро ще им бъде даден урок, не се безпокойте за това. – После погледна администраторката. – Не виждате ли, че госпожата е уморена? Трябва да я отведете в стаята заедно с детенцето й. При това по-бързо.

– Разбира се, господин генерал – отвърна администраторката почитателно.

Генералът и спътницата му излязоха от хотела. Старецът енергично размахваше бастуна си.

– Проклетата работа – дочу Франсин думите му. – Племенникът ми се обади преди половин час. Наистина проклетата работа.

Спътницата му извърна глава и погледна Франсин над покритото си с шамповани цветя рамо.

– Ей сега ще ви отведат в стаята ви, госпожо – каза администраторката. – На четвърти етаж е. Надявам се да ви хареса.

Франсин излезе за миг, за да се сбoguва с Мохамед – шофьора малаец. Той й отдаде чест, после се качи в колата. Докато наблюдаваше отдалечаващия се форд, Франсин усети как сълзите й започват да напират.

Стаята, за която заплащаше огромната сума от двадесет и два колониални долара на ден, имаше балкон, баня и две двойни легла.

Тя излезе на балкона. Пищно озелененият площад под нея бе тих, раздвижените от влажния бриз палми леко шумоляха. Морето искреше.

Небето над него бе сякаш нажежено. Стори й се, че вятърът носи лека миризма на пожар. Допусна, че си го внушава.

– Хайде да поплуваме! – възкликна Рут.

– Може би по-късно – отвърна Франсин. Макар Рут да бе все така жизнерадостна, под очите й имаше сенки. Не бе успяла да спи по време на нощното пътуване. Франсин я отведе до леглото и Рут скоро заспа.

Франсин отвори куфара. Бе взела най-елегантните си европейски дрехи. Докато ги окачваше в гардероба, се замисли колко ли време ще остане тук.

Слязоха да обядват към един часа. Мрачната, наподобяваща пещера ресторантска зала бе почти безлюдна. Сервитьорът малаец й донесе менюто и Франсин поръча обяд. Храната пристигна след малко, лишена от цвят и вкус и едва затоплена. Апетитът й изчезна. И двете ядоха малко. Рут започна отегчено да подритва краката на стола си.

– Скучно ми е, мамо. Тук няма деца. Франсин вече бе забелязала това, но обеща:

– Ще намерим деца.

Докато отпиваше от блудкавото кафе, в залата се появи мустакати-ят генерал. Бе килнал сламената си шапка и размахваше бастуна си. Беше сам. Спря до масата им, тракна токове и ги погледна.

– Настаняването нормално ли приключи?

– Да, благодаря ви – отвърна Франсин.

– На всички ни се налага да изтърпим известни неудобства. Боя се, че това е неизбежно. Боя се, че е възможно тази нощ отново да ни бомбардират. И градът отново да бъде затъмнен. Всъщност нищо особено. Сама ще се убедите. Реших обаче, че е редно да ви предупредя. Подгответе малката. За да не се уплаши.

– От нищо не ме е страх – обади се Рут. – Скучно ми е. Няма с кого да си играя..

– Не се безпокой. Ще се намерят деца, уверявам те. Нямаме проблеми с престоя си, нали, госпожо Лорънс?

Франсин го погледна в очите. Значи вече бе научил името й.

– Нямам никакви проблеми, благодаря ви.

– Радвам се да го чуя. Миналата седмица едно от нашите момчета изведе една местна жена на дансинга. Оркестърът спря да свири. Казаха, че щели да продължат, след като се махнала от дансинга. Оказа се, че е индонезийска принцеса на официално посещение. Получи се страшно неудобно. Живее тук от четиридесет години и никога не съм позволявал такива безобразия.

Франсин неловко се усмихна.

– Тук всички са много мили с мен.

– Радвам се, радвам се. Е, време е да се пораздвижа. – Генералът докосна периферията на шапката си и си тръгна така внезапно, както се бе появил. Франсин разбра, че той се опитва да демонстрира колкото се може по-видимо солидарността си с нея.

– Тук истинска принцеса ли има? – попита учудено Рут.

– Така изглежда.

– С корона ли?

– Може би.

– Ще я видим ли?

– Ще внимаваме да не я изпуснем – отвърна Франсин и ѝ се усмихна. Думите на генерала за бомбардировките обаче я смутиха.

Хората от рецепцията намериха бавачка за Рут – опитна жена, около петдесетгодишна малайка, която веднага спечели симпатиите на детето. Уредиха настаняването ѝ в помещенията за прислугата на същия етаж. Франсин предпочиташе да не наема бавачка, обаче знаеше, че Ейб ще се вбеси, ако разбере, че сама се е грижила за Рут. Той държеше Франсин да спазва някои норми на поведение, които ѝ бе внушил. А и прибягването до помощта на бавачка щеше да затвърди статута на Франсин на почетна европейка преди неговото идване.

Разбра думите на генерала едва когато се спусна нощта.

В началото светлината бе само отслабена и хората се блъскаха един в друг и се извиняваха. Рут, която се плашеше от тъмнината, започна да се оплаква от „чудовища“. Светло беше само в ресторанта, защото щорите бяха спуснати.

На вечеря видяха в ресторанта само няколко унили двойки, които бяха забелязали на обяд, все така вяло поемащи същите безвкусни ястия. Имаше само двама нови посетители: мъж на средна възраст с разтревожен вид, заедно с дъщеря си, съвсем млада девойка, още момиче, които мълчаливо се хранеха на няколко маси от тях. Франсин няколко пъти забеляза, че момичето ги наблюдава. Бе хубаво, с тъмна къдрава коса и приятно лице. Когато двойката си тръгна, бащата не им обърна внимание, но момичето плахо се усмихна на Рут. Франсин се прибра в стаята си и си легна, заслушана в музиката на оркестъра, който изпълняваше мелодии на Виктор Силвестър. Рут скоро заспа до нея. Франсин изпитваше голямо желание да се обади по телефона на Ейб, но той ѝ бе забранил да го прави преди края на седмицата. Спомни си за медения месец. Рут бе зачената в този хотел. Спомни си нощите, тежкото тяло на

Ейб и ласките им, така интимни и едновременно така странни.

Заедно с бавачката си бяха поиграли с Рут в градината, докато хотелската прислуга обграждаше с чували с пясък входа на бомбоубежището, което не внушаваше особено доверие.

В ранните утринни часове сирената за противовъздушна тревога започна да стене като голямо ранено животно и наруши и без това обърканите ѝ сънища.

Прегърнала здраво Рут, Франсин излезе в коридора и се вля в паникьосаната тълпа. Паниката стана пълна, когато след миг мъждукащите лампи угаснаха напълно. По стълбите беше истинска блъсканица. Когато стигна бомбоубежището, то вече бе претъпкано. До гостите европейци се бяха сгушили местни готвачи и келнери, така че расовите различия бяха заличени. Успя да си намери място, като не престана да притиска лицето на детето към гърдите си. Хората почти не разговаряха.

Всички чудесно знаеха, било от собствен опит, било от това, което бяха успели да осмислят от идващите от Европа новини, какво да очакват. Мълчаливо се вслушваха да чуят бръмченето на самолети и стрелбата на зенитната артилерия. Не се чу обаче нищо.

– Японците идат ли, мамо? – прошепна Рут. – Да.

– Пети чувам – делово каза Рут.

След около четвърт час сирената свири отбой. Чуха се облекчени пъшкания и недоволни гласове.

Всички уморено се измъкнаха от убежището. Във фойето генерал Нейпиър, с внушителен червен копринен халат, разгорещено се караше на помощник-администратора Манкин.

– Да знаете от мен, че подготовката ви никак не я бива – почти викаше той. – В бъдеще имайте добрината да не изключвате светлините преди всички да са се укрили в убежището. Едва след това ги гасете. Иначе повече хора ще загинат от падане по стълбите, отколкото от японските бомби. Разбрахте ли ме?

Пред вратата на асансьора вече се бе събрала голяма тълпа раздразнени гости. Поради отслабналата сила на тока асансьорът едва пълзеше и всички бяха раздразнени. Франсин реши да се качи по стълбите. Ръцете ѝ бяха омалели от това, че бе притискала Рут към себе си, и тя се опита да я накара да върви сама, но детето настоя да го носи.

– Хайде, Рут, върви сама – каза Франсин.

– Уморена съм – изплака детето.

– Мама също е уморена.

– Може ли да ви помогна?

Бе момичето, което ѝ се бе усмихнало в ресторанта. Възпитано изчакваше отговора ѝ.

– Благодаря, сама ще се справя – каза Франсин и се наведе, за да вдигне Рут.

– Четвърти етаж е високо – каза момичето. Франсин прецени, че е на петнадесет или шестнадесет години. – Стаята, където сме настанени с баща ми, е само през една стая от вашата – продължи момичето и поsegна към Рут. – Дайте да я взема. Тя е лекичка.

Франсин така и не усети как подаде Рут на девойката.

– Благодаря.

– Ти си много добро момиче – каза девойката на Рут, когато започна да изкачва стълбището. – В бомбоубежището изобщо не се разплака.

– Защото съм смела – обясни Рут доволно. – Само дето ми се умориha крачетата.

– Казвам се Едуина Дейвънпорт. А ти?

– Рут Лорънс.

– Радвам се да се запознаем, Рут – каза сериозно Едуина. Рут, която поначало не бе особено общителна с непознати, ѝ отвърна с усмивка и после каза: – Косата ти е къдрава.

– Да. Жалко.

– Защо?

– Трудно се поддържа.

– Какво значи „поддържа“?

– Значи, че трудно се реши. Не е като твоята. Ти си много хубава.

Също като майка си.

– Да – отвърна Рут. – И двете сме много хубави.

– А баща ви къде е? – попита Франсин момичето.

В стаята ни. Не пожела да слезе в убежището. – Девойката погледна детето в ръцете си. – А нейният татко къде е?

– Той е главен директор на калаена мина. Остана да я надзирава.

Стигнаха четвъртия етаж. Момичето, възпълничко, се бе запъхтяло. И без това розовите му бузи бяха почервенели още повече. По разголените му ръце бяха избили петна. То подаде задрямалата Рут на Франсин.

– Много сте мила – каза Франсин. – Благодаря ви.

– Няма за какво. Мога да ви помагам, стига да искате. Обичам децата.

Франсин не се усмихна, макар и самата Едуина да бе все още почти дете. Имаше нисък и напевен глас, който наподобяваше звука на обой, и галеше слуха.

– Благодаря – каза тя пак, когато стигна вратата си. – Лека нощ.

– Лека нощ, госпожо Лорънс.

Сега на Франсин стаята ѝ се стори мрачна и мизерна. Думата „за-
тъмнение“ наистина се връзваше добре с мъждивата светлина. Тя събле-
че Рут и легна до нея. Детето започна да се мята и да хлипа.

Франсин се почувствува отчайващо самотна. Страшно ѝ липсваше
Ейб и все повече се тревожеше за него. Знаеше обаче, че той ще постъ-
пи така, както реши. Такъв си беше.

Обади му се в събота вечерта. Връзката бе лоша и сигналът бе из-
пълнен с пукот и свистене. Гласът му звучеше съвсем слабо и от много
далеч. Наложил ѝ се да крещи в слушалката.

– Ейб, трябва да дойдеш тук. И то бързо.

– Защо?

– Защото казват, че японците напредват много бързо. Не бива да се
бавиш повече!

Отговорът му потъна в пращането по линията.

– Паникьорските приказки не са...

– Всички казват, че вече са в Калантан. Само на няколко километра
от теб!

– Не се безпокой за това.

– Как мога да не се безпокоя?

– Тук всичко е наред. Обстановката е съвсем нормална. Дори и да
искам да дойда, не мога да затворя мината без указания. Какво ще кажат
собствениците?

– Майната им на собствениците! – изкрещя Франсин. Той, изглеж-
да, не чу последните ѝ думи.

– Освен това няма смисъл да се всява униние и тревога сред... Не
се тревожи. Как е Рут?

– Липсваш ѝ. Всеки ден ме пита кога ще дойдеш.

– Скоро. Хотелът наред ли е? – Да.

– Персоналът добре ли се отнася с теб?

– Да, много добре. Ейб, тревожа се за теб.

– Недей да се тревожиш. – Гласът му изведнъж се проясни и това ѝ
подействува успокоително. – Аз си гледам работата. Армията си гледа
своята работа. Откъде накъде ще бягам от едно стадо жълтокожи май-
муни? – После изведнъж сигналът рязко отслабна. – Пази се. Трябва
да... ужасен сигнал – да не харчим повече пари.

– Моля ти се! Не прекъсвай! Толкова ми е приятно да те слушам!

– Не си струва... Хайде, мила, затваряй... Скоро ще дойда.

Разбрахме ли се?

– Кога? – изкрещя тя.

– Скоро...

– Утре пак ще ти се обадя – каза тя отчаяно.

– Недей. Много е скъпо. Почакай... до края на седмицата.

– Рут иска да ти каже нещо. Лека нощ, мили. Моля те, пази се.

Рут грабна слушалката.

– Татко! Татко!

Франсин стана и отиде до прозореца. Детето весело чуруликаше в слушалката. В събота вечер площадът не бе по-оживен, отколкото в деня на пристигането ѝ. Сякаш леността, излъчвана от града, се бе изродила в нещо друго, тежко и застояло. Заваля топъл дъжд, който внесе в стаята уханието на джунглата и разми контурите на елегантните бели сгради.

– Не мога да чуя татко – каза Рут. Държеше в ръка млъкналата слушалка. На лицето ѝ бе изписано отчаяние.

– Съжалявам, мила – въздъхна Франсин. – Скоро пак ще му се обадим.

След това спусна щорите.

На следващия ден по време на унилата вечеря се разнесе трясъкът на зенитната артилерия – нямаше как да бъде сбъркан, макар сирените да не виеха. Този път в ресторанта имаше повече хора от обичайното и Франсин видя как някои от тях надигат глави.

– Зенитната артилерия – каза някой с пресекнат глас. – Значи бомбардират.

За миг всички останаха вцепенени. След това започнаха да стават и се чу шумното стържение на краката на столовете в пода. Докато свалеше Рут от високия детски стол, който ѝ бяха донесли келнерите, Франсин забеляза, че генералът не помръдна. Не прекъсна вечерята си, дори не погледна гостите, напускащи ресторанта. На няколко маси от него бащата на Едуина също не помръдна, забил поглед в чинията си. Самата девойка обаче се бе устремила към тях.

– Трябва да побързаме – рече тя. Пълното ѝ лице бе преbledняло. – Да вървим!

Детето се вкопчи във Франсин и бързо излязоха от ресторанта. Този път, може би поради намесата на генерала, светлините не бяха напълно угасени.

– Бих казал, че тук е доста тясно – каза някой сърдито. Не се разбра на какво се сърди – дали на присъствието на келнерите и готвачите в

бомбоубежището, или просто на факта, че са му прекъснали вечерята. В този момент сирената започна да вие. – Малко позакъсня – каза същият глас. Веднага след това високо се обадиха други гласове, сякаш за да заглушат шума на сирената.

– Страх ме е – прошепна Рут.

– Не се бой, Рут, тук сме в безопасност – каза Едуина. Артилерията вече стреляше непрекъснато. Мисълта за артилерийския бараж действаше успокояващо, обаче след малко се чу друг, по-глух тътен. Върху града бяха започнали да падат бомби. Франсин внезапно си представи нощното небе, изпълнено с бомбардировачи, и как пилотите алчно гледат града.

– Това японците ли са? – попита ужасената Рут.

– Да, пиленце.

– Какво правят?

– Пускат бомби.

– Защо пускат бомби?

– За да разрушат сградите – каза Франсин.

– Ами ако в сградите има хора? – попита Рут разтревожено.

Нямаше смисъл да крие истината от нея.

– В такъв случай хората ще бъдат убити.

Рут усвои безмълвно тази истина и се притисна до майка си още по-плътно.

– Това трябваше да се очаква – каза генералът, най-сетне влязъл в бомбоубежището. – Има пълнолуние, което е много удобно за бомбардиране. Предполагам, че ще бомбардират през цялата седмица.

– Баща ти няма ли да слезе? – попита Франсин Едуина.

– Не.

– Но това е опасно. Не можеш ли да го убедиш? Момичето само поклати глава.

– Вероятно ще се качи в стаята ни и ще изчака всичко да приключи.

Рут се разплака и Едуина я погали по главичката.

– Не плачи, Рут, не плачи.

Тътенът на бомбите започна да се засилва и земята под краката им се затресе. Хората започнаха да говорят още по-шумно и оживено. Разнесе се дори и смях.

– Къде е майка ти, Едуина?

Напевният глас, подобен обой, изпълняващ трагичен етюд, потрепери.

– Умря преди два месеца.

– Моите съболезнования – възкликна Франсин.

– Благодаря. Тя отдавна не бе добре. Откакто я помня, все боледуваше. Тукашният климат не й понесе.

– Това е много тъжно.

– Баща ми трябваше да я изпрати у дома. Всички лекари го съветваха да го направи. Той обаче отказа. Каза, че не можем да си позволим да се върнем. – Момичето говореше спокойно, без гняв. – Преди няколко години се преселихме в хълмовете на Камерон, за да избягаме от горещините.

– Родена съм близо до тях, в Ипо – каза Франсин.

– Така ли? – Гласът на Едуина се оживи. – Наистина е близо. Харесвам хълмовете. Казват, че приличали на шотландските, но аз съм била в Шотландия и мога да ви кажа, че съвсем не си приличат. Както и да е, за майка ми това се оказа без значение. Разболя се от треска и умря.

– Много тъжно – отбеляза Франсин.

– Татко има чаена плантация. След десанта на японците дойдохме тук и не знаем какво е станало с нея. Тук обаче е много скучно. Поне беше преди да дойдете вие с Рут.

– Къде учиш?

– Учих в пансион в Куала Лумпур, преди да започне нашествието. Сега ми преподава татко.

– Сигурно е много умен човек.

– Права сте. Наистина е много умен. – В гласа на девойката се прокрадна тъжна нотка.

Бомбардировката свърши неочаквано и съвсем внезапно. Зенитната артилерия продължи да стреля още няколко минути, след това и тя замлъкна. Разговорите в бомбоубежището също секнаха внезапно. Хората сякаш очакваха някой да им обясни нещо.

– Отидоха ли си, мамо? – прошепна Рут. Разнесоха се стонове. Хората се раздвижиха.

– Знаете ли, че тези проклетни сирени звучат досущ като лондонските? – каза един глас.

– Защо не ни прикриват наши изстребители? – попита разтревожено някой. – Това е срамота.

Бомбардировката не се бе оказала нищо особено, обаче Франсин усети болки в стомаха, които й напомниха за страха ѝ. Чувствуваше слабост и леко гадене. Върнаха се в ресторанта. Ястията им, вече съвсем изстинали, си бяха върху масите. Келнерите тихичко си говореха. Някои хора отново седнаха на масите си, сякаш с намерението да подновят

вечерята си.

Бащата на Едуина не бе помръднал от мястото си. Седеше леко наведен в стола си и все така гледаше чинията си. Плешивината му сияеше в бледата светлина.

– Навярно е много смел – каза Франсин на Едуина.

– Все едно му е дали ще живее, или ще умре. Франсин се изненада, после попита:

– А ти?

– Не искам да умирам – каза Едуина и я погледна. Погледът ѝ бе като на зрял човек. Може би зрелостта се дължеше на това, че бе останала без майка и с баща, на когото му бе все едно дали е жив, или мъртъв.

– Май ще е по-добре да кача Рут горе – каза Франсин. – Не ми се вечеря.

– Искате ли пак да я нося?

– Няма нужда, Едуина, благодаря ти. Асансьорите са свободни.

– Нека се видим утре – предложи внезапно Едуина. – Ще си поговорим за дома.

– За дома? – повтори Франсин. Когато англичаните използванаха тази дума, обикновено имаха пред вид Англия.

– За Перак – поясни Едуина. – Родена съм там и страшно ми липсва. Ще можем да си поговорим за отглеждането на чай. Или ако тази тема ви се стори скучна, за красивите хълмове и за мъглите и папратите...

– Чудесно, Едуина, ще го направим – обеща Франсин.

На излизане от ресторанта погледна през рамо. Едуина бе седнала срещу неподвижния си баща. И двамата мълчаха. Франсин реши, че Едуина се стреми към близост с нея, защото като дете не смята, че се унижава, като другарува с „туземка“. Чувство, което възрастните изпитваха неизменно. Освен това момичето явно се гордееше, че е родено в Малая.

С изключение на Едуина и на генерал Нейпиър белите гости на хотела не ѝ обръщаха абсолютно никакво внимание. Нито я заговаряха, нито дори я поглеждаха, когато минаваше покрай тях. Сякаш бе станала невидима за всички тези „туани“ и „мемсахиби“, които в името на условностите продължаваха да се потят под тежките си вечерни дрехи в тропическата жегата.

За да запълни пустотата на дните си, Франсин си намери работа в един от градските центрове на Червения кръст, където няколко часа дневно намотаваше бинтове в компанията на жени от всякакви възрасти и раси. Там не само изпитваше чувството, че върши нещо, но си

намираше и среда. Жените бодро се бяха обявили за „WWW“ – съкращение от „War Work Women“². Групата бе смесена и в нея нямаше класови и расови бариери. Бели и мургави жени бодро бърбеха, разказваха си едни и същи анекдоти и споделяха едни и същи страхове и плахи надежди, докато намотаваха бинтове и марли, предназначени да попиват мъжка кръв. След като разбраха положението, в което се бе озовала Франсин, изразиха съчувствието си към нея.

Ръководителката на местния Червен кръст Люси Кънингам дори започна да я глези. Останалите жени – китайки, индийки и малайки – я последваха. Демонстрираното от тях приятелско отношение ѝ помагаше да се справи с отработената враждебност на гостите на „Рафълс“, която я гнетеше все повече.

Работата и грижите за Рут запълваха дните ѝ. Нощите обаче ѝ се струваха безкрайни. Големият ресторантски салон, странно наподобяващ варосан и украсен с палми хиндуистки храм, ѝ приличаше на чистище, в което се чувствуваше нетърпимо самотна и изолирана.

Прочете със стръв „Отнесени от вихъра“ и за известно време се потопи в онзи отдавна отминал свят. Книгата я изпълни с копнежи по Ейб. Описанието на военните действия обаче смути спокойствието ѝ.

Междувременно хотелът бе започнал да се запълва. Сингапур се изпълваше с бежанци. В „Рафълс“ и в другите големи хотели вече почти не бяха останали свободни места. Градът вече не изглеждаше пустинен. Бе изпълнен с тревожно оживление.

Вече имаше и деца, с които Рут да си играе. Под надзора на бавачките децата по цял ден играеха из тревните площи или на сенчестите веранди.

Вечер „Рафълс“ се превръщаше в едно съвсем различно оживено и привлекателно място. Върху масите на открито, където гостите на хотела вечеряха под шепота на палмите, паляха свещи. В сряда и събота вечер имаше танци. Вентилаторите създаваха поне илюзия за хлад у танцуващите.

Франсин успя да разговаря с Ейб само още два пъти. И в двата случая връзката прекъсна. Последният разговор се бе състоял преди седмица. След това телефонистката не успя да ѝ осигури връзка. Франсин се тревожеше за съпруга си. Също и за лелите си в Перак. Предполагаше се, че японците ще проявят особена жестокост към китайското население, което от четири и половина години бе техен официален враг.

---

2. „Жени, работещи за войната“. – Б. пр.

Няколко дни преди края на годината, когато Франсин прекосяваше фойето, администраторката ѝ махна с ръка.

– Госпожо Лорънс, госпожо Лорънс! Имате телеграма!

С разгуптяно сърце Франсин побърза да сграбчи малката сива хартийка. Разгъна я с треперещи пръсти. Телеграмата съдържаше само два реда.

ПРИКЛЮЧВАМ РАБОТАТА ТУК ТОЧКА ТРЕТИ ЯН. ЦЕЛУВКИ
ТОЧКА ЕЙБ

– Слава Богу! – въздъхна тя и прегърна Рут. – Татко ти най-сетне ще дойде при нас, мила!

– Добри новини ли има?

Въпросът бе зададен от доближилия се до нея генерал Нейпиър.

Телеграма от съпруга ми, генерале – засмя се тя. – След Нова година ще е при нас.

– Чудесно. И аз имам вест от Клайв, племенника си.

– Надявам се, добри.

– И добри, и лоши. Добрата новина е, че се прибира. Лошата е, че е ранен.

– Ранен? – попита Франсин загрижено.

– В главата. – Генералът сложи ръка пред устата си и тихо добави: – Мачанг. – Говореше се, че там се водят ожесточени боеве, макар радиото да не бе съобщило нищо за това. – Два дни е бил в безсъзнание.

– Боже мой!

– Според него раната не била тежка. Изпращат го обаче тук. За медицинско наблюдение. Ще се радвам да го видя. Обичам го това момче. Самият аз нямам деца.

Администраторката, която чуваше разговора им, се обърна към Франсин.

– Радвам се на идването на съпруга ви, госпожо Лорънс. Всъщност тъкмо бяхме решили да ви помолим да смените апартамента си с единична стая. За да настаним в него някое семейство. Сега обаче това няма да е необходимо, нали?

– Татко наистина ли ще си дойде? – попита Рут малко невярващо.

Франсин коленичи и я прегърна.

– Да, мила, татко наистина ще дойде при нас.

– А ще ми донесе ли играчките ми? И мечетата ми? – Да, обещавам ти. – Краката ѝ сякаш се подкосиха, когато се запъти към ресторанта на закуска в компанията на генерал Нейпиър.

Зад гърба ѝ се разнесе силен женски глас.

– Може ли някой да ми обясни защо тази проклетата стенга и малкото ѝ заемат цяла стая, докато има европейци, които спят по мазетата?

Рут се обърна и на детското ѝ лице се изписа удивление. Франсин се изпълни с изгарящ я гняв. „Стенга“ бе обидната дума, с която англичаните назоваваха евразийците. Тя също погледна в очите притежателката на изпълнения с отрова глас. Ръката на генерала стисна нейната.

– Коя е тази жена? – попита Рут.

– Проста жена – отвърна генералът. – Не ѝ обръщайте внимание. Да вървим.

Франсин преглътна гнева си и продължи да разговаря със стария човек за племенника му. Скоро щеше да пристигне Ейб, само това бе важно за нея.

На следващия ден позволи на Едуина да я убеди да отидат на кино. Желанието им бе да видят не игралния филм, британска комедия, въртяща се от седмици на екрана, а кинопрегледите.

Първият кинопреглед бе американски. Показваше резултатите от извършеното преди седмици нападение над Пърл Харбър. Кадрите, показващи разрушенията, действаха потискащо. „Аризона“ бе в пламъци. „Калифорния“ безсилно се подмяташе от вълните. „Оклахома“ се бе преобърнал сред покритите с мазни петна води. Показани бяха и останките на около двеста самолета, разрушени на земята. Франсин за пръв път изпита чувството, че вижда истинската сила на японците, и осъзна насилието, което бяха готови да проявят. Кинопрегледът ѝ подеждва унетиавашо.

Все още замаяни от видяното, продължиха да наблюдават много по-силно цензурирания британски кинопреглед. Там се показваше как войниците на Негово величество с уверена стъпка вървят из джунглата. Показаха дори и кадри на японски военнопленници, уплашени хора в грозни униформи. Много от тях наистина имаха кръгли очила, досущ като показваните на карикатурите в „Стрейтс Таймс“. Според коментара на диктора нашествениците били отблъснати.

Излязоха от мрака на киносалона. Бе започнало да вали. Таксите се намираха все по-трудно, а по време на бомбардировките изчезваха напълно. Всички частни леки коли бяха реквизирани от властите и придвижването в пренаселения град ставаше все по-трудно.

Докато вървяха по изпълнената с хора улица, видяха група европейски бежанци. Жените криеха децата си под чадъри. На лицата им бяха изписани удивление и обида. Франсин знаеше, че азиатските очи,

които наблюдаваха тези европейци, виждат нещо съвсем ново. Достоянството и арогантността на европейците в Малая вече ги нямаше. Бежанците имаха вида на победени хора.

Японските бомбардировачи бяха започнали да летят над града последен бял ден, без да се боят от противовъздушната отбрана. С пряко попадение на бомба бе ударен петролен резервоар. От него се издигна облак дим, който остана да виси над града няколко часа подобно на гигантски черен карфиол, преди ветровете да го разнесат. Франсин видя сгради, изгорели до основите, разрушени китайски ресторанти и разрушени човешки съдби. В горещото време разбитата канализационна система бе започнала да вони.

Междувременно новини за японските зверства започнаха да пристигат всеки ден, заедно с поредните потоци нови бежанци. Масови изнасилвания и избивания на жени. Безмилостни убийства на военнопленници с щикове. Публични изтезания и екзекуции на китайски граждански лица. Малая бе третирана по същия начин, по който и Нанкин. В Сингапур вече всички подозираха какво се е случило с британската армия: разгром, последван от безредно отстъпление.

В таксито, което ги отведе до „Рафълс“, Едуина се опита да покаже присъствие на духа.

– След два дни е Нова година! Хиляда деветстотин четиридесет и втора!

Изтри влагата от запотения прозорец, за да надникне навън. Таксито бе обградено от пешеходци и рикши. Дъждът се лееше по разрушените покриви и обгорелите стени.

През последната нощ на 1941 година „Рафълс“ бе препълнен. Атмосферата бе едновременно трескава и меланхолична. Трескава, защото всички се опитваха да забравят за войната. Меланхолична, защото почти всички присъстващи бяха бежанци, празнуващи Новата година далеч от своя дом и семейство.

Франсин отначало реши да посрещне Новата година в стаята си с Рут. Нещо обаче, може би желанието за човешка топлина, я задържа на масата и след края на вечерята. Продължи да слуша оркестъра. По полирания под започнаха да се плъзгат танцуващи двойки. Бе й мъчно, че Ейб още го няма.

– Моля да ме извините.

Тя повдигна очи. Пред масата ѝ бе застанал мъж в майорска униформа. Челото му бе покрито от чиста бяла превръзка. Лицето под нея бе мургаво и красиво. Превръзката, допълнена от ястребов нос и

подстриган мустак, придаваше на мъжа малко пиратски вид. Приличаше на Ерол Флин.

– Не са ни представили – сподели доверително той. – Чичо ми обаче ми е говорил за вас. Аз съм Клайв Нейпиър, племенник на генерал Нейпиър.

– Чух за вас, разбира се. Как сте?

– Моля да ме извините, задето се представям сам. Стори ми се, обаче че ви познах по описанието. Заповядайте визитната ми картичка. – Той й подаде картонче, върху което бяха изписани името и адресът му. Тя възпитано го прибра в чантичката си. Човекът я изучаваше с уверения поглед на мъж, радващ се на успех сред жените.

– Майор Нейпиър, чичо ви не е ли тук?

– В момента си почива. Лек пристъп на малария.

– Жалко. Бе много мил с мен.

– Ще позволите ли? – попита той и й подаде ръка. Макар и с известна неохота, тя стана и му позволи да танцува валс с нея. Ръцете му издаваха сила и увереност, обаче тя не можеше да откъсне поглед от превръзката на главата му. Бе първият ранен, който виждаше.

– Не обръщайте внимание на тюрбана ми – каза той. – Все още съм запазил малкото мозък, с който съм се родил.

– Не боли ли? – попита Франсин.

– Японска граната. Уби човека до мен. Беше най-добрият ми приятел. Заболя ме едва когато дойдох в съзнание.

– Ах, извинявайте! – възкликна ужасено Франсин.

– Моля ви, няма за какво да се извинявате. Най-лошото е, че ще пропусна останалата част от това шоу. Месец и половина принудителен отход. – Тъмните му очи не се откъсваха от нея, на устата му се бе появила лека насмешка. – Не се учудвам, че чичо ви харесва. Вие сте единственото хубаво момиче в този салон. Нещо повече, вие сте най-хубавото момиче в цял Сингапур.

Тя не му отговори. Бе раздвоена между възмущението си от неговото недодялано флиртуване и тревогата от това, че той бе загубил най-близкия си приятел.

– Обичате ли ягоди? – попита той.

– Само веднъж през живота си съм яла ягоди. Защо?

– Ще ви изпратя две кошници. Познавам човек, който всеки ден внася със самолет пресни ягоди от Австралия.

– Това ми се струва доста екстравагантно – каза тя.

– Ягоди, пресни миди, бифтеци, въобще всичко, каквото пожелаете.

Всичко идва от Сидни. Луксозните заведения ги купуват. Учудващо, нали? Излиза, че бихме могли малко да се повеселим преди Ямашита да дойде тук. Нашият приятел генерал Ямашита е хитър дявол.

По-хитър, отколкото бяхме очаквали. Започнали са да го наричат „Малайския тигър“. Красиво, нали?

– Според вас Сингапур ще падне ли?

– В никакъв случай! – Той присви вежди в престорена изненада. – Сингапур да падне? Моля ви! Това изобщо не е възможно. В течение съм на тайните планове на нашите изтъкнати водачи за защита на острова, драга.

Думите му бяха провлачени и тя внезапно осъзна, че той е много пиян.

– Имат план, който няма как да не успее. Дори Ямашита да успее да прогони всички британски войници от Малая, когато стигне пътя през мочурището, ние просто ще го взривим. Нали разбирате как ще се реши проблемът?

– Струва ми се, да. – Тя бе смутена.

– Този план има само един малък недостатък. При отлив пътят е само на метър и двадесет под повърхността. Японците просто ще преджапат разстоянието с раници на главите. Виждал съм ги как прекосяват бурна река за пет минути. Дори не си съблякоха униформите. Сложиха пушките на главите си и я прекосиха.

– Излиза, че Сингапур не може да бъде защитен. Така ли?

– Нашите водачи имат още един план. Операция „Медуза“.

– Операция „Медуза“? – повтори тя.

– Това е строго засекретена операция, мила, не я произнасяй на глас. Между другото, може ли да те наричам Франсин?

– Щом желаете.

– Красиво име. Красиво момиче.

– Какво представлява все пак операция „Медуза“? – настоя тя.

– Това е свършено нова концепция за водене на съвременна война. Прилага се по следния начин. Ямашита прави десант в Сингапур и нарежда на хората си да сложат щикове на пушките си и да се подготвят да ни изкормят. Ние го поглеждаме и започваме да треперим и да се тресем като медузи – оттук идва и названието на операцията. Треперим и се тресем толкова силно, че Ямашита се уплашва, побягва и спира чак в Токио. Блестяща е, нали?

– Подигравате се с мен – каза му тя сърдито.

– С японците подигравка не бива – каза той. Очите му бяха сякаш

стъклени, а красивото му лице – безизразно. – Знам това, скъпа, защото съм се бил с тях. Познавам триковите им. Завземат ли село, хващат жените и ги изнасилват пред мъжете им. Същото правят и с децата. Ако са в добро настроение, след това ги промушват с щикове. – Дясната му ръка, с която държеше нейната, изведнъж брутално стисна пръстите ѝ. Очите му горяха. – Вижте – каза той, – не ме разбирайте погрешно, но защо не се махнем отгук? Знам едно място, където можем да прекараме къде-къде по-добре, отколкото в тази морга.

– Разбира се, че няма да ходя никъде с вас – отвърна му тя с възмущение.

– Защо не?

– Защото съм омъжена жена. Защото детенцето ми сега спи в стаята ни.

– Сигурно си има бавачка.

– Да. Но не мога да я оставя сама. А сега, майор Нейпиър, бих предпочела да седна.

Той не обърна внимание на желанието ѝ и продължи да я притиска към себе си.

– А къде е съпругът ви? На безопасно място, доколкото разбирам. – Ухили се. – Не се безпокойте, нищо няма да му кажа, ако и вие не му кажете.

– Тръгнал е от Ипо – отвърна тя сърдито. – Може да пристигне всеки момент.

Клайв Нейпиър присви тъмна вежда.

– Ипо? Вече никой няма да дойде от Ипо, мила моя. От днес сутринта Ипо е в нежните ръце на генерал Томоюки Ямашита.

Франсин пребледня.

– Не съм чувала такова съобщение.

– Няма и да го чуете. Мислите ли, че цензорите искат да разберем колко сме зле?

– Съпругът ми сега изважда мината от строя – каза тя, опитвайки се да прикрие изумлението си от чувото. – Съвсем скоро, след три дни, ще е тук.

– Може и да сте права. Важното обаче е, че в момента не е тук. Аз обаче съм тук.

– Искам да седна! – почти извика тя и се опита да се откопчи. Той обаче продължи да я притиска към силното си и стройно тяло.

– Съпругът ви е щастлив човек. Ще бъде още по-щастлив, ако успее да се изтръгне от лапите на Ямашита.

– Искам да седна! – повтори тя погнусена.

– Добра идея. Ще поръчаме шампанско.

С отчаяно движение тя успя да се отскубне и тръгна към масата на Едуина Дейвнпорт и баща ѝ. Майорът я последва.

– Може ли да седна при вас? – попита Франсин. Господин Дейвнпорт я погледна с празните си сини очи, бавно се изправи и каза:

– Разбира се.

Клайв Нейпиър обаче продължаваше решително да я преследва. Държа стола ѝ, а след това извика келнера с шракане на пръсти и поръча голяма бутилка „Дом Периньон“. Франсин неохотно го представи на семейство Дейвнпорт. Едуина подаде ръка, а Клайв Нейпиър театрално я целуна, което очарова девойката. Майорът вече изглеждаше трескав. Лицето му, потъмняло от тропическото слънце, издаваше крайна умора. На скулите му се появиха петна.

– Това, което ти казах за Ипо, е вярно, мила моя – каза той на Франсин, докато седнаше. – Самата истина, уверявам те.

– Какво става с Ипо? – попита Едуина.

– Майор Нейпиър казва, че Ипо е вече в ръцете на японците – отвърна сдържано Франсин.

– Не мога да повярвам – възкликна Едуина, смаяна от чутото. Ако Ипо бе паднал, това означаваше, че любимите ѝ възвишения на Камерон и чаената плантация на баща ѝ също бяха в японски ръце. Клайв Нейпиър присви рамене.

– Боя се, че в това вече няма никакви съмнения. После изпи шампанското си на един дъх и разтри лявото си око с длан.

– За Бога, как ме боли главата.

– Не трябва да пиете толкова много – скастри го Франсин.

– Според докторите въобще не трябва да ставам от леглото – отвърна ѝ той с вълча усмивка. – Не се вживявай много в тези неща, моя сладка Франсин. И внимавай да не изгървеш последния кораб за вкъщи.

– Тя трябва да изчака съпруга си – вметна Едуина.

– Добре, но той дали ще пристигне? Може би Ямашита вече е изпробвал върху него самурайските си мечове?

– Това изобщо не е смешно – отвърна мрачно девойката. – Той ѝ се обади. В безопасност е и е на път за Сингапур.

– В такъв случай, надявам се да се придвижва по-бързо от Ямашита. Не изчаквайте японците да се появят на прага ви. Никак не обичат евразийците.

– Защо сте така пораженски настроен? – попита Едуина сърдито.

Пълните ѝ бузи бяха поруменели, а музикалният ѝ глас бе изгубил мелодичността си. – Нашата армия ще разбие японците.

– Това не е армия, скъпа девойко. Това е полицейска сила. Била е замислена само като средство за поддържане на ред и законност. Не за отблъскване на танкове и бомбардировачи. – Той постави ръка върху ръката на Франсин. Дланта му пареше. – Били ли сте в Англия?

– Не. – Тя се опита да измъкне ръката си, но той стисна пръстите ѝ.

– Няма да ви хареса.

– Майор Нейпиър! – Тя в крайна сметка успя да отдръпне ръката си.

Той напълни отново чашите.

– Още по-малко обаче ще ви хареса Сингапур, окупиран от японците. Слушайте, когато ви казах за ягодите и мидите, бях съвсем сериозен. Мога да ви доставя всичко, което ви потрябва. Ако изпитате нужда от помощ, достатъчно е да ми се обадите. Аз съм полезен човек.

Междувременно помещението започна да се изпълва с хора. Към европейците, униформени или във вечерни облекла, започнаха да се присъединяват и малайци и китайци, допуснати в заведението по случай настъпването на Новата година. Повечето азиатки носеха изумителни бижута, далеч превъзхождащи бижутата на европейките. Една „местна“ жена трябваше да е много богата, за да я допуснат тук. Бе убийствено горещо. Официалните сака бяха вече намачкани и покрити с петна от пот. От запотените лъскави носове бе започнала да се стича пудра.

Един фотограф китаец шареше из ресторанта. Майорът го извика с шпакане на пръсти.

– Направете ни снимка. Снимка на най-красивата двойка в салона.

Прегърна Франсин и я придърпа към себе си. Франсин се намръщи и за миг бе заслепена от блясъка на светкавицата.

– Наистина сте най-красивата двойка в салона – потвърди с усмивка фотографът. Хотелът внезапно започна да се клати.

– Операция „Медуза“ – каза майорът. – Нали ти казах, мила моя? Вече започва. Воят на сирените на противовъздушната отбрана започна да заглушава сладникавата музика.

Франсин се изправи. Колебаеше се дали да не събуди Рут и да я отведе в бомбоубежището. Детето напоследък спеше лошо. Страдаше от постоянна диария и бе отслабнало. Накрая реши, че ако бомбите не започнат да падат по-наблизо, за Рут ще е по-добре да си поспи.

– Сядай – изръмжа Клайв Нейпиър и я натисна в стола ѝ. – Трябва да изчакаме Новата година заедно.

Франсин видя, че никой не си прави труда да отиде в бомбоубежището. Келнерите сновяха из салона и разнасяха бутилки скоч, шампанско и бренди. Консумираше се много алкохол. Франсин се сети за новогодишните ритуали на своя род. За малките червени пликове с „лай си“ за децата, за сладкишите, за клонките с цъфнали прасковени цветове, за драконите, танцуващи по улиците. Китайската Нова година все още бе далеч, но Франсин се съмняваше дали близките ѝ или който и да било друг щяха да я чествуват тази година.

До тях се приближи китайска двойка на средна възраст, придружена от управителя на хотела. Китаецът, нисък, пълен и с подпухнало лице, им се поклони.

– Аз съм К.К. Чон, член на Законодателния съвет – каза той. – А това е жена ми Попи.

– За всички има място! – каза майор Нейпиър и се изправи. – Момче! Донеси още шампанско и още чаши.

Новодошлите бяха буквално обсипани със скъпоценни камъни. Мъжът имаше златен часовник с диаманти и няколко диамантени пръстена. Елмази красяха ръкавелите му, яката му, та дори и златните токи на обувките му. Жената бе накичена с още по-впечатляващи скъпоценности. Жакетът ѝ бе закопчан с огромни диамантени копчета. На шията си имаше масивна огърлица от изумруди и диаманти, имаше и подобна гривна на китката. Върху един от пръстите ѝ сияеше рубин с цвета на кръв.

Богатствата на местните сингапурски политици се бяха превърнали в легенда. К. К. Чон обаче не се бе родил богат. Върху лявата му китка Франсин видя триъгълна татуировка – свидетелство за принадлежност към бандите. Франсин предположи, че е натрупал състоянието си по време на голямото търсене на каучук, както и на калай и други метали, през 1939 година. Бе по-пиян дори и от Нейпиър и при това очевидно трудно понасяше алкохола. Бе се отпуснал в стола си и не преставаше да говори.

– Член съм на Законодателния съвет – повтори той за десети път. – Отбраната на Сингапур е приоритетна задача, изискваща увереност, предприемчивост, решителност и преданост на каузата. – Мътният му поглед се спря върху Франсин. – Наложницата ми е мъртва – каза внезапно китаецът. Клайв изсумтя. Китаецът не му обърна внимание. – Японците бомбардираха къщата ѝ. Къщата, която ѝ построих.

– Млъкни, К. К. – каза жена му, но той не обърна внимание на забележката ѝ.

– Беше прекрасна къща. Бях купувал най-хубавите неща. Копринени чаршафи. Кристален абажур. Струваха хиляди долари.

– Млъкни! – В котешките очи на жена му за миг се появи блясък.

– Невероятно момиче. По цял ден учеше. Съвсем невинно. Защо убиват толкова много невинни хора?

– Такива са съвременните войни – отвърна му Клайв с куха усмивка. – Така е по-добре за нея, приятелю. Виждал съм какво правят японците с красивите китайски момичета.

К. К. Чон протегна ръка и докосна китката на Франсин. Не плачеше, но Франсин забеляза, че зад подпухналите му клепащи напират сълзи. – Имаш чисто и добро лице, дете. Откъде си?

– От Перак – отвърна тя.

– Изоставила си семейството си?

– Изоставих всички.

– И съпруга си ли?

– Да.

– Трябвало е да останеш при него. Мъжът и жената не бива да се разделят.

– Надявам се скоро да ме открие.

– Чакат ни ужасни неща, дете.

– Разговаряте на китайски, а това не е честно – протестира Клайв. – Говорете на английски.

Хотелът отново се разтърси, този път по-силно, сякаш някоя бомба бе паднала наблизо. Разнесоха се писъци и смях. Франсин погледна малкото си златно часовниче. Бе единадесет и половина. Нервно се изправи.

– Моля да ме извините, но трябва да отида при дъщеря си. Лека нощ на всички.

– Не си тръгвай. До 1942 година остава само половин час – каза Клайв, опита се да стане, но се олюля и се стисна за главата. Франсин го хвана за ръката, за да не падне.

– Пиян е – рече недоволно жената на съветника. Франсин обаче се разтревожи за Клайв Нейпиър. Лицето му бе станало пепеляво и той се облягаше на нея.

– Извинявам се – каза Клайв. – Мисля, че малко свеж въздух ще ми дойде добре. Ще ми помогнеш ли да изляза? Искам да поседя малко на верандата.

Дейвънпорт и К.К. Чон не помръднаха, обаче Едуина се отзова на молбата. Двете с Франсин хванаха от двете страни майора, който с неуверена крачка излезе от горещото претъпкано помещение и отиде на

верандата.

– Не се тревожете – прошепна Едуина на Франсин. – Той просто е пораженец.

С общи усилия наместиха Клайв Нейпиър на една пейка. Имаше опасност да се свлече върху нея, така че Франсин седна до него, за да го придържа. Той въздъхна и подпря бинтованата си глава на рамото ѝ. На верандата нямаше хора – всички бяха вътре.

– Според мен е много пиян – каза укорително Едуина. – Отвратително, нали?

– Ранен е. Сигурно му е много лошо.

– Ще се върна при татко – каза Едуина. – Вие ще останете ли при него?

– Ще изчакам да се посъземе – каза Франсин. – Ти влез и посрещни Новата година с татко си.

– Сигурна ли сте?

– Да. И не се тревожи за плантацията ви. Ще усетиш отново уханието на мъглата и ще запарваш там чай по-скоро, отколкото предполагаш.

– Надявам се да сте права – тъжно се усмихна Едуина.

– В такъв случай, щастлива Нова година, Едуина. – Франсин стисна ръката ѝ, а след това я целуна по пълната буза. Проследи с поглед как момичето си отива.

– Извинявам се – повтори Клайв. Устата му бе почти до ухото ѝ. – Твърде много шампанско за череп с фрактура.

– Имате фрактура на черепа? – попита ужасено Франсин.

– Поне така ми казаха.

– Та вие в такъв случай въобще не е трябвало да ставате от леглото. Да не говорим за пиене и танци. Така можете да се убиете!

– Де такъв късмет!

– Трябва да ви настанят в болница.

– Предпочитам да съм тук, в прегръдките ти. – Устните му, горещи и влажни, докоснаха шията ѝ.

– Ще отида да извикам портиера – каза тя решително. – Ще му кажа да извика такси.

– Моля те, не ме оставяй – тихо каза той. – Погледни небето. Виж какви фойерверки има по случай настъпването на Новата година.

Бомбардировачите се бяха отдалечили и сега летяха към доковете. Взривовите вече не бяха само тътен, който изпълваше влажния въздух, но не бе по-силен от шумоленето на палмите на верандата. Небето бе

изпълнено със смъртоносните фойерверки на войната. Над опожарените сгради трептеше лилаво сияние. Морави линии издаваха посоката на изстрелите на зенитната артилерия. Лъчите на прожекторите шареха в мрака.

„Моля те, Ейб – каза тя безмълвно. – Ела си в събота.“

Клайв с усилие се надигна, бръкна в джоба си и каза:

– Трябва да е някъде тук. А, ето.

Извади малка сребърна плоска и отвинти капака ѝ. Подаде ѝ я.

– Първо ти.

Тя си помисли да отклони поканата му, но бързо се отказа. Целият свят около тях гореше и здравият разум изглеждаше излишна добродетел. Взе плоската и отпи глътка. Уискито бе силно и ухаеше на дим. Имаше вкус на порок. Тя избърса устни и върна плоската на Клайв.

– Браво. – Очите му проблеснаха в мрака. – Ти си различна от другите. Реших, че е така, още докато чичо ми те описваше. – Той също отпи от плоската. – Знаеш ли защо чичо ми толкова те хареса?

– Не – отвърна тя.

– След като стринка ми умря, той се омъжи за евразийка. Живяха заедно почти двадесет години. Приличаше малко на теб. Той така и не можа да стане повече от бригаден генерал. Инак щеше да се пенсионира с четири звезди.

– Какво стана с нея?

– Умря. Той така и не успя да се примири със смъртта ѝ.

– Сигурно много я е обичал.

Клайв отметна глава и погледна Франсин. Вече не изглеждаше толкова пиян.

– Да. Обичаше я до полуда. Може пък това да е родова черта.

– Кое?

– Влюбването в красиви евразийки. За кариерата на един професионален военен това е самоубийствено, разбира се. Това е най-лошото нещо, което можеш да направиш, ако изключим убийството на командира си. Трябва ли обаче точно аз да ти обяснявам що за гнусни лицемерни копелета сме ние, англичаните?

Подаде ѝ плоската и тя отново отпи глътка. Течността я опари.

– Съпругът ми... – не довърши мисълта си. Не знаеше какво да каже.

– Не е необходимо да ми обясняваш – отвърна ѝ сухо Клайв. – Били сте бойкотирани. Не са ви канели в нито един порядъчен дом. Не са позволявали на децата ви да си играят с чистичките бели дечица. Това са

наистина изпитания. Сигурен съм обаче, че той не им е обърнал внимание. Бракът с момиче като теб е бил сто пъти по-ценен от всичко това.

Тя се замисли дали Ейб възприема брака им именно така. И дали това ще продължи. Отдалеч се разнесе шумното бръмчене на бомбардировачите – изтегляха се на север. Напомняше бръмченето на косачката на игрището за крикет в летен следобед. В дните преди да започне ужасът. Преди да се затворят портите на Рая.

– Ще отида при дъщеричката си – каза Франсин.

– Почакай – рече Клайв и я прегърна. И преди тя да разбере какво става, той вече я целуваше по устата. Франсин бе възпитана в строг дух. Единственият мъж, която я бе целувал така, бе Ейб, и то след като се сгодиха. Сегашната целувка обаче бе много различна, бе изпълненият с глад натиск на една чужда мъжка уста. За миг Франсин изпита удивление. След това долната половина на тялото ѝ се изпълни със слабост, сякаш краката ѝ се стапяха. Без да осъзнава защо, тя също прегърна Клайв през раменете и се притисна към него. Може би виновни за това бяха самотата и страхът.

Устните ѝ се разтвориха и тя усети как неговият горещ и влажен език прониква в устата ѝ. Смути се и отдръпна глава. Започнаха неумело да се боричкат на скамейката. Франсин оказваше половинчата съпротива.

– Франсин, целуни ме пак – прошепна той.

– Няма. Пусни ме.

Устните му отново се прилепиха върху нейните и тя се изненада от собствената си реакция. Той целуваше опитно, не като Ейб, с уменията на човек, целящ да предизвика възбуда. Усети как ръката му за миг обхваща гърдата ѝ, след това се плъзна по коленете ѝ и се пхна между бедрата ѝ.

Случайна похот, казваше майка ѝ. Бе я предупреждавала много пъти да се пази от случайните пристъпи на похот. Да не позволява на момчетата да постъпват така с нея. Да не се поддава на подобни чувства и инстинкти. Никога не се бе сблъсквала с такива чувства, дори и в общуването си с Ейб. Сега обаче ги изпита. Бяха вълнуващи и опияняващи. Сърцето ѝ се превърна в див кон, който започна да галопира в тялото ѝ.

Клайв започна да я целува с почти лудешка страст. Едната му ръка бе зад врата ѝ, а другата шареше под бельото ѝ. Обхвана я паника. Пръстите му се плъзнаха под ластика и докоснаха слабините ѝ, вече срамно овлажнели.

Удоволствието от ласките му бе толкова силно, че тя стисна ръката

му с бедра. Същевременно постави ръцете си срещу гърдите му и го отблъсна с все сили.

– Престани! – изсъска. – Ще викам!

– В такъв случай ми пусни ръката – каза той.

Тя наистина бе обездвижила ръката му и ѝ се наложи да разтвори бедра, за да я пусне. Бързо оправи роклята си. Изгаряше от унижение и се укоряваше за поведението си. Удоволствието обаче продължаваше и ѝ се стори, че костите ѝ се размекват.

– Как можа да си позволиш такова нещо? – възкликна тя. Чудесно си даваше сметка, че звучи като актриса любителка в лоша пиеса.

Той бавно се усмихна, после повдигна пръстите си и ги облиза. Опитваше вкуса ѝ! Искаше ѝ се да скочи и да избяга, обаче се побоя, че треперещите ѝ крака няма да я удържат.

– В друг момент и на друго място – каза той тихо.

– Не си джентълмен – отвърна тя. Осъзнаваше, че не излиза извън евтината мелодрама. Не откри обаче друг начин да изрази възмущението си.

– Не съм – съгласи се той. – Обаче много те харесвам. Радвам се, че посрещнахме заедно Новата година.

От страст тя бе временно оглушала, обаче сега чу подсвиркванията и виковете откъм залата, които възвестяваха, че вече е полунощ. В града зазвъняха камбани.

– Боже мой! – промърмори тя.

– Още една целувка – наведе се към нея Клайв. – Този път добродетелна. Честита Нова година, мила.

Тя му позволи да докосне устните и със своите и прошепна:

– Честита Нова година.

– 1942 година каква година се пада по китайския календар? – попита той.

– Годината на Коня.

– Див кон с очи, от чиито копита се разнасят гръмотевици. Франсин, искам да ти кажа нещо...

Не успя обаче да ѝ го каже. Английски гласове започнаха хорово да паят „Олд ланг сайн“. Сантименталната шотландска песен звучеше досущ като музиката, изпълнявана на китайските погребения. Франсин си спомни за смъртта на майка си и захлипа. Без да каже и дума на Клайв, тя стана рязко от скамейката и избяга.

Бомбардировките бяха събудили Рут и тя плачеше горчиво. Бавачката напразно се опитваше да я успокои. Франсин взе детето от ръцете ѝ

и обзета от чувство за вина, започна да го люлее.

– Успокой се, малкото ми пиленце.

Всичко наоколо ѝ се разпаднаше. Редът, достойнството, моралът, всичко се превръщаше в развалини. Ами ако хората бяха прави? Ами ако Ейб вече бе мъртъв, а японците скоро щяха да дойдат тук и да започнат да избиват и да рушат? Дали не трябваше да остане при този пиан мъж и да му позволи да я обладае на тревата? Може би трябваше да се поддаде на случайната похот и да се порадва поне на няколко мига удоволствие преди края. Какво друго остава, когато те очаква нищото?

На другия ден реши, че поведението ѝ е било неприлично. Че е било предизвикано от нейната напрегнатост и от страха, че настъпва края на света. Реши да забрави за случилото се и за Клайв Нейпър и да не мисли повече за него.

Сутринта на трети януари бе непоносимо мрачна. В ранните часове на деня нова група японски бомбардировачи прелетя над града и предизвика нови пожари. Небето се изпълни с грозно червено зарево, а влажният утринен въздух – с миризмата на горяща гума.

До обяд Ейб не пристигна.

Заразена от напрегнатостта на Франсин, Рут започна да става все по-буйна и неволно счупи бурканче с крем за лице. Франсин я напляска, нещо, което правеше изключително рядко. Рут се разрида и смутената Франсин започна да я успокоява. След това се зае с почистването на крема, като внимаваше да не се пореже в стърчащите парчета стъкло.

Останаха в стаята целия следобед и продължиха да очакват Ейб. От прозореца Франсин видя, че площадът пред „Рафълс“ е пълен с бежанци. Къде щяха да отидат всички тези бездомни хора? Сингапур не можеше да поеме дори пристигналите днес, да не говорим за тези, които щяха да дойдат утре или вдругиден.

На следващата вечер Ейб все още не бе пристигнал. Нито пък се обади. Докато лежеше с Рут в кревата, Франсин се сети, че съдържанието на телеграмата му, „Трети ян точка“, може би означава, че на този ден той ще тръгне и че ще минат още няколко дни, докато пристигне. Нищо не бе сигурно. Трябваше да се научи да контролира чувствата си.

През нощта я събуди силно хлопване на врата и тя седна в леглото леко замаяна. Отдавна бе минало полунощ. Силен вятър вееше листата на палмите. Валеше дъжд. „Ще пристигне утре – каза си тя. – Ще пристигне утре.“ Стана ѝ студено.

Чу почукване на вратата, реши, че е Ейб, и насмалко не се заплака от радост. Бе обаче Едуина, по пижама. Кръглото ѝ лице бе

пребледняло.

– Какво има, Едуина? – попита разтревожено Франсин.

– Татко – отвърна девойката. – Елате, моля ви. Франсин бързо последва девойката по коридора и буквално замръзна, когато Едуина отвори вратата на стаята им.

Огромна продълговата поредица червени петна бе опръскала стената и тавана, а на пода лежеше сгърчена фигура, стиснала револвер в неподвижната си ръка. Насмалко щеше да припадне, обаче успя да запази присъствие на духа. Коленичи до тялото и го огледа.

Дейвнпорт се бе застрелял под брадичката. По-голямата част от главата му я нямаше.

– Мъртъв е – каза Едуина. Момичето трепереше, но въпреки това, може би от шока, говореше спокойно. – Мислех, че само ще го почисти.

Франсин неуверено се изправи и дръпна Едуина настрана от трупа.

– Не го гледай. Ела с мен и не пипай нищо.

Имаше невероятно много кръв. И все още продължаваше да изтича от тялото, също като от паднала бутилка.

– Мислех, че само ще го почисти. Често го чистеше късно през нощта. Бях си легнала... – Едуина започна да се свлича на пода, обаче Франсин я хвана и някак си успя да удържи изпадащото в безсъзнание момиче на крака.

До вратата бяха застанали гости на хотела с нощни халати.

– Застрелял се е! – извика един млад мъж с руса коса и очила с рогови рамки. – Дейвнпорт си е пръснал черепа!

– Извикайте лекар! – каза Франсин, все така притиснала Едуина към гърдите си. Най-тежките досега бомбардировки ги накараха да скочат от леглото. Хотелът трепереше, сякаш гигантски юмруци удряха по корема на града. Силното бучене на бомбардировачите надмогваше всичко, дори и слабия вой на сирените.

Франсин взе Рут и бързо заслиза по стълбите. Във въздуха се носеше миризма на изгоряло. При всеки пореден взрив усещаше как подът трепери под краката ѝ. Отвън се чу дрънченето на пожарна кола. Тя хукна към бомбоубежището, обаче то бе препълнено. Опита се да влезе, но нечия ръка я блъсна така силно, че насмалко не изгуби равновесие.

– Няма място – чу се груб мъжки глас. Тя мерна нечий изпълнен с враждебност поглед, после затича към ресторанта, второто най-удобно убежище, тъй като бе затъмнено и обградено с чували с пясък.

Ресторантът също бе претърпан. Но работеше. Неколцина забързани келнери сновяха насам-натам и разнасяха шунка с яйца и кани с чай.

Франсин намери свободна маса до една колона и седна с Рут в скута си. Детето се оглеждаше уплашено.

Досега бомбите никога не се бяха взривявали толкова силно и така наблизко. Франсин наблюдаваше като хипнотизирана как крехките стъклени съдове треперят върху масата. Помисли си за Едуина Дейвнпорт. Последния път, когато я бе видяла, тя едва се държеше на крака и повръщаше. Не можеше да си представи какво ще се случи с нея. Трябваше на всяка цена да я открие. Заедно с Ейб щяха да се опитат да вземат девойката под своя закрила. Едуина сега си нямаше никого. Веднъж бе казала на Франсин, че най-близките ѝ роднини са две лели, стари моми, които живеели в Корнуел. Трябваше да ѝ се помогне.

До масата ѝ се появи Абдул, старият келнер, който винаги я обслужваше.

– Закуска, мем?

– Само препечени филийки, Абдул. И малко сок за малката. Знаеш ли къде е дъщерята на господин Дейвнпорт?

– В болницата „Кралица Александра“, мем – каза Абдул, после се огледа и тихичко добави: – Джага баик баик.

Тя понечи да го попита кое не е наред и от какво трябва да се пази, но той се обърна. Тюрбанът му се бе размотал и краят му висеше на гърба му.

Както винаги, бомбардировката приключи внезапно. Франсин продължи да пие кафето си. Гости на хотела, излезли от бомбоубежището, започнаха да нахлуват в ресторанта и да поръчват храна. Франсин взе Рут и излезе. Хората, покрай които минаваха, не криеха враждебността си. Чу как някой промърмори „гнусни туземци“ и усети как я ползват тръпки. Притисна Рут до себе си и побърза да излезе.

Във фоайето я пресрещна Манкин, висок човек с раболепен вид и постоянна усмивка, сякаш залепена върху лишената му от устни уста.

– Ще ми отделите ли една минутка, госпожо Лорънс? Тя неохотно го последва в офиса му.

Той седна, елегантно кръстоса тънките си крака и я дари с празната си широка усмивка.

– Доколкото разбирам, госпожо, вашият съпруг все още не е пристигнал.

– Да, не е.

Манкин съчувствено цъкна с език.

– И не се е обаждал?

– Не. Връзката с Перак е прекъсната.

– Разглеждали ли сте възможността да се настаните другаде?

– Не, разбира се. Защо да го правя? Усмивката му малко се разшири.

– Може би имате роднини в Сингапур?

– Нямам.

– В такъв случай приятели? Хора от вашата собствена...

Той умишлено не довърши изречението. Тя усети как кръвта нахлува в ушите ѝ. Продължи да държи Рут в скута си.

– Собствената ми какво?

– Мнозина от нашите гости се оплакват.

– От какво?

– От това, че трябва да споделят един и същ хотел с местна жена.

– Сметките ми са наред.

Очите му бяха изпълнени с непреклонност.

– Освен това заемате стая, в която можем да настаним цяло семейство.

Не бе необходимо да пояснява „бяло семейство“.

– Създалата се обстановка не е приятна нито на мен, нито на подчинените ми, госпожо Лорънс. Боя се, че ако съпругът ви не се присъедини към вас тази вечер, няма да ни е възможно да ви приютяваме повече.

– Къде да отидем? Аз съм с дете! В Сингапур е невъзможно да се намери стая.

Манкин стана и се поклони.

– Довиждане, госпожо Лорънс.

Франсин прекоси фоайето като замаяна. Проследиха я сърдити и враждебни погледи. Виждаше как устите на хората се движат, но не чуваше думите им.

Къде да отиде? Ако трябваше да напусне „Рафълс“, как щеше да я открие Ейб? Малкият защитен мехур, в който се бе укрила, се бе пукнал. Някъде в себе си чу глас, който ѝ се подигра на кантонски: „Е, Ю Фа, вече си поигра на господарка. Сега ще трябва да приемеш истинския свят такава, каквата си.“

Първата ѝ мисъл бе да потърси стая в друг хотел. Нареди на бавачката да наглежда Рут и излезе.

Опита си късмета в „Гудуд Парк“, в „Катай“, в „Отел дьо л'Йороп“, а после в редица не така престижни хотели. Навсякъде получи моментален отказ. Дали защото бяха наистина препълнени, или по друга причина, така и не разбра. Бомбардировачите се появиха отново в единадесет часа и нанесоха безмилостни удари по града. Заедно с още двеста души

тя се укри в едно претъпкано бомбоубежище на Букит Тима Роуд, където почти оглуша от разрушителния шум. Когато излезе навън, Индията-ун гореше и над покривите на сградите се издигаше жълто-кафяв дим. Продължи да търси хотелска стая с такси, когато успееше да открие, но главно пешком.

Бомбардировачите дойдоха пак точно по обяд. Този път я завариха на Кавана Роуд. Един мъж я завлече в мазето на магазина си, където семейството му готвеше обяд. Предложиха ѝ храна и тя хапна с тях. Тътенът на бомбите напомняше стъпките на великан, тъпчещ града и разрушаващ всичко, което срещнеше на пътя си. Земята трепереше.

Излезе и продължи да търси стая. Небето потъмня от дима от горящите сгради и настъпи зловещ здрач. Отговорът навсякъде бе един и същ: „Нямаме свободни стаи“.

В следобедните часове вече бе съвсем изтощена и отчаяна. Бомбардировачите дойдоха за четвърти път. Бързото им завръщане можеше да означава само едно: японците вече разполагаха с бази само на час полет от Сингапур. Скоро градът щеше да се окаже и в обсега на артилерията им. След това щяха да се появят танковете, а сетне и куршумите, мечовете, шиковите и изнасилванията.

Върна се в „Рафълс“ при Рут, хапна плодове и пи жасминов чай. През прозореца видя как стълб дим се издигна от остров Блуканг Мати – бомбардировачите обсипваха с бомби морската артилерия. Досега не бе видяла бомбардировач, свален или поне повреден от противовъздушната артилерия. Нито пък британски самолети, които да отблъснат бомбардировачите. Бе чула, че самолетите на кралските военновъздушни сили „Уайлдбист“, развиващи максимална скорост от само деветдесет възли, били унищожени от японските „Зиро“, със скорост от триста възли, още в първите дни на военните действия. Всички смели, но безпомощни пилоти загинали.

На вратата се почука. Тя отиде да отвори, без вече да храни надеждата, че може да дочака новини от Ейб. Видя Едуина Дейвънпорт, бледа и със сенки под очите. Зад нея стоеше усмихната чипоноса медицинска сестра, сложила ръка върху рамото на момичето.

– Едуина! Как си? – възкликна Франсин и ги въведе в стаята.

– Добре съм – отвърна с безизразен глас момичето. Франсин прегърна Едуина. Тя не реагира и подпря буза на рамото ѝ.

– Изписахме я – съобщи медицинската сестра с бодър австралийски акцент. – Трябва обаче някой да я наглежда. Поне докато ѝ намерят билет за Австралия или Англия. Каза, че вие ще имате грижата за това.

– Обаче аз утре трябва да напусна хотела!

– Няма значение, вземете я с вас – отвърна все така бодро австралийката. – Няма значение къде ще бъдете, стига тя да има пред кого да си поплаче.

– Аз обаче дори не знам къде ще отида.

Сестрата ѝ даде едно листче. – Тук е написан нашият телефонен номер. Болница „Александра“. Стая петдесет и три. Потърсете доктор Уилкс или сестра Картър. Почти винаги са там. Тези дни не почиваме много. Те ще ви кажат какво трябва да се направи.

И без да изчака отговора на Франсин, ѝ подаде малко пакетче.

– Даде ги докторът. Давайте ѝ по едно от хапчетата веднъж на четири часа. Следващото трябва да вземе в шест часа. Прахчетата са за сън. Просто разбърквайте по едно преди лягане и ѝ го давайте. Добре ли се чувствуваме? – Сестрата потупа Едуина по рамото. – Опитай се да не мислиш повече за това – рече ѝ не без състрадание. – Ти не си виновна. Нали се разбрахме?

Сестрата махна бодро с ръка и си тръгна. Франсин погледна Едуина и въздъхна:

– Съжалявам, Едуина, но казах самата истина. Утре трябва да напусна „Рафълс“.

– Защо?

Управата няма да ме държи повече тук, ако не дойде Ейб. А не знам кога ще дойде.

Едуина я погледна с измъченото си лице.

– Излиза, че ви гонят?

– Да. Утре сутрин.

– Защо?

– Защото не съм бяла.

– Мръсни свини!

– Стаите са им нужни за настаняването на европейски семейства – каза Франсин и вдигна рамене.

– Кажете им, че няма да напуснете.

Франсин взе телефонната слушалка и набра номера, оставен ѝ от сестрата. Гласът на доктор Уилкс бе уморен.

– Момичето е претърпяло силен шок, а е само на петнадесет години – каза той. – Трябва му майчина закрила.

– Разбирам ви – отвърна Франсин. – Работата е там, че най-късно утре сутрин трябва да напусна хотела.

– Напускате Сингапур?

– Не, само хотела. Ще се опитам да се настаня другаде.
– В такъв случай всичко е наред. Можете да я вземете с вас, нали?
– За колко време?
– Не знам. Името ѝ е съобщено на комитета за евакуация. Ще бъде изпратена за дома със следващия свободен кораб.

Франсин за пръв път научаваше за съществуването на комитет за евакуация.

– Кога ще стане това?
– След седмица или две. Най-много три. Разбира се, жените и децата са с предимство.
– И аз имам дете.
– В такъв случай се запишете колкото се може по-скоро в списъка.
– Обаче очаквам съпруга си! Докторът не скри нетърпението си.
– Вижте, чакат ме пациенти. Не забравяйте да ѝ давате праховете, за да няма кошмари.

Тя реши, че след тези думи той ще затвори телефона. Той обаче изръмжа и продължи:

– Да не забравя още нещо. Трябва да се уреди погребението.
– Моля?
– Погребението на бащата на момичето. Ще имате ли тази грижа?
– Нямам представа какво...
– Тялото е в моргата, при нас. Направих аутопсия. Сякаш си нямам по-важни грижи. Полицията вече не се нуждае от него. Написах и смъртен акт. Приберете го колкото се може по-скоро, моля ви, че наистина не разполагаме с място.

Този път докторът затвори телефона. Франсин също затвори и погледна Едуина. Изглеждаше малко по-спокойна.

– Всичко е наред – каза Едуина. – Ще остана при вас.
– Едуина, това е невъзможно – отвърна ѝ уморено Франсин.
– Никого си нямам – констатира безстрастно Едуина.
– Взех всичките пари на татко. Мога да ви помогна и в гледането на Рут. Във всичко. Заедно ще ни е по-леко.

Франсин я погледна и разбра, че няма друг изход. После каза:

– Помолиха ме да организирам погребението. Не зная даже откъде да почна.

– Попитайте генерал Нейпиър – тихо каза Едуина.
– Има пристъп на малария и е на легло.
– Тогава попитайте племенника му, майора. Ужасен човек е, но вероятно има опит в тези неща.

Франсин внезапно се сети, че Клайв Нейпиър ѝ бе дал визитната си картичка. Порови се в чантата си и я откри. Опита се да не мисли за пръстите на Клайв, шарещи между бедрата ѝ. Нямаше друг човек, от когото да поиска помощ. Набра номера.

– Клайв Нейпиър на телефона – чу се студен глас. Тя си пое дълбоко дъх.

– Майор Нейпиър? Обажда се Франсин Лорънс. Не знам дали си спомняте за мен...

– Здравей, мила – каза той с напълно променен глас.

– Много приятна изненада.

– Нуждая се от вашата помощ – каза Франсин малко троснато. – Тук се случи нещо трагично. Господин Дейвънпорт е мъртъв.

– Дейвънпорт? Кой е този Дейвънпорт?

– Бяхме на една маса при посрещането на Новата година.

– Навъсенят мъж с бузестата дъщеричка?

– Същият.

– Да не би да се е застрелял?

Франсин не разбра как Клайв е успял да отгатне това, но грубият му език я успокои. Нямаше да ѝ се наложи да му обяснява всичко в подробности в присъствието на Едуина.

– Да – каза тя.

– Наистина приличаше на човек, способен на такова нещо – рече Клайв. – С какво мога да ти помогна? Да го погребем?

– Да – повтори Франсин. – Едуина, дъщеря му, засега ще остане при мен и...

– Няма защо да ми обясняваш – прекъсна я Клайв. – Къде е мъртвецът?

– В болницата „Александра“.

– Така. Какъв е? Будист, християнин, евреин? Франсин се обърна към Едуина.

– Извинявай, към коя църква принадлежите?

– Към англиканската – отвърна Едуина. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Франсин предаде тази информация на Клайв.

– Веднага ще се заема с тази работа – обеща той. – Довечера ще се чуем.

– Много сте любезен – рече Франсин ни в клин, ни в ръкав.

– Нищо работа – бързо отговори Клайв. – Нали вече ти казах, мила, че мога да осигуря всичко, което ти потрябва. Ягоди, миди, погребения.

Всякакви услуги.

– Ако ви трябва пари...

– За парите ще се разберем после – отвърна той и се засмя гърлено и затвори телефона.

Тя погледна Едуина и каза:

– Обеща да се погрижи за погребението. А сега ще трябва да изляза. Трябва да намеря място, където да се настаним.

– Ако искате, можете да освободите бавачката. Аз мога да се грижа за Рут.

Момичето бе право. Така или иначе, Франсин трябваше да се раздели с бавачката.

– Добре, Едуина. Шансовете да открием друга хотелска стая не са големи. Може да ни се наложи да се преселим в съвсем различен квартал.

– Вероятно имате пред вид китайския квартал.

– Или индийския. Или някое малайско селище.

Момичето се усмихна и каза:

– Нямам предразсъдъци. Важното е да съм с вас.

Тази вечер се срещна със смъртта още по-отблизо.

Бе наела малко такси с мощност от осем конски сили – шофьорът ѝ бе обещал да ѝ покаже апартамент на улица „Попая“ в китайския квартал. Тъкмо навлязоха между две редици китайски магазинчета, когато таксито внезапно спря. Шофьорът с рязко движение отвори вратата, изпищя: „Мушкай се под колата!“ и изчезна. Обърканата Франсин слезе от колата. Шофьорът се бе пхнал под нея, но улицата бе мръсна и Франсин не искаше да изцапа хубавите си дрехи. Улицата се изпълни с тичащи хора с изкривени от страх лица. Уличен продавач с триколесен велосипед лудешки въртеше педалите и от кошниците му изпадаха банани и манго. Тя се опита да разбере къде отиват да се крият хората, но изглежда, всеки от тях си имаше собствено убежище в магазините и страничните улички.

Уличният продавач внезапно се превърна в облак от червен дъжд, сякаш бе презрял плод. Тя остана като вцепенена от тази изумителна гледка. Една жена до него литна във въздуха като сухо листо и от дупките в тялото ѝ зашуртя яркочервена кръв. Един мъж вдигна ръце във въздуха и закрещя.

Едва тогава тя забеляза изстребителя „Зиро“. Сребристосив и издължен като акула, той се бе устремил към нея. Късите му криле сякаш докосваха покривите. Картечните му бълваха огън. Тя нададе ужасен

вик, но ревът на двигателите заглуши гласа ѝ. Затича се стремглаво по хлъзгавия паваж, като размахваше ръце. Шумът на двигателя на преминаващия над нея самолет беше като взрив. Крилете на изстребителя потрепваха, докато обсипваше улицата с куршуми. След това самолетът се устреми нагоре, към слънцето. Франсин спря на ъгъла на улицата и си пое въздух. Не откъсваше поглед от самолета. За миг той увисна във въздуха и се превърна в неподвижен черен кръст. Ревът на двигателя се прехвърли от една част на небето в друга. Самолетът изчезна от погледа ѝ и тя реши, че си е отишъл. След това обаче звукът на двигателя му отново започна да се засилва.

Тя се обърна и се затича по друга улица, също изпълнена с мъже, жени и деца. Колкото и невероятно да изглеждаше, независимо от зачесаните въздушни нападения сергиите за плодове си бяха на мястото, във витрините на магазините блестяха лакирани патици, вятърът развяваше окачените дрехи, а един мъж продължаваше да шие на шевната си машина.

Картечниците отново започнаха да стрелят, пукотът им наподобяваше звука, издаван от бамбука при силен вятър. Франсин се препъна и падна по лице. Изтъркала се до канавката, сви се сред боклуците и закри главата си с ръце.

Изстребителят отново прелетя над нея. Тя чу как куршумите се забиват в сградите около нея. Сърцето ѝ се изпълни с ужасяващ страх. Боеше се не толкова за себе си, колкото за Рут. „Кой ще се погрижи за нея, ако ме убият?“

След това нещо я вдигна във въздуха и я захвърли срещу една стена с огромна, страшна сила. Главата ѝ се удари в цимента така силно, че тя насмалко не изгуби съзнание. Реши, че е улучена. Ушите ѝ пищяха. Отвори очи и видя как над покривите се издига огнена топка. Самолетът пунал бомба право върху препълнените с хора жилища. За миг видя как леките дървени покриви се разпадат, как стените на сградите се срутват, а от малките стаи се изсипват десетки човешки фигури. След това всичко се забули от плътен черен дим.

Вонеше на взривни вещества и прах. Улицата бе боядисана в червено, сякаш за Нова година. Кръвта бе опръскала, обляла и обагрила всичко наоколо. Сред разпилените пъпешки и зелки се търкаляха човешки фигури. Човешки същества бяха превърнати само за няколко секунди в купчинки окървавени парцали. Шивачът лежеше до падналата си шевна машина. До него бе паднало дете – майката, коленичила до трупчето, го галеше.

Ушите ѝ спряха да пищят и тя чу популярна китайска песен – грамофонът пред входа на един магазин продължаваше да се върти. Пискливият глас на певица се смесваше със стонове на ранените.

– Ела! Ела! – Шофьорът на таксито я дърпаше за ръкава. По някакъв вълшебен начин се бе появил от облаците дим и прах. – Ела бързо!

Чу се воят на сирената за отбой. Японците бяха изчезнали така внезапно, както се бяха появили. Все още объркана, тя позволи на шофьора да я отведе до съседната улица. Малкият жълт форд бе там, където беше спрял. С отворените си врати приличаше на пеперуда, готова да излети. Шофьорът я натика в колата, сякаш бе непослушна крава. След това се намести зад кормилото, запали двигателя и каза:

– Отиваме на улица „Попая“.

– Какво? – тъпо попита тя.

– На улица „Попая“ – каза той и посочи с кафявия си показалец брояча. – Не е престанал да работи. Нали ще огледаме апартамента?

Тя се сети, че ѝ бе обещал да ѝ покаже свободен апартамент, и изведнъж избухна в плач и цялото ѝ тяло започна да трепери.

– Да, да, отиваме на улица „Попая“.

– Добре. – Той потегли и умело заобиколи развалините на някакъв разрушен магазин. – Ранена ли си?

– Не. – Тя се сви на задната седалка и захлипа, обхваната от безсилие.

– Когато се появят изстребители, не трябва да търчиш насам-натам като обезглавена кокошка – поясни назидателно шофьорът, без да обръща внимание на истерията ѝ. – Трябва да се скриеш на безопасно място и да не мърдаш.

Японският самолет я бе превърнал от изпълнено с достойнство човешко същество в уплашено животно, криещо се в калта. Спомни си за мъртвото дете. Ами ако това бе Рут? Ами ако тя бе на мястото на майка му?

След няколко минути шофьорът спря до една сграда.

– Ей тук е, на втори етаж. Потърси госпожа Оливейра. Ще те почакам.

Франсин се огледа. Улица „Попая“ бе успоредна, на улица „Хон-конг“, в близост до реката. Районът се намираше в самия край на китайския квартал и бе еднакво отдалечен от бордеите до пристанището и от внушителния бял комплекс от правителствени сгради. Постройката, претенциозно наречена „Резиденция «Юниън»“, бе красива. Улицата бе чиста.

Франсин се огледа в малкото си огледалце, избърса сълзите си, сре-са се и сложи пудра върху тъмните сенки под очите си. Искаше да нап-рави добро впечатление. Току-що преживеният обстрел вече се бе слял в съзнанието ѝ с други нереални неща, които ѝ се бяха случили в този ден. Когато слезе от таксито, я обхвана странно спокойствие. По косата ѝ имаше кръв, а малко под темето ѝ имаше подутина. Тя огледа роклята си. Бе изцапана. Почисти я, доколкото успя, и тръгна по стълбите.

От един апартамент се разнасяха приглушените звуци на „Муун Индиго“, изпълнявана от оркестъра на Дюк Елингтън. Въздухът бе из-пълнен с вонята на разрушената канализационна система. Инак сградата бе чиста и добре поддържана. На стълбищните площадки имаше саксии с лъскави палми. Настроението на Франсин се повдигна.

Госпожа Оливейра, подобна на птица жена с маслинена кожа, пот-ри ръце в отчаяние, след като видя Франсин.

– Ах! Очаквах европейка! Тук живеят само европейци!

– Омъжена съм за англичанин – каза Франсин, тъй като нищо друго не ѝ дойде наум. – Директор е на мина. Скоро ще дойде от Перак. Има-ме четиригодишна дъщеричка.

– Приемаме и евразийци, разбира се – каза жената, като се вгледа по-внимателно във Франсин. – Свежърът ми беше португалец. Разбира се, че се радваме на евразийци.

– Съжалявам за вида си. Обстрелът ме завари на улицата – обясни Франсин състоянието на роклята си.

– Клето създание! Може да се почистите в тоалетната. Покани Франсин в апартамент. Както и останалата част от сградата, той бе чист и спретнат. Състоеше се от три спални и малка кухня. Бе напълно обзаведен. Оставяше странното впечатление, че обитателите му току-що са излезнали да пазаруват. В хола имаше няколко шезлонга, лъскав гра-мофон с плочи и шкаф, пълен с любимите на европейците бронзови и сребърни „източни сувенири“. На первазите имаше саксии с цветя.

– Тук живееше капитан Едмъндсън – каза жената и потри ръце, при което се чу звук, сякаш издаван от суха хартия. – Прекрасен човек. Ер-ген. Загина при една бомбардировка. Толкова много ни липсва! – Жена-та избърса сълза от бузата си. – Можете да ползвате неговите вещи. Нямахме роднини. Десет долара седмично. Плаща се за две седмици предварително. Напуска се с двуседмично предизвестие.

Франсин отиде до прозореца и дръпна тежката затъмняваща завеса. В двора имаше красива малка градинка с чудесна смокиня. Прекрасно място, където можеше да си играе Рут. Цялото място бе прекрасно.

Веднага обаче разбра защо това на пръв поглед привлекателно жилище е останало без наематели цели две седмици. Само на три преки от него се намираше китайският квартал, откъдето сега се издигаха гъсти облаци дим. Малко по-нататък друг облак дим издаваше мястото, където горяха складовете на кея. На по-малко от километър надолу по реката, все още препълнена със сампани, се намираше Форт Канинг, също силно разрушен. Бомбите падаха в тревожна близост до улица „Попая“. Разположена между зеления хълм, където се извисяваше Форт Канинг, и пре-населените улици на китайския град, улицата не бе надеждно място.

Жената сякаш отгатна мислите ѝ и внезапно заговори с остър глас.

– Цял Сингапур да обиколите, няма да откриете по-хубав апартамент. При това обзаведен. Обикновено не приемаме неевропейци.

– Къде се намира най-близкото бомбоубежище? – попита Франсин.

– Имаме много надеждно бомбоубежище, госпожо Лорънс! Построено е от господин Кармоди. Намира се в края на улицата. Има място за всички. Можете да го огледате.

Жената бе права. Наистина можеше да обиколи цял Сингапур и да не открие нещо по-добро. Взе решение.

– Пет долара – чу Франсин собствения си глас. – Десет са много.

– Осем.

– Мога да дам най-много седем.

– Добре – каза жената. – Добре. Седем.

– Добре. Утре се нанасяме. – Франсин откъсна поглед от горящите постройките в китайския квартал и се обърна към сияещата госпожа Оливейра. Извади портмонето си и отброи четиринадесет долара. – Ние сме трима. С мен е и една девойка, която изгуби баща си. Петнадесетгодишна е.

– Европейка ли е? – попита жената, докато прибираше парите.

– Да.

– Добре дошла е – каза госпожа Оливейра, докато прибираше парите в джоба си. Подскочи, досущ като птица, и стисна ръцете на Франсин в малките си лапи. – Добре дошла на улица „Попая“, мила.

Погребаха бащата на Едуина на другия ден по пладне в протестантското гробище на Мънк Хил. Имаше още няколко погребения. Тяхната погребална процесия обаче бе най-немноголюдната. Покойникът бе изпратен единствено от Франсин, Едуина и Клайв Нейпиър. Бе в униформа. Главата му все още бе бинтована.

– Трябваше да ме уведомиш за постъпката на онези свини от „Рафълс“ – каза Клайв на Франсин, докато наблюдаваше как се трудят

гробарите тамили. – Щях да разубеда управителя. Ако ще и с помощта на пистолет.

Това вече свърши. Как е генерал Нейпиър?

– Не много добре. Искаше да дойде на погребението, обаче е твърде слаб.

– Моля ви да му предадете моите поздрави.

– Ще го направя. Новото ви жилище наред ли е? Искам да кажа, чисто и подредено ли е?

На Франсин ѝ бе трудно да преодолее спомена за трескавото им бо-ричкане в навечерието на Нова година, обаче се опита да го направи.

– Да, благодаря ви. Това трябваше да го направя преди седмици. Не биваше да чакам да ме изгонят като куче.

– Ще бъдеш много по-близо до бомбардировките

– Знам. Наблизо обаче има добро бомбоубежище. По-добро от това на „Рафълс“. С нас всичко е наред.

– Някой ден ще се отбия – обеща той. – Ще донеса ягоди и миди.

– Не е необходимо – побърза да отговори Франсин. Той просто ѝ смигна.

Бяха заделили цялата сутрин за пренасянето на багажа. Едуина се включи активно в него. Успяха само да оставят куфарите си в новото жилище и след това веднага потеглиха обратно за „Рафълс“. Там Клайв бе изпратил кола, която да ги откара до гробището.

Гробарите се измъкнаха от гроба, заизтупваха червената пръст от дрехите си, после започнаха да спускат ковчега с помощта на въжета. Бе красив ковчег с посребрени дръжки. Франсин благослови наум Клайв, успял да се справи с цялата процедура. Викарият, който разговаряше тихичко с Едуина, направи крачка напред, застана до самия край на гроба и разтвори молитвеника си. Гласът му бе тънък и дрезгав.

– Не на себе си, Боже, не на себе си, а на Твоето име отдаваме въз-вала, заради Твоята обич и благодат и заради Твоята истина...

Франсин усети как застаналият до нея Клайв настръхна.

– Почакайте малко, отче. Молитвата май не беше тази...

Викарият го погледна раздразнено.

– За самоубийците има отделни молитви, майоре.

– Искате да кажете, че заради самоубийството няма да прочетете същинската молитва? – попита недоволно Клайв. В същото време сире-ните започнаха да вият и заглушиха тихия глас на свещеника.

Гробарите незабавно пуснаха краищата на въжетата и побягнаха.

Франсин трепна, когато ковчегът се стовари на дъното на гроба и зае донякъде изкривено положение. Хората от съседните погребения бързо се запътиха към най-близката сграда, римокатолическия параклис.

На хоризонта се появи ясно очертана редица черни точки, обградена от ореол от изгорели газове. Точичите бързо се превърнаха в кръстове.

– Боя се, че ще трябва да оставим молитвата за после – каза свещеникът и затвори молитвеника си. – Пътят им минава точно над гробището. Има случаи, когато обстрелват погребения. Съжалявам. – Той повдигна полите на расото си и бързо тръгна.

Франсин безпомощно погледна Клайв. Той ѝ отвърна с усмивка, която разкри белите му зъби.

– Как мислиш, ще изразходват ли бомби и куршуми само за нас тримата? – Взе молитвеника от ръцете на Франсин и започна да чете традиционната молитва: – Аз съм възкресението и животът, рече Бог. Който вярва в мен, макар и мъртъв, ще живее. Продължи да чете и след като ревят на самолетните двигатели заглуши думите му. Странно защо, Франсин не изпитваше страх, независимо от преживения вчера ужас. Вдигна поглед към самолетите. Въздушната формация, наброяваща може би петдесет самолета, бе на не повече от километър над главата ѝ. Успя да види как в корпусите на бомбардировачите „Мицубиши“ се отварят люковете за мятане на бомби. Върху корпусите бе изобразен червеният диск на изгряващото слънце. Успя да различи дори силуетите на някои от членовете на екипажите, гледащи ги през остъклените прозорци. От рева на двигателите земята затрепери. Заболяха я ушите. Около самолетите се образуваха облачета от снарядите на зенитната артилерия. Приличаха на глухарчета и изглежда, бяха и безобидни като тях.

Ужасното въздушно шествие прелетя над главите им и се насочи към Танджон Ру. Клайв кимна към една лопата, изоставена от гробарите, и каза:

– Ти би трябвало да хвърлиш първата буца пръст, девойко.

Разплаканата Едуина се наведе и хвърли в гроба шепя червена пръст, която изкърна върху ковчегата. Франсин също хвърли в гроба няколко буци и след това прегърна Едуина. Чуха тътена на взривове. Самолетите бомбардираха бензиновите складове в Танджон Ру. Върху тъмната растителност цъфнаха алени цветя, жестоки и злокобни. Франсин чу воя на пикиращите бомбардировачи и деловите изстрели на зенитната артилерия, която обстрелваше самолетите с ожесточена, но безполезна смелост.

Клайв погали къдравата коса на Едуина.

– Извади късмет, че се срещнахте. Ще трябва да я изпратиш у дома.

– Знам. Вече взеха мерки за това.

– Ти и дъщеря ти би трябвало да заминете с нея.

– Как мога да изоставя съпруга си?

Той ще те открие. Виж, Франсин, на този град не му остава много живот и ти добре знаеш това. Няма никакви шансове. – Той посочи по-жарите в Танджон Ру.

– Най-добре е с Едуина да се приберем – каза Франсин. Едуина плачеше сърцераздиращо.

Запътиха се към Семетери Роуд, където ги очакваше колата, достолепен черен „Хъмбър“, който Клайв Нейпиър бе успял да ангажира за случая. Никой не погледна повече към изоставения недозарит гроб.

– Колко ще струва всичко това? – попита тихо Франсин.

– Забрави за него.

– Какво искаш да кажеш?

– Всичко е платено.

– Кой го е платил?

– Аз, естествено. Франсин се развълнува.

– А, не. И Едуина, и аз имаме пари.

– Не мисля, че е редно детето да плаща за погребението на баща си – каза Клайв. – Колкото до теб, това въобще не те засяга.

– И теб въобще не те засяга! Ако знаех, че ще заплатиш погребението, въобще нямаше да те помоля за помощ.

– Казах ти да не говориш повече за това. Не съм беден. Радвам се, че можах да услужа.

– Благодаря ви, майоре.

На Орчард Роуд задминаха колона от неколкостотин ранени войници, запътили се към града.

– Току-що са напуснали бойното поле – коментира Клайв. – Спука на им е работата.

Франсин ги огледа, докато автомобилът ги задминаваше. Гледаха пред себе си и имаха мрачните погледи на мъже, току-що излезли от ада. Това също бе нещо ново и необичайно: гледката на европейски войник, претърпял категорично поражение. Франсин бе започнала да се променя. Промяната очевидно бе от доста време, но тя започна да я осъзнава едва вчера, когато успя да надвие истерията си и да огледа апартамента на госпожа Оливейра. Бе започнала да се превръща в различен човек. Ужасите, които преживяваше, бяха започнали да изгарят

нежния ѝ предишен живот, като на негово място се появи нещо друго, изпълнено със сила. Замисли се дали Ейб ще хареса новата ѝ личност. Бе ѝ все едно. Щеше да се види принуден да свикне с нея. Ужасната му грешка – отказът да отпътува заедно с тях в Сингапур – завинаги отслаби уважението ѝ към него. Вече нямаше да ѝ бъде възможно да се прекланя безкритично пред британското мъжко чувство за превъзходство на Ейб. Вече никога нямаше да му позволи да я обижда и да я упреква заради дебелията ѝ китайска глава.

Когато стигнаха до улица „Попая“, Франсин реши, че е редно да покани Клайв Нейпиър на чаша чай. Той охотно прие поканата.

Рут, дотогава поверена на бавачка, с радост ги посрещна. Бе възхитена от офицерската униформа на Клайв и от превръзката на главата му.

– Японците ли ти направиха това? – попита го веднага.

– Да, японците – отвърна ѝ с усмивка Клайв.

– С какво го направиха? С меч ли?

– Престани, Рут – смърми я Франсин.

– Това е само драскотина – каза Клайв на Рут. Носеше офицерско куфарче, отвори го и започна да търси нещо. – Струва ми се, че тук имам нещо за теб, млада госпожице. Дано само успея да го намеря.

– Какво е? – попита възбудено Рут.

– Ето го – каза Клайв и ѝ подаде едно пакетче. Франсин, застанала до кухненската врата, видя как Рут разкъса хартията и извади от нея дървен модел на изстребител, гордо украсен с отличителните знаци на кралските военновъздушни сили.

– „Спитфайър“! – изпищя от удоволствие Рут.

– Когато японските бомбардировачи дойдат пак, той ще те пази.

Франсин бе трогната от факта, че се е сетил да донесе подарък за Рут. Децата в Сингапур нямаха много играчки. Самата тя без съмнение щеше да избере друг подарък, но Рут бе горда с придобивката си.

– Виж, Едуина! Бум-бум-бум – викна Рут, като размахваше самолетчето и имитираше шума на японските бомбардировачи. – На ви, лоши японци!

– Първо си помислих да ѝ купя кукла, но после реших, че за днешното време повече подхожда такъв подарък – каза Клайв, доловил погледа на Франсин.

– Много мило от ваша страна. Благодаря ви.

– Няма защо.

– Аз ще си легна – каза с уморен глас Едуина.

– Ще ти донеса чай в леглото – обеща ѝ Франсин.

– Благодаря. – После момичето протегна пълната си ръка на Клайв.

– Благодаря ви, Клайв. Бяхте много мил. Клайв нежно целуна ръката ѝ.

– Няма проблеми, госпожице. Винаги съм на ваше разположение.

Франсин приготви чай и занесе една чаша в стаята на Едуина. Момичето, подпряло се на възглавниците, тихо плачеше.

– Ужасно съжалявам – каза Франсин и погали Едуина по къдравата коса.

– Как можа да го направи? – Едуина я изгледа измъчено. – Как само можа да го направи?

– Нямам представа – отвърна безпомощно Франсин. – Предполагам, че просто не е могъл да издържи.

– Аз издържам! И всички останали издържат!

– Всички не сме еднакви, мила. Всички издържаме различно. Някои издържат повече, други по-малко. Това, че баща ти не е могъл да издържи, предполага, че ще ти се наложи да издържиш повече. Уверена съм, че ти е по силите.

– Ще се справя – отвърна Едуина след кратко мълчание. – Ще се справя. Когато войната свърши, ще се върна и ще възстановя плантацията. Ще се запиша в селскостопанско училище и ще се науча как да го правя.

Франсин бе трогната от решителността на девойката.

– Точно така трябва.

– Много е мил, нали? За Клайв ми е думата. Първо ми се стори, че е ужасен, но после показа, че е силен мъж.

Франсин кимна в знак на съгласие.

– Права си.

– Трябва ви точно такъв мъж – каза Едуина. – Би трябвало да го удържите.

Франсин се засмя против волята си.

– Мъжете не са като автобусите, мила. Не се сменят с такава лекота.

– Вашият мъж ви изостави – замислено каза Едуина.

– Ще дойде – отвърна бодро Франсин.

– Като автобус ли? – Едуина взе чашата с треперещи ръце и отпи глътка чай. – Както и да е, обещайте ми, че няма да прогоните Клайв. Твърде е свестен, за да го изгубите току-така.

– Обещавам – усмихна се Франсин.

След като се увери, че Едуина се е поуспокоила, се върна при Клайв и Рут. Детето се бе настанило в скута на Клайв и очевидно се

чувствуваше там много удобно. Бе го подложило на обстоен разпит, очевидно разчитайки на воинското му звание и на опита му във войната срещу японците.

– А защо Бог не спре японците? – тъкмо питаше Рут.

– Нали Бог може да спре японците, ако поиска?

– Така е – отвърна Клайв. – Предполагам обаче, че Бог очаква ние сами да ги спрем. За да покажем колко струваме, ако ме разбираш.

– За да покажем, че сме смели ли?

– Точно така.

– Ами ако Бог сгреша и те ни победят?

– Няма да ни победят.

Франсин наля чай. Рут, удобно облегнала се на силната гръд на Клайв, изучаваше своя „Спитфайър“.

– Имаш ли деца? – попита Франсин уж между другото.

– А, не. Не съм женен. Свободен човек, както казват.

– В усмихнатите очи на Клайв се появи недвусмислено послание.

Франсин стана, с нервни движения оправи роклята си и каза:

– Е, приближава обяд. Време е да се заема с работа. Клайв нямаше как да пренебрегне прозрачния намек.

Повдигна Рут и я целуна.

– Довиждане, Рут. Следващия път ще ти донеса друг подарък.

– Кога ще дойдеш? – попита оживено Рут.

– Скоро – обеща Клайв и погледна закачливо Франсин.

На вратата тя му протегна официално ръка, но той бързо се наведе и я целуна по устата. Устните му бяха горещи.

– Влюбен съм в дъщеря ти, Франсин. Изключителна е. Ти също си изключителна. Скоро ще дойда пак.

Докато лежеше в тясното и неудобно легло, новата ѝ и вече закалена личност си зададе въпроса дали тя наистина храни някаква надежда да види отново съпруга си. Останките от предишната ѝ мекушава личност започнаха да плачат. От стаята на Едуина, на която бе дала да изпие горчив прах преди лягане, също се разнасяше тих плач. Настроенията сред жените, с които работеше в Червения кръст, от началото на годината се промениха. Около дългите маси се чуваха по-малко смях и клюки и повече уплашен шепот. Всички се оплакваха от дъжда и от невъзможността да си изсушат дрехите.

Все още обаче не се забелязваше голямо бягство на европейки. Люси Кънингам сподели, че все още никой не им бил казал да се евакуират.

– Вчера сутринта отплава „Наркунда“ – каза тя, докато чевръсто

увиваше бинта около пръстите си. – Доколкото разбрах, полуразен.

– Но това е ужасно! – каза Франсин и я погледна. Бе се сетила за Едуина. – Трябваше да евакуират поне децата.

– Работата е там, че „Наркунда“ замина за Австралия – поясни госпожа Кънингам. – Повечето хора предпочитат да отпътуват направо за Англия. Какъв смисъл има да седиш в Австралия, докато войната свърши?

– Ако знаех, че има свободни места, щях да замина – каза Вайолет Модлинг, една от по-младите европейки. Приведе се напред, ококори големите си сини очи и понижи глас. – Чували ли сте какво правят японците с пленените европейки? Те... – Очите ѝ се разшириха още повече, докато търсеше прилична дума за описанието на неприлично действие – Те ги унизяват.

– Десетки хиляди китайки вече са имали такава съдба, госпожо Модлинг – отвърна ѝ намръщено една китайка, известна като госпожа Чен.

– При вас обаче е различно – каза смутено англичанката.

Разбира се, че не е различно – вметна с ожесточение госпожа Кънингам. – Всички жени изживяват това по един и същ начин, госпожо Модлинг.

– Зависи какво възпитание си получила – каза бързо госпожа Модлинг и скъса един конец.

– Китайските жени не са възпитавани да се отнасят с безразличие към изнасилванията, госпожо Модлинг – сухо каза госпожа Чен.

– Тамилските жени също – добави дребна съсухрена жена в златистосари.

– И все пак има разлика – заинати се госпожа Модлинг. – Японците ви се падат нещо като роднини, не е ли така?

Започна кавга. Няколко жени започнаха да говорят едновременно със сърдити гласове. Франсин бе възмутена. Не от простачината на Вайолет Модлинг, а от това, че „Наркунда“ бе отпътувал без Едуина.

Радваше се на присъствието на девойката. Тя проявяваше безкрайно търпение към Рут и я забавляваше. Детето иначе щеше да се подлуди от това, че оставаше затворено по цял ден. Едуина, изглежда, бе обикнала момиченцето с цялата обич и нежност на своите шестнадесет години. Обичта ѝ към Рут облекчаваше Франсин. И все пак тя смяташе, че е длъжна да евакуира Едуина от Сингапур колкото се може по-скоро.

Без да казва на Едуина къде отива, след обяда тя излезе от апартамента, взе такси и отиде в офиса на началника на гражданската отбрана.

Знаеше, че той отговаря за евакуацията на гражданските лица.

Веднага я прие висок мършав майор на име Кинг, човек с уморени сини очи и тънки устни, и я изслуша, поставил ръце на бюрото си. Стените на офиса бяха покрити със списъци и карти, върху които някой бе забол стотици червени и сини кабарчета.

– Боя се, че сте права – каза той смутено, след като я изслуша. – „Наркунда“ отплава вчера сутринта полупразен.

– Но това е безобразие! – отвърна ужасената Франсин. – Трябваше да евакуират поне децата.

– Напълно сте права. Нашата млада приятелка трябваше да бъде на борда му. Знаете ли обаче, госпожо Лорънс, корабите отплават полупразни още от октомври. Положението ни е деликатно. Сър Шентън нареди всеки, който пожелае, да се евакуира, независимо от цвета на кожата му. Няма обаче заповед за евакуация. Не можем да караме хората насила да си тръгват, нали ме разбирате?

– Едуина Дейвънпорт е дете! Обещаха й място в първия кораб!

– Разбирам ви, била е допуснатата непростима грешка – отвърна примирително майорът и си отбеляза нещо. – Уверявам ви, че Едуина ще бъде евакуирана при първа възможност. Ще ви се обадя в най-скоро време. – След това уморените му сини очи се спряха върху нея. – Смя ли да попитам какви намерения имате за самата себе си?

– Очаквам съпруга си. Трябва да дойде от Перак.

Бе изричала тези думи толкова често, че вече й се струваха кухи и изпразнени от съдържание.

– От Перак?

– Да. Той е управител на имперската калаена мина.

– Да... – Франсин забеляза как изражението на майора се промени.

– Кога е тръгнал оттам?

– В началото на този месец.

– Разбирам. Той, естествено, е англичанин, нали?

– Да. Имаме малко момиченце. То е с мен в Сингапур.

– Разбирам. – Майорът забарабани с пръсти върху бюрото и примлясна. Франсин усети миризмата на военния: миризма на колосана униформа, смесена с миризмата на кожата му. Особената миризма, която излъчваха много червенкоси англичани. – Неевропейците, женени за европейци, са сред нашите приоритети, госпожо Лорънс. Съветвам ви колкото се може по-скоро да планирате вашата собствена евакуация. Вашата и на детето. Като съпруга на англичанин, вие имате автоматически право на британско поданство. Имате ли британски паспорт? –

Да.

– У вас ли е? – Да.

– Детето вписано ли е в него? – Да.

– Чудесно – каза той с облекчение. – В такъв случай ще ви осигурим място още на един от следващите кораби без никакъв проблем.

– Не мога да замина без съпруга си – отвърна Франсин. – Или поне без да съм получила вест от него.

– Вижте – започна любезно майорът, – възможно е да не му бъде разрешено да се евакуира. Имаме заповед да улесним евакуацията единствено на жените и децата. Не и на здравите мъже. В момента им е наредено да стоят тук. Това важи както за военните, така и за гражданските лица.

– Не знаех това – смутено каза тя.

– Обстановката може и да се промени – каза той. – Ние сме тук, но не се бавете повече. Възможно е да се получи страшна блъсканица в...

Франсин бе сигурна, че ще каже „в последния момент“, обаче майорът не довърши изречението.

– Колкото до малката Едуина, ще я изведем оттук за нула време. Аз ще имам грижата за това.

Франсин напусна офиса със смесени чувства и заговори мислено на Ейб. „Какво да правя? Да замина без теб? Да изчакам японците да преджапат протока Джохор, без да знам дали въобще ще дойдеш? Върви по дяволите!“

Започна да плаче още когато се озова на нагорещената от слънцето улица. Плачеше повече от безсилие, отколкото от скръб. Небето започна да се изпълва с облаци и Франсин чу далечна гръмотевица. Задаваше се внезапна буря. Тя побърза да потърси такси.

Завари Клайв Нейпиър легнал на пода до Рут. Бе с риза с къси ръкави и мускулестите му кафяви ръце биеха на очи. Около тях се търкаляха цяла купчина детски книжки.

– Мамо, погледни какво ми донесе Клайв! – викна Рут. – Книжки с картинки!

Франсин изпита желание да го благослови за навременния подарък. Един Бог знае как ги бе набавил, след като от магазините по неведоми причини отдавна бяха изчезнали всякакви книги. Мусонните дъждове бяха започнали и Рут не можеше да си играе извън апартамента.

– Много мило от ваша страна – каза искрено Франсин.

Той ѝ отвърна с недвусмислено мъжка усмивка и каза:

– За Бога, нека този път да пропуснем чая. Донесох нещо по-добро.

Едуина, която бе проснала мокротото му яке на един стол, с широко отворени очи отведе Франсин в кухнята и ѝ показа царските дарове, донесени от Клайв: пресни ягоди, сочни австралийски стекове и бутилка уиски.

– Сигурна съм, че ви харесва – прошепна възбудено Едуина.

– Виждам, че все още поне някои хора продължават да живеят в разкош – отвърна Франсин с кисела усмивка. – И какво? Очаква да му поднесем всичко това за обяд ли?

– Не се дръжте така – каза умолително Едуина. – Не, той не иска да обядва тук. Имал насрочена среща за обяд.

– Сигурно с някоя напудрена европейка – рече Франсин язвително.

– Ревнувате!

– Естествено, че не ревнувам – отсече Франсин. Бе обаче твърде късно. Неуместната ѝ реплика накара Едуина да заподскача около нея и да започне да я дразни. – Той ви харесва, и вие го харесвате!

Франсин нетърпеливо излезе от кухнята, като взе бутилката и наля една чаша на Клайв. Той тъкмо четеше на Рут приказка, а тя го слушаше внимателно. Съсредоточени в книгата и един в друг, те въобще не ѝ обърнаха внимание. Клайв знаеше как да прави интересни и най-баналните приказки. Докато четеше, непрестанно променяше гласа си и изражението на красивото си лице.

Франсин си даде сметка, че Клайв Нейпиър е един от мъжете, излъчващи най-голяма жизненост, които бе срещала. Отдавна бе решила, че е разбойник, но тази жизненост го правеше привлекателен. Униформата му, очевидно ушита от най-добър сингапурски шивач, му стоеше чудесно, а коженият му портупей, лъснат от ординареца, направо сияеше. Превръзката на главата му подчертаваше пиратския му облик. Кафявите му очи постоянно излъчваха иронично удивление, сякаш всичко, което ставаше около него, бе лоша шега.

– Вече изписаха ли ви като излекуван? – попита Франсин, докато му подаваше уискито.

Той кимна утвърдително.

– Засега ме изпратиха в службата на цензурата. Първи научаваме лошите новини. Задачата ни е да ги превърнем в мюзикъл за масово потребление. Доста странно занимание, но не е наша работа да задаваме въпроси. Имаш ли вести от съпруга си?

– Не – отвърна тя безстрастно. Той изръмжа и се изправи.

– Няма ли да пийнеш малко уиски?

– Не, благодаря – отвърна тя с категоричен тон. Влезе Едуина с

поднос с мариновани маслини и лукчета.

– Ей това е истинско обслужване – каза с благодарност Клайв. – Драга ми Едуина, колкото и да те обожавам, смея ли да попитам защо още не си си тръгнала за вкъщи?

– Вече е включена в списъка и очакваме да я извикат – каза Франсин и разказа за сутрешния си разговор.

– Много добре. – Клайв прегърна Едуина през рамо, леко я притисна и присви едната си вежда. – Смея да кажа, че в добрата стара Англия много момчета ще полудеят по теб. Приличаш ми на месец юни, през който всичко цъфти.

– Моля ви се, Клайв, не се занасяйте. Не съм домашно животинче – каза смутената и поруменяла Едуина.

– Не си. Ти си една английска „пипин“.

– Какво е това? – попита с подозрение Едуина. – Да не би да е някаква порода прасета?

– Ако не бе родена в дивата джунгла, щеше да знаеш, че в Англия „пипин“ означава вкусна и хрупкава ябълка.

– Благодаря ви за стековете – насили се да каже Франсин. – Днес е много трудно да се намери месо. Просто не знам откъде сте ги набавили – добави с известно подозрение.

– Луксът все още е възможен, стига да си платиш за него – отвърна той. – Хората сега правят състояния. Спекуланти, безцеремонни бизнесмени и търговци превръщат в злато паниката на другите. Защо вие трите да не хапнете по един стек? На Рут ще й дойде добре. Вижда ми се малко бледичка.

Франсин също бе забелязала това.

– Да, прав сте.

Клайв допи уискито си и каза:

– Е, време е да вървя. Имам уговорен обяд. При това наистина с една напудрена европейка – добави с лукав поглед, докато обличаше влажното си яке.

„Да върви по дяволите острият му слух“ – каза си наум Франсин.

– Дано да прекарате приятно.

– На нея няма да й е приятно. Тя очакваше тези стекове. Реших обаче да ги заделя за една по-достойна кауза. Няма ли някой от тези дни да ме поканите на обяд, скъпа?

– Разбира се, когато пожелаете – отвърна тя сухо.

– Добре. Някой ден просто ще се отбия. Довиждане, пиленце-шиленце – каза Клайв на Рут, взе я в ръце и я целуна.

– Кога ще дойдеш пак? – попита го тя развълнувано.

– Скоро – обеща той.

– Да не забравиш да ми донесеш още подаръци.

– Рут! – възкликна Франсин.

– Не й се карай. Подходът ѝ е много правилен. Искай, за да получиш. – Той докосна нежно с устни и Едуина, но Франсин съумя да се опази от целувката му – неговите целувки по устните бяха твърде неприемливи за нейния вкус. Когато излизаше, небесата се разтвориха отново и от тях се проля дъжд, който веднага го намокри до кости. Франсин затвори вратата с облекчение.

Изядоха стековете и ягодите, обаче едва наченатата бутилка уиски бе заменена от Франсин за торба ориз. Въпреки мусоните бомбардировките бяха възобновени.

Хората, които използваха бомбоубежището на господин Кармоди, вече се бяха превърнали в малка сплотена общност. Франсин вече познаваше повечето от тях по име, знаеше кои са и с какво се занимават. Най-забележителни личности в групата бяха няколко проститутки от долната част на улица „Шанхай“, които привличаха всеобщото внимание с шумния си смях и разпуснатото си държане. Бяха жени от всички раси, сред които и група китайки, силно гримирани по всяко време на денонощието, и няколко евразийки, които се държаха по-сдържано.

Една от евразийките бе харесала Рут. Франсин бе чула от войниците, че прякорът ѝ е Бурната Берта. Бе на тридесет и няколко години, едра жена с големи бедра и гръд, напирасца да излезе от тясната ѝ бродирани блуза. Пръстите ѝ бяха обсипани с евтини пръстени.

По време на една от най-продължителните бомбардировки тя заряза играта на карти, дойде и застана пред тях с ръце на хълбоците.

– Ти май не успяваш да се наспиш както трябва тези дни, нали? – каза на Рут, която шаваше в прегръдките на Едуина. – Я ми я подай, девойче.

Взе детето, притисна го до гърдата си и седна до Франсин. Разнесе се силно уханье на парфюм.

– Самата аз имам четири деца – каза Берта напевно. – Когато дойдоха японците, изпратих и четирите в Холандска Западна Индия. И ти би трябвало да направиш същото. Не чакай да се появят тук.

– Няма къде да отида.

– Първо ще те изнасят, а после ще те убият – каза безстрастно Берта. – Изчезвай още сега, докато е възможно. – Сетне погали Рут по бузката с лакирания си нокът. – Значи си обогатила света с още една

малка стенга.

– Да.

– Много добре. Трябва да родиш още. Светът се нуждае от още много малки стенги. Къде е мъжът ти, приятелко?

– Очаквам го да дойде от Перак – отговори Франсин за хиляден път.

– Там ли остана? – Да.

– Защо?

– Заради бизнеса.

– Значи е глупав английски господин. Не съм ли права?

– Така е – съгласи се Франсин. – Той е глупав английски господин.

А животът без мъж е труден, дори и да е глупак – каза Берта. Бомбите разтърсиха бомбоубежището и върху главите им се посипа мазилка и прах. Берта закри с широката си ръка лицето на Рут. – А кое е другото момиче?

– Дъщеря е на човек, който загина при бомбардировките – отвърна Франсин.

Берта погледна Едуина с котешките си зелени очи.

– Много отговорности си поела, мила. Може би твърде много.

– Възможно е – въздъхна Франсин.

– Чуй какво ще ти кажа, мила. Намери си мъж. Разбираш ли ме? Намери си мъж от плът и кръв. Трябва ти такъв, а не сянката на мъж.

Сирената засвири отбой. Хората уморено заизлизаха от убежището. Според Франсин бе почти възможно да се свикне със страха, но не и с неудобствата, които причиняваха бомбардировките: да напуснеш леглото си по пижама, да оставиш храната да загори във фурната или прането недоизпрано в мивката, да оставиш хиляди неща nedovършени.

Рут вече бе заспала в прегръдките на Бурната Берта. Тя подаде детето на Франсин и каза:

– Липсват ми децата ми. Когато ти се допие нещо, отбий се в нашия клуб. „Златният чехъл“, намира се на улица „Шанхай“. Там си прекарваме весело.

– Благодаря за поканата – отвърна Франсин.

– Не е толкова страшно, колкото можеш да си помислиш – каза Берта. – Пък и там би могла да попълниш някои празноти в образованието си.

– Тя проститутка ли е? – попита Едуина, проследявайки с поглед въртящите се бедра на отдалечаващата се Берта.

– А според теб каква може да бъде? – отвърна троснато Франсин.

Едуина съвсем определено се бе оказала в среда, съвършено различна от водения доскоро парников живот.

Франсин се замисли за съвета на Берта: да си намери мъж от „плът и кръв“. Усети, че в последните дни все по-рядко разговаря мислено с Ейб. Бе имало времена, когато преди да направи каквото и да е си задаваше въпроса „А какво би казал Ейб?“ Сега, за добро или за лошо, вече бе престанала да прави това. И макар Бурната Берта да бе образец на всичко това, което Франсин поради своето възпитание възприемаше със страх и отвращение, тя ѝ завидя. Завидя ѝ заради уличната ѝ мъдрост, заради нейната сила и смелост. Франсин изпита желание да заприлича повече на Берта с нейната воля за оцеляване и по-малко на изисканата евразийска дама, каквато се бе стремяла да бъде досега.

Рут не можеше да се отърве от диарията и често повръщаше по време на бомбардировките или след тях. Започна да отслабва и стана апатична. Когато Франсин една сутрин я претегли, с удивление установи, че детето е отслабнало над четири килограма от деня, когато напуснаха Перак. Заведе я при аптекаря, който натисна нежно коремчето ѝ с пръсти и каза:

– Дизентерия.

Сърцето на Франсин се сви от страх.

– Дизентерия?

– От леката форма, по всяка вероятност. А може и да е проста инфекция. Имате късмет. Следете дали има кръв в изпражненията. Ако има, обадете ми се веднага. Микроорганизмите обикновено умират сами след около седмица. Боя се, че не мога да ви предложа никакви лекарства. Нека си почива и да поема много течности. И, разбира се, не забравяйте хигиената. Преварявайте всичко. Нека си измива старателно ръцете. Измивайте си и вие старателно ръцете. Не се тревожете. Франсин обаче се разтревожи. Докато обличаше Рут, за пръв път се замисли сериозно за възможността да напусне Сингапур без Ейб. Ако трябваше да избира между Ейб и Рут, щеше да избере Рут. Ейб поне можеше да се грижи за себе си. Рут не можеше. Тъкмо се прибра, когато започна нова бомбардировка. Тръгна към убежището заедно с Едуина и Рут.

Бомбоубежището на господин Кармоди вече не изглеждаше така впечатляващо. Балите с каучук бяха разместени, много от чувалите с пясък бяха пробити от шрапнели и той не се изсипваше от тях единствено благодарение на това, че бе мокър от дъждовете.

Убежището се изпълни с нови лица. Не остана свободен квадратен сантиметър. Проститутките от улица „Шанхай“ се бяха струпали около

една китайка, която се държеше за един от железните стълбове, крепящи покрива, стенеше и се мяташе. Франсин осъзна, че в момента ражда. Какво бъдеще можеше да очаква един нов живот, появил се в такава обстановка? Някой бе извадил комплекта на бомбоубежището за оказване на първа медицинска помощ и го бе оставил отворен до раждащата. Бинтовете и шишенцата с медикаменти в него не вдъхваха особено доверие.

Франсин и Едуина успяха да си намерят място и Рут веднага заспа в ръцете на Едуина. От юг се разнесе тътенът на бомбите. Едуина наблюдаваше с широко отворени очи бременната. С раждането се бе заела Берта. Ту бършеше лицето на жената с кърпа, ту ѝ шепнеше нещо в ухото.

Изведнъж поредица от три мощни експлозии разтърси бомбоубежището и от покрива се посипа дъжд от мазилка. Бременната продължи да мълчи и да се държи за железния стълб. Четвърта експлозия, още по-близка, предизвика уплашени викове. Взривната вълна блъсна Франсин в гърдите и предизвика болка в ушите ѝ, макар и да ги бе запушила с ръце. Тя погледна разтревожено Рут. Детето бе отворило очи и изглеждаше замаяно. От устата му върху гърдите на Едуина се стичаше повърната храна. Франсин със свито сърце взе дъщеря си и я прегърна. Поредна експлозия разтърси всичко. Франсин се зачуди дали ще има къде да се върнат, след като бомбардировката свърши. Поне се бе научила да приема реалността такава, каквата е. Сега трябваше да съсредоточи мислите си единствено върху оцеляването и върху нищо друго.

– Напъни се! – каза Берта на родилката. – Напъни се!

Тялото на жената се загърчи и тя изкрещя нещо. Една жена до Берта повдигна полата ѝ и погледна. Главата на бебето вече се бе показала. Берта се наведе и делово почисти устата му от слюз. След това кимна на майката.

Телцето на детето излезе отведнъж. Големите спокойни ръце на Берта го уловиха навреме. Изведнъж убежището, допреди малко застинало в мълчание, се изпълни с оживени гласове. Хората се смееха, плачеха и поздравяваха родилката. Франсин успя да удържи сълзите си.

– Момче е! – каза весело Берта и го показа. Устата на сбръчканото лице се отвори и издаде писък. Малките юмручета се размахаха. Франсин погледна Едуина, която бе замръзнала от удивление. „Брутално, но ефективно възпитание“ – реши Франсин.

Бомбоубежището бе разтърсено от нови взривове, но никой не им обърна внимание. Берта пови детето и го даде на майка му. Жената с

измъчено движение оголи набъбналата си гърда. Устицата намери зърното, захапа го и започна да суче. Франсин затвори очи и усети как по бузите ѝ се стичат горещи сълзи. Нека Ейб върви по дяволите! Нека върви по дяволите заради това, което им бе сторил. Бе поставил някакво абстрактно чувство за дълг над жена си и детето си. Франсин си спомни думите, които ѝ бе казал някога, в един предишен живот: „Обичам те, мила, но повече обичам честта си“.

Глупави и празни думи! Ейб бе пожертвувал нея и Рут само заради бизнесмените от Манчестър, заради алчните бели богаташи, които никога не си бяха направили труда да огледат мръсотията и потта, в които се раждаха парите им. Ейб я бе оставил сама да се справя с този ужас. Отгоре на всичко вероятно бе убит или пленен от армията, която презрително бе окачествил като стадо жълти маймуни. Беше ядосана и отчаяна.

Защо не му бе възразила? Ако бе проявила по-голяма настойчивост, досега щяха да са в безопасност в Англия. Обеща си, че отсега нататък винаги ще държи на собственото си мнение.

Сянката на мъж, така се бе изразила Берта. Ейб се бе оказал мъж, направен от дим, разнесен от вятъра. Внезапно си даде сметка, че никога няма да му прости това. Дори и да дойдеше, нямаше да му го прости. Никога нямаше да му позволи да прави нещо, което според нея е погрешно.

„Не мога да те чакам вечно – каза му безмълвно. – Ела, или ще започна да живея живота си без теб.“

На следващата вечер дойде Клайв Нейпиър.

Бе представителен в офицерската си униформа и държеше голям пакет. На мястото на превръзката му имаше марля, закрепена с лейкопласт.

– Здравей, мила – усмихна се той. – Реших да се отбия за вечеря.

– Боя се, че ще трябва да се задоволите с яхния – каза смутено тя.

Той влезе и затвори вратата. Оказа се, че пакетът съдържа щайга ягоди, три дузини миди в кошница от върбови пръчки и две бутилки франско шампанско.

– Имаш ли чаши? – попита Клайв. – Целият алкохол трябва да бъде унищожен преди идването на японците. Нека дадем и своя принос за това.

Тя отиде да донесе чаши и лед, в който да се поставят бутилките. Той грабна Рут и я подхвърли към тавана. Тя изпищя от удоволствие.

– Ще ми почетеш ли? – помоли го детето.

– Да, пиленце-шиленце. След като изядем яхнията на майка ти, почваме да си четем.

– Какво е „яхния“? – попита Рут

– Това, което ям всеки ден – отвърна Клайв. След това погледна Франсин в очите. – Махай се от този град, Франсин. Не остава много време.

– Колко време остава? – попита тя.

– Три седмици, най-много месец.

– Толкова малко?

– Чърчил не се е отказал от Сингапур – обади се наперено Едуина.

– Всички са отписали Сингапур, мило момиче.

– Вие сте поразенец, Клайв – каза строго Едуина. – Сеете униние и паника.

– Някой ден ще си спомниш за тези си неразумни слова, дете.

– Дете? Аз съм почти на шестнадесет години – отвърна възмутено Едуина.

– Щом е така, донеси три чаши за шампанско, Франсин. Госпожица Едуина ще ни направи компания. Не съм поразенец, Едуина, а реалист – поясни Клайв. – За ваше здраве, уважаеми дами – каза той и вдигна чашата си. Франсин и Едуина, на която Франсин бе дала малка чаша, също вдигнаха своите. Клайв изпи почти цялата си чаша на една глътка. – Най-добре ще е да заминеш с „Уейкфийлд“, Едуина. Ще отплава другата седмица. Чичо ще отпътува с „Херцогиня Бедфорд“. – Клайв допи чашата си. – Ох, хубаво! Аз съм реалист и имам нужда от повече алкохол от останалите. Алкохолът притъпява безпокойството. Да изпием по още една. – Взе бутилката и доля чашите.

– Никога не съм пила толкова много шампанско – каза Едуина, като отпи предпазливо глътка от пенливата течност.

– Тогава внимавай, за да не станеш и ти реалистка – предупреди я Клайв.

– Според мен това шампанско е достатъчно за Едуина – каза Франсин. – Ще отида да приготвя вечерята.

– Аз ще отворя мидите – каза Клайв.

Отидоха в кухнята. Докато Клайв ловко се справяше с мидите, тя взвари ориз, накълца джинджифил, лук и чесън и ги запържи. От кея бе купила риба. Наряза я на филета и я посипа със сос „тошон“ и лимонова трева. След това постави благоуханната тава в нагорещената фурна. Приятно ухание изпълни целия апартамент. „Къде си, Ейб? Защо не идваш?“ Все още продължаваше да си задава тези въпроси всеки ден.

– Мирише много вкусно – каза Едуина, която слагаше масата.

– Надявам се да харесваш китайската храна – каза Франсин на Клайв.

– Обожавам я.

Отвориха широко прозорците, за да нахлуе хладният вечерен въздух, и седнаха. Мидите, поднесени с табаско и лимонов сос, бяха страшно вкусни. Изядоха ги, след което дойде редът на рибата. Рут се хранеше с лъжица – лапаше сочните късове риба и се блещеше от удоволствие. Франсин ядеше с пръчици – наскоро се беше върнала към този навик. Клайв се възхити на лекотата и сръчността, с която го правеше.

– Съпругът ти може ли да се храни с пръчици? попита той.

Понякога, когато настоявам. Но хич го няма. Въщност той не обича китайска храна.

– Значи е глупак – каза Клайв. Не откъсваше поглед от Франсин. – Ти си прекрасна готвачка. Приключиха вечерята с донесените от Клайв ягоди. Сетне той, както бе обещал, половин час чете приказки на Рут. После предложи на Едуина да ѝ помогне в разтребването. Докато обличаше пижамата на Рут и я приспиваше, Франсин чу от кухнята пискливия смях на Едуина. Отдавна не я бе чувала да се смее. След като Рут заспа, Франсин тихичко се измъкна от стаята ѝ и затвори вратата. Завари Едуина и Клайв коленичили на пода да ровят колекцията грамофонни плочи на капитан Едмъндсън.

– Ще танцуваме! – бодро каза Едуина. Пълничкото ѝ лице бе поруменяло и красиво, както някога. Клайв Нейшгър очевидно бе полезен човек, реши Франсин.

– Ела да избереш плочи – каза той.

За щастие, покойният капитан беше любител на танците, така че успяха да открият няколко подходящи плочи.

Включиха грамофона. Едуина можеше да танцува само валс и Клайв ѝ показва стъпките на фокстрота. Младото ѝ тяло се движеше с лекота в ръцете му. Мелодиите започнаха да се повтарят: „Тази вечер изглеждаш чудесно“, „Очите ми виждат само теб“ и „Била ли си някога самотна?“ се заредуваха с досадна честота. Мелодиите върнаха Франсин към спомените ѝ и тя усети как едва удържа сълзите си.

– Ваш ред е – каза ѝ Едуина. – Аз ще сменям плочите.

На Франсин никак не ѝ се танцуваше, обаче стана и позволи на Клайв да я хвана през кръста. Виеше ѝ се свят. Първата бутилка шампанско отдавна бе изпразнена, а втората бе до половината, при това изпита съвсем не само от Клайв. Франсин бе забелязала, че Едуина

тайничко си отпива по някоя глътка. Всъщност какво от това? След като това ѝ повдигаше настроението, защо да не го прави?

Клайв бе добър танцьор, гъвкав и опитен.

– Често ли си идвала в Сингапур? – попита я той.

– Само по време на нашествия – отвърна тя.

– Щом ще говорим за нашествия, Франсин, време е да започнеш да възприемаш фактите сериозно. – Каза го тихо, за да не го чуе Едуина. – Факт първи: всяка седмица отплават кораби, обаче броят им не е неограничен. Скоро няма да останат кораби. Вече научихме, че някои от тях са били потопени с торпеда. Разбираш ли ме? Колкото повече японците загатат обръча, толкова по-трудно ще бъде да се напусне този град.

– Разбирам ви – отвърна тихо тя. Бе се отпуснала спокойно в ръцете му и не искаше никой да разчупва черупката на сигурност, която си бе създала.

– Факт втори: възможността съпругът ти да се върне е практически нулева.

– Глупости!

– Вече цяла Малая е в японски ръце, мила. Пътят през тресавището ще бъде взривен във всеки момент. Ако мъжът ти не е мъртъв, значи е във военнопленнически лагер. Най-многого, на което можеш да се надяваш, е да го видиш отново след края на войната.

– Ще го изчакам – каза Франсин. Клайв се намръщи и продължи:

– Факт трети: ако не се измъкнете заедно с Рут, ще бъдете пленени от японците. Ще пострадаш не само защото си презряна евразийка, а и защото си омъжена за още по-презрян европеец. В крайна сметка ще те обезглавят. Също и Рут.

– Престанете – каза Франсин. Започна да ѝ се гади.

Създадената от въображението ѝ защитна черупка бе строшена и сега Франсин започна да се връща на земята.

– Добре. Надявам се да си ме разбрала. Виждам, че нашата малка приятелка вече е извън строя.

Бе прав. Едуина бе заспала на стола, разтворила розовата си уста. Шампанското и танците ѝ бяха дошли množко.

– Да я отнеса ли в леглото ѝ? – попита Клайв. Франсин кимна. Клайв вдигна Едуина без никакво усилие и последва Франсин до стаята на девойката. Сложиха я на леглото. Момичето изхърка лекичко, докато Франсин го завиваше. После се върнаха при грамофона. „В очите ти влиза дим“ тъкмо свършваше. Настъпи мълчание и Клайв отиде до отворения прозорец и каза:

– Утре ще вали.

– Откъде знаете?

– Усещам го. Винаги усещам дъжда. – Той взе бутилката и наля по още чаша шампанско. Франсин смяташе, че вече е пила достатъчно, но не отказа и седна. Отпи глътка и след това погледна Клайв.

– Благодаря ви за тази вечер – каза тихо Франсин. Имаше предвид това, което Клайв бе направил за повдигането на настроението на Едуина.

– Няма защо, Франсин. – Той се усмихна. – Още един танц?

– Добре, щом настоявате.

– Този танц посвещавам специално на теб. – Той сложи на грамофона „Изисканата дама“ и двамата започнаха да танцуват под звуците на нежната мелодия. – Кой ти е дал това име?

– Не ви ли харесва?

– Напротив. И много ти отива. Просто е необичайно.

– Избра го майка ми. Идва от Франция. Най-големият ми братовчед се казва Сидни, по името на австралийското пристанище. Малкият ми братовчед се казва Франк, по името на американския град Сан Франциско.

– Сериозно? – Клайв се усмихна. – А Рут? И тя ли носи името на някой град?

– Не. Рут е кръстена на баба си. На майката на Ейб.

– А баща ти? Предполагам, че и той е британец.

– Беше от Уелс. – Шампанското беше развързало езика ѝ, иначе нямаше да споделя тези неща с Клайв. – Майка ми го наричаше свой съпруг, но всъщност не ѝ бе съпруг. Все ѝ обещавахе, че ще се ожени за нея, обаче когато договорот му приключи, просто си замина и ни изостави.

– Това сигурно е причинило голяма болка и на двете ви – тихо каза Клайв.

– Майка ми направо щеше да умре от скръб – отвърна тя. – Но нали животът е такъв, Клайв? Нали за това се ползват местните жени? За удоволствието на самотните бели ергени. Нали ги наричат „спящи речници“? Много е тъжно, че от тези връзки се раждат деца „стенги“, но какво може да се направи? Баща ми ни изпращаше по двадесет долара месечно до деня, в който се омъжих. Много благородно от негова страна, нали?

Клайв не побърза да ѝ отговори. Продължаваше да я държи в прегръдките си, като от време на време се извиваше в такт с музиката.

– Сигурно си разбрала, че не те възприемам по този начин – каза най-сетне.

– Разбира се, че не – отвърна му подигравателно тя.

– Имаш ли представа колко много те харесвам? – попита той. Проманата в тона му изпълни корема ѝ с топлина.

– Надявам се да не ме харесвате прекалено много, майор Нейпиър – каза му тя. – Аз съм омъжена жена. А вие? Обзалагам се, че излъгахте, когато казахте, че сте ерген. Обзалагам се, че някъде в офицерските жилища ви очаква предана съпруга. Или пък сте наели някъде жилище за някое хубаво местно младо момиче? – Стрелна го лукаво с поглед. – Какви жени предпочитате? Стенга? Малайки? Китайки?

Клайв свъси вежди.

– Не знаех, че имаш толкова остри нокти.

– Нямам нокти, майор Нейпиър. – Франсин премина на игривия жаргон на уличниците, използван от Бурната Берта. – Аз нежна като изгряваща луна, почти девственица, бъдете щедър към мен!

Очевидно бе успяла да възпроизведе жаргона достатъчно удачно, тъй като Клайв тъжно се усмихна.

– Не говори така. Не съм женен и нямам любовница от какъвто и да било цвят.

– В такъв случай да не би да си търсите любовница тук?

Усмивката изчезна от лицето му.

– Франсин, престани. Не се опитвам да се възползувам от положението ти.

– В такъв случай трябва да сте глупак.

– Може би ти ме караш да се чувствавам глупак. Известно време танцувах, без да говорят.

– Трябва да имаш и друго име – каза Клайв, държейки я в прегръдките си. – Невъзможно е да нямаш и китайско име.

– Имам.

– И какво е китайското ти име?

Тя се поколеба, преди да му отговори.

– Ю Фа. Ли Ю Фа. Ли е фамилното име на майка ми.

– Ю Фа – каза той замислено. – Звучи красиво. Означаваш ли нещо?

– „Благоуханно цвете“ – отвърна тя смутено.

– Благоуханно цвете, готово да бъде откъснато – каза той. Приведе се към нея и я целуна по устните. Целувката му бе неочаквана и двамата замълчаха. Тя забеляза, че погледът му се променя. – Франсин, ти си съвършена – каза тихо той. – Пожелах те още в мига, когато те видях.

- Не говорете така, Клайв – каза тя с тъга.
- Толкова си изящна и нежна. В сравнение с теб другите жени приличат на крави.
- Не говорете така.
- Исках да го кажа. – Той докосна бузата ѝ. – Ти си ангел.
- Винаги ли използвате клишета, когато прелъстявате някоя жена?
- Съжалявам – отвърна той и я придърпа към себе си. – Безнадеждно влюбените най-често използват клишета.

Музиката бе чувствена и отпускаща, а неговото сякаш изваяно тяло бе единственото реално нещо, скала в морето на здрача. Той докосна нежната кожа на бузата и шията ѝ с устни. Тя усети горещия му дъх в ухото си и се почувствува опиянена. Във вените ѝ започна да тече разтопен мед. Желанието да бъде обладана от Клайв се засили до болка.

Пръстите му започнаха да разкопчават копчетата на роклята ѝ. В очакване на допира на ръката му с плътта ѝ, тя не му попречи. Поради горещините не носеше сутиен и той обхвана разголената ѝ гърда с длан. Тя въздъхна и сякаш започна да се разтапя. Той стисна нежно зърното на гърдата ѝ с палец и показалец и през слабините ѝ сякаш премина електрически ток. Тя си даде сметка, че трябва да вземе решение сега. Ако не го отпратеше веднага, всичко щеше да бъде изгубено.

Спря да танцува, твърдо отблъсна ръката му и закопча роклята си.

– Мисля, че е време да си тръгвате.

– Влюбен съм в теб.

Тези думи, макар и изречени съвсем спокойно, накараха сърцето ѝ да затупти. Тя отиде до грамофона и свали плочата.

– Край на танците. Време е да си вървите.

– Добре. – Той я придърпа към себе си. – Нека обаче те целуна още веднъж, преди да си тръгна.

Тя подложи бузата си, очаквайки добродетелно докосване с устни. Клайв обаче я прегърна и я целуна по устните. Тя усети горещината на тялото му. Усети цялата му сила и твърдост под униформата. Макар и той да съдържаше тази сила, Франсин остана с усещането, че тя я размазва. Целувката му обаче бе много нежна. Целуна я така, сякаш имаше законното право да я целува по този начин. Сякаш от нея не можеше да очаква друго освен взаимност. Тя нежно разтвори устни и усети езика му в устата си. Испита еротична възбуда, на която бе редно да окаже съпротива. Не го стори обаче.

Вместо това се притисна още по-плътно до него. Испитваше силния копнеж да се увери повторно в неговата сила. В това, че той я желае.

– Разбрах, че ще се влюбя в теб, още в първия миг, когато те видях – прошепна той. Отново я целуна, като я притисна още по-силно. Целувката му, гореща и страдна, разбърка мислите ѝ, захвърли я във водовъртеж от уплаха. Изведнъж тя престана да мисли за Ейб. Тялото ѝ започна да се извива против волята ѝ. Клайв започна да го гали, като мушна ръка под леката ѝ лятна рокля. Езиците им се срещнаха, докоснаха се, загалиха се... Цялата разтреперана, тя отметна глава и го погледна в очите.

– Клайв...

– Има ли стая, където да можем да се заключим? – тихо попита той.

– Не, Клайв – каза тя. Той обаче вече бе събудил в нея желание.

Силно и изгарящо желание.

– Къде можем да отидем? – прошепна той.

– Аз съм омъжена жена.

– Това няма нищо общо със съпруга ти. Засяга само нас.

– Не е редно да го правим!

– За Бога! Светът около нас се разпада. Нуждаем се един от друг.

Аз мога да се погрижа за теб, Франсин. За теб и за малката Рут. Не ме ли разбираш? Обичам те. Обичам и Рут. Искам да стана неин баща. Не можеш да живееш само заради един съпруг, който не е тук. Тя го отблъсна. Краката ѝ трепереха. „Съпруг, превърнал се в своята сянка“ – помисли си. Защо спореше с Клайв? Много добре знаеше, че го желае. Наистина. Това бе нейно собствено решение, което внезапно я изпълни със спокойствие. Почувствува как тялото ѝ се отпуска.

– Моята стая има ключалка – чу собствения си глас. Клайв бе пребледнял. С кимване показа, че я е разбрал. Тя го отведе в стаята и заключи вратата. Той разкопча роклята ѝ и тя се свлече от раменете ѝ. Разголените ѝ гърди бяха бледи и красиви, зърната им бяха щръкнали.

– За Бога, колко си красива! – каза той прегракнало и я целуна. Миришеше на шампанско. Франсин го прегърна и го привлече към себе си.

– Целуни ме пак – прошепна.

Целунаха се. Първо нежно, а после с разгаряща се страст. Тя прилепи тялото си към тялото на Клайв. Бе изпълнена с отчаяние. Той свали дрехата ѝ и двамата се отпуснаха върху леглото. Тя бе леко пийнала, но не алкохолът бе разпалил страстта ѝ. Той смъкна пликчетата ѝ и тя ги захвърли с ритник. После започна с несръчни пръсти да разкопчава униформата му. Тялото му се оказа неочаквано красиво, гъвкаво и жилесто тяло на атлет. Черни косми покриваха гърдите и мускулестия му корем, също и слабините му, където членът му бе щръкнал, втвърден и в пълна

готовност. Очите ѝ се бяха превърнали в цепки. Бе захапала долната си устна и дишаше тежко.

– Побързай, Клайв. Побързай.

Придръпа го към себе си и притисна голата си плът към неговата. От допира се получи електрически разряд. Той постави ръка върху коприненото окосмяване между бедрата ѝ и я погали. Тя отчаяно го желаше.

– Побързай, мили мой, побързай. Влез в мен...

Тя разтвори бедра, той проникна в нея и тя забрави собственото си съществуване. Огньят, който ги изпълваше, се разгоря още по-силно. Спряха да говорят. Охканията ѝ преминаха в писъци успоредно със засилването на желанието ѝ. Видя как очите на Клайв се ожесточиха, как устните му се разтвориха, как пиратското му лице се превърна в груба маска. Дишането му стана пресекнато. Тя също бе обладана от нещо диво. От години не бе изпитвала нищо подобно. Може би въобще не го бе изпитвала през живота си.

Краят дойде бързо. Тя изстена, извивайки се в ръцете му. Удоволствието, което изпълни цялото ѝ тяло, бе толкова силно, че наподобяваше болка. Мигът не бе опорочен от никакъв страх или съжаление. Бе изпълнен единствено с всеотдайност. След това останаха прилепени един към друг.

Обичам те – прошепна той в ухото ѝ. – Прекрасна си. Защо плачеш?

– Просто съм щастлива – каза тя и се притисна към него. Истината обаче бе много по-сложна. Плачеше заради много неща. Щастието бе само едно от тях.

Отново се любиха, пак безмълвно, този път много по-бавно и с още по-голяма всеотдайност. Клайв бе опитен в любовта, но тя не пожела да се замисли как е набрал този опит. Ейб я бе възбуждал. Бе изпитвала нежност и желание към него. Сега обаче всичко бе съвсем различно. Клайв Нейпиър бе красавец не само във физическия смисъл на думата. Бе любовник, безкрайно по-нежен и по-опитен от Ейб. Накара я да изпита усещания, за които дори не бе мечтала.

Бе дълбоко благодарна на Клайв за физическото удовлетворение, което изпита. По някакъв странен начин то зачеркна срама и вината, които иначе щеше да изпита. Ако всичко бе някаква груба и просташка изневяра, нещо делнично и припряно, тя никога нямаше да си го прости. Сублимният характер на усещането обаче му придаде легитимност. Той си тръгна много късно, някъде към три сутринта. Тя го целуна на

стълбицната площадка – дари го с продължителна и страстна целувка на своите едновременно меки и наранени устни.

– Утре вечер ще дойда пак – прошепна той. – Кажи ми, че ме обичаш. Нали?

Тя го проследи с поглед, докато той слизаше по стълбите. Клайв не се обърна. След това тя се прибра. Заклучи вратата и се облегна на нея. Чувствуваше се прекрасно и едновременно ужасно. Чувствуваше се извисена и едновременно достойна за презрение.

– Дявол да го вземе прошепна с болка. Надникна в стаята на Рут и едва след това си легна. Макар да бе изтощена, дълго не можа да заспи.

Събуди я проливен дъжд. Бе спала само час или два. Спомни си, че бе оставила един прозорец отворен, и се измъкна от леглото.

Навън бе още тъмно. Дъждът бе наводнил пода под отворения прозорец и ѝ се наложи да преджапа през голяма локва, докато стигне до парцала. Мислеше само за Клайв и за това, което бе направила. Бе ѝ казал, че ще дойде пак, ѝ тя вече бе изпълнена с копнеж да го види отново. Опита се обаче да си внуши, че не трябва да очаква нищо. Може би, след като я бе обладал, щеше да се чувствава удовлетворен от това и да не я потърси повече. Така може би щеше да е най-добре. Не можа да заспи. Тихо почисти дома, докато двете момичета още спяха, и към осем часа, макар дъждът да не бе отслабнал и едва да се зазоряваше, излезе, за да напазарува. Ако не излезеше рано, нямаше да има никакви шансове да намери храна.

Дъждът, смесен със силния вятър, обливаше лицата на хората, навасваше дрехите за броени секунди, разкъсваше палмовите листа на парчета и притискаше растителността към земята. Превръщаше тесните улици в бързеи, закриваше небето и принуждаваше хората да се укриват където намерят.

Храна се намираще все по-трудно, така че ѝ се наложи да извърви няколко километра. Всеки квадратен сантиметър от тялото ѝ бе мокър. Купи си вестник „Трибюн“. Малката ѝ обява, в която искаше новини за Ейб, бе останала без отговор. Бе излизала цяла седмица. Франсин вече бе сигурна, че няма да получи отговор.

Бурите бяха краткотрайни и на тяхно място, когато вятърът отвееше облаците в морето, идваха силни горещи вълни. От наводнените канавки се издигаха задушавачи вонещи изпарения. Не след дълго обаче щеше да последва поредният валеж, изпълнен с гръмотевици, вятър и вода.

Когато се върна на улица „Попаля“, Едуина хранеше Рут.

– Добро утро – каза момичето. – Какво стана снощи?

– Ти заспа, така че те сложихме в леглото ти – отвърна Франсин, докато взимаше детето.

– Това го разбрах – каза Едуина. – Думата ми беше за Клайв. Натискахте ли се?

– Едуина! – Франсин бързо погледна към Рут. Гузният ѝ поглед бе достатъчно красноречив. Едуина отвори още по-широко очи и уста.

– Натискали сте се!

– Какво значи „натискам се“, мамо? – попита Рут. Лицето ѝ бе бледо, а очите, ококорени.

– Нищо, пиленце, нищо. Означава, че Клайв ме е целунал за лека нощ.

– Това кога стана? Докато се смеехте и слушахте музика? – попита Едуина.

– Сънувала си – отсече Франсин.

– Мисля, че е страхотен – каза Едуина със замечтан поглед. – Ако бях по-голяма, щях да го сваля. Стига той да поиска.

– Според мен Клайв не смята да сваля никого – отвърна ѝ сухо Франсин.

– Не си права. Харесал е теб. Виж освен това колко мило се държи с Рут. Той не е донжуан. Аз го видях откъм другата му страна. – Едуина се изкикоти. – Предполагам, че и ти. Хубаво ли се натиска?

С невинното си въображение Едуина бе решила, че Франсин и Клайв само се бяха прегръщали и целували – „натискали“, както се изразяваше на своя ученически жаргон.

– Клайв ли ще става моя нов татко? – попита Рут. С детския си инстинкт бе схванала истинския смисъл на нещата.

Франсин я изгледа продължително и каза:

– Татко ти е в Ипо.

– Татко е мъртъв – каза Рут делово. – Японците са го убили. Ако беше жив, досега щеше да дойде. Искам Клайв да стане моя нов татко.

Дъхът на Франсин спря. Бе време да бъде откровена с детето. Стисна малките ръчички на Рут.

– Чуй ме сега, пиленце, ще ти кажа нещо много важно – рече ѝ със сериозен глас.

– Слушам те – отвърна тържествено Рут.

– Възможно е татко ти да е мъртъв. Ако е така, повече няма да го видим. Възможно е обаче японците да са го взели в плен и да са го

вкарали в затвор.

– В затвор за лоши хора?

– Не, в специален затвор за враговете си. Ако се е случило това, може би някой ден пак ще го видим. В момента обаче ти нямаш татко, а аз нямам съпруг.

– А какво ще стане с Клайв? – попита Рут.

– Клайв иска да заеме мястото на татко в нашия живот. Исква да стане твой татко и мой съпруг.

– Ура! – извика Рут и изръкопляска. – Обичам Клайв! Франсин си даваше сметка, че Рут не е безчувствена към съдбата на истинския си баща. Просто подхождаше по детски към една ужасяваща необходимост.

– Мила моя, някой ден татко би могъл да се върне.

– Тогава какво ще правим? – От дилемата на бялото челце на детето се появи бръчка.

– Не знам, и това е самата истина – отвърна уморено Франсин.

На вратата се почука и се подаде слабото лице на госпожа Оливейра.

– Разбрахте ли, че нощес върху „Златния чехъл“ е паднала бомба?

Сърцето на Франсин се сви. Веднага се сети за Берта и за майката с новороденото дете.

– Ти остани да пазиш Рут, а аз ще ида да видя дали мога да помогна с нещо – нареди тя на Едуина.

На улица „Шанхай“ въздухът бе наситен със задушаваш дим. Франсин се спусна по стръмната павирана улица. Бързаци хора от време на време се укриваха във входовете, за да дадат път на камионите, които шумно натискаха клаксоните си. Едва успяваха да се промушат през тясната улица, като колелата им почти докосваха съседните сгради. Някои от претъпканите улици бяха запушени от нападнали камъни и греди.

Франсин си проби път през тълпата и дима. Видя нещо на улицата: жълта неонова реклама, изобразяваща женска обувка. Погледна нагоре. „Златният чехъл“ бе представлявал триетажна сграда, състояща се от нощен клуб на приземния етаж и „хотел“ за час на останалите два. Горните два етажа сега ги нямаше. През оцелелите прозорци и врати на улицата се бяха изсипали купища развалини. От все още димящите греди се издигаше шумек.

В прахоляка се трудеха фигури с военни униформи – измъкваха телата от сградата. На тротоара вече бе положена редица трупове. Въпреки кръвта и праха Франсин успя да разпознае лицата на момичетата от

„Златния чехъл“. Някои бяха по нощници. Дрехи, издаващи бедността им и съвсем различни от лъскавото им работно облекло. Сред тях бе и Берта. Битката ѝ бе приключила и широкото ѝ лице бе спокойно. Някой бе сгънал ръцете ѝ върху гърдите. Полуотворените ѝ очи гледаха Франсин. Златният ѝ зъб проблясваше през усмивката ѝ. В близост до нея бе китайката, която бе родила в бомбоубежището. До нея имаше малко вързопче.

Отчаяната Франсин се прибра в квартирата.

Клайв дойде в шест. Униформата му бе разкъсана и обгоряла и миришеше на дим. Прегърна я.

– Съжалявам, че закъснях – рече с дрезгав глас. – Цял ден измъквах хора от развалините. Реших, че това е по-полезна работа от цензурирането на новините. – Погледна я с почервенели очи. – Франсин, кажи ми, че ме обичаш.

– Обичам те – отвърна тя механично, без да е уверена дали казва истината, или не.

Клайв се наведе и протегна ръце към затичалата се към него Рут.

– Ти ще бъдеш моят нов татко – каза му детето, сияещо от щастие.

– Здравей, пиленце-шиленце! – каза той, вдигна я и я притисна към гърдите си. – Да, ще се опитам да бъда добър татко, мила.

– Ще се грижиш ли за нас?

– С майка ти заедно ще се грижим за теб.

– Трябва ли да ти казвам „татко“? – попита делово Рут.

– Ти как предпочиташ да ми казваш?

– Предпочитам да те наричам Клайв.

– Тогава наричай ме Клайв.

– Хайде да четем книжки и да си играем.

– След малко – каза строго Франсин, като я откъсна от прегръдките на Клайв. – Клайв трябва да се измие и да си почине.

Франсин отведе Клайв в банята и му даде чиста хавлия и сапун. Докато той се миеше, тя отиде в кухнята, за да приготви вечеря.

Вечеряха в мълчание. След това Франсин и Клайв излязоха на балкона, като оставиха Едуина да забавлява малката Рут.

– Скоро ще отплават два големи кораба. „Херцогиня Бедфорд“ и „Японската императрица“. Според мен вторият има доста странно име. Ще отпътуват и два военни кораба, в които обстановката е спартанска. Никой не знае дали след това ще може да отпътува друг кораб. Разбиращ ли какво искам да ти кажа, мила?

– Да – отвърна тихо Франсин. Изненада се от това, че вече не се

вълнува много. Може би бе станала безчувствена.

– Трябва още утре да отидем до параходната агенция в Клуни и да ви запазим места.

– Добре – отвърна Франсин.

– Пари няма да ти трябват. Сметката се поема от правителството. На трите ви се полага един куфар. Повече багаж не можете да вземете. Ще мина утре в седем с шофьора си да те взема. Там ще има опашки. Тя го погледна.

– А ти, Клайв?

– Аз ще трябва да остана – каза той делово. – Ще се срещнем отново някъде другаде.

– Не вярвам.

– Трябва да повярваш.

– Боже мой! – възкликна тя и започна отново да плаче. Мисълта, че след като изгуби Ейб, ще изгуби и Клайв, ѝ дойде много. – Обичам те, Клайв – успя да каже, и ѝ се стори, че този път изрича истината.

По време на пътуването до Клуни Хил на следващата сутрин никой не каза нищо. Пак валеше и дъждът шибаше безмилостно работниците, които се опитваха да премахнат следите от пораженията, нанесени на Орчард Роуд. Преди да тръгнат, Рут отново имаше пристъп на диария и повръщане. Бледа и мълчалива, тя се бе сгушила на задната седалка между Франсин и Едуина. Клайв седеше отпред, до шофьора малаец, и гледаше мрачно през прозореца.

Параходната агенция се намираше на хълма над Джохор Роуд. Улиците бяха претъпкани. В убийствената горещина запотени полицаи отклоняваха движението към околни пътища. Алеята към сградата бе изпълнена с дълга процесия от жени и деца. Краят на опашката се губеше някъде в пищната растителност на градината.

– За Бога, тук се е събрал цял Сингапур – промърмори Клайв.

– Няма да останат места за нас – каза отчаяно Франсин, като наблюдаваше потока от автомобили, прииждащ откъм Сингапур.

– Ще останат – обеща Клайв. – Абу Бакр, заобиколи отзад.

– Да, господине.

Излязоха от задръстването, като минаха по околни пътища. И други последваха примера им. Минаха покрай група работници, които изхвърляха коли от шосето. Франсин забеляза, че стъклата им са разбити, а каросериите надупчени от куршуми. Японските изтребители бяха поработили и тази сутрин.

– Всичко обърках – каза Франсин.

– Всичко и без това е объркано – каза Клайв. – Важното е да...

Думите му бяха грубо прекъснати от внезапния вой на японски самолети над главите им. Автомобилите се разпиляха и опразниха шосето. Хъмбърът рязко зави, за да избегне фонтан пръст, изригнал пред тях, и едното му колело влезе в канавката. Шофьорът отвори вратата.

– Укрийте се!

– Хайде! По-живо! – изкрещя Клайв.

Франсин чу засилващия се вой на пикиращия самолет. Погледна нагоре, но от яркото слънце не можа да види нищо.

– Бягайте! – изкрещя Клайв и грабна Рут.

На едно място канавката преминаваше в бетонна дренажна тръба. Едуина вече бе стигнала до нея и им даваше знак да я последват. Воят на пикиращия бомбардировач се засилваше. Франсин побягна по канавката, без да обръща внимание на хрусталаците, които разраняваха краката ѝ. Клайв я улови за ръката и я задържа. Воят на самолета вече почти разкъсваше тъпанчетата ѝ. Франсин реши, че той се е прицелил тъкмо в нея, но бе обладана от странно спокойствие. Хвърли се на земята в последния момент.

В следващия миг огромна ръка я вдигна от земята и я захвърли в мрака.

Дойде в съзнание с вик.

– Рут! Рут!

Викът всъщност бе по-скоро хрип. Франсин знаеше, че приближава огромна опасност, обаче все още не можеше да си спомни каква. Нещо хладно докосна лицето ѝ.

– На Рут нищо ѝ няма – чу тя гласа на Клайв. Мракът се превърна във водовъртеж, в черна река.

Разумът ѝ бе размътен. Опита се да отвори очи, но те бяха сякаш залепени. През един процепа в мрака видя наведения над нея Клайв. Той забърса очите ѝ с гъба. От допира с водата клепачите я заболяха, обаче лепилото, което не ѝ позволяваше да гледа, бе отмито. С постепенни болезнени движения тя успя да извърне глава и да го погледне.

– Рут! – прошепна.

– На Рут нищо ѝ няма – повтори Клайв. – Дори и драскотина, кълна ти се.

– Къде е?

– Ще я доведе. Само почакай.

– Не! – Тя се опита да го хване, за да не остане сама в ужасния водовъртеж, но тялото ѝ не ѝ се подчини. Мракът се върна и отново обля

тялото ѝ с водите си. Малките ръчички на Рут докоснаха гърба ѝ, лицето ѝ, очите ѝ.

– Мамо, мамо! Събуди се, мамо!

Франсин се опита да прегърне малкото детско телце с всички останали ѝ сили. Те обаче не ѝ стигнаха дори да се разплаче. Когато отново потъна в тъмните води, не се опита да им окаже съпротива.

Отново се събуди. Гадеше ѝ се. Започна да се задавя от повърнатото. Нечии грижовни ръце я повдигнаха, подложиха хладен метален леген под брадичката ѝ и ѝ помогнаха да повърне. Гърчовете на стомаха ѝ изпълниха устата ѝ със слюз с кисел вкус. Цялото ѝ тяло бе обляно от пот; тя установи, че е облечена в дреха, наподобяваща саван. Отчаяна, потъна отново в мрака.

При третото си пробуждане вече се чувствуваше малко по-добре. Дори започна да проявява любопитство към мястото, където се намираше. Извърна глава и с усилие отвори очи. До леглото ѝ, с отпусната върху гърдите глава, спеше Клайв. Намираше се в препълнена болнична зала. В слабо осветеното помещение цареше неестествена тишина. Всички пациентки бяха жени, предимно малайки и китайки. От неподвижните фигури стърчаха бинтовани или гипсирани крайници. Роднините на пациентите спяха, подобно на Клайв, върху столове, или направо на пода, облегли се върху лимоненозелените стени. Задухът бе неописуем. Всички прозорци бяха затъмнени и единствено една бледа лампа излъчваше слаба светлина. Франсин бе цялата потънала в пот.

Навярно бе издала някакъв звук, тъй като Клайв се събуди и се наведе към нея.

– Франсин! Слава Богу, мила! Откога си будна? Тя стисна ръцете му.

– Сънувах ли, или Рут наистина е тук?

– Добре е. Спи в стаята на сестрите.

– Искам да я видя!

– Тихо – отвърна ѝ той и избърса лицето ѝ с гъба. – Не буди останалите. Пет сутринта е.

Франсин за пръв път си спомни канавката при Клуни и изпита ужас.

– Клайв, а къде е Едуина?

– Няма я.

Тя го погледна озадачено.

– Успокой се, не е мъртва. Замина с „Уейкфийлд“. Вече е на път за Саутхамптън, слава Богу. – Клайв пак навлажни гъбата и избърса

лицето ѝ.

– Клайв, ами нашите каюти? Нашият кораб? Лицето му бе уморено.

– Последните кораби отплаваха вчера.

– Какво искаш да кажеш?

– Че няма кораби.

– Въобще ли?

– Въобще. „Уест Пойнт“ и „Уейкфийлд“ отплаваха в сряда. „Японската императрица“ и „Херцогиня Бедфорд“ отплаваха в четвъртък.

Франсин внезапно престана да усеща горещината. По кожата ѝ полазиха студени тръпки.

– Клайв, откога съм тук?

– От седмица. Не бяха сигурни дали ще дойдеш в съзнание. Бе много зле контузена.

Тя докосна сърцето си с пръсти, за да провери дали още тупти.

– Никакви ли други кораби не са останали?

– Кораби за превозване на войски не са останали. Възможно е все пак да има разни малки корабчета, ако не са ги реквизирали.

Поради изтощението си Франсин не можа да изпита истински ужас. Бе твърде слаба, за да успее да осмисли истинските мащаби на трагедията.

– Спи ми се – каза тя жално и затвори очи. – Остави ме да поспя, Клайв.

– Спи – каза ѝ той нежно.

От мрака я изведе взрив. Разкъса небето като гръмотевица и продължи цяла минута, преди да затихне. Шумът ѝ се стори злокобен. И други жени се събудиха от него. Болничното помещение започна да се изпълва с шепот и с шумолене.

Клайв също се събуди. Разтри лицето си с ръце и стана.

– Ще ида да проверя какво става.

Той излезе, а тя с отчаяние си спомни, че корабите вече ги няма. С Рут нямаше да могат да напуснат Сингапур.

В стаята влезе медицинска сестра, малайка – носеше Рут в ръце. Детето бе полузаспало. Сестрата го даде на Франсин. Тя го прегърна и се разплака.

– Не плачете – каза весело сестрата. – Нали искате да изглеждате добре, когато се върне майорът? – Повдигна един от клепаците на Франсин и надникна в окото ѝ. – Според мен скоро ще се оправите. Знаете ли, че момиченцето ви страда от дизентерия?

Тя кимна.

– Може би докторът ще предприше нещо и за нея – каза сестрата. Появи се още една медицинска сестра и двете тръгнаха да огледат другите пациенти.

Клайв се върна. Лицето му бе безизразно.

– Взривили са пътя през мочурището – каза той. – Пушекът се вижда дори оттук. Изгубихме битката за Джохор. Изгубихме цяла Малая. Остана ни само Сингапур. На другия ден я изписаха. От контузията бе изгубила сили и се чувствуваше обърквана. Бе й трудно да върви по права линия, сякаш беше пияна, и ужасно я болеше глава.

– Клайв, трябва да намерим начин да напуснем Сингапур – каза тя, когато се отправиха към квартирата.

– Не са останали кораби. На кея ми казаха, че последният кораб на Свободна Франция отплавал от залива Кепел преди два дни.

– Няма значение. Не може да не са останали други кораби.

– Всичките са реквизирани. Или потопени.

– Тогава ще потърсим гемия. Или сампан. Какъвто и да е плавателен съд. Имаме пари, така че ще можем да платим, за да ни отведат на безопасно място.

– Къде например?

– В Ява. Или в Цейлон. Той присви вежди.

– Това са хиляди километри. Сампан не може да покрие такова разстояние.

– Нали ще дойдеш с нас? – каза Франсин и го погледна в очите. – Нали вече ти е позволено?

– Формално погледнато, не. Би било окачествено като дезертъорство.

– Сингапур непрестанно се напуска от военнотружачи – побърза да каже Франсин.

– Така е. Непрестанно го напускат. Всеки, който може да се измъкне, го прави. Всичко приключи.

– Клайв, нужен си ни – тихо каза тя. Устните му се извиха в усмивка.

– Не съм като Ейб, ако това имаш предвид. Обичам те много повече, отколкото честта си. Разбира се, че ще дойда с вас.

Очите й се насълзиха. Спомни си, че му бе казала думите на Ейб.

– Благодаря ти, Клайв. Гласът му бе нежен.

– Само дето за съжаление, мила, вече е твърде късно, за да се отплава закъдето и да е.

– Все ще се открие някакво решение – каза тя и стисна главата си с

ръце.

Той не ѝ отговори веднага, но след малко кимна.

– Да, права си. Не може да не се открие някакво решение.

Тя стисна ръцете му.

– Клайв, всичко това стана по моя вина. Трябваше да напуснем още преди седмици. Тогава не те послушах. Съжалявам, много съжалявам.

Той се усмихна и я целуна.

– Всичко е наред. Както казваш, не може да няма някакво решение.

Ще го открием.

Следващите няколко дни прекараха в търсене на надежден плавателен съд, с който да напуснат Сингапур. По пазарите и кейовете се носеха всякакви слухове за кораби, които вече бяха отплавали или се готвеха да отплават. Винаги обаче въпросните кораби се оказваха препълнени до максимум или бяха отплавали предната нощ, или бяха просто плод на нечие въображение.

Японците започнаха да стягат обръча около Сингапур и стана ясно, че мнозина от тези, които бяха успели да напуснат града, са загинали. Японците не проявяваха милост и към най-малките корабчета, напускащи обсадения град. Торпедоносците им бяха потопили безброй граждански плавателни съдове в Южнокитайско море, Други кораби бяха потопени от мините, нахвърляни от японците в залива.

Над самия провлак японците бяха издигнали наблюдателен балон, който да подава информация на артилерията, и тя обсипваше града със снаряди от двадесеткилометрово разстояние. Огромни части от стария град се оказаха разрушени завинаги. Улица „Орчард“, с нейните магазини и прекрасни старинни къщи, бе опустошена. Китайският квартал се бе превърнал в димящи развалини. Мостът „Елджин“ бе ударен от снаряд и горя няколко дни, така че движението из града се затрудни още повече.

Усилията по измъкване на убитите и ранените изпод развалините нямаха край. Не бе останала достатъчно вода за пиене, да не говорим за потушаване на пожарите. Подаването на електроенергия ту се прекратяваше, ту се възобновяваше, тъй като електрическата мрежа непрестанно се рушеше и ремонтираше. Само няколко часа преди взривяването от шосето през мочурището други тридесет хиляди войници, остатъците от британската армия, се прехвърлиха в града. Мръсни и опърпани, те бяха изпълнили целия Сингапур. Дремеха по площадите или се шляеха безцелно по улиците. С мълчаливото разрешение на властите не се попречи на никой, който можеше да се опита да се измъкне от Сингапур, да го

направи. Макар и никоой да не говореше за това, фактът, че поражението е неизбежно, се осъзнаваше от всички.

Нощите бяха задушни. В небето плаваше огромна златиста луна. Франсин и Клайв прекарваха вечерите, прегърнати на балкона, под звуците на грамофона. Не разговаряха много, но затова пък се любеха с нежна страст под звездите. Нямахме много какво да си кажат. Три дни се бяха хранили единствено с ориз с малки парченца риба, когато успявах да намерят. Един ден, когато Франсин се върна от поредното продължително и безплодно пазаруване, откри, че Клайв има новини.

– В Телок Бланга имало китайски шкипер. Ще отплава утре за Батавия с група цивилни. Искат по осемстотин долара на пътник.

– Как се казва? – попита тя.

– Не знам. Корабът обаче се казва „Уампу“. Франсин го погледна уморено.

– От трима ни само аз говоря китайски. Ще тръгнем за Бланга веднага.

– Целият залив е в пламъци – предупреди я Клайв.

– Ами ако реши да отплава още тази вечер? – попита Франсин. – Ще трябва да проверим веднага. Рут ще остане при госпожа Оливейра. Да вървим.

Тръгнаха покрай железопътната линия пешком, тъй като нито един рикша не се нае да ги отведе в огнения ад, в който се бе превърнал заливът – пожарите от предната вечер още не бяха затихнали. Затичаха покрай складовете от двете страни на железопътната линия покрай западния кей; някои от тях бяха обхванати от пламъци, които никоой не се опитваше да гаси. Иззад един от ъглите излезе камион. В каросерията му имаше двадесетина войници, които крещяха и пееха. Когато минаха покрай тях, войниците забелязаха Франсин и един подхвърли нещо неприлично. Другите се разсмяха одобрително. Хвърлиха нещо по тях, то се разби в пътната настилка и опръска Франсин с пяна. Беше бутилка бира. Франсин се притисна към Клайв и той я прегърна. Около тях почнаха да се пръскат още бирени бутилки.

Камионът внезапно спря, вратата му се отвори и оттам изскочи войник. Ужасена от мисълта, че могат да я изнасят, Франсин стисна ръката на Клайв.

– Клайв!

– Не се безпокой – отвърна той. Лицето му беше строго. – Аз ще имам грижата за тази работа. – Разкопча кобура и извади пистолета си.

Войникът се приближи предпазливо и каза:

– Момчетата са се натряскали, господин майор. Не биваше да хвърлят бутилките. Пияни са и не спазват никаква дисциплина. – Самият той също бе много пиян, с кръвясали очи и едва се държеше на крака. – Заповядайте. – Подаде на Клайв бутилка джин. – Това е за вас.

– Не – отсече Клайв.

Войникът не откъсна от тях размътения си поглед. После свали от колана си ръчна граната и я подаде на Клайв.

– Вземете поне това. Най-доброто оръжие за една дама. Ако японците ви заловят, госпожице, само изтеглете предпазителя. Нищо няма да усетите. – След това се обърна и с несигурни стъпки се отправи към камиона. След малко той потегли след хор от подсвирквания и виковете.

– Изхвърли я – каза тя на Клайв, който държеше гранатата.

– Не. Той е прав. Може да ни потрябва. Вземи я.

Тя погледна гранатата. Сиво стоманено яйце с изкривена дръжка. Въплъщаваше сила. Брутална и окончателна сила. Сила, с която можеше да сложи край на живота си, ако възникнеше такава необходимост. Взе я неохотно.

– Да вървим – каза Клайв.

Телок Бланга бе покрит от облак мазен черен дим. Разположените срещу него военноморски бази на остров Сентоза бяха неуморно бомбардирани от седмици. В малкото заливче при Бланга имаше стар китайски речен кораб, поразен от бомба. Бе се наклонил, но все още не потъваше, макар и обграден от огнени пръстени. По-малките поразени плавателни съдове бяха потънали и задръстваха крайбрежието.

Самият кей бе почти безлюден. Двамата тръгнаха покрай водата. Пушекът обгаряше очите и гърлата им. След малко откриха група китайски моряци и рибари, разположили се пред входа на един склад. Бърбореха и играеха фантан. Франсин отиде при тях и каза на кантонски:

– Търся капитана на „Уампу“. Може ли да ми кажете къде мога да го намеря?

Един от мъжете я погледна и присви очи зад облака дим, който излизаше от устата му.

– Кой го търси? – попита той.

– Аз.

– За какво ви е?

– Искам да купя билети за себе си и за още двама души на „Уампу“.

Човекът шумно захвърли картите. Останалите заръмжаха. Чу се хор от възгласи и клетви и пъргави ръце загребах парите, разположени около картите и заровете. Мъжът отпи от една бутилка, прибора печалбата

си и стана. Лицето му носеше следите от дребна шарка. Огледа ги за миг и след това кимна към кораба, който гореше в залива.

– Ей това е „Уампу“.

От внезапното разочарование ѝ се стори, че са я ударили в стомаха.

Мъжът обаче не откъсваше поглед от нея и от Клайв и разтриваше замислено татуираните си ръце.

– Къде искате да отидете, госпожице?

– Където и да е – отвърна Франсин уморено. – На което и да е сигурно място. – И отново погледна горящия кораб.

– Щеше да отплава за Батавия – каза мъжът. – Никога нямаше да стигне там. Бе твърде стар и щеше да потъне още на петнадесет километра оттук. Стига, разбира се, преди това да не го бяха улучили японците.

– А къде е капитанът?

Мъжът се ухили и отново кимна към „Уампу“.

– Вероятно сега брои парите си в ада. Имам кораб, който за две седмици може да ви отведе до Батавия.

У нея се появи искрица надежда.

– Къде е?

Той ѝ го посочи. Малка джонка с прибрани платна бе закотвена до самия кей. Докато Франсин я наблюдаваше, на борда излезе стара жена и изхвърли във водата кофа отпадъци.

– За това ли става дума?

– Корабът е добър – каза мъжът и хвърли цигарата си. – Пътувал съм с него до Ява, че и по-далеч, стотици пъти. Има американски дизелов двигател с мощност шест конски сили.

Говореше на кантонски, но със силен акцент, от който тя веднага разбра, че той е „танка“, човек от рибарската общност, чиито членове живееха на джонките си и бяха известни сред останалите като „хората от лодките“. Очите му се бяха присвили, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ.

Ще ви отведе и тримата срещу две хиляди долара на човек.

– Давам по петстотин – каза тя, без да се замисля. Той презрително се разсмя.

– Не бъдете глупачка. Кой ще рискува за толкова малко пари? Готов съм да сваля по двеста и петдесет долара на човек.

– За по-малко пари мога да купя цяла джонка. Тогава купете я. И сама стигнете с нея до Ява. Какво казва? – попита нетърпеливо Клайв.

– Казва, че ще ни отведе до Батавия срещу хиляда седемстотин и

петдесет долара на човек.

Лицето на Клайв остана безизразно.

– От „Уампу“ поискаха само по осемстотин долара на човек – каза той на мъжа.

– По осемстотин долара, за да бъдат изядени от акулите – отвърна човекът пренебрежително на Клайв на английски. – За да стигне човек до Батавия цял, трябва да заплати поне хиляда седемстотин и петдесет долара. Вие сте богат човек, армейски офицер, както виждам. – След това мъжът се обърна към Франсин и продължи на кантонски: – Ако предложите по-малко, ще излезе, че рискувам живота си за нищо. И аз гледам семейство, госпожице.

Тя изведнъж схвана положението, в което се бе оказала. На този мръсен кей се пазаряха за собствения си живот. Инстинктът обаче я накара да продължи пазарлъка. Ако не се пазареше, човекът щеше да ги сметне за глупаци и може би щеше да се опита да ги измами.

– Повече от хиляда и двеста на човек не даваме. Мъжът кимна към Клайв.

– Та той е майор, богат човек.

– Уверявам ви, че не е богат. Че никой от нас не е богат. Предлагаме по хиляда и двеста долара на човек и толкоз. Как се казвате?

– Лай Чон. А вие?

– Ли Ю Фа. А той се казва Клайв. Предлагаме по хиляда и двеста долара за едноседмично пътуване. Това прави близо четири хиляди долара.

Човекът запали поредната цигара и се замисли. Очите на подпухналото му лице се бяха превърнали в цепки.

– Добре. По хиляда и двеста долара на човек. Ще ви откарам до Батавия. Храната си я осигурете вие.

Тя отново погледна черната джонка. На нейния борд цареше пълен безпорядък, но добре познатите ѝ масивни контури някак си вдъхваха надеждност. Клатушката се върху мръсната вода с някакво подобие на елегантност. Франсин не знаеше кое чувство я е обхванало по-силно в момента: страхът или надеждата.

– Знаете ли как да преминете през минното заграждение? – попита Клайв.

Лай се разсмя. – Естествено.

– Искаме да огледаме кораба – каза Клайв. Лай присви рамене.

Заповядайте. Последваха го. Имаше клатеща се походка, като всички членове на общността „танка“. Имаше и шкембе, обаче гърбът ѝ

ръцете му издаваха сила, а краката му бяха мускулести.

Името на джонката, „Лотосов цвят“, бе изписано с позлатени букви на борда. Имаше малка предна палуба с печка за готвене, прикрепена към дъските, и още по-малка задна палуба, където върху разбита площадка бе монтирано кормилото. Отворът на трюма зееше и оттам се разнасяше миризма едновременно на меласа, оцет, изпражнения, пикоч, черен бобен сос и гнилоч. В един ъгъл бе седнала дребна старица, която отпиваше от купичка супа с беззъбата си уста.

– Това е леля ми – каза Лай. – Тя се занимава с готвенето.

Франсин надникна в трюма.

Три-четири кокошки, затворени в бамбукова клетка, кълвяха нещо. В друг ъгъл имаше овехтял малък олтар, посветен на Тин Хау, богинята закрилница на общността „танка“. Франсин мълчаливо ѝ се поклони. Тин Хау имаше репутацията на избавителка на хората, оказали се в смъртна опасност.

– Всичките ли ще трябва да се вместим тук?

– Да, всичките.

– Покажете ни двигателя – поиска Клайв.

– Ето го и двигателя. – Лай повдигна три дъски. Двамата се наведоха и надникнаха в отвора. Разнесе се силна миризма на дизелово гориво. В светлината ясно просветнаха контурите на голям мотор, изумително чист на фона на околната мръсотия.

– Изглежда нов – каза Клайв. Мъжът му смигна.

– Нов е. И бърз. По-бърз от корабите на бреговата охрана.

– Имаш ли гориво? – попита Клайв.

– Много.

– Покажи го.

Очите на мъжа отново се превърнаха в цепки.

– Май на никого не хващате вяра, както виждам. – После показа на Клайв резервоара за гориво и пхна в него маркиран стоманен прът. Резервоарът бе почти пълен. – Добре. Ще тръгваме ли?

– Ще ви се обадим.

– Кога?

– Утре.

– Утре може и да не съм тук – ухили се мъжът. – Има много други красиви жени, които не искат японците да ги изнасилват.

– Утре – повтори Клайв.

Тръгнаха обратно покрай железопътната линия.

– Какво мислиш? – попита Франсин.

– Мисля, че е мошеник и контрабандист. Мисля обаче също, че лодката му ще измине с лекота това разстояние. Според мен, Франсин, трябва да приемем. Ще му платим половината пари, когато стъпим на борда. Другата половина – при пристигането в Ява.

– Наистина ли смяташ, че трябва да заминем?

– Да, и то колкото се може по-скоро – отвърна той сериозно.

Тя не му отвърна. Главата ѝ бе изпълнена с мисли. Малкото черно корабче я бе изпълнило с възбуда. Какво обаче разбираха и двамата от кораби? Можеха ли да доверят живота си на „Лотосов цвят“? Можеха ли да се доверят на самия Лай, татуиран и с нахален поглед? По крайбрежието можеха да се намерят хиляди като него. Нямаха обаче време да разпитат всичките, докато попаднат на човек с приятно лице. Това беше изход. Единственият, който им оставаше.

Сякаш за да я убеди в правотата на последния извод, от хълма Танглин се разнесе поредица взривове. След по-малко от час японските бомбардировачи и изстребител бяха нападнали отново казармите. Чу се и взривът на бомбите, падащи по-надалеч, в центъра на града. Последваха го изстрелите на британската зенитна артилерия.

Върнаха се по пътя, по който бяха дошли. В парка „Спотисуд“ се огледаха с надеждата да зърнат рикша, който да ги откара до улица „Попая“. Франсин бе в странно състояние. Струваше ѝ се, че през последните няколко дни е започнала един свършено нов живот. Всичко, което ѝ се бе случило в предишните години, ѝ изглеждаше нереално, сякаш се отнасяше за друг човек, живял в друг свят.

Съзнанието ѝ се бе съсредоточило с нарастваща яснота върху малкото и все по-свиващо се пространство, което обграждаше нея, Клайв и Рут. Всичките ѝ сетива бяха изострени. Не ѝ се искаше да напусне това прекрасно убежище. Мисълта, че ще трябва да напусне Сингапур, я изпълваше със съжаление. Сякаш знаеше, че нищо в нейния по-нататъшен живот няма да е така интензивно и пълнокръвно, като изживяното през последните няколко седмици.

Изживените тук дни изпълваха по-голямо пространство в живота ѝ от годините, протекли преди тях. Всеки от тези дни бе изпълнен със силни вълнения. Със събития. С раждания и смърт. С огън и красота. Усещаше, че заедно с Клайв са станали част от историята, че са се озовали на върха на гребена на огромна вълна, която променяше съдбата на цели народи и държави. – Добре – чу собствения си глас. – Да тръгваме.

Успяха да погледнат за последен път Сингапур след две нощи, в петък, тринадесети февруари.

Лай бе настоял да изчакаят свечеряването. Смяташе, че до заранта ще се е отдалечил поне на сто и петдесет километра от Сингапур и опасността да го открие японски самолет ще е по-малка. Четиримата, свили се върху малката клатушкаща се предна палуба на „Лотосов цвят“, проследиха с поглед как слънцето залезе над Сингапур. Неописуемата воня от трюма ги накара да останат на палубата, макар там опасността от шрапнели да бе по-голяма. Всички мълчаха. Така или иначе, нямаше какво да се казва. Всички имаха представа за кървавата баня, която очакваше обречения град.

Сингапур представляваше ужасяваща гледка. Градът бе обхванат от огнени езици. От десетки пожари в небето се издигаха гъсти стълбове от дим, достигащи стотици метри. Бръмченето на вражеските самолети и тътенът от бомбардировките вече бяха станали непрекъснати. През последните няколко дни японската армия бе достигнала предградията, в които сега се водеха ръкопашни боеве. Вечерта бе пълна с изящество и красота. Небосводът смени цвета си от пурпурен на индигов и се изпълни с океан от леденобели звезди. От морето изплува пълната луна с цвета на индийско злато. Извисили се над този измъчен свят, милиони други светове го наблюдаваха със спокойствие и безразличие.

Мракът настъпи бързо. В нощния въздух продължаваха да се чуват взривовете. Безброят пожари в града изпълваше мрака с ярки проблясъци, които осветяваха прозорците на умиращите сгради. Сингапур сега наподобяваше град, изграден от огън. Град, обитаван от огнени създания с огнени крайници, които се гърчеха и мятаха. За пръв път след пристигането си в Сингапур Франсин се бе облякла в китайски дрехи. Носеше удобен костюм с панталон, наречен „сам фу“, и бе увила главата си с кърпа. За себе си не бе взела почти нищо. Единственият куфар, който Лай позволи да бъде качен на борда, бе пълен почти изключително с дрехи на Рут. Колкото до средства за живота им след пристигането в Батавия, тя разполагаше само с малка торбичка златни монети, дадена ѝ от нейните лели от Перак. От многото дим я болеше гърлото и очите ѝ бяха възпалени. Бяха се прегърнали с Клайв. Малкото телце на Рут бе между тях.

– Тръгваме – каза Лай.

Франсин кимна. Клайв стана и помогна на Лай да издърпа котвата. Джонката се отлепи от кея. Бученето на дизеловия двигател се засили. „Лотосов цвят“ се раздвижи и започна да цепи тъмните води. Рут тихичко заплака. Клайв я прегърна. Франсин не плачеше. Отдавна бе изплакала всичките си сълзи. Проследи с поглед как пожарите в Сингапур се

смаляват в тропическата нощ и безмълвно се сбогува с този град, изпълнен с живи и мъртви хора.

Сети се за Ейб. Може би щеше да го срещне отново. В някой друг живот или в някой друг свят. Сега обаче тя бе жена на Клайв и нищо не можеше да промени това. „Най-важните за мен неща са при мен – помисли тя. – Имам Рут. Имам Клайв. Имам и самата себе си. Изгубих миналото. Все още притежавам бъдещето.“

В мрака Лай поведе умело „Лотосов цвят“ през минните заграждения. Очевидно го бе правил много пъти.

На сутринта, когато Франсин се събуди, Сингапур бе вече далеч. Хоризонтът бе почти напълно ясен. Виждаха се само няколко малки островчета.

Клайв я целуна.

– Лай каза, че след два дни ще сме в Бангка. Оттам ще ни остане само седмица път до Батавия.

– На какво разстояние сме от Сингапур?

– На сто километра.

– Значи самолетите не могат да ни достигнат?

– Не бих разчитал много на това. Тя го прегърна през кръста.

– Искам да сме в безопасност, Клайв.

– Така и ще бъде, мила – обеща той.

Хладният бриз откъм сушата, вече не се чувствуваше. Още преди обяд небето се нажежи и корабчето се превърна в пещ. Никъде в него нямаше прохладно място, никакво убежище от ужасяващото слънце. Изтощената Рут не се движеше, а Клайв търпеливо управляваше кораба, докато Лай спеше. На Франсин ѝ се струваше, че горещината я притиска физически и я смазва. Испита желание да скочи в сините води, за да избяга не само от горещината, но и от цялата потискаща обстановка.

По пладне лицето и тялото ѝ бяха облени от пот. Тя седна до Рут и от време на време започна да облива кожата на детето с вода.

– Горещо ми е, мамо – изстена детето. – Много ми е горещо.

Бученето на двигателя бе неестествено силно и изпълваше главата ѝ като туптене на кръв. Сети се, че шумът ѝ се струва силен, защото всички останали звуци са изчезнали. Не се чуваше свистене на вятъра през корабните въжета или плющене на платната, сега увиснали неподвижно. Дори поренето на водата от корабчето бе безмълвно. Тя вдигна уморената си глава и видя, че цялото море около тях се е превърнало в разтопено стъкло, гладко и зелено. Стори ѝ се, че „Лотосов цвят“ едва-едва се придвижва по него. Хоризонтът около тях се бе превърнал в

тъмен мъгляв пръстен.

Откъм кърмата се появи Лай. Изкатери се по мачтата и се огледа, като постави ръка над очите си. После слезе и изсъска:

– Наближава буря. Ще трябва да ми помогнеш, Клайв.

Горещината сякаш се засили, а въздухът стана съвсем задушен. Франсин намести Рут в скута си, докато Лай и Клайв се заеха със завърването на всичко, което не бе здраво закрепено.

Разнесе се далечен тътен. Бурята идваше откъм Суматра. На запад хоризонтът бе станал съвсем черен. Сърцето на Франсин се сви. „Лотосов цвят“ бе съвсем жалка черупка. Независимо от впечатляващия нов американски двигател, мачтата на корабчето изглеждаше съвсем крехка. Самият Лай не изглеждаше паникьосан. Обаче мисълта, че може да й се наложи да се присвива в мрака на бурята, съвсем не я успокои.

След като всички люкове бяха затворени, зачакаха идването на бурята. Морската повърхност продължаваше да е гладка като стъкло, обаче цветът ѝ бързо потъмняваше. Отново се чуха гръмотевици, този път по-отблизо. Клайв седна до Франсин. От челото му се стичаше пот.

– Дали не е по-добре аз да държа Рут? – попита той. Тя му подаде детето.

– Горещо ми е, Клайв – изстена Рут.

– Скоро ще стане хладно, пиленце-шиленце – отвърна ѝ нежно Клайв и я погали. – Винаги е така. След като бурята отmine, времето веднага ще стане отново хладно и свежо.

– Голям задух е – каза Франсин. – Скоро ли ще бъдем в безопасност?

Клайв кимна утвърдително.

– Преживявал съм бури в пролива. И на най-жалките джонки не им се случи нищо.

– Много ме успокои – отвърна сухо тя.

Разнесе се още една гръмотевица и платната потрепнаха.

– Време е да слизаме в трюма – каза Клайв. Звукът на гръмотевица-та обаче не изчезна, а премина в бръмчене. Франсин внезапно осъзна, че това не е гръмотевица, а нещо друго. Бе бръмченето на приближаващи се самолети. Заглежда притъмняващото небе и усети познатия метален вкус на страха в устата си. Най-сетне видя това, което очакваше: добре познат ѝ кръстовиден силует в небето.

– Нищо чудно да е британски или холандски – каза Клайв на Лай, който бе вперил поглед в същата посока.

– Не е британски – извика Лай. – Това е японски хидроплан.

Слизайте в трюма!

Клайв подаде Рут на Франсин и слязоха долу. Старата китайка гледаше уплашено.

– Струва ми се, че ни забеляза – каза тихо Клайв.

– Може и да не е – отвърна Франсин. Думите ѝ обаче изразяваха по-скоро надежда, отколкото убеждение. Седна до Клайв и двамата прегърнаха Рут. Японският самолет прелетя над главите им и сянката му премина над палубата. Чува как отново набира височина и звукът на двигателите му отслабва. За миг Франсин реши, че е станало чудо и самолетът ще си замине. След това чу как отново се приближава.

Джонката силно се заклати и разтрогна прегръдката им. Франсин падна и се удари върху нещо остро. Картечен откос надупчи старата дървесина. Около тях се разхвърчаха трески. Джонката потрепери. Ревът на хидроплана отново се разнесе над главите им.

Франсин успя да се надигне на лакти и погледна Рут. Навсякъде имаше кръв, но когато Франсин започна трескаво да търси рани по тялото на детето, не откри нищо. Повечето кръв вероятно бе изтекла от рани по собственото ѝ тяло, макар и да не усещаше никаква болка. Клайв, захвърлен върху олтара на Тин Хау, лежеше неподвижно. Няколко варела с вода се бяха откъснали от местата, за които бяха закрепени, и се търкаляха в трюма. В корабчето нахлуваше морска вода. „Лотосов цвят“ започна силно да се мята. Франсин осъзна, че двигателят е спрял. Туптящото сърце на самото им съществуване бе неподвижно.

Лелята на Лай бе мъртва и лежеше по очи във водата, която вече стигаше до глезените. Франсин си помисли, че може да се удави като плъх. Обхвана я паника. Тя грабна Рут и отиде при Клайв.

– Ставай! – изкрещя му. – Ставай, че ще се удавим! Той бавно успя да се изправи. Както и Франсин, и той бе наранен на множество места от разлетели се трески и бе целият окървавен. Като се подкрепяха един друг, се затъртриха към палубата.

– Как е Рут? – попита той.

– Нищо ѝ няма.

Рут бе само замаяна, както по време на бомбардировките на Сингапур.

Предпазливо се качиха горе. Бръмченето на хидроплана все още се чуваше, но вече далече. Изглежда, самолетът кръжеше поне на половин километър над джонката.

– Чуди се дали си заслужава да атакува още веднъж – каза Франсин с неестествено спокоен глас.

– Сигурно няма да си направи труда. Ще иска да се прибере в база-та си преди да връхлети бурята. Смята, че така или иначе ще потънем.

– А ще потънем ли?

– Не знам.

– Нямаме лодка. Нито сал.

Бръмченето на японския самолет започна да затихва. Отдалечаваше се от тях на запад. Набираше височина, за да избегне черните буреносни облаци.

– Отива си! – каза Франсин. Клайв кимна и каза:

– Трябва да открием Лай.

Без да откъсват очи от отдалечаващия се самолет, започнаха да оглеждат палубата. Бе напълно опустошена. Платното бе паднало и приличаше на голям смачкан акордеон. Палубата бе покрита с парчета дърво и въжета. Щурвалът, където бе стоял Лай, също бе поразен. Клайв започна да разчиства кабинката от разчупените дъски. Откри много кръв, но никаква следа от Лай.

Започнаха да обхождат джонката отвсякъде и да надничат зад борда с надеждата да видят над тъмната повърхност на морето подаваща се ръка или глава. Върху мастилената повърхност не се забелязваше нищо.

– Никъде го няма – каза с безизразен глас Клайв. Лай, техният водач и закрилник, бе изчезнал.

– Ще можем ли да запалим двигателя? – попита Франсин.

– Двигателят е под водата. Би трябвало да съхне поне няколко дни, за да има шанс да проработи.

– Но имаме платна – каза Франсин. – Ако не успеем да ги опънем, сме загубени. Ще потънем след няколко минути.

Тътенът на гръмотевиците отслабна. Настъпи потискаща тишина. „Лотосов цвят“ потъна още по-дълбоко във водата и въобще спря да се движи.

– Права си – каза Клайв. Панталоните му, разпрани от коляното до бедрото, се вееха. Той бързо ги събу и започна да оправя повредените платна.

С общи усилия успяха да вдигнат главното платно, макар че задачата бе много трудна – то тежеше ужасно много. Сложната конструкция на платната, цялата от въжета и дървени рейки, бе напълно оплетена. Докато теглеше грубите въжета, Франсин си даде сметка за нараняванията си. Цялото тяло я болеше. Болката, предизвикана от порезните рани по краката и гърба ѝ, се засилваше с всяко теглене на въжето. Шумът от идващата буря обаче вече се разнасяше съвсем наблизо.

Клайв се покатери няколко пъти на мачтата и се опита да развърже възлите. Помогаше си със силни удари на ножа. Основното тройно платно бе все още използваемо и той успя постепенно, сантиметър по сантиметър, да го вдигне и да го опъне. С всеки пореден напън то сякаш ставаше по-тежко, а задачата – по-трудна. Когато платното бе вече почти съвсем опънато, дойдоха първите пориви на вятъра и то започна да потрепва. Франсин, цялата плувнала в пот, продължаваше да тегли с все сила въжето, с което се вдигаше платното. Половината въжета ги нямаше и платното бе доста разкъсано, обаче все пак надвисна над тях като опърпано кафяво крило. Небосводът вече бе почти черен.

– Май корабът престана да потъва – каза тя. Клайв кимна.

– Може би водата е достигнала най-високото си равнище.

– Ще слеза долу с Рут – каза Франсин.

– Добре ли си? – Да.

– След малко и аз ще дойда при вас. – Той докосна пръстите ѝ. Франсин реши, че и двамата са обхванати от отчаяние, но не искат да го признаят.

Тя взе Рут в прегръдката си и тръгна към трюма. Повърхността на морето се раздвижи и „Лотосов цвят“ бавно започна да помръдва. Водата, изпълнила трюма, приличаше на супа в голяма чиния. Супа, в която плуваха какви ли не вещи. Носеше се ужасяваща воня на дизелово гориво. Резервоарът навярно бе пробит. Сред боклуците плаваше трупът на старицата.

– Мъртва ли е? – попита Рут.

– Мълчи, мила. – Като заобикаляше внимателно двеста и петдесет литровите варели, Франсин стигна до машинното отделение. Бе пълно с мазна вода. Двигателят бе изцяло под нея.

Над него имаше лавица, не по-голяма от тази на кухненски шкаф, където Лайв бе държал различни неща, необходими за машината: смазочни масла и кутии с инструменти. Тя ги бутна във водата, доколкото можеше, за да освободи едно сравнително сухо място за себе си и за Рут. После притисна детето към гърдите си и прошепна:

– Не се бой, мила.

Тътенът на гръмотевиците се възобнови. Корабът започна да се клати все по-силно. Вятърът усили воя си. Франсин чу свиренето на корабните въжета и усети как целият кораб потрепери, когато вятърът изпълни платната. Внезапно си даде ясна сметка за положението, в което се бяха оказали. Намираха се на стотици километри от местоназначението си, с угаснал двигател и наполовина наводнен трюм, застрашени от

буря и с едно-единствено платно. Замисли се дали изобщо имат шанс за оцеляване.

Първият пристъп на бурята бе страшен. Мръсната вода в трюма ги заля и наводни малкото им убежище. Франсин усещаше как малкото телце на Рут се раздира от кашлица.

– Можеш ли да дишаш? – попита я тя. Бе станало толкова тъмно, че не се виждаше почти нищо. Нито пък можеше да чуе дали Рут и отговаря.

„Лотосов цвят“ започна да издава страшен пукот. Франсин се опита да задържи Рут, но тя се изхлузи от ръцете ѝ. Друга вълна я събори и я захвърли сред отломките. Усети как потъва във водата. Понякога успяваше да подаде глава над повърхността, понякога не. Разни неща непрекъснато я блъскаха. Като се задъхваше, се опита да открие Рут. Напипа някакво тяло ѝ го хвана. Това обаче не бе Рут. Бе трупът на лелята на Лай.

Изтощена, успя да се изправи. Нещо меко я докосна по бедрата и тя поsegна да го хване. Пръстите ѝ се впиха в дългата мокра коса на Рут. Притисна силно детето към себе си, без да знае дали е живо, или мъртво. Знаеше само, че то няма да оцелее в трюма. Трябваше да се измъкне на палубата преди следващия пристъп на бурята.

Успя да стигне коридорчето, водещо към палубата. Вятърът ги забрули. Навън бе толкова тъмно, колкото и в трюма. Нямаше звезди, имаше само вихрещ се мастилен мрак. Хвана се с една ръка за горната част на стълбата и продължи да се бори с хаоса. И стана чудо – Рут оживя, малките ѝ ръчички леко я стиснаха.

Внезапна мълния ѝ разкри света, в който се бе озовала. Свят апокалиптичен и изменен до неузнаваемост. Образът му се запечата в съзнанието ѝ завинаги. Разкъсано парче платно на мачтата над нея. Невероятна водна стена с разпенен връх, висока петнадесет-двадесет метра и надвиснала над мачтата. Над нея – въртоп от облаци, от които се изливаше пороеен дъжд. Клайв обаче го нямаше.

И изведнъж почувствува как я стискат силни ръце. Усети хлъзгавото голо тяло на Клайв. Той я притисна и долепи уста на ухото ѝ. Тя чу думите му едва-едва, сякаш от безкрайно далеч.

– Не мога да остана долу! – изкрещя в отговор Франсин. – Ще се удавим!

– А Рут?

– Ето я.

Франсин усети как ръката му докосва лицето на Рут в мрака. Той

отново долепи уста към ухото ѝ.

– Дано да спре скоро!

„Лотосов цвят“ отново се заби във водовъртежа. Килът му се издигна във въздуха. Нова мълния им разкри, че се плъзгат надолу в тъмен кладенец.

– Тайфун – чу тя слабия глас на Клайв. – Чакай тук. Ще донеса въжета...

И изчезна в мрака. Тя по-скоро усети, отколкото видя, че откъм палубата към нея се устремява нова водна стена. Притисна детето към себе си и приведе глава. Ударът на водата почти я захвърли обратно в трюма. Безпомощна и полуудавена, тя стискаше детето. Усети допира на друга ръка, мокра, хладна и мускулеста. Беше Клайв.

– Въжето! – изкрещя той. – Дръж го здраво! – Беше опънал въже между мачтата и една скоба. Тя се вкопчи в него.

– А ако потънем?

– Няма да потънем! – Въжето се изопна още повече при следващото мятане на джонката. Тя го стисна. При следващата светкавица видя, че Клайв го няма.

Джонката отново пропадна и се замая като пияна. Франсин извърна лицето на Рут към гърдите си и я притисна към себе си. Поредна вълна заля палубата. Заловила се за въжето, Франсин само привеждаше глава и притискаше Рут. Вълната се оттегли с последен опит да я завлече към тъмната бездна.

Облаците се разкъсаха от светкавица. Вълните бяха големи като планини – планински вериги, които непрестанно се извисяваха и снижаваха под силата на вятъра. В сравнение с тях „Лотосов цвят“ беше като орехова черупка.

Бурията, все по-засилваща се, в крайна сметка я замая и Франсин се укри от нея в своя вътрешен свят. Първичната стихия изостри до крайност усещането ѝ, че е майка на едно малко същество, което очаква закрилата ѝ. Изгуби всякаква представа за времето, в буквалния смисъл на думата. Не знаеше дали се е държала за въжето три или тридесет часа. Но накрая усети, че бурята започва да отслабва.

Наоколо продължаваше да царя непрогледен мрак и вятърът и морето все така ревяха. В този рев обаче вече бяха настъпили нотки на умора. Плискането на вълните вече бе различно. Чуваше се и плъсненето на платното – значи мачтата все още бе на мястото си. Вдигна очи и успя да види дори няколко потрепващи звезди. Тайфунът бе започнал да преминава в обикновена буря. Франсин я възприе като оазис, в който

царуваше спокойствие.

Отново приведе глава към Рут. Детето бе или заспало, или замаяно. Косите му се бяха пръснали в тъмно мокро ветрило върху ръцете ѝ.

Огледа се, с надеждата в светлината на следващата мълния да види Клайв. Чака дълго. Когато най-сетне мълнията проблесна, видя, че Клайв го няма до руля. Бе изчезнал. Вълните го бяха захвърлили преди часове или дни или в морето, или някъде в кораба. Може би с Рут вече бяха останали сами в центъра на океана. Цялото тяло я болеше. Бе останала без сили.

Събуди я ръка, разтърсваща рамото ѝ. Тя я изгледа с глуповато изражение. Имаше светлина. Слаба и непостоянна, но достатъчна, за да види, че пред нея е приклепнал Клайв.

– Жив си, слава Богу! – каза тя и стисна ръката му. – Къде беше?

– Долу. Запуших някои от пробойните.

Косите му, подобно на тъмни криле, бяха прилепнали от двете страни на лицето му. Франсин почувствува как поредна вълна повдига джонката.

– С Рут добре ли сте?

– Да. Ще потънем ли?

– Поне засега не. Успях да открия ръчната помпа. Трябва да съм изпомпал милион литри от трюма. – Клайв повдигна Рут, отпуснала се като мокро врабче. – Всичко е наред, пиленце-шиленце – каза ѝ гальовно.

Франсин се опита да се изправи. Тялото ѝ сякаш се бе вцепенило. Отне ѝ страхотни усилия да помръдне. От разранените следи по ръцете ѝ се виждаше къде се бяха впивали въжетата.

Погледна нагоре. На фона на тъмносивото небе се виждаше накъсаното на парцали платно. Бамбуковите рей приличаха на костите на крило на мъртва чайка. Всичко наоколо, включително и собствените им тела, бе покрито със сол. Тя проблясваше върху палубата, върху въжетата, върху косата им. „Лотосов цвят“ бе заприличал на кораб с екипаж от призраци. Наоколо все още се мятаха високи вълни. Вятърът все още духаше силно.

– Колко е часът? – попита тя.

– Не знам. Трябва да е привечер.

– Къде сме?

– Нямам представа. Но сигурно сме далеч от мястото, откъдето тръгнахме.

– Тайфуните се въртят в кръг – каза Франсин. – Нищо чудно да сме

се върнали пак към Сингапур.

Той изстена и поклати глава. Бели солни кристали покриваха косата му и цялото му тяло. Франсин внимателно прегледа детето. Бе изтощено и по всяка вероятност обезводнено. Устните му бяха напукани. По бледата му кожа имаше следи от натъртвания. Нямаше счупени кости, но един вътрешен глас подсказа на Франсин, че това крехко птиче телце не може да понесе много нови изпитания.

– Клайв, остана ли някъде прясна вода?

– Остана и ей сега ще ти донеса. За ядене обаче няма нищо. Цялата храна я няма. – Той слезе долу и след малко се върна с тенджерата с вода и я постави до нея. Франсин започна нежно да мие лицето на Рут. Детето потрепна и отвори очи.

– Мамо?

– Мама е тук, мила.

– Пристигнахме ли?

Почти – каза Франсин. След малко чу успокояващото дрънчене на ръчната помпа. Клайв я бе задвижил отново и зад борда се застичаха струи мазна вода. Пак започна да вали. Дъждовната вода бе безкрайно-неприятна от миришещата на дизелово гориво вода от трюма.

– Пий, Рут – каза Франсин на детето, вдигна и собственото си лице към небето и отвори уста. Почувствува огромно облекчение. Дъждовната вода отми солта от тялото ѝ и сякаш го освободи от усмирителна риза. Франсин изми първо косата на Рут, а после и своята.

Вятърът, вече отслабнал, превръщаше дъжда в сребърни завеси. Франсин се оттегли към кабинката и проследи с поглед как Клайв работи с помпата. Дъждът обливаше гърба му. И по неговото тяло вече нямаше сол. Клайв бе намерил отнякъде стар парцал, който бе омотал като набедрена превръзка около слабините си. Дъждът и вятърът продължиха цяла нощ. От време на време Франсин заспиваше, но след няколко минути се събуждаше. Докато спеше, сънуваше кратки, но ярки сънища. Сънуваше, че е в Сингапур или у дома, в Перак. Рут, неподвижна, се бе отпуснала в ръцете ѝ. Франсин не знаеше преди колко часове или дни бяха яли за последен път. Дали рибарските мрежи на Лай бяха оцелели? След като Клайв бе успял да преведе кораба през тайфун, дали нямаше да успее и да налови риба?

Призори дъждът започна да отслабва. Вятърът – също. След като забеляза появата на мрачна сива светлина, Франсин осъзна, че най-лошото е преминало.

* * *

Когато се събуди, се чувствуваше ужасно. Изправи се и излезе на палубата. Бе ранна утрин. Небето над главата ѝ бе ясносиньо. На запад огромен облак, наподобяващ крепостна стена, разкриваше местонахождението на бурята, от която се бяха измъкнали. Над поуспокоеното море се издигаше мъгла и през нея се виждаше, че минават между два острова. Островът на север от тях бе голям и над него се извисяваше закръглен хълм. Островът на юг от джонката бе по-малък и равен.

– Земя – прошепна Франсин удивено, сякаш не бе очаквала да види пак скали и зелени джунгли. – Клайв! Земя!

Викът ѝ го събуди, той се измъкна изпод една преграда и погледна с кръвясали очи натам, накъдето му сочеше тя.

– Боже мой! Права си. Това наистина е земя.

Тя го прегърна и долепи напуканите си устни до неговите.

– Завий към големия остров!

– Забравяш, че нямаме кормило – отвърна той.

– На островите може би има прясна вода и храна! Може би има и хора, които могат да ни помогнат!

– Нищо не можем да направим. Освен това на островите може да има и японци.

Остатъкът от платното продължаваше да ги движи с равномерен ход по вятъра. Накъде обаче? Ако вятърът вееше към брега, щеше да ги отведе до земята. Ако обаче вееше към морето, щеше да ги отведе към смъртта. Рут лежеше със затворени и подути очи, свила тънки ръчички на гърдите си. Франсин за пръв път усети в стомаха си остра болка, причинена от глада. Ако скоро не се нахранеха, щяха да бъдат твърде омапомощени, за да оцелеят.

Присви се до Рут, опитвайки се да потисне глада си, и отново изпадна в унес.

След няколко часа гласът на Клайв я върна към живота.

– Погледни!

Франсин се надигна. На хоризонта се бе появила дълга ивица земя. Тя се премести до Клайв. Не вярваше на очите си.

– Това е само облак – каза, с надеждата той да я опровергае.

– Не – засмя се той. – Това е земя, истинска земя. Това трябва да е Ява. Успяхме.

През следващия час ивицата стана по-голяма и по нея се появиха върхове и скатове, хълмове, покрити със зелена тропическа

растителност, от която се подаваха сиви скали.

– Казах ти, че успяхме – повтори Клайв и се прегърнаха. Устните им бяха прекалено разранени за целувка.

Убийствената горещина се бе завърнала. Когато приближиха сушата, вятърът отслабна, а после спря. „Лотосов цвят“, натежала от водата в трюма, застина на около километър и половина от брега. От борда се виждаше дори пясъчният плаж и палмите над него. Не се виждаха признаци за човешко присъствие, но това не смути Франсин. Знаеше, че ако успеят да стъпят на твърда земя, ще оживеят. Вгледа се с жадни очи в далечния бряг.

– Твърде далеч е, за да стигнем с плуване – каза делово Клайв. – Течението вероятно ще ни доближи още до него. Разбира се, ако преди това не потънем.

– Да потънем ли?

– Помпата заяде и не работи. Не мога да я поправя. Франсин се отпусна на палубата. Да потънат точно сега, когато брегът се виждаше! Течението обаче продължи да ги приближава към него. В ранния следобед ѝ се стори, че вече е в състояние да достигне брега пешком. Той бе кален и обрасъл с мангрови дървета, чиито корени образуваха фантастични арки и кули. Зад тях други дървета бележеха началото на джунглата. „Лотосов цвят“ поемаше все повече и повече вода и продължаваше да потъва. Не след дълго морето щеше да покрие и палубата.

– Не можем ли да доплуваме до брега? – попита Франсин жаловито.

– Ние – да. Рут – не.

– Ще я взема в ръце.

Така няма да успееш да стигнеш до брега. Нека изчакаме час, ще го наближим повече.

– Обаче потъваме!

– Няма смисъл да напускаме кораба преди да е потънал – каза Клайв делово. – Ще изчакаме. Добре поне, че няма корали. Извадихме късмет. Взех всичко, което си заслужава да вземем. Погледни. – Клайв размота парче плат и м показа притежанията им: голям тежък паранг³, няколко ножа и готварски принадлежности и въжета. Сякаш не на мястото си, сред взетите предмети бе и ръчната граната, която им бе дал войникът в Сингапур. Той я докосна с пръст. – Нищо чудно да спаси живота ни, стига още да е в изправност. – След това отново опакова вещите.

3. Малайски крив нож. – Б. пр.

Мълчаливо продължиха да изчакват „Лотосов цвят“ да се доближи още повече до брега. Корабът потъваше все по-дълбоко. В трюма му забълбука кална вода, върху която плаваха малкото предмети, оцелели след бурята. Рут бе успяла да излезе от унеса си и вече бе в състояние да седи. Гледаше разсеяно пред себе си. Франсин погали механично мокрите ѝ коси. Усещаше се миризмата на суша, на влажна тропическа гора, ухаеща на разложение и живот.

На около триста метра от брега дъното се блъсна в нещо и корабът се наклони, потрепна и застина. Франсин се раздвижи неуверено. Краката ѝ започнаха да се нагаждат към странния факт, че след толкова дни на море палубата под тях е неподвижна.

– Най-сетне заседнахме – каза Клайв. – Оттук би трябвало да сме в състояние да достигнем брега почти пешком.

Франсин отново огледа тъмната джунгла. Потърси в нея следа от човешко присъствие, ако ще дори и примитивна колиба или виещ се дим. Не видя нищо – само зелена джунгла. Някъде в далечината се виждаха облаци. Може би зад тях се криеше планинска верига.

Водата бе топла, кафява и плитка. Франсин не успя да докосне веднага дъното. След малко обаче стъпи на пясък. Водата стигаше до брадичката ѝ. Като едновременно вървеше и плуваше, тя последва Клайв, който бе качил детето на рамо.

След като измина половината разстояние до брега, когато водата вече ѝ стигаше до кръста, Франсин се обърна и погледна „Лотосов цвят“. Джонката бе легнала на едната си страна. Черният ѝ корпус се виждаше целият, а платното бе провиснало почти до водата.

– Следващият отлив ще я отнесе в морето – каза Клайв без никакво вълнение и продължи към брега. Една вълна се плисна в гърба на Франсин, сякаш я подкани да побърза към сушата, и тя продължи напред. Пясъкът се промушваше между пръстите на краката ѝ. От изтощение се чувствуваше замаяна. Накрая излезе на спасителната суша и се отпусна на колене.

Цялото крайбрежие бе покрито с изкоренени дървета. Повечето палми бяха оцелели, обаче кокосовите им орехи, същинска манна небесна, се търкаляха по пясъка. Франсин остана на брега с Рут, а Клайв събра дузина от най-едрите орехи и отрязва върховете им с паранга. Утолиха жаждата си със сладката, леко стипчива течност. Веднага след това Рут заспа в ръцете на майка си. Изтощената Франсин вдигна уморено глава и огледа мястото, в което се бяха озовали.

Брегът представляваше малка дъга, образувана наполовина от кал,

наполовина от пясък. Покритите със сол кожести листа на мангровите храсталаци блестяха на следобедната светлина. Зад скалите в отсрещния край на залива се виждаха листата на перести палми.

– Близо сме до река. Или най-малкото поток – каза Франсин.

Клайв отмести поглед от паранга, който точеше върху един камък, и попита:

– Откъде знаеш?

– Познавам този вид местности – отвърна тя. – Остани при Рут.

Взе един малък нож и тръгна по брега към скалите. Слънцето веднага затопли гърба ѝ. Усещането за твърда земя под краката ѝ ѝ се стори странно. Реши, че това е може би сън и че скоро ще се върне към реалността: бушуващо море и ревящ вятър. Видя обаче черния корпус на „Лотосов цвят“ и разбра, че не сънува. Където и да ги бе отвело тяхното пътешествие, то вече бе свършило. Поне засега. Цялото тяло я болеше, особено краката. Солената вода ги бе разранила, най-вече при ставите, така че тя вървеше бавно и предпазливо. Замечта се да се изкъпе в сладка вода.

За пръв път от няколко дни се огледа. Преди началото на бурята бе облечена в памучен костюм и сандали. От костюма бяха останали само кафяви парчета плат, които едва я прикриваха. Загубата на дрехите не я разтревожи. Сандалите, виж, бяха друга работа.

Рут, слава Богу, поне имаше панталонки и ризка. Клайв обаче бе зле само с набедрена превръзка. Само след броени часове тялото му щеше да бъде обгорено от слънцето и изпохапано от насекоми, ако не се покриеше с нещо.

На лявата ѝ китка нямаше нищо. Красивият златен часовник, подарен ѝ от Ейб в деня на раждането на Рут, бе изчезнал. Очевидно каишката му се бе разкопчала. Така и не си спомни кога и къде. Последният спомен от Ейб бе изчезнал.

Покатери се по скалите, като внимаваше да не ожули наранените си крака. Бе минало много време, откакто за последен път се бе катерила босонога по скали. От носенето на обувки стъпалата ѝ се бяха изнежили. Зад скалите имаше само кал, и никакъв пясък. Почти до самия бряг се извисяваха няколко перести палми. Като внимаваше да не стъпи върху острите като ножове корени на мангровите храсталаци, тя отиде до палмите и хвърли поглед към джунглата зад тях. Както бе подозирала, откри там малко поточе. В интервала между прилива и отлива водата му бе неподвижна. В душата ѝ се появи искрица надежда.

Перестите палми бяха разцъфтели и иззад къдравите им листа се

подаваха красиви оранжеви стъбла, които провисаха в калната вода. Франсин се наведе, като внимаваше да не докосне острите като бръсначи листа, и започна да търси плаващите плодове. Усилията ѝ бяха възнаградени. Откъсна няколко плодове с големината на ананаси и се върна при Клайв и Рут.

– Пясъчните мухи изпохапаха Рут – каза Клайв. Краката на Рут наистина бяха подути от ухапвания.

– Ще ги разтрием с кокосово мляко. Виж какво намерих. Плодове от переста палма.

– Ти си гениална!

– Клайв, зад тези скали има река. Където има прясна вода, винаги има и хора. Ако тръгнем нагоре по течението през гората, непременно ще стигнем до някое селище. Или поне до рибари.

Клайв обели един от плодовете и го подаде на Рут. Детето с удоволствие го захапа.

– Не можем да тръгнем из джунглата боси – каза Клайв. – Ще трябва да си направим някакви обувки. От лико и дървесна кора.

Франсин се порови във вързопа с вещите и извади ръчната граната.

– Виждала съм как ловят риба с динамит. Можеш да взривиш това нещо във водата.

– Добра идея – каза Клайв, взе гранатата и тръгна към брега. С небрежно движение измъкна пръстена ѝ и я хвърли в морето. Чу се плясък, а след това се появи воден стълб. Клайв доплува до мястото на взрива и след малко се върна с три малки риби.

– Все е по-добре от нищо – каза. – Но ще трябва да ги изядем сурови.

Вечеряха с трите костеливи риби и със сладките плодове на перестата палма. Слънцето вече бе започнало да залязва и бе обагрило хоризонта в лилаво. Събраха клонки и направиха нещо като легло, разположено на най-високата част на брега. След това мълчаливо, притиснали се един до друг, проследиха с поглед как слънцето потъна в морето. След настъпването на мрака шумът на вълните стана сякаш по-силен. Гората зад гърба им започна да пее – милиони жаби, насекоми и птици подеха своя вечерен хор. През клоните на едно дърво се праметна някакво същество и Рут се изплаши.

– Това са маймуни – успокои я Клайв, Франсин си представи големи кръгли очи, гледащи ги през мрака, маймунски пръсти, стиснали клон, и оголени остри зъби. Колко ли време щяха да успеят да оцелеят, ако не срещнеха човешки същества? Единствената ѝ утеха бе реката.

Реши, че той е единствената им надежда за спасение.

Франсин се събуди в бял и безмълвен свят. Бе се спуснала гъста мъгла, от която не се виждаха нито морето, нито сушата. Въздухът бе задушен и горещ. Наоколо им се разнасяше вонята на отлива.

Изправи се и прокара пръсти през чорлавата си коса. Клайв, взел Рут на ръце, ѝ се усмихна уморено. По телата и на тримата бе полепнал пясък. Бяха изпохапани от насекоми. Франсин отиде до брега, съблече се и влезе в топлата вода. За известно време се отпусна в бялата мъгла и започна да мие косата си. Тялото, което усети под ръцете си, ѝ се стори отслабнало. Костите ѝ стърчаха под кожата, от гърдите ѝ бяха останали само зърната, а ребрата ѝ се брояха. Солената вода засили болката на ранените места, обаче поне отми от тях пясъка.

Изпра дрехите си. Реши, че сигурно прилича на дивачка. Изцеди ги, доколкото можа, и веднага след това ги облече. Не можа да види „Лотосов цвят“. Може би отливът вече го бе отнесъл.

Рут вече закусваше с плод от переста палма и разговаряше весело с Клайв. Понякога се оживяваше и се превръщаше в някогашното дете, така добре познато на Франсин. След това обаче изпаднаше в апатия.

– Ще замина заедно с Клайв и ще живеем в една много голяма къща – каза Рут

– А мен ще ме вземете ли?

– Разбира се – каза Рут. – И ще си купим нова кола

– Каква кола?

– Модерна – поясни Рут. – А Клайв ще ми стане татко.

– Това решение ми харесва – каза Франсин сериозно. Погледът на Клайв бе изпълнен с топлина. „Започваме да се превръщаме в семейство – рече си Франсин. – Моля те, Боже, нека винаги си останем семейство.“

След това обясни на Клайв как да си направи наметало от палмови листа. След като го наметна на раменете си, той заприлича на плашило и реши да го захвърли. Рут обаче го убеди да не го прави. Все пак наметалото бе някаква защита от слънцето, насекомите и тръните.

Франсин прокара палмово лико през върховете на кокосовите орехи, за да могат да се носят. Клайв метна шест от най-големите на рамо и тримата се запътиха към реката. Мътната вода бавно се стичаше към морето, следвайки отлива. Повърхността ѝ бе покрита с пяна и с палмови листа. Франсин реши, че нагоре водата ще се избистри достатъчно, за да може да се пие. Най-напред тръгна Клайв, следван от Рут. Навлязоха в джунглата.

Мъглата не се разсейваше и ограничаваше видимостта само до

няколко метра. Над главите им се надвесваха клони. Всичко бе обгърнато в сенчест полумрак.

Водата им стигаше до коленете. Дъното бе кално, без камъни, но стъпването в калта бе уморително и след малко Рут захленчи и поиска да я носят. Франсин я вдигна и вървя с нея половин час. Когато се умори, я взе Клайв и Рут почти веднага заспа.

Гъстата мъгла действуваше хипнотизиращо. Убиваше всякакво усещане за движение, така че им се струваше, че вървят по безкраен конвейър, движещ се в обратна посока, и са застинали на едно място. Водата и клоните пред тях им се струваха неизменни.

От време на време мъглата се съгъстяваше и се превръщаше в дъжд, който продължаваше около половин час. Франсин бе обещала на Клайв, че ще открие храна в джунглата. Как обаче можеше да намери плодове в тази непроницаема мъгла? Тя поглъщаше дори и звуците, така че им се струваше, че се намират в катедрала.

Постепенно обаче водата започна да става по-дълбока и по-студена. На дъното на потока започнаха да се появяват камъчета. Стана по-горещо и мъглата се разреди. След четири или пет часа път се появиха бързеи. На това място реката се разделяше на няколко потока, които по различни пътища се насочваха към морето. Нагоре по течението реката ставаше все по-широка и по-дълбока.

– Ще трябва да следваме основното русло – каза уморено Франсин.

Реката стана толкова дълбока, че се наложи да вървят покрай нея. Над водата се свеждаха огромни дървета, върховете им почти се докосваха и на моменти им се струваше, че вървят в пещера. Малки птички, смутени от прищълците, излитаха от гнездата си от двете страни на реката и се стрелваха пред тях. Из мъглата запърхаха небесносини и масленожълти пеперуди.

Стигнаха до малък пясъчен бряг, седнаха и изпиха по един кокосов орех, като след това изстъргаха вътрешността му. Краката им бяха покрити с малки черни пиявици, които неусетно се бяха впили в тях и смучеха кръвта им. Разтрепераната Франсин понечи да ги свали, но Клайв не ѝ позволи.

– Така можеш да предизвикаш някаква инфекция. По-добре ги остави. Сами ще изпаднат, когато изсъхнем. Франсин го погледна недоволено. Костеливите крачета на Рут също бяха покрити с пиявици. Подремнаха в бялата тишина около час, след това отново тръгнаха на път.

* * *

Отначало ѝ се стори, че има халюцинация. След това обаче се убеди, че усеща миризмата на животински изпражнения и дим. Миризма на човешко присъствие, която нямаше как да се обърка с нещо друго.

– Хора! – извика тя. Клайв я погледна уморено.

– Къде?

– Усещам миризмата на хора. Клайв подуши мъгливия въздух.

– Нищо не усещам.

– Аз пък усещам! – възбудено възкликна тя. – Казах ти, че ще срещнем хора. Наблизо има селище. Той я погледна скептично. Миризмата обаче непрестанно се засилваше и накрая и Клайв успя да я усети. Надделяваше миризмата на дим – кисела и усилена от влажния въздух.

Най-сетне стигнаха друга пясъчна ивица, дълга поне петдесет метра. През мъглата Франсин успя да различи силуетите на три-четири примитивни лодки, издълбани от цели дървесни стволове, оставени до самата вода. Видя и купчинка нарязани бамбукови пръти. Бяха стигнали някакво селище.

– Стигнахме – каза бодро Франсин. – Селамат – извика на малайски в мъглата. – Има ли някой тук?

След вика ѝ тишината сякаш се съгъсти. Клайв остави вързопа на земята и каза:

– Ще ида да проверя какво става.

– Недей. По-добре аз да проверя.

– Защо?

– Не забравяй, че съм туземка – каза му тя с усмивка. Настроението ѝ бе повишено и бе изпълнена с възбуда. – Ще се справя с това по-добре от теб. Ти остани при Рут.

– Добре – съгласи се той неохотно. – Ако ти трябва помощ, викай.

Тя тръгна в мъглата и напрегна очите си, за да различава по-добре контурите на това, което виждаше. Миризмата на пушек ставаше все по-силна. Тя се озова в призрачен свят, образуван от безброй отънъци на сивия цвят. Мина през нещо като ниви и градини. В здрача са появиха бананови и сагови дървета, покрити с плодове. От уханието на зрелите банани устата ѝ се изпълни със слюнка. Едва удържа на желанието да откъсне някой узрял банан – кражбата на плодове не бе най-добрият начин да се установят добри отношения. Стигна някакъв бамбуков плет и се наведе над него. Отново извика. И отново никой не ѝ отговори. Чу грухтене и застина. Нещо зашумоля в храстите. Сърцето ѝ затуптя от вълнение. Изпод храсталаците се появи прасе, спря за миг и я погледна

с малките си тъжни очи. А след това Франсин видя човешка фигура. Не бе обаче на земята. По някакъв невъзможен начин плавеше във въздуха непосредствено над прасето, сякаш движена от вълшебни сили. Потта замръзна върху кожата ѝ – това беше обесен човек.

По-нататък в мъглата видя още двама обесени. На земята лежеше четвърта фигура – гола жена. Бе убита с щик или разстреляна, това не можеше да се различи от разстояние, а Франсин не пожела да се доближи. Във въздуха се носеше вонята на разложена човешка плът. Не бе необходимо да си задава въпроса кой е сторил всичко това.

Франсин се обърна и затича обратно. Мокрите листа жулеха лицето ѝ. Препъна се болезнено в нещо и отскочи. Бе купчина обелени кокосови орехи.

След малко видя силуета на голяма постройка, подобна на хамбар. Знаеше какво представлява: едновременно общо жилище и склад, примитивна постройка, вдигната върху колове. Бамбуковият ѝ покрив бе почернял и на едно място зееше. Бе запалена и частично изгоряла. Франсин не посмя да надникне вътре. Върна се при Клайв запъхтяна.

– Какво има? – попита разтревожено той.

– Японците!

– Кога?

– Не знам. Видях хора, обесени на дърветата. Също и тялото на мъртва жена...

Той я прегърна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Войници видя ли? – попита Клайв. Тя поклати глава в знак на отрицание. – В такъв случай не сме на Ява – каза навъсено той.

– Нищо чудно вятърът да ни е върнал на Суматра.

– Един Бог знае къде сме. Трябва да се махаме оттук.

– Какво да правим? Можем да попаднем на тях – каза Франсин и изтри сълзите си. – А може и да не се върнат. Селото е безлюдно. Тук има храна, Клайв. Банани и саго. А може да има и ориз. А и общата постройка не е съвсем изгоряла. Би трябвало да останем. Няма смисъл да продължаваме.

Той се замисли, после каза:

– Добре. Нека обаче първо разузнаем.

Франсин кимна към Рут, която мълчаливо хвърляше камъчета в потока, и прошепна:

– Клайв, не искам тя да види това. Можеш ли да направиш нещо?

– Не се безпокой. Стой тук и не мърдай, докато не те повикам.

После тръгна предпазливо в мъглата с паранга в ръка. Мъглата бе

застрашителна и изпълнена с невидима заплаха. Франсин бе уморена от кръвопролитията. Бяха изгубили много, бяха пътували много и бяха минали през безброй премеждия. Нима всичко в крайна сметка все пак трябваше да приключи с пленяване и смърт от японците?

Изпита суеверен ужас от тези безмилостни врагове, които, изглежда, вече бяха навсякъде. От облаците до сърцето на джунглата. Колко глупава бяха подценявали силата им. Дълги години се бяха присмивали на евтините им стъклени дрънкулки, на фотоапаратите им, подобни на консервени кутии, на смехотворните японски имитации на истински предмети. Въобще не си бяха дали сметка колко безмилостно ефективни бяха тези „имитации“. Едва след като японците нахлуха в Китай светът започна да разбира истинската им сила, да проумява истинските им намерения. А сега, когато сянката на техните бомбардировачи и танкове бе покрила света, вече бе твърде късно.

– Ще останем ли тук? – попита Рут.

– Може би.

– Къде отиде Клайв?

– Да ни направи къща.

– И какво прави?

– Чисти.

– Какво чисти?

– Мръсно е.

– Защо е мръсно?

– Престани! – Детето от много време не бе показвало такава разговорливост. Франсин пипна челцето му. Бе сухо и хладно. Дали пък продължителното гладуване не се бе отразило положително на Рут?

– Я виж, мамо. Човек – внезапно прошепна Рут и се хвана за дрехата на Франсин.

Рут вдигна очи. На няколко крачки от тях стоеше полугол дивак и ги гледаше.

Сърцето ѝ застина. Не можеше да помръдне. Нямаше представа как така бе могъл да се появи в мъглата, без тя да го забележи.

Думата „дивак“ изникна в съзнанието ѝ внезапно и съвсем неволно. Човекът беше само по набедрена превръзка. Франсин бързо погледна ръцете му. Не държеше нищо. Безстрастното му лице приличаше на маска. Продължиха да се гледат в напрегнато мълчание.

Най-сетне Франсин реши да го наруши.

– Това вашето село ли е? – попита с разтреперан глас. Човекът не отговори.

– Това вашето село ли е? – повтори Франсин. – Нямаме лоши намерения. Рут продължаваше да се гуши в нея. До първия човек се появи втори. Имаше не само набедрена превръзка, но и парче плат на главата. Ленти от същия плат бяха вързани около лактите и бедрата му. Двамата си казаха нещо на език, който тя не знаеше. След това тръгнаха към нея и Рут.

Застинала от страх, Франсин приклезна. Те дойдоха при нея и високият мъж я заговори на малайски.

– Какво прави белият господин?

– Отиде да свали мъртъвците.

– Защо?

– Защото не искам детето да ги види. Много е малко. – Устата ѝ бе пресъхнала. – Решихме да останем тук за известно време. Няма къде да отидем. Мъжът я огледа. Голата му кожа бе татуирана с черни рисунки. Върху двете му рамене бяха изобразени сложни розетки. Друга рисунка красеше гърлото му.

– От кого се криете? – попита той.

– От японците – отвърна Франсин. Даваше си сметка, че ако отговорът ѝ е неправилен, на човека няма да му струва нищо да свали паранга от кръста си и да я съсече с един удар.

Той кимна и каза:

– Те са и наши врагове. – Рут все още се притискаше в рамото ѝ. – Аз съм Нендак – каза мъжът. – Ела с мен. Тя стана. Краката едва я държаша. Тръгнаха мълчаливо към селото. В мъглата глухо се чуваше как някой копае. Мъжът хвана със силната си ръка Франсин за лакътя и я поведе. След секунди видяха Клайв. Целият плувнал в пот, той копаеше яма с открита някъде мотика. До него, положени едно до друго, лежаха пет тела. Едното беше на дете.

Клайв се обърна и ги видя. Очите му се разшириха. Погледна Франсин въпросително. Тя поклати незабележимо глава.

– Какво прави? – попита Нендак.

– Копае гроб – отговори тя.

– Нито мястото е подходящо за погребение, нито начинът. Кажи му да спре.

– Клайв, той иска да спреш да копаеш – каза му тя на английски.

Клайв остави мотиката и излезе от ямата. Краката му бяха покрити до коленете с червена кал.

– Враждебно настроени ли са? – попита тихо той.

– Не знам.

Нендак мрачно заоглежда труповете. Когато стигна до жената и детето, ги повдигна и ги притисна към гърдите си, като мълчаливо сведе глава. Другият мъж, който по-трудно прикриваше чувствата си, закри уста с ръка и заплака.

Франсин и Клайв не казаха нито дума. Клетите убити хора бяха роднини на мъжете. Сега поне имаха общ враг.

Високият мъж се обърна към тях и каза мрачно на Франсин на малайски:

- Почакайте тук. Не отивайте никъде.
- Каза да стоим тук – обясни Франсин на Клайв.
- Попитай ги за японците – отвърна Клайв. – Попитай ги къде сме.

Двамата мъже обаче, без да обръщат внимание на Франсин и Клайв, се заеха с пренасянето на телата в склада, едно по едно. Франсин се бе примирила със съдбата си. Бяха успели да стигнат дотук. Това място бе най-малкото спирка по пътя им. Пътуването им бе спряло за известно време, независимо дали тук щяха да открият смърт, или спасение.

Третият мъж, който се появи, бе по-възрастен. Тюрбанът му бе украсен с пъстри пера, които се клатеха, докато вървеше. Посребрялата му коса се спускаше върху раменете му и обграждаше свирепото лице на патриарх.

След като погледна тримата пришълци, той взе кофа с вода и започна мълчаливо да измива телата. Лъч слънчева светлина бавно проникна на поляната и Франсин успя да огледа по-добре постройката. Бе голяма сграда, издигната на колове. Стените и покривът ѝ бяха направени от бамбукови пръчки, покрити с палмово кече. Бе дълга почти петдесет метра. От едната ѝ страна имаше бамбукова веранда, от другата – няколко малки колиби, също издигнати на колове. Около постройката бяха засадени папая, саго, таро и други растения. Франсин реши, че някъде наблизо трябва да има оризища. Досега не бе виждала толкова примитивно село – в континентална Малая хората бяха живели по този начин преди сто или повече години.

Започнаха да идват още хора. Мъже и жени, млади и стари. Жителите на селото се завръщаха по домовете си. Жените носеха на ръце бебета и малки деца. Възрастните мъкнеха кошници с ориз. Младите носеха прасенца или кокошки. По петите им вървяха кучета и големи прасета.

Франсин и Клайв, седнали на земята до полуизкопаня гроб, наблюдаваха и чакаха. Поляната започна да кънти от гласове, макар и

никой да не ги заговори с изключение на малките деца, които ги засипаха с въпроси. Франсин успя да различи единствено отделни думи на малайски, но не разбра останалото. Вече бе почти сигурна, че не са на Ява или Суматра. Вероятно се намираха на някой от хилядите големи и малки острови, разпилени из Източнокитайско море.

– Все още сме в малайските държави – каза тихо на Клайв.

– Защо мислиш така? – отвърна той, докато наблюдаваше с удивление островитяните.

– Защото в езика им има много малайски думи. А високият мъж говори добър малайски.

– Къде сме в такъв случай?

– Не знам.

Всяка поредна група новопристигнали отиваше да огледа телата, положени върху верандата. Някои от хората се завайкаха или разплакаха. Повечето гледаха труповете сериозно и мълчаха. Церемонията бе председателствувана от възрастния мъж с пъстрите пера, чиито черни очи виждаха всичко. След като отдаваха почит на мъртвите, почти всички островитяни отиваха да позяпат с любопитство пришълците. Любопитство, което обаче не бе натрапчиво.

Всички бяха голи от кръста нагоре. Мъжете имаха набедрени превръзки, а жените поли. Гърдите им обаче бяха голи – нещо, което не можеше да се види в мюсюлманската част на Малая. Както мъжете, така и жените бяха красиви и добре сложени. Почти всички мъже имаха татуировките по тялото си: по гърдите, ръцете и бедрата.

Сред насажденията от банани и саго започна да се вие стълб дим. Няколко жени отидоха до брега на реката и, подредени една до друга, започнаха да пълнят парчета от бамбук с ориз. Мъглата започна да се разсейва и слънцето покри медената им кожа с пъстри светлосенки. После поставиха бамбуковите стъбла върху наредени над огън скари, за да се запарят. Въздухът се изпълни с уханието на готвен ориз. Франсин усети как устата ѝ се пълни със слюнки.

Наоколо свободно се разхождаха кучета и прасета. Пъстри петли, отглеждани очевидно повече за красота, отколкото за храна, ожесточено се биеха помежду си. Безлюдната допреди малко зелена джунгла се изпълни с бърборене и шум. Четирима-петима млади мъже се покатериха върху постройката и се заеха с поправянето на покрива. Насякоха бамбукови пръти и бързо запушиха дупката. Изчезнаха и последните следи от мъгла. Както бе предположила Франсин, имаше и оризища. Бяха разположени зад постройката. Селището заемаше разчистена част от

джунглата с диаметър от около седемстотин метра. Самата джунгла представляваше непроницаема зелена стена, която го защитаваше. На брега, където ги бе видял високият мъж, сега имаше много лодки. Очевидно лесен достъп до селото имаше единствено откъм реката. Жените започнаха да приготвят обяда – разбъркаха задушения ориз с малки парченца риба, печена на скара. Франсин усети как стомахът ѝ започва да се свива. Рут скимтеше от глад.

– Тихо, мила. Може би след малко ще ни предложат нещо за ядене – каза ѝ Франсин.

Прецени, че селото наброява около сто и двадесет жители. Нендак ги поведе към малка група хора, седнали със скръстени крака около тъкана покривка, върху която бяха поставени съдове с ориз, яйца, риба и зеленчуци. Семейството с жестове ги покани да си вземат от храната. Франсин им благодари и напълни с храна една от чиниите, които им предложиха.

Забеляза, че нито един член от семейството на Нендак не докосна храната. Някои от жените плачеха, като притискаха устата си с ръка.

– Вие няма ли да ядете? – попита Франсин, вече поднесла шепа ориз към устата си. Нендак поклати глава.

– Не можем. Мъртвата жена бе най-малката ми сестра. Детето бе нейно. Двама от мъжете бяха мои зетьове. Франсин сведе съчувствено глава, като се възхити от самообладанието му.

– Не знаех.

После се обърна към Клайв и му обясни. Той присви очи.

– В такъв случай и ние няма да се храним – каза той и понечи да върне ориза.

– Нямайте причини да скърбите заедно с нас – каза Нендак.

– Мъжът ми бе убит от японците – каза Франсин, като с тези думи поиска да му обясни, че разбира трагедията на неговото семейство. – Те убиха и много мои приятели.

– Значи си вдовица? – Да.

Той кимна към Рут.

– Детето твое ли е? – Да.

Нендак кимна към Клайв.

– А господинът?

– Той е новият ми мъж.

– Той има добрината да се опита да погребее нашите мъртъвци. Само дете не знаеше как да се направи. Нендак отново им поднесе храна. – Яжте. Много сте отслабнали. Няма да ни е приятно да гледаме как се

измъчвате от глад.

Тя преведе думите му на Клайв и след кратък размисъл те се подчиниха. Храната бе проста, но невероятно вкусна.

– Попитай го къде сме – каза Клайв.

– Как се казва това място? – попита Франсин. Нендак поклати глава.

– Казва се Румах Нендак.

Това означаваше просто „Домът на Нендак“. Значи Нендак беше вожд на селото. Франсин кимна с разбиране.

– Благодаря. Пострадахме от бурята – добави тя. –

Сега не знаем къде се намираме.

– В Саравак.

Франсин внезапно почувствува отпадналост. Подозираше това.

– А как се казва вашият народ?

– Ние сме народът ибо.

– Кой е кралят ви? – попита Франсин.

– Крал Джордж VI – гордо отвърна Нендак.

– Аз се казвам Ю Фа – каза Франсин. Знаеше, че ще им е по-лесно да произнасят китайското й име. – А господинът се казва Нейпиър.

После се обърна към Клайв.

– Намираме се в Саравак, Клайв. На остров Борнео. Тези хора са от народността ибо.

Той изстена.

– Отклонили сме се на повече от сто и петдесет километра.

– Поне са лоялни на британската корона – каза Франсин. – Това означава, че вероятно няма да ни изядат.

– Тази шега според теб уместна ли е? – попита Клайв сухо.

Останалите селяни ги наблюдаваха с нескрито любопитство, докато те се хранеха, и говореха на висок глас. Вероятно коментираха външния вид на пришълците.

Нендак също не откъсваше поглед от тях. После попита:

– Откъде идвате?

– От Сингапур. Пътувахме с кораб и се надявахме да стигнем до Ява. Нападна ни японски самолет. Капитанът на кораба бе убит. След това бурята ни домъкна тук.

Нендак кимна с разбиране.

– Бурята бе свещена, защото ни спаси. Японците се опитаха да опожарят селото. Бурята загаси пожарите.

– Водят ли се боеве на тази земя?

– Много. Японците дойдоха с много самолети. Сега всички господа са в лагер за военнопленници.

– Цял Саравак ли окупираха? – попита Франсин удивено.

– И Бруней – отвърна Нендак сухо. – И Сабах, и Калимантан. И Сингапур ли завзеха?

Франсин кимна.

– Да. Нендак, ние се бяхме отправили за Батавия. Знаеш ли какво се е случило там?

– И Батавия е превзета.

От тези думи ѝ стана лошо и тя обясни на Клайв чутото.

– Цяло Борнео е окупирано. А той казва, че и Батавия е в ръцете на японците.

– Разбирам – каза Клайв. Тонът му беше спокоен. Франсин обаче си даваше сметка, че той е не по-малко отчаян от нея. – Попитай ги защо японците са постъпили с тях така. – Той посочи запаления склад.

– За да се страхуваме от тях – обясни Нендак. – Знаят, че ги мразим и че сме лоялни към британците.

– Японците наблизко ли са? Нендак кимна утвърдително.

– В града.

– Далеч ли е отгук?

– На един ден път, ако се ходи пеша. Това им се стори ужасяващо близко.

– Ще се върнат ли?

– Да – отвърна Нендак. – Господинът не може да остане тук. Ще трябва да напуснете селото. Аз ще ви отведа.

– Къде?

– В Калимантан. Ще трябва да вървим много дни през джунглата. Там познаваме хора, приятели на холандски мисионери, които имат голяма лодка. С нея ще ви отведат на островите. Оттам партизаните ще ви отведат в Австралия. Обясни това на господина, Ю Фа. И не забравяй да се храниш.

Без да спира да се храни, Франсин преведе казаното на Клайв.

– Казаха, че не бива да се задържае тук дълго. Нендак ще ни изведе.

– Да – каза Клайв. – Ако японците ни открият тук, ще избият цялото село. – Протегна ръка на Нендак. – „Сама-сама“⁴⁴, Нендак.

Нендак стисна ръката му.

---

4. Благодаря (малайски). – Б. пр.

– Значи трябва да продължим пътя си – каза Франсин.

– Ще направим всичко, което трябва – каза Клайв и я погали по лицето. Знаеше, че е измъчена. В момента тя благодареше на съдбата за храната, за компанията, за самия факт, че са живи.

– Добре – каза тя.

Клайв ѝ се усмихна. После взе една главня от огъня и започна да изгаря пиявиците по краката им.

През нощта отново валия. Дъждът започна с гръмотевици, а после премина в продължителен порой. През цялото време се чуваше тропането на капките по покрива от палмови листа и плющенето му в листата на горските дървета.

Всички останаха да спят на дългата закрыта веранда. Франсин се бе свила с Рут и Клайв под едно плетено одеяло, което някой им бе дал. Мракът бе пълен – нямаше нито една светлинка. Хората тихичко разговаряха. Час след здрачаване цялото племе заспа.

Франсин лежеше в прегръдките на Клайв. Сънят обаче не идваше. Умът ѝ бе изпълнен с образи от преживяното. Много от тях бяха отвратителни. При все това за своя изненада тя установи, че през изминалите няколко седмици бе виждала и ужасяваща красота. Японските бомбардировачи, прелитащи над гроба на Дейвънпорт. Детето, родено в противовъздушното скривалище. Денят, в който се люби с Клайв за пръв път и усети как в сърцето ѝ се разгаря любов. Дори и червеният пламък на избухващите бомби, запечатал се в паметта ѝ, притежаваше някаква странна красота. Спомни си гнева на морето и небето. Храмовата красота на тропическата гора. Раждането, любовта и смъртта. Дивата красота на природата и дивия мрак на човешкото сърце.

Под постройката се разхождаха прасета, които търсеха остатъци от храна, изпаднали през процеците на пода. Петлите кукуригаха победно цяла нощ и това дразнеше нервите.

На верандата се бяха разположили и всички кучета на селото. Търчаха по нея, играеха си и мекият шум на лапите им кънтеше по бамбуковия под. Никой не се смущаваше от какофонията и от шумните среднощни гръмотевици. На светлината на мълниите Франсин наблюдаваше стълбовете от желязно дърво и си мислеше за странностите на съдбата, която я бе довела тук, на това място, наречено Румах Нендак.

Събуди я ръка, която я бе стиснала за рамото. Измъкна се от глъбините на съня си и не съобрази веднага къде се намира. Верандата бе залята от бледа сива светлина. Над нея се бе надвесил Клайв.

– Жените искат да отидеш при тях – каза той.

Франсин седна. Пред нея бе застанала усмихната жена. Даде ѝ знак да вземе Рут и да я последва.

Франсин се изправи и уморено взе Рут в ръце. Всички мъже все още спяха, излегнали се на пода сред вече успокоилите се кучета, но всички жени вече бяха будни. Последва ги, когато те безшумно се отправиха към реката заедно с децата. Всички носеха по три-четири кратунки. От нощния дъжд реката, насочила се към морето, бе станала попълноводна.

Ранното утро бе изпълнено с мъгла и дим. Остатъците от вчерашните огньове тихо тлееха покрай брега. Бе приятно хладно. Зелената джунгла бе безмълвна. Само от време на време някоя голяма птица се обаждаше от горните клони на дърветата.

След като вече нямаше опасност да събудят мъжете с приказките си, всички забърбориха. Изкъпаха се, изкъпаха и децата. Младата жена, която я бе събудила, се оказа една от роднините на Нендак, която Франсин бе видяла предния ден. Подаде ѝ тъмносин саронг и се усмихна.

Франсин се опита да откаже, обаче жената настоя и посочи дрехите ѝ.

– Свършили са – каза на малайски.

Франсин нямаше как да не се съгласи. Завидя малко на местните жени за тяхната чиста гологърда порядъчност, размисли и прие подаръка.

– Много ти благодаря – каза с благодарност.

– „Сама-сама“ – отговориха всички жени и ѝ се поклониха. Проследиха с интерес разсъбличането на Франсин. Раздадох се съчувствени възгласи, когато видяха раните, покриващи цялото ѝ тяло. Франсин бе порязана от трески, ожулена от въжета и натъртена от блъскания в най-различни предмети. Сякаш всеки сантиметър от нейното пътешествие бе изписан върху кожата ѝ. Още не бе достигнала точката на изтощение, но бе много отслабнала. С удоволствие се потопи в речната вода. Бе хладна и приятна. Франсин почувствува как душата ѝ се изпълва с мир.

Изкъпа Рут и след това облече саронга. Реши, че ще е глупаво да закрива гърдите си, след като местните жени не го правеха, и омота дрехата около кръста си като тях. Жените кимнаха одобрително. Една от тях постави на шията ѝ огърлица от мидени черупки, което предизвика одобрителен смях. Сега бе не само облечена, но и украсена както трябва. След това се присмя на себе си и на бедността си. Очите ѝ внезапно се изпълниха със сълзи. Трогна се от добротата на жените. От това, че след толкова много страдания бе сред тях. Благодетелката ѝ я успокои с

нежни потупвания по рамото.

– Не плачи, Ю Фа.

– А ти как се казваш? – попита я Франсин.

– Сегура – отговори тя. После взе Рут от ръцете на Франсин. – Детето ти е много болно, Ю Фа – каза, докато оглеждаше слабото телце. – От корем. Много е слаба.

– Знам – каза Франин. – Имате ли лекарства, които да я излекуват?

– Да – отвърна една от старите жени. – Трябва да я отведеш при туайбуронг.

– Кой е той?

– Лечителят. Той ще я излекува.

Жените се събраха около тях и разтревожено огледаха Рут.

– Как се казва? – попита Франсин.

– Джах – отговориха едновременно няколко от жените. – Казва се Джах.

– Лекарствата обаче не са достатъчни – каза Сегура. – За да се излекува, детето ще се нуждае от много почивка и от много хубава храна.

Останалите жени хорово потвърдиха това. Старата жена потупа Франсин по рамото.

– Трябва да я оставиш при нас, Ю Фа, иначе ще умре. Ние ще се грижим за детето, докато се върнеш.

– Докато се върна ли? – попита Франсин глуповато.

– Не можеш да останеш тук – каза Сегура. – А и не можеш да вземеш детето със себе си, защото ще умре.

Тътуването ти ще бъде дълго и трудно. Малката няма да издържи.

Франсин сграбчи детето от ръцете на жената и ужасено го притисна към себе си. Жените зацъкаха с езици в знак на симпатия.

– Казвам ти самата истина, Ю Фа – каза Сегура. На лицето ѝ бе написано съчувствие. – Японците могат да се върнат всеки момент. Ако ви открият тук с господина, ще избият и вас, и цялото село. Всички ще загинем.

– Нендак ще ви отведе заедно с господина – каза старата жена. – Той знае скришна пътека през гората до едно място, където холандците построиха училище. Там ще откриете наши приятели с лодка. После ще отпътувате за Австралия.

– Това пътуване обаче ще продължи много седмици – каза Сегура. – Ще трябва дълго да вървите пеша, много да гладувате и много да страдате. Да преспивате в гората и да плувате. Ако тръгне с вас, малката ще умре. Трябва да я оставиш тук. Ще я укроем от японците. Когато те се

махнат от Саравак, ще дойдеш да си я прибереш.

Франсин бе прекалено изненадана, за да отговори. Продължи да притиска Рут и с поглед потърси Клайв.

Междувременно се бяха събудили и мъжете. Като се протягаха и прозяваха, слязоха по дървената стълба. Зад тях вървеше Клайв. Както и останалите мъже, и той бе облечен в местни дрехи. Някой му бе дал тъкана набедрена превръзка.

– Клайв, казват, че не бива да оставаме тук. Че трябва да се махаме. И че трябва да оставя Рут при тях!

Той я прегърна и тя започна да му разказва чутото от жените. Тъмните му очи се изпълниха с тъга.

– Те са прави, Франсин. Не исках аз да ти го кажа, но това е очевидно. Рут не може да издържи такова пътуване.

– Не мога да оставя Рут, Клайв – каза Франсин.

– Само я погледни, мила – каза нежно Клайв. Отслабналата Рут бе изпаднала в такава апатия, че не разбираше какво говори майка ѝ. Бе лека като перце. – Нуждае се от почивка и от силна храна. Нуждае се от грижи. Ние пък трябва да се махнем оттук. Не можем да я вземем с нас.

– Не мога да направя това – каза Франсин и поклати глава. – Не искам от мен такова нещо, Клайв, не ми е по силите.

– Те могат да скрият Рут, обаче не могат да скрият нас, Франсин. Ако останем тук, японците скоро ще научат за това и ще се появят. И ще убият Рут, мила. Ще убият и теб, и мен. Ще убият всички хора от това племе. Франсин погледна мъжете от селището. За разлика от жените, които се бяха измили грижливо, мъжете просто наскачаха във водата като видри. Пляскаха и крещяха шумно.

– Нямаме избор – продължи Клайв. – Обичам Рут и ѝ желая най-доброто. Така ще оцелее. Ако я вземем с нас, ще загине. Ако пък останем тук, тукашните хора или ще трябва да убият и трима ни, или ще дойдат японците и ще избият цялото племе.

– Можем ли да им имаме доверие? – попита тя.

– Можем ли да им нямаме доверие? – попита той. – Длъжни сме да им доверим живота си, мила. От момента, когато тръгнем на път с Нендак, ще бъдем в неговите ръце. Оставането на Рут при жените не е нещо различно.

Франсин, със свито сърце, се отдалечи от Клайв.

Веднага след като всички се измиха, цялото племе започна да се подготвя за някакво тържество. Сегура дойде до Франсин и коленичи до нея.

– Тъжна ли си, Ю Фа?

– Не мога да оставя детето си, Сегура – каза Франсин и погледна доброжелателно разположената жена в лицето.

– Не можеш да я оставиш да умре, Ю Фа – отвърна й простиичко Сегура. – Сама ще разбереш това, ако се замислиш. – Посочи й стареца, който предния ден бе измил трупове. – Това е Джак, нашият туайбуронг.

Франсин огледа стреснато дивашкото му лице и татуираните му ръце.

– Той лечител ли е? Изглежда страшен.

– Вярно е – съгласи се Сегура. – Обаче ще излекува детето ти.

Човекът без съмнение излъчваше сила. Франсин погледна костеливото телце на Рут и разбра, че няма избор.

– Ще я оставя при него.

– Не днес, Ю Фа. Трябва да изчакаме да мине гавай – каза Сегура и започна да вплита цветя в косите на Франсин. – Трябва да си красива за гавай.

– Какво е „гавай“?

– Празникът, на който се подготвят мъртъвците за пътуването им към Сабайон.

– Къде е Сабайон?

Сегура се усмихна на невежеството й.

– Сабайон е земята на мъртвите, Ю Фа. Не знаеш ли това?

– Не – призна Франсин.

Празникът започна да набира скорост. Макар и да нямаха и най-малка представа за значението му, Франсин и Клайв наблюдаваха внимателно. Церемонията бе започната от стареца. Размахваше в ръце кошка, която протестираше с кудкудякане. Накрая обезглави птицата и поръси с кръвта й даровете. Започнаха музика и танци. Първо с бавен ритъм, после с по-бърз.

Пригответа храна за цялото племе, появиха се и бутилки с оризово вино. Мъжете ги изпиха, оживиха се и започнаха да танцуват още побуйно. С облети от пот бронзови тела имитираха битка и размахваха парангите си. Красотата на мускулестите им тела се подчертаваше още по-силно от моравите им набедрени превръзки и от сребърните дрънкулки по ръцете и краката им.

Жените също знаеха как да подчертаят красотата си. Дрехите им бяха едновременно по-прости и по-изящни от тези на мъжете и представляваха нещо като тъкани одеяла, пристегнати на стройните им

кръстове. Почти всички носеха лъскави дрънчащи сребърни огърлици.

В ранния следобед облаците, които никога не се отдалечаваха много, изсипаха върху тях пороен дъжд. Малко след това племето се събра в кръг.

Дотогава мъртвите бяха положени върху верандата, покрити с плетени савани. Различни предмети, вероятно личните им вещи, бяха поставени около телата. Сега те, обвити в одеяла, бяха тържествено изнесени от сградата. Като пееше и ръкопляскаше, цялото племе се запъти към реката, следвайки труповете.

– Отиваме на гробището – каза Сегура на Франсин. Бе пила оризово вино и очите ѝ блестяха. – Почакай ни тук.

Франсин кимна с разбиране. Глъчката затихна в джунглата. На гробищата отиде цялото племе, с изключение на трима стари хора, твърде слаби, за да се движат. Рут бе заспала в ръцете на Клайв.

– Знам, че е ужасно да поискаш от една майка такова нещо – каза тихо Клайв, като гледаше нежно заспалото дете. – По-ужасно обаче ще е да я оставиш да умре. Туземците започнаха да се връщат от погребението на малки групи. Някои удряха с тояги по земята. Франсин знаеше, че по този начин отпъждат духовете на покойниците, за да не ги безпокоят в селото. Бе наблюдавала такива селски церемонии още като малка.

Пръв се завърна Нендак, с мрачно лице. До него вървеше Сегура и по пълните ѝ бузи се стичаха сълзи. Седнаха при нея и Клайв.

– С господина добре ли сте, Ю Фа? – попита Нендак.

– Много добре, благодаря. Приемете нашите съболезнования – каза Франсин.

Той кимна в знак на благодарност.

– Японците идват, Ю Фа. Сърцето ѝ се сви.

– Откъде знаеш?

– Ходят във всички села. Търсят бели хора. До два-три дни ще дойдат. Ще претърсят всичко. Кажете това на господина.

Побледняла, тя се обърна към Клайв и му преведе казаното.

– Кога ще бъдат тук? – попита Клайв.

– Може да дойдат и утре – отвърна Нендак. – Трябва да тръгнете тази вечер. Аз ще ви водя.

Тя му преведе и това. Клайв кимна с разбиране и нежно ѝ каза:

– Е, мила, изглежда, че пак ще се отправим на път. Тя не каза нищо, изправи се и се отдалечи. Погледна нагоре. Небето бе тъмносино. Над него се издигаха планини от омайващи бели облаци. Нещо като обетована земя в небесата.

„Това са небесните хълмове, до които никога няма да стигна.“

След малко спря да плаче и започна да се подготвя за собственото си пътешествие към Сабайон, земята на мъртвите.

Втора част ДЕТЕ НА ПРАХА

1970
НЮ ЙОРК

Сакура Уеда бе напрегната. Устата ѝ бе така пресъхнала, че дори не можа да благодари на шофьора. Плати му и слезе от таксито. Преди да влезе в сградата, застана пред нея и нервно оглади полата върху бедрата си. Карираната и минипола бе твърде къса и придаваше на дългите ѝ бедра игривост, която не ѝ харесваше. Бе над тридесетгодишна, или поне така мислеше, и не ѝ отиваше да прилича на весела ученичка. Не разполагаше обаче с богат избор на дрехи. Определено не разполагаше и с пари, с които да си купи нов гардероб за срещата.

Всъщност бе облечена точно със същите дрехи, с които бе дошла тук първия път: същите обувки с високи токове, същата бежова блуза и същото светло сако. Леките тропически дрехи бяха твърде неподходящи за зимните студове, а в чантата, окачена на рамото ѝ, нямаше много пари. Средствата ѝ се доближаваха към нулата. Щеше да има пари за храна за днес и за утре. За вдругиден вече не знаеше какво ще прави. Таксито струваше скъпо, но тя не знаеше дали някой няма да наблюдава пристигането ѝ. Реши, че е по-стилно да пристигне с такси, отколкото да излезе от входа на метрото, разположен на петдесет метра от сградата, или откъм близката автобусна спирка.

Погледна нагоре. Манхатънският офис на Франсин Лорънс не даваше представа за огромното богатство на тази жена. Бе стара сграда в крайната част на китайския квартал. Сакура знаеше, че когато идва в Ню Йорк, Франсин обядва в някой от многото кантонски или сечуански ресторанти, разположени на същата улица. Това свидетелствуваше едновременно за вяност към произхода ѝ и за нежелание да пилее пари.

Нюйоркското жилище на Франсин, разположено по-нагоре, на Парк Авеню, също не впечатляваше с богатство, обаче само отвън. Сградата бе стара, но апартаментът на Франсин бе пълен с прекрасни европейски антики. Сакура бе успяла да види някои от тях, когато преди седмица занесе там букет цветя. Икономката, която ѝ отвори, бе смутена от грамадния букет и ѝ каза да занесе цветята в кухнята. Очевидно в живота на Франсин Лорънс не се появяваха често големи букети. Сакура

бе изненадана, защото предполагаше обратното.

Разбира се, бе купила цветята сама, макар че това рязко намали броя на и без това оскъдните ѝ долари. Опита се да удължи престоя си в дома, като помоли икономката да подпише разписка за получаването, на цветята. Сърцето ѝ затуптя лудо и тя се опита да видиша от атмосферата на жилището, докато старата жена с късогледни очи търсеше писалка. Дотогава Сакура не бе виждала такива мебели: прекрасни образци, закупени от френски и италиански дворци, големи картини, персийски килими. Доколкото можеше да прецени, реши, че са изключително скъпи.

Сега, докато беше още на тротоара, сърцето ѝ започна да тупти още по-лудешки, отколкото тогава. Затвори за миг очи и се опита да се успокои. Бе репетирала този момент много пъти и по различни начини. Всички предварително заучени думи обаче бяха изчезнали и главата ѝ бе празна. Може би така бе по-добре. Най-добре се справяше при импровизации, а не при предварително запаметяване на репликите.

Потокът пешеходци покрай нея не ѝ обърна внимание, макар и да бе удивително красива млада жена. Лицето ѝ, със забележими азиатски черти, имаше свежестта на орхидея. Тялото ѝ бе стройно и изящно, така че дрехите ѝ, макар и евтини, ѝ стояха добре. Косата ѝ, тъмнокестенява, се спускаше по гърба ѝ на гъсти вълни. С малко повече умение и най-вече с малко повече пари щеше да има не просто впечатляваща, а ослепителна външност. При все това излъчваната от нея стеснителност съдържаше очарование, което големите красавици рядко притежават и което по правило надживява богатството.

Влезе във фоайето, качи се в асансьора и натисна копчето за третия етаж. Озова се пред стъклена врата с прост надпис: „Лорънс Ентърпрайзис“. От мисълта, че зад тази врата е Франсин Лорънс, краката ѝ омекнаха. Опита се да успокои дишането си, но се задъха, сякаш бе изкачила стълбите на бегом.

Предния път в приемната нямаше никого. Този път бе пренаселена. Сакура се развълнува още повече. Това вероятно означаваше, че Франсин Лорънс е тук. Седем-осем души търпеливо чакаха реда си. Някои стискаха големи чанти, други безмълвно разлистваха списания. Никой не ѝ обърна особено внимание, когато се запъти към секретарката. Сивокосата жена зад табелката „Г-ЖА ТАН“ я погледна.

– Добър ден – каза Сакура и се подпря на парапета. Гласът ѝ се бе превърнал в шепот.

– Добър ден – отвърна жената. На бюрото ѝ имаше ваза с няколко розови карамфила. Очевидно досега се бе занимавала с подреждането на

цветята, защото взе вазата и я постави до парапета точно срещу Сакура. Усмивна ѝ се, но не с топлата усмивка от последната им среща. Сега усмивката ѝ наподобяваше по-скоро напрегната гримаса. Очите ѝ зад очилата с рогови рамки я погледнаха внимателно. – Госпожица Уеда, до колкото си спомням?

– Да – потвърди Сакура. – Ще мога ли да се срещна с госпожа Лорънс?

– Боя се, че това е невъзможно. Сакура реши, че не е чула добре.

– Моля?

– Госпожа Лорънс ме помоли да ви предам, че е заета.

– Заета? Не ѝ ли казахте нищо за мен? За това, което ви съобщих?

– Естествено, че ѝ казах, госпожице Уеда. Тя изрично ми каза да ви предам, че няма да ви приеме.

Сакура се хвана, за парапета, за да не падне.

– Нищо не разбирам.

– Няма нищо особено за разбиране. Госпожа Лорънс не желает да ви види.

– Защо?

– Това не знам.

Сивите очи на Сакура се разшириха. Тя погледна госпожа Тан и тихо попита:

– А сега какво да правя?

Вероятно видът ѝ бе много измъчен, защото в очите на секретарката проблесна нещо като съчувствие.

– Опитайте пак – промърмори тя. – Например след две-три седмици. Нищо обаче не мога да ви обещавам.

– Тогава вече ще бъде късно – каза Сакура.

– Искате ли да предадете нещо на госпожа Лорънс? – попита госпожа Тан.

Сакура не отговори веднага.

– Предайте ѝ, че... – За миг престана да мисли. – Предайте ѝ, че няма да я търся повече – каза с безразличен глас. – Благодаря ви за вниманието.

Обърна се и излезе.

На улицата ѝ се зави свят. Не знаеше къде да отиде. Пък и това нямаше значение. Беше се провалила. Трябваше ѝ време, за да обмисли следващата си стъпка. А и това всъщност нямаше значение. При абсолютната ѝ бедност след ден-два щеше да започне да гладува. Паниката я стисна за гърлото.

Бавно тръгна към входа на метрото. На първо време щеше да се прибере там, откъдето бе дошла, и да си почине. Бръкна в портмонето си и извади няколкото монети, които щяха да ѝ потрябват. Системата на ню-йоркското метро ѝ се виждаше сложна и трудна за разбиране, така че изкара доста време пред картата, за да разбере къде трябва да смени влаковете.

Качи се във вагона и погледна отражението си в стъклото. Защо? Защо Франсин Лорънс я бе отблъснала? Дали бе направила или казала нещо не както трябва? Дали не бе допуснала някоя грешка, породила съмнения? Дали Франсин Лорънс я смяташе за измамница? Кое бе могло да събуди у нея подозрения? Сакура така и не можеше да си обясни.

Стана ѝ задушно и почти невъзможно да диша. С несръчни движения свали самото си и го сложи в скута си. Нави ръкави и затвори очи. Отпуснатото ѝ тяло потрепваше при движенията на влака. Разумът ѝ започна да търси мисли, които да успокоят болката ѝ. Както винаги си спомни за Япония, за сезона, когато цъфтяха вишните. Самото ѝ име на японски означаваше „Вишнев цвят“. Така я кръстиха, защото пристигна в Япония именно в този сезон. Спомняше си го съвсем ясно. Сред многото неясни, смътни и често пъти объркани спомени от детството ѝ един спомен се открояваше като фар: удивлението ѝ от безброя бяло-розови листенца, образували килим върху земята. Тогава за пръв път усети истинска красота. Тази красота остана при нея, както и името ѝ.

Не бе японка, макар и да имаше японско име и да бе живяла известно време в Япония. Не знаеше към коя нация принадлежи, пък и разбирането за националност бе чуждо на нейния начин на мислене. Тези няколко срички, обаче – Сакура Уеда – бяха измежду малкото неща в този широк свят, които тя наистина притежаваше и щеше да притежава до деня на смъртта си.

Отвори стреснато очи и се уплаши, че може да заспи. На тази спирка трябваше да се прехвърли на друга линия. Взе самото и чантата си и слезе от вагона.

Намери търсената платформа и се качи. Рефлекторно започна да разглежда ноктите си, докато се люшкеше върху седалката. Лакът се бе напукал и олющил. Нямаше пари дори за лакочистител. Стана ѝ мъчно и се огледа. Във вагона почти нямаше хора. На отсрещната седалка се бе отпуснал висок чернокож мъж. Дебелата бяла жена, седнала до него, съзнателно или несъзнателно се бе отдръпнала колкото се може повече от своя съсед. Човекът представляваше симфония в черно. Носеше големи слънчеви очила, сякаш издялани от същия материал, от който бе

направено лицето му. Черна тениска, черно яке, черни панталони и черни обувки. Дори елегантната чанта, която небрежно държеше в скута си, бе от черна кожа.

Дръжката на чантата бе насочена към нея като дулото на пистолет. След миг Сакура се взря в нея, смутена от нещо. В дръжката нещо блесеше. Стъкло! Не бе дуло на пистолет. Бе обектив на камера. В чантата имаше камера. И тази камера снимаше нея. Сакура замръзна. Цялата ѝ апатия изведнъж се изпари и на нейно място се появи отчетливият и ясен страх на същество, преследвано много пъти. Отмести поглед. Мислите ѝ се върнаха към офиса в китайския квартал. Защо чакалнята се бе оказала пълна с хора? Един от тях дори слезе в асансьора заедно с нея и тогава тя не си направи труда да се попита защо се е отказал от деловата си среща.

Погледът ѝ се плъзна повторно върху високия чернокож мъж. Стройното му тяло излъчваше арогантна скука. Лицето му приличаше на маска, главата му се клатеше в синхрон с поклащането на вагона. Сакура обаче знаеше, че очите му, скрити зад слънчевите очила, я наблюдават.

Обзе я ужас. Не можеше обаче да си позволи това да се види. Опасността бе твърде голяма. Отмести поглед от чернокожия и огледа останалите хора във вагона. Вероятно я наблюдаваха и следяха и други. Професионалистите винаги вършеха тази работа в екип, никога сами.

Ако обаче бяха професионалисти, трудно щеше да ги различи. Можеше да бъдат всякакви. Млади или стари, черни, жълти или бели. Единствената ѝ надежда бе в това да ги остави с впечатлението, че не ги е забелязала. Когато наближи следващата спирка, тя стана и отиде до вратата. Чернокожият мъж се изправи и застана зад нея заедно с други хора, които също щяха да слизат. Сърцето ѝ силно затуптя.

Влакът спря. Вратите се отвориха. Тя излезе на перона и тръгна към по-отдалечения изход. Тръгна с отпусната глава и тяло, сякаш цялата ѝ походка излъчваше умора и разочарование. Не се отдалечи обаче от влака. Чернокожият мъж вървеше зад нея. Зад него вървеше млада жена, която надничаше в пазарската си чанта. Нещо в прекомерното ѝ безгрижие накара Сакура да предположи, че и тя е част от екипа.

Говорителите предупредиха пътниците да се отдалечат от вратите. Те със съскане започнаха да се затварят. Когато между тях останаха само двадесетина сантиметра свободно пространство, Сакура скочи към най-близката, пхна ръце между гумираните ѝ краища и се опита да ги разтвори. Бе недоценила силата, необходима за това. Задачата бе

просто невъзможна. Някак си обаче все пак успя да се промуши през тесния отвор. Чу как затварящите се врати зашипват и късат дрехите ѝ. Изгуби едната си обувка.

– Ти с всичкия ли си? – чу се раздражен глас. Един възрастен мъж ѝ помогна да влезе, без да я поглежда, сякаш му бяха дотегнали безкрайните щуротии на младите.

Чантичката ѝ остана от другата страна на вратата и Сакура видя как пада на перона. Там бяха последните ѝ пари. И цигарите ѝ. И бе останала само с една обувка. Свали я, взе я в ръка и остана по чорапи. Бе се задъхала.

Чернокожият мъж бе притичал към вратата и се опитваше да я отвори. Сакура изстина от ужас, когато вратите се отвориха на няколко сантиметра. На лицето на мъжа се изписа напрежение и зъбите му проблеснаха.

След това влакът потегли и започна да се отдалечава от спирката. Чернокожият мъж, победен, се отказа от опита си. Сакура, останала съвсем без сили, се отпусна. Бе успяла. Никой не бе успял да се качи на влака заедно с нея, нито пък щеше да успее. Надникна през прозореца. Последното, което видя преди влакът да влезе в тунела, бе как преследвачът ѝ се навежда, за да вземе падналата ѝ чантичка.

– Защо не я прихванахте на следващата спирка?

На лицето на Клайв Мънро не бяха изписани никакви чувства.

– Отидохме на следващата спирка за две минути и проверихме още първата композиция. Нямахме я.

– И какво, във въздуха ли се разтвори?

– Беше върхов час, госпожо Лорънс. Много хора, много композиции. Нищо чудно да сме проверили и друг влак.

– Тя как разбра, че е следена?

– Предполагам, че е забелязала камерата. Бях седнал срещу нея.

Франсин се намръщи.

– Срещу нея? Клей, наистина ли мислиш, че си невидим?

Мънро си поигра с тъмните очила, които бе сложил, когато следеше Сакура Уеда.

– От вашите указания, както ми ги предаде госпожа Тан, останах с впечатлението, че за вас е без значение дали тя ще знае, че я следят. Госпожа Тан недвусмислено ми поясни това.

– Нямах предвид да я изгубите още през първите пет минути – сопна се Франсин.

В очите на Мънро проблесна жълта светлинка.

– Тя има опит в това отношение – тихо каза той с гърления си глас.

– Какво искаш да кажеш?

– Разбра, че я следим, и после се отърва от нас. Преди това е занесла цветя в апартамента ви, за да го огледа. Има опит в тези неща.

Франсин бе научила тази неприятна новина от Клей Мънро още предния ден, когато се завърна от Хонконг. Това, че Сакура Уеда бе проникнала в апартамента ѝ, я накара да се чувства не само обидена, но и унижена. Нямахме никакви съмнения, че тайнствените цветя са били донесени, за да се получи достъп до жилището ѝ. Всичките познати на Франсин чудесно знаеха, че тя не обича отрязани цветя. Нямахме как да ѝ бъдат изпратени от приятел. Описанието, което даде нейната икономка на момичето, донесло цветята, съвпаднаше напълно с описанието, което Сесилия Тан бе дала за Сакура Уеда. Безсрамието на тази постъпка я разтревожи. Предната вечер Франсин бе направила внимателен оглед на целия си апартамент, не толкова за да провери дали нещо липсва, колкото за да усети някаква следа от психическата миризма на натрапницата. Огледа всички цветя от букета едно по едно, напразно търсейки следи от коварство. Нямахме нищо. Нищо освен купчинка стъбла и цветя, които тя сърдито изхвърли на боклука.

Франсин погледна Мънро.

– Прав си. Наистина си прав. Очевидно е професионалистка в някаква област. Повече не трябва да я подценяваш.

– Няма – отвърна Клей Мънро. Изпълняваше охранителни и детективски задачи за Франсин Лорънс от две години. Бе бивш армейски офицер с тежко раняване от Виетнам. След преминаването си в запас бе основал малка, но успешно действаща охранителна агенция. Бяха ѝ го препоръчали в момент, когато се бе нуждаела от помощ, и тя остана силно впечатлена от уменията му. Бе се справил добре със задачата си. Това, че бе чернокож, ѝ харесваше. Както и тя, той принадлежеше към едно маргинализирано малцинство. Както и тя, бе страхотен боец. Бе добре сложен мъж на тридесет и няколко години с вкус към скъпи черни костюми. Офисът му бе спартански. Много му тайни бяха старателно заключени в сиви стоманени шкафове, подредени покрай трите стени. По искане на Франсин бе издирвал хора, които я шпионираха, бе разкривал тайни и охранявал нейния бизнес. Понякога и самата нея. Макар да бе мрачен, дори затворен човек, тя продължаваше да предпочита неговите услуги пред тези на големите агенции и той досега никога не я бе разочаровал. Никога освен днес.

– И все пак не бих казал, че непременно е професионалистка. Този

номер с влака е много примитивен.

– Пред теб обаче мина.

Мънро прие ужилването с леко кимане.

– Можеше да падне под влака или да си счупи ръцете. За такова нещо трябва да си много смел. Или много отчаян.

– Какво искаш да кажеш?

– Не избяга като крадла. Избяга, сякаш от това зависеше животът ѝ. Сякаш я бяха подгонили адски стихии. Много е уплашена.

– Има основания да е уплашена.

– Освен това не е японка. Вижте тези снимки. Мънро ѝ подаде папката. Бе дебела. Ако не с друго, бе се сдобил с богата реколта от фотографии. Младата жена, изправена в офиса. Късата ѝ пола разкриваше красиви крака. Профилът ѝ бе подчертан от дългата коса. Младата жена на улицата, привела глава и с блуза, изпъстрена от слънчевите лъчи. Младата жена на спирката на метрото. Меланхоличният ѝ поглед се бе втренчил в тунела така, сякаш гледаше съдбата си.

– Висока е около един и седемдесет и пет – каза Мънро. – Тегло: около петдесет и пет килограма. Тъмнокафява коса, спусната по гърба. Сиви очи, хубаво телосложение. Около тридесетгодишна. Хубава. Има азиатски черти, но според мен поне единият ѝ родител е бял.

Франсин прегледа набързо снимките и задържа поглед единствено върху тази, на която можеше да се види лицето на жената. Напрягна се. Защо тази жена ѝ се струваше толкова позната? Защо в тези черно-бели образи зърваше черти на други познати ѝ лица? На майка си, на баща си, на съпруга си? „Естествено – рече ѝ един сърдит глас, – точно затова са я избрали. Избрали са я, защото изглежда така, както би изглеждала Рут.“

– Най-добрата е най-отдолу – поясни Мънро. – Направих я в метрото, непосредствено преди да слезе.

На снимката Сакура Уеда бе свалила сакото си и го бе сложила в скута си. Бе облечена в обикновена блуза, на която бе навила ръкавите. Под тях се виждаха изящни, красиви ръце. Гледаше право в обектива с разтворени очи. Лицето ѝ бе овално, с пълна уста и къс, малко чип нос. Очите ѝ бяха големи и с формата на бадеми. Поне на тази снимка издаваха тревога.

– В тази снимка има нещо интересно – каза Мънро и ѝ подаде увеличител но стъкло. – Погледнете лявата ръка.

Франсин започна да оглежда снимката през лупата. Сърцето ѝ спря да бие. Кожата ѝ настръхна.

Татуировката се виждаше съвсем ясно. Обвиваше ръката ѝ непосредствено под лакътя, подобно на гривна. Ръкавът насмалко щеше да я покрие, но все пак се виждаше съвсем ясно. Геометрична фигура, образувана от три успоредни зигзагообразни линии, изпъстрени с точки на определени интервали. Бе направена с черно или някакво друго тъмно мастило.

– Досега не бях виждал такава татуировка – каза Мънро. – Жените поначало не се татуират често, но тази не е от татуировките, които правят в тукашните специализирани салони. Струва ми се примитивна.

– Защото наистина е примитивна – каза Франсин. Мънро обърна внимание на тона ѝ.

– Виждали ли сте такива татуировки? Тя кимна утвърдително.

– Да, в Борнео.

Вече бе обяснила набързо на Мънро причините, които я бяха накарали да предприеме това проучване. Той присви очи.

– Означава ли това, че тя все пак в крайна сметка е вашата дъщеря?

– Не, не означава – отвърна Франсин.

– Почакайте. Дъщеря ви да не се е сдобила с тази татуировка на Борнео?

– Докато бяхме заедно, не.

– Дали пък не е била татуирана по-късно, когато е пораснала?

– В племето ибо, сред което се оказахме, се правят такива татуировки. Татуират се обаче само мъжете, Клей. Жените не се татуират. Най-малко пък момиченцата. Посещавала съм ги дълги години след това и никога не съм виждала жена или момиче с такива татуировки.

– Значи това нещо върху ръката ѝ е фалшификат, така ли? – Клей се вгледа през лупата.

– По всяка вероятност татуировката е истинска. Това обаче не я прави автентична. Ако някой е смятал, че си е заслужавало да ме измами, и не е познавал обичаите на племето ибо, е могъл да нареди да се направи такава татуировка. А пък нищо чудно все пак да е автентична, обаче в такъв случай ще представлява някакво рядко изключение.

Мънро отново насочи проникателния си поглед към снимката.

– Добре де, а самата вие какво мислите за това? Франсин дълго мълча. Когато проговори, гласът ѝ бе напрегнат.

– Малко след като оставих Рут при племето, там дошли японците. Опожарили селото. Оцелели само шепа хора. От тях най-надеждната свидетелка ясно си спомни, че видяла как японски войник пронизва Рут с щик. Не вярвам дъщеря ми да е жива.

Лицето ѝ бе бледо и напрегнато, но не и разплакано. Мънро потупа снимката с пръсти.

– Обаче все още искате да се срещнете с това момиче, нали съм разбрал правилно?

– Да, Клей, искам да си поговоря с нея – каза спокойно Франсин.

– И очаквате да я издиря, така ли?

– Да. Не ме интересува колко ще струва и как ще го направиш. Важното е да я откриеш.

В погледа на Клей Мънро се появи блясък.

– Ще я откроя.

– Още първия път, когато я видях, бях сигурна, че е тя.

Сесилия Тан, която иначе не издаваше чувствата си, сега трепереше. Бяха седнали в дъното на „Драконовия бисер“, кантонски ресторант срещу офиса. Имаше неугледна фасада, която отблъскваше всички освен редовните му клиенти, главно хора, които живееха или работеха на тази улица. Франсин даде знак на келнера да премести по-близо до тях пъстрия параван.

– Не бъди глупачка, Сесилия. Ти никога не си я виждала.

– Знам, че не съм я виждала – съгласи се Сесилия, но продължи да упорствува. – В нея обаче има някакво излъчване, нещо особено.

Келнерът нагласи паравана така, че да ги пази от подслушвачи и от хора, умеещи да разчитат думите по движението на устните. Франсин свали тъмните си очила и каза на Сесилия:

– Повтори ми още веднъж какво каза тя.

Макар Мънро да бе поставил човек със записващо оборудване в близост до младата жена, тя бе говорила необичайно тихо и той бе успял да запише само едва доловим шепот.

– Само няколко думи. Попита за вас и аз ѝ казах това, което ми наредихте да кажа. Бе смаяна от отговора ми и ми се стори, че ще припадне. Казах ѝ да дойде пак след две-три седмици. Тя отвърна, че тогава ще е твърде късно. – Сесилия погледна Франсин в очите. – Каза: „Тогава вече ще е късно“.

Франсин не остана доволна от отговора.

– Не я ли попита защо ще е късно?

– Франсин, ти не ми каза да я разпитвам. – Сесилия рядко говореше на Франсин на „ти“. – Колко момичета с азиатска кръв и с татуировки от Борнео по ръцете има в Ню Йорк? Какви са според теб вероятностите?

Сесилия се бе опитала от самото начало да предупреди Франсин да

не предприема тези глупави и брутални действия и сега цялото ѝ дребно и стегнато същество излъчваше укор.

– Същата е като теб. Франсин се засегна.

– Като мен?

– Поне като теб, каквато те помня от времето, когато се запознахме.

– В какъв смисъл?

– Невинна.

Франсин се усмихна иронично.

– А сега какво, Сесилия, изгубила съм невинността си, така ли?

Сесил я погледна в очите.

– С времето всички губим някои свои качества.

– Някога бях съвсем различна – тихо каза Франсин. – Някога бях кротко, покорно и уплашено момиче, което изпълняваше това, което му наредят. Боготворях съпруга си. Смятах, че без мъж, който да ме закриля, не представлявам нищо.

Драконите, изрисувани върху паравана, зъбести, ноктести и с извисти опашки, хвърляха странни сенки върху лицата им.

– Войната обаче ме промени – продължи Франсин. – Научих се да вярвам в самата себе си и да нямам доверие на никого. – Франсин премести клечките за ядене до чинията. – С какво друго те впечатли тази жена?

– Бе разчувствувана.

– Значи си е научила ролята добре. Бузите на Сесилия поруменяха.

– Твърде съм стара, за да ми минават истории за нещастна съдба.

Изпитах съчувствие към нея, защото ми се стори, че е беззащитна и не е добре.

– Болна ли изглеждаше?

– Не. Не изглеждаше болна. Обаче ѝ имаше нещо. Не е добре.

Франсин присви очи.

– Какво искаш да кажеш?

– Не знам точно. Имаше някакво особено излъчване. Франсин се отчая.

– Сесилия, може би за стотен – път ми казваш, че имала някакво особено излъчване. Не можеш ли да се изразяваш по-ясно?

Сесилия сърдито наведе поглед към храната си.

– Казахте ми да ви го разкажа с мои собствени думи.

– Права си – въздъхна Франсин. Зад паравана с драконите ресторантът се оживи. Тук не се говореше английски. Франсин се разтоварваше, когато идваше тук, на това място в центъра на Манхатън, където

гледката, звуците и уханията бяха само източни. Макар и да бе наполовина човек от Запада, тя винаги търсеше убежище в другата, китайската си половина.

– Значи все още не можете да повярвате? Дори и сега? – каза Сесилия.

– Не приемам нищо без доказателства. А и не ми е останала много вяра.

– Какво ви кара да мислите, че е измамница?

– Сесилия, аз съм много богата жена – започна спокойно Франсин. – При това с годините не ставам по-млада. Ако някоя настойчива млада жена успее да ме убеди, че е моята отдавна изчезнала дъщеря, какво би могла да получи от мен? Би могла да получи милиони, Сесилия. – Изражението на Франсин стана строго. – Ти какво мислиш, че бих направила, ако Рут наистина е жива и се появи? Бих изпитала неописуема радост. Тя би живяла като царица. Би получила всичко от мен. Всичко, което пожелае.

– Ами ако тази жена наистина е Рут?

– Това тепърва трябва да се докаже – каза Франсин и възвърна предишното си изражение.

Келнерът отмести за малко паравана, за да остави още блюда на масата: пържени парчета свинско месо със скариди, пържени и задушени миди. Донесе повторно и току-що запарен зелен чай.

– Опитай се да си спомниш всичко, Сесилия.

– Стори ми се крехка – каза Сесилия. – Крехка и уязвима. Много ѝ стана мъчно, когато ѝ казах, че няма да я приемеш. Очите ѝ се изпълниха с болка. Като на животно, когато го удариш. И още нещо – продължи Сесилия. – Веднага разбрах, че много е страдала. Че много хора са ѝ причинили страдания. Тя обаче е успяла да оцелее. И че сега идва да търси помощ от теб.

– Значи наистина успя да разбереш всичко това? – каза Франсин без ирония. – В началото ми каза само, че е умна млада жена.

– С такова впечатление останах при първата ни среща. При втората разбрах, че има душа. Страдаща душа.

Франсин отново въздъхна и се зачуди дали би могла да чуе от Сесилия нещо по-смислено от тези глупости.

– Сесилия, не забравяй, че тази жена проникна в жилището ми с измама. Честните и добронамерени хора не постъпват така.

– Тя се появи в офиса непосредствено преди Празника на гладните призраци – каза Сесилия, сякаш този факт обясняваше всичко.

Известно време продължиха да се хранят безмълвно.

– Е – каза накрая Франсин, – ще трябва да изчакаме Клей Мънро да я открие. След това ще чуем какво ще ни каже този гладен призрак.

Тази зимна утрин Клей Мънро се бе събудил рано и сега седеше до прозореца и разглеждаше вещите на Сакура Уеда. Вече ги бе огледал десетина пъти, но все още се опитваше да открие нещо.

Тя не притежаваше вещ, по-скъпа от пет долара. Той взе кожената обувка и я разгледа. Стара, но редовно лъскана и с ново токче. Обувката на жена, която не разполага с много пари и използва вещите си дълго. Не приличаше на обувка на опитна престъпница. Захвърли я. Преброи парите. Петнадесет долара и шестдесет цента. Нямаше чекова книжка. Ако това бяха всичките ѝ пари, тази сутрин щеше да гладува. Прешари набързо и останалите неща. Кутия цигари, полупразна. Кибрит. Карта на Ню Йорк, която той разгъна. Адресът на офиса на Франсин Лорънс бе белязан с кръгче, но други обозначения нямаше.

Жената в леглото му се размърда и се събуди. Извърна се към него и той стрелна с поглед гладко оголено рамо.

– Какво правиш? – попита жената сънено.

– Спи, спи – отвърна ѝ Мънро. Бе започнал огледа на козметиката на Сакура Уеда. Огромните му ръце бяха изненадващо чевръсти. Евтини неща. Не разкриваха за Уеда нищо, освен че е бедна. Пукнато огледалце. Парфюм нямаше, вероятно поради безпаричие. И все пак четката за ресане бе запазила слабото ухание на нещо приятно. Опита се да определи миризмата. На жасмин може би. Върху четката бяха останали два дълги лъскави косъма. Взе ги и ги огледа на зимната дневна светлина. Проблясваха изкусително. После ги пусна върху бюрото. Отвинти червилото, и то почти свършило, с приятен, почти неутрален цвят. Близна розовия му край. Неприятен вкус, като на всяко червило. С недоволен лице се опита да отпъди миризмата му.

Момичето в леглото се изкикоти.

– Много си готин. – Бе се извило на една страна и го наблюдаваше, подпряло брадичката си с ръка. – И моята ли чантичка ще претърсиш?

– Не – отвърна Мънро.

– Моите неща са къде-къде по-хубави.

– Майната му – каза Мънро и захвърли чантичката. Бе успял да се сдобие почти с всичко, което Сакура бе носила със себе си, но не и с тефтерче с адреси. Мръсница!

– Коя е тя? Бившото ти гадже ли? – попита жената.

– Спри вече. Работа – отвърна раздражено Мънро.

Тя се засмя.

– Че много старателно работиш. Ела се гушни при мен и ще ти позволя да близнеш и моето червило.

Погледна я. Бе келнерка в ношен бар. Вчера се бе задържал до късно в него, тъй като след издирването на Сакура Уеда усети желание да изпие три двойни бърбъна. Момичето имаше кожа с цвят на кафе, но бе изправило косата си и я бе боядисало в платинен цвят. Снощи, докато тя флиртуваше с него при поднасянето на напитките, този цвят му се бе сторил много елегантен. Тази сутрин вече не му харесваше.

– След половин час трябва да изляза – намекна дебело той. – Защо не се облечеш?

– Ами закуската? – попита тя и размърда крака.

– Никога не закузвам. Какво ще кажеш да се раздвижим малко?

После отиде да вземе душ. Бе наел просторно таванско помещение в сграда, която все още не бе преградена на апартаменти. Тъй като все още никой, с изключение на него, не се бе заселил в нея, жилището му бе наистина огромно по стандартите на Манхатън. Освен това не го бе препълнил с мебели. Бе едър човек и обичаше да се движи в големи пространства. Жилището бе безупречно чисто, също като казармено помещение. Бе купил диван и маса, които му бяха харесали. Дори и произведение на изкуството – африканска дърворезба. Според него за нея бе платил безсрамно много. Останалата част на мебелировката бе въздух. Нищо не смушаваше прекрасната гледка към река Хъдзън.

Пусна колкото се може по-гореща вода, толкова гореща, колкото можеше да изтърпи. Искаше да отбие от себе си миризмата на платинената блондинка и на нейния скъп парфюм. Водата отскочи от твърдите му мускули. Винаги бе работил безмилостно върху себе си, за да се поддържа в добра физическа форма. За да израснеш в бруклински квартал, обитаван предимно от италианци и поляци, трябва да си силен. Нямахме по-големи братя и макар петте му сестри да бяха ербап момичета, още от четиригодишен му се наложи сам да защитава себе си и малкото си братче Лу. За щастие, порасна бързо и стана силен мъж.

Погледна белега от раната върху широките си гърди. Мястото, където го бе разпрал шрапнелът.

Мънро бе приел това нараняване със същата ожесточена решителност, с която бе подхождал към всички останали предизвикателства в живота. Бе се родил в многочленно бедно семейство, управлявано строго от бащата – униформен полицаи – и от по-големите му сестри, също склонни да командуват. Прие нараняването със стискане на зъби и

положи усилия да възстанови формата си. Както бяха предсказали военните лекари, далакът, който бяха отстранили, не му липсваше. Започна бързо да се възстановява. Вече не можеше да пробяга осемстотин метра за по-малко от две минути, както преди, но и без това вече бе стар за пистата.

С всеки изминал ден започна да възстановява силите си. Започна да възвръща и увереността във физическите си възможности. В него бяха пробили дупка, но той бързо се оправяше.

Бяха го изпратили във Виетнам още преди 1963 година, много преди победата на комунистите. Бе се оказал един от първите американци в страната и първоначално цялата история му се стори голямо приключение. Докато в Алабама и Мисисипи хората с неговия цвят на кожата трябваше да се пазят от полицейски кучета, пожарникарски маркучи, побои, стрелби и бомби, той бе амбициозен млад офицер, решил да докаже себе си. Бе успял – издигна се до капитанско звание. Тогава Америка бе за него един отдалечен свят. В деня, когато Мартин Лутър Кинг се обърна към множеството по повод годишнината на Линкълн, Мънро газеше из река Меконг и водата му стигаше до мишниците. По „Гласа на Америка“ чу извадки от речта на доктор Кинг, известна като „Имам една мечта“. Мънро никога не бе участвувал в походи в защита на гражданските права, обаче тогава се просълзи, докато откъсваше пиявиците от краката си. Разплака се още веднъж, в деня, когато застреляха Джон Фицджералд Кенеди. Тогава бе под обстрел. Лежеше, притиснал лице в тревата, и в джунглата около него свистяха куршуми от картечница. Тогава усети, че е далеч, много далеч от дома. Главата му постепенно започна да се надува. Преди да се взриви, той бе успял да се влюби силно и неотвратимо в това зелено чудо, Виетнам. Беше градско дете и дотогава не бе виждал красотата на природата. Виетнам проникна във вените му като наркотик. Докато живя в тази страна, успя да види как земята ѝ бе насечена от окопи и бодлива тел, изкормена от набезите на бомбардировачите Б-52, обезлистена с диоксин, обезобразена, унижена и озлочестена по всички възможни начини. Остана с чувството, че са се отнесли така и със самия него.

Върнаха го у дома през декември 1967 година в гипсово корито. Приключението отдавна бе изживяно и той бе успял да премине през киселинните потоци на няколко различни видове разочарования.

За пръв и за последен път видя Виетнам през отворената врата на шурмови вертолет. В последния случай 37-милиметровите снаряди на китайско зенитно оръдие проникнаха през фюзелажа. Когато вертолетът

кацна принудително, именно Мънро съобщи координатите му по радио-то и включи радиофара. Смъртоносният метал бе пробил дупка в гърдите му и белите му дробове бяха пълни с кръв. Спасителен отряд, подкрепен от изстребителни, отиде да ги търси. Клей Мънро бе единственият, останал жив. При това толкова малко жив, че хората, дошли да го евакуират, започнаха да го вмъкват в торба за мъртъвци. Успя обаче някак си да помръдне ръка, за да привлече вниманието им, и това го спаси.

Когато се върна вкъщи, баща му се опита да го привлече на работа в полицията. Започна да му мрънка, все едно че Мънро още бе седемнадесетгодишен. Лу, по-малкият му брат, вече бе успял да завърши полицейско училище, при това бе един от първите по успех. Мънро обаче не изпитваше желание отново да облече униформа. Виетнам бе осакатил разума му по-жестоко от картечен откос. В някои селища в джунглата бе видял и правил неща, които дълги години не можа да изличи от съзнанието си.

Бе му кристално ясно какво бе направила армията с него. Познаваше следите на чудовището, което сега ревеше в сърцето му. Знаеше, че завинаги се е лишил от крехките задръжки, благодарение на които хората си остават цивилизовани.

Понякога си мислеше, че ако не го бяха ранили в армията, щеше да свърши зле. Видя какво се случи на други закалени ветерани: затвор, наркомания или смърт по време на кръчмарска свада в някой бардак.

Ако пък постъпеше на работа в полицията, след време щеше да рита до смърт скитниците, лежащи в канавките, да бие арестуваните келеши, докато си признаят, и накрая да се алкохолизира или да си тегли куршума. Можеше да откачи като баща си. Брат му бе поел тъкмо по този път.

Именно заради това основа собствен бизнес – за да не бъде никога вече нечие чуждо оръдие. Ако някой поискаше от него да направи нещо недостойно, можеше просто да му обърне гръб и да си отиде. Бе длъжен да направи това. Бе длъжен да контролира странното и опасно животно, в което се бе превърнал Клей Мънро.

Затвори крановете, излезе изпод душа и започна да се разтрива с хавлия. Надяваше се, че през това време келнерката се е облякла и си е тръгнала. Завари я обаче в кухнята да приготвя закуска. Бе облякла една от неговите ризи, шити по поръчка. Бе успяла дори набързо да се гримира.

– Как предпочиташ яйцата? – попита го тя.

– Бъркани – изрмъжа недоволно той, ядосан от нашествието.

– Ей сегичка. – Момичето се наведе, за да изхвърли яйчените черупки в кофата за боклук, и изпод ризата му лъснаха закръглените ѝ бедра. Той спря поглед върху тях и се опита да си припомни името ѝ. След известни усилия се сети. Шантал. Облече се, като внимателно следеше отделните съставки от облеклото му да си подхождат. Най-труден бе проблемът с вратовръзките. Налагаше му се да си ги купува от магазините, където пазаруват дрехи дебелациите, защото при огромния му ръст обикновените вратовръзки изглеждаха смешни върху тялото му. Дебелациите обаче определено нямаха вкус. Избра си червена копринена връзка на жълти ивици и внимателно я завърза.

Шантал сложи закуската на масата.

– Много ми харесва жилището ти – каза му весело. Приблужи се до него и обгърна врата му с ръце. Погледна го в очите и после сведе поглед. – Освен това искам да ти кажа още нещо – добави с нежност. – Ти си най-добрият, ама наистина най-добрият любовник, който съм имала. Направо ме отведе до небесата и после ме върна на земята.

Момичето се опита да придърпа главата му надолу, за да го целуне, обаче вратът му се бе вкаменил като ствола на дъб.

Сърбяха го ръцете да тръгне отново по следите на Сакура Уеда. Бе го направила на маймуна и му се искаше бързо да я залови.

– Казах ти, че бързам.

– Клей, ама още няма и седем... Той нетърпеливо я отблъсна.

– Наистина трябва да тръгвам. Обличай се по-живо.

Тя се обиди.

– Ами яйцата?

– Няма да ги ям.

– Но нали каза, че ги обичаш бъркани?

– Вярно е, че ги обичам бъркани, обаче никога не закусвам. Хайде, Шантал, обличай се по-бързо, че трябва да заключвам.

– Казвам се Шифон, а не Шантал. Той присви рамене.

Тя се намръщи.

– Нима тази нощ не означаваше нищо за теб? Той присви устни.

– Ти майтап ли си правиш?

– Ами всички тези неща, които направи? Те нещо обикновено ли са за теб?

– На това му викат секс.

– В средата, в която съм израсла, такива неща се правят само с хора, които обичаш!

Той усети, че започва да се ядосва.

– Шифон, я по-добре започвай да се обличаш. Нали ме разбра? И сваля тази риза, че струва тридесет долара.

Тя смъкна ризата и я хвърли към него. Голите ѝ гърди се замяха.

– Майната ти!

– Майната ти и на теб.

Тя започна да прибира дрехите си.

– Не виждам защо трябва да се държиш така.

– И това е твое – каза ѝ той и ѝ подхвърли пликчетата ѝ. Взе чиниите, които тя бе сложила на масата, и изсипа яйцата с шунка в кофата за боклук

– Много си гаден – каза сърдито момичето. – Ама наистина. Съзнаваш ли го?

– И ти спомагаш за това – отвърна ѝ той. После изми чиниите и ги сложи да съхнат. – Готова ли си?

Тя мълчаливо се облече. Очите ѝ бяха подпухнали. Мъдро ѝ отвори вратата. Гледката на жени във вечерно облекло и с разголен гръб в седем сутринта винаги му бе действувала потискащо. Отново огледа момичето и този път видя, че е съвсем младо, независимо от грима и прическата. За миг изпита съжаление към нея.

– Виж какво, наистина съм много зает... – Опита се да си спомни името ѝ, обаче междуременно отново го бе забравил. – Моля те да ме разбереш, нямам нищо против теб.

– Значи заслужила съм си го.

– Откога работиш в този бар?

– От два месеца – отвърна навъсено момичето.

– В такъв случай време е да разбереш нещо. Щом работиш в бар и някой те покани в дома си след края на работното ти време, възможността да не търси сериозна връзка е много голяма. Нали ме разбираш?

– Възможността до следващата сутрин да не забрави как се казвам също е много голяма.

– Никога няма да забравя колко приятно прекарахме времето си – опита се да бъде любезен той.

– Върви на майната си! – Момичето си тръгна, като тракаше с високите си токчета. Поне нямаше да му се наложи да го закара някъде. Той затвори вратата и внимателно заключи двете брави. През това време момичето напусна както сградата, така и мислите му. Бе готов да тръгне отново по следата.

Сакура трепереше. Беше ѝ зле. Толкова зле, че забрави за гнева си. Бе се лишила от чантичката си, от последните си няколко долара и от

една от единствените си два чифта обувки. Изживя загубата с острата тревога, известна единствено на хората, притежаващи твърде малко неща. Съжаляваше повече за обувката, отколкото за чантичката. Можеше да се оправи и с найлонов плик, ако се стигнеше дотам, но единствените й други обувки бяха гуменки.

Загубата на парите бе също болезнена, макар че и без това щяха да й стигнат само за един ден. Гладът се приближи до нея с един ден по-рано, отколкото бе предвидила. Имаше усещането, че някой е откъснал част от нейния защитен малък свят. Никога не се бе чувствувала толкова беззащитна. „Мразя те – каза си, изпълнена с огорчение. – Нищо не исках от теб, а ти ме продаде на враговете ми.“

Доближи се до прозореца и скръсти ръце пред гърдите си. Кожата й настръхна при мисълта, че насмалко щяха да я заловят. Всички тези хора, които видя в приемната, се бяха оказали нейни врагове. Уж безобидното им държане се бе оказало отработеното поведение на статисти, очакващи да започне действието. В чантите си бяха укрили фотоапарати, записващи устройства и портативни радиостанции. Преместването на вазата с карамфили се бе оказало сигнал за кучетата, че плячката им се е появила. Бяха я следили и щяха с положителност да я проследят до дома й, ако не ги бе усетила.

Не бяха отчели обаче остротата на инстинктите й. Нямахме как да знаят, че бе успявала да оцелее в градове, в сравнение с които Ню Йорк бе детска градина. Не можеха дори да си представят в какви места е била и какви неща е правила.

Самата тя обаче също не бе успяла да прецени правилно жената. Не ще и дума, че не очакваше да я посрещне с отворени обятия. Според нея обаче бе напълно основателно жената да я приеме и да я изслуша. Въобще не бе допускала, че към нея ще се отнесат така подло.

Спомни си лицето на чернокожия дявол от метрото и изтръпна. С нея бяха постъпили безжалостно. Франсин Лорънс я бе хвърлила на кучетата, като бе знаела, че те ще я разкъсат на парчета. И че съдбата й ще бъде килията за изтезания и жестоката смърт.

Какво бе направила на тази жена, за да заслужи такова отношение? Спомни си за цветята, които бе занесла в апартамента й. Дали жената се бе сетила, че ги е занесла тя? Но нали нищо не бе откраднала и нищо не бе повредила? Просто бе оставила един анонимен подарък. Вярно, че постъпката й се бе оказала рискована и глупава, но тогава нервите й бяха много напрегнати. Тогава просто трябваше да направи нещо, за да не полудее. Не бе заслужила такова отношение.

Опря чело в стъклото. Трябваше да напусне Ню Йорк. Трябваше бързо да намери пари.

От малката ѝ стая на втория етаж се виждаха унили бедни сгради, досущ като тази, в която живееше тя. В процепа между сградите проблясваше реката и се виждаше мостът „Джордж Вашингтон“. На всеки няколко минути над главата ѝ се разнасяше рев на самолети. Наблизо имаше железопътна линия и влаковете вдигаха шум през цялата нощ.

Стефан, човекът, от когото нае стаята, бе албанец, уличен художник. Всяка сутрин излизаше от къщи с въглен и статив, заемаше позицията на тротоара и рисуваше портрети на туристи за пет долара парчето. Тя така се запозна с него. Към съгъваемия си статив бе прикрепил лист с надпис „ДАВАМ СТАЯ ПОД НАЕМ“.

Чу стъпките му по стълбите и се отдръпна от прозореца. С усилие на волята престана да трепери. Това нямаше да ѝ помогне. Отиде до огледалото, за да се приведе в приличен вид. Бе изгубила гребена, обичите и червилото си, и това също не бе хубаво. За щастие, върху умивалника бяха останали няколко неща: другото ѝ червило, грим и четка за коса.

Всичките ѝ останали неща бяха в сака, оставен до леглото. Това бе неин стар навик – да държи всичко постоянно в багажа си, да не оставя никакви вещи в чекмеджетата и шкафовете. Ако ѝ се наложеше да замине внезапно, нямаше да губи време. Щеше да е достатъчно да грабне сака и да избяга.

С помощта на грима придаде на лицето си известна руменина. След това среса косата си и пооправи дрехите си. Репетира няколко усмивки пред огледалото и запомни най-топлата от тях. Обу гуменките, пое си два пъти дълбоко дъх и излезе.

Почука на вратата на Стефан. Мина доста време преди да чуе гласа му.

– Кой е?

Тя се гордееше със своя превъзходен английски – имаше дар за изучаването на езици – обаче със Стефан разговаряха на френски.

– C'est moi Сакура. (Може ли да вляза)? -Да.

Апартаментът му се състоеше от две стаи. И двете с големи прозорци със северно изложение. Вероятно работата му се нуждаеше от такова осветление. Миризмата на маслени бои и терпентин бе непоносима. Навсякъде бяха разхвърляни платна. Това бе мястото, където Стефан се занимаваше с истинската си работа, коренно различна от наподобяващите фотографии скици, които правеше в парка. Бе много горещо. Стефан, гол до кръста, вареше кафе на малък газов котлон. Погледна я с

тъмните си мътни очи. Не бе грозен, макар че бе двадесет години по-стар от нея и имаше белег на едната буза. Бе мрачен и сдържан човек и не говореше много.

– Здравей – каза тя бодро и се опита да си припомни очарователната усмивка.

– Нещо не е наред – отвърна безстрастно той. Тя се отказа от усмивката си.

– Да, наистина не е наред. Днес изгубих чантичката си и останах без пари.

– Аха.

– Не мога да ти платя наема – тихо каза Сакура. – Нямам дори с какво да си купя храна. Искане ми се да стигнем до някакво споразумение.

– Какво споразумение?

– Бих могла да ти се отплатя с работа. Да сготвя или да ти изпера дрехите. Или пък да почистя жилището. Много е мръсно. Едно почистване няма да му навреди.

Изражението му не се промени.

– Щом е толкова мръсно, защо не напуснеш?

– Няма къде да отида – каза тя и се уплаши да не би да го е обидила. – Съвсем не исках да обидя дома ти. Много ми харесва, повярвай ми.

– Не ми трябва някой да ми готви и да ме пере.

Тя почувствува как отчаянието размива малкия пясъчен замък на надеждите ѝ.

– Аз съм наистина чудесна готвачка. Знам как да приготвям страхотни ястия, при това евтино. Ориенталски или европейски, каквито пожелаеш.

– Храната не ме интересува. – Кафето кипна и горчивото му ухане се смеси с миризмата на терпентин и ленено масло. – Би могла обаче да ми бъдеш полезна в друго отношение.

Тя преглътна.

– В какво?

– Съблечи се – каза той, без да я поглежда. Стана ѝ лошо. Бяха я изнасилвали и някак си бе преживяла това. Никога обаче не бе продавала доброволно тялото си. Вероятно в очите на боговете, които я наблюдаваха, бе извършила къде-къде по-лоши неща, но това бе преграда, която не желаше да прескочи. Точно сега обаче бе останала без никакви средства. След Стефан следваше улицата. Предпочиташе по-скоро да проси, отколкото да проституира. Познаваше обаче нийоркските просяци и не ѝ се искаше да се присъедини към тях. Те представляваха това, в което

не ѝ се искаше да се превърне никога.

– Нямах предвид такова нещо – тихо каза тя.

– Какво? – Той бе странен човек. Сякаш бе забравил за какво разговаряха.

– Казах, че нямах предвид такова нещо. Не съм проститутка.

Той я погледна удивено.

– Не съм казал, че си проститутка. Как ти беше името?

– Сакура.

– Нямам пред вид секс, Сакура. Искам да те рисувам.

– Искаш да ти позирам, така ли?

– Стига да ставаш за тази работа. Съблечи се.

Тя не изпитваше към него кой знае какво доверие, но така или иначе, нямаше изход. Трябваше да мисли за пари и за нещата, които могат да се купят с тях. Ако се опиташе да я насили, съвсем близо до нея имаше буркан с ножове за изстъргване на боя. Започна бавно да се съблича. Стефан започна да разбърква кафето, докато наблюдаваше как тя сваля роклята си.

– Свали и бельото – каза ѝ.

Лицето ѝ поруменя. Съблече сутиена и пликчетата си и се опита да укрие срама си някъде дълбоко в себе си.

– Така добре ли е?

– Обърни се – нареди той. Тя се подчини и застана с лице срещу олющената врата.

– Сега се обърни с лице към мен. Тя отново се подчини. Стефан я изучаваше с присвити очи, като човек, който се опитва да разбере дали една монета е истинска, или фалшива. Най-сетне ѝ кимна.

– Можеш да се облечеш. – И ѝ обърна гръб. Изпълнена с унижение и разочарование, но и с облекчение, тя бързо се облече.

– И какво, не искаш ли да ме рисувам? – попита го тихо, докато започнаваше ципа си.

– Ще ти плащам по четири долара на час за позиране. Един сеанс продължава три часа. Работата обаче не е постоянна – каза той, след като видя проблясъка на надежда в очите ѝ. – Ще те рисувам само известно време. Може би седмица. След това приключваме и интересът ми се изчерпва. Докато позираш, няма да плащаш наем. Съгласна ли си?

– Да – отвърна тя с треперещ глас.

– Когато обаче престанеш да ме интересуваш, или ще започнеш да си плащаш наема, или ще освободиш стаята. Разбра ли ме?

– Разбрах те. Благодаря ти.

Той наля две чаши кафе и ѝ подаде едната.

– Искаш ли кафе?

– Да, благодаря. – Тя взе чашата и отпи. Стефан никога не се усмихваше. Може би и той като нея бе страдал много. Тя понякога се усмихваше външно, но вътрешно – никога.

Франсин старателно изучаваше снимките на Сакура Уеда.

Клей Мънро ѝ бе обяснил, че има напълно надеждна система, по която може да се определи дали снимките на възрастен човек и на дете принадлежат на едно и също лице, като се съпоставят пропорциите на лицевите черти. Тя обаче нямаше снимки на Рут като дете. По време на бягството си бе изгубила всичко. Всичко без изключение. Когато след време се завърна в Перак, в дома, в който бе живяла с Ейб, установи, че още преди години е бил опожарен. Почернелите му останки вече бяха наполовина погълнати от джунглата. Тогава бе разровила сплъстилата се пепел с надеждата да открие нещо, поне нещичко, което да ѝ напомни живота, от който се бе лишила. Откри само няколко лъжици, изкривени от високата температура.

Бяха ѝ останали само спомени.

Спомените обаче бяха ярки. Не бяха избледнели с годините. В спомените ѝ обаче имаше дете. А на фотографията, която държеше в ръцете си, имаше жена. Ако бе наистина тази, която твърдеше, че е, щеше да е на тридесет години. Наистина, имаше прилика. Жената обаче ползуваше грим. Умело приложен, гримът можеше да подсили или да отслаби една прилика.

Празнотата между тази черно-бяла снимка и образа в главата на Франсин бе толкова голяма, че тя не можеше да я запълни с въображението си. Малкото момиче бе станало девойка, а после жена. Всичко това бе станало, без Франсин да може да го види.

След като откриеше Сакура Уеда, щеше да направи съпоставка на кръвните проби. От тях щеше да се разбере поне дали кръвното им родство въобще е възможно. И нищо повече. Не съществуваше технология, която да може да потвърди, че едно човешко същество е дете на друго човешко същество.

Щеше освен това да съблече Сакура Уеда, да измие грима ѝ, да я разголи и да види дали приликата е все още налице, когато външността вече не се укрива от нищо.

Което е по-важно, щеше да установи дали Уеда разполага със свои снимки от годините, когато е била дете или девойка, още неотдалечила се от възрастта на Рут. Такива снимки, ако съществуваха, можеха да

попълнят празнотите по-добре от каквото и да било друго нещо.

Каквото и да ѝ разкажеше тази жена за себе си, щеше да бъде интересно и вероятно трогателно, обаче нямаше да има особена стойност. Поне не и преди Франсин да се сдобие с по-сериозни доказателства. Трогателни истории се измислят лесно. Жената вече бе успяла да омае Сесилия Тан. Вероятно бе превъзходна актриса. От друга страна, Франсин подсъзнателно не желаше да се срещне с тази жена или дори да я види от страх, че също може да попадне в плен на измамата. Може би, след като я заловяха, Франсин щеше да помоли Клей Мънро да я отведе на сигурно място и да я разпита чрез посредник. Така щяха да постигнат известен напредък преди да ѝ се наложи да се срещне лично с жената. Да, така беше може би най-добре.

Франсин стана и си направи чаша жасминов чай. Вратата на балкона бе отворена и през нея проникваше непрестанният шум на Парк Авеню. След проникването на Уеда в дома ѝ Франсин реши да си вземе куче. В момента то старателно дъвчеше един от чехлите ѝ на балкона. Бе кръстила малкото пухкаво създание Господин Ву. Бе порода чау-чау, от кучетата, които китайците наричаха „лъвски кучета“, известни със своята преданост към стопаните си и с недоверието си към непознати. Франсин се надяваше Господин Ву да притежава по-изострени инстинкти от тези на Джулия Ло, възрастната икономка, която се грижеше за апартамента. Отиде при него. Още при приближаването ѝ кученцето легна по гръб, погледна я с обожание и изплезе синьо-черното си езиче. Тя го даде с една от редките си усмивки.

Някой някога ѝ бе казал, че кучешкото зрение възприема света само в черен и бял цвят. Това ѝ се стори естествено. Не бе лесно да се измами куче. Франсин харесваше у кучетата точно това. Кучетата инстинктивно разбираха дали хората са добри, или лоши. Кучетата не можеха да бъдат измамени от нечий чар, мила усмивка или убедителна история. Веднага реагираха с „да“ или „не“ и после не променяха мнението си. Наведе се и погали кученцето по коприненото коремче. Вече ѝ бе по-милото от повечето хора, които познаваше.

Клей Мънро влезе в обществената библиотека. Бе пълна с деца от кварталното училище, дошли да подготвят тема, дадена им за домашно, и читалнята кънтеше от оживени гласове.

Той отиде до гишетото, наведе се и попита:

– Има ли някой тук?

Сестра му Вивиан вдигна поглед от една етажерка и се усмихна.

– Здравсти. Открих книгите, който търсиш.

– Чудесно. – Вивиан бе най-близко до него по възраст и заради това беше може би единствената от сестрите му, която не го бе пляскала като малък. Може би именно заради това бе любимата му сестра.

– Помолих Централната библиотека да ми изпрати всичко, което има по въпроса, Клей. Може би всичките книги няма да ти бъдат необходими. Избери си които искаш.

Той погледна грамадната купчина книги, оставена върху рафта. Вивиан му бе намерила поне двацет книги за народността ибо, обитаваща остров Борнео. Повечето от тях бяха сериозни антропологически трудове. Той започна да ги прелиства, търсейки фотографии.

– Ти си ангел, Вив. – Знам. Как си?

– Добре. А ти?

– Никога не съм била така добре.

Той ѝ се усмихна. Мънро не даряваше никого с такива искрени и топли усмивки. На Вивиан никак не ѝ бе леко. Бракът ѝ се бе разпаднал и сега трябваше сама да се грижи за трите си деца. Упорито отхвърляше всичките му предложения за финансова помощ, но той знаеше, че ѝ е трудно да живее само със своята библиотекарска заплата.

– Говоря ти сериозно – каза му тя. – Радвам се на душевен мир.

Той кимна с разбиране. Сега сестра му посещаваше една местна църква и преминаваше през фаза на религиозност. Това не го смущаваше – важното бе тя да намира там духовна утеха. Пък и може би там щеше да попадне на порядъчен мъж. Тя бе жена с приятно лице и сърце, голямо като къща. Много му се искаше да не остава още дълго сама.

– Имаш ли си приятелка? – попита го тя. Децата вдигаха много шум, така че двамата можеха да разговарят нормално, без да шепнат. Той поначало ненавиждаше зловещата тишина, която тегнеше в читалните.

– Не.

– Значи предпочиташ секс с безотговорни жени.

– Когато ми падне.

– Това е грозно.

– Права сте, госпожо.

– Пилееш най-добрите години от живота си, Клей – каза му тя убедено. – Просто не знаеш от какво се лишаваш. В това, което правиш, няма обич.

– Няма и усложнения.

– Браковете никога не са съвършени. Същинският смисъл на

живота обаче е в децата.

– Не и в моя живот, сестро.

– Струва ми се, че би могъл да ощастливиш някоя жена, Клей.

– Старая се да ощастливя повече жени. Това не е ли по-похвално в очите на Бога?

– Не богохулствувай. Бих се радвала да дойдеш тази неделя с мен на църква. Ще те запозная с някои чудесни момичета.

– Да бе – ухили се Клей. – Сигурно са от тези, дето носят шапки с пластмасови цветя.

– Би се изненадал от тях – каза сестра му.

– И те биха се изненадали. – Той взе трите книги с най-много илюстрации. – Ще взема тези. Останалите можеш да върнеш.

Тя прибра книгите и каза:

– Другия месец е златната сватба на мама и татко. На четиринадесети.

– Не съм забравил – излъга Клей.

– Ще им подарим сребърен сервиз.

– Не мислиш ли, че мама е измила достатъчно чинии през живота си?

Майка им бе работила четиридесет години в кухнята на един ресторант и в резултат се наложи два пъти да ѝ правят операция на ставите. Вивиан не обърна внимание на думите му.

– Сервизът е наистина прекрасен. В кадифена кутия. Ще ни излезе по петдесет долара на човек.

Мънро извади портфейла си и ѝ подаде столарова банкнота.

– Ето моя дял.

– Ще ти изпратя рестото – каза тя.

– Не ми трябва ресто.

– Ще ти го изпратя по пощата.

– Виж какво, Вивиан, купи на децата един подарък от мен. Много те моля.

Тя прибра неохотно парите.

– Ще дойдеш, нали?

– Разбира се.

– Клей, става дума за златната им сватба. Ще те подсети ден преди това – каза тя сериозно. Той редовно пропускаше семейните празници. Предпочиташе на другия ден да слуша сърдитите укори на сестрите си, отколкото да прекара една вечер в компанията на баща си.

– Добре. – Той ѝ изпрати въздушна целувка. – Трябва да тръгвам.

Благодаря ти за книгите.

Офисът му не бе далеч и той отиде дотам пеша. Операцията по откриването на Сакура Уеда бе започнала да става много скъпа. Бе изградил хубав екип за целта, но намирането на игла в купа сено бе детска игра в сравнение с намирането на човек в Ню Йорк, особено човек, демонстрирал подобно нежелание да бъде открит. Мънро дори не знаеше дали тя все още е в Ню Йорк. Можеше да е и в Чикаго. Или в Токио.

Голямата му надежда бе в користта на хората. В „Нюз“, „Поуст“, „Таймс“ и „Вилидж Войс“, както и в редица други по-малки вестници и издания, Мънро бе поместил обява. В някои от тях дори успя да я разположи на втора или трета страница. Обявата бе една и съща във всички вестници. Текстът ѝ бе: „Който открие САКУРА УЕДА, моля незабавно да се обади на номер“... Следваше номерът на централата на офиса му. На втория ред с дебели букви бе казано простичко „ГОЛЯМО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ“.

Бе се колебал дали да не помести и нейна снимка и да спомене татуировката. Побоя се обаче това да не наплаши момичето и то да се укрие още по-старателно. Надяваше се някой да я издаде. Човек, от когото купува наркотици. Или пък човек, който ѝ е дал стая под наем. Или приятелят ѝ. Ако някой услужлив Юда не се обадеше до няколко дни, щеше да му се наложи да проведе масирана акция. Скъпоструваща операция, която можеше да продължи месеци и при това да не даде резултат.

Влезе в офиса и седна зад бюрото. Подреди върху него някои от снимките, върху които се виждаше татуировката, за да ги сравни с илюстрациите на книгите, които му бе дала Вивиан.

Досега бе възприемал Борнео като нереално място. Като нещо, което съществува само в приключенските романи. След като видя снимките, се изненада. Беше си съвсем реално място и много приличаше на Виетнам.

Прочете, че ибо е войнствено и агресивно племе. В годината, когато бяха издадени книгите, все още практикувало рязането на човешки глави. Било забранено през тридесетте години, обаче възстановено през последната година на Втората световна война, когато съюзниците привлекли племето на своя страна, за да им помогне за изгонването на японците от острова. Мънро се зачуди как ли са успели да отучат племето от този обичай след войната.

На снимките бяха изобразени много красиви хора с дивашка външност. Жените бяха с разголени гърди, а мъжете почти напълно голи. Съвършените им тела не бяха увредени от болести. Мъжете имаха много

татуировки, особено на гърдите, ръцете и бедрата. Описваше се много подробно как се правят болезнените татуировки – чрез пробиване на кожата с бамбуково длето и чук. Татуировките се възприемаха като достойние на мъжете и като украшение. Мънро не прочете никъде, че могат да бъдат татуирани и жените.

Не откри нито една фотография, на която да е изобразена татуирана жена. Франсин Лорънс бе напълно права в това отношение.

Взе една от фотографиите на Сакура Уеда. Момичето бе красиво. Това бе безспорен факт. Франсин Лорънс също бе красива жена. Възможно ли бе това да е нейната дъщеря, завърнала се от света на мъртвите?

Франсин Лорънс имаше основания да е скептична. Тя имаше милиони. Щеше да е луда, ако позволише на някоя млада престъпница да си поживее добре за нейна сметка за два месеца, а след това да ограби секретната ѝ каса и да изчезне. Мънро уважаваше малко хора, но сред тях бе и Франсин – бе я опознал по време на работата си с нея. Допадаха му твърдостта и смелостта ѝ. Допадеше му и това, че бе наполовина китайка. Не разсъждаваше като бял човек. Можеше да разсъждава иначе, както разсъждаваше той. Можеше да огледа не само осветените места, но и сенките. Можеше да съзри формите на неща, които отсъстваха.

Това бяха неща, които той бе усвоил във Виетнам: да вижда неща, които ги няма, и да чува неща, които не са произнесени.

Погледна фотографията на Сакура Уеда и се опита да си помисли за нещата, които не се виждаха на нея.

Сакура бе уморена. Изпитваше болка чак до костите. Стегнатите ѝ мускули бяха започнали да треперят и ѝ бе трудно да запази позата, поискана от Стефан. Много ѝ се искаше да не се чувства така слаба, да спре кашлицата. От задушавашата горещина в стаята кожата ѝ настръхна. Тя понасяше екваториалната жега, без да се поти, но сега на клепаците ѝ и под долната ѝ устна бяха избили капчици пот. Разтресе я пореден пристъп на кашлица.

– Мога ли да пуша? – попита с дрезгав глас.

– С тази кашлица ли? – отвърна Стефан, съсредоточил се върху платното.

Тя преглътна. Езикът ѝ бе станал грапав като кожа.

– Трябва да си почина.

– След малко. – Той смени четката. – Не си мърдай ръцете.

– През последния половин час въобще не си ме погледнал.

– Не мърдай.

– Трябва да си почина! – Гласът ѝ трепереше. Понякога се чудеше защо я бе наел. Уличните му портрети бяха като снимки, обаче картините му с маслени бои бяха различни. Нищо не можеше да им се разбере. Бе нарязал тялото ѝ на парчета, все едно е кокошка в супермаркет. Бе нарисувал отделно гърдите и бедрата. – Трябва ми малко почивка.

Той раздражено захвърли четките.

– Добре. Почивай.

– Благодаря. – Трябваше да се държи учтиво. Да му бъде приятна. Той държеше и хляба, и ножа. Протегна ръце нагоре и се опита да си поеме въздух. Стефан бе вперил поглед в гърдите ѝ.

– Искаш ли да се чукаме? – попита я тихо. Тя веднага настръхна.

– Казах ти, че не правя такива неща.

– Имах предвид малко да се поразговорим. Сакура се опита да не покаже гнева и презрението си.

В крайна сметка той нямаше как да познава страданията ѝ и причините за поведението ѝ.

– Не. Дай ми цигара, ако обичаш.

Стефан тръгна към нея. Тя се напегна и прехвърли тежестта на тялото си върху единия си крак. Макар и гола, имаше вида на човек, който може да го разпори. Наподобяваше опасно животно с нокти, остри като бръсначи. Той вдигна ръце с длани към нея, за да я успокои. След това извади от джоба си пачка „Голоаз“ и ѝ предложи цигара. С уморено движение тя взе една и я запали.

– Искаш ли кафе? – попита той.

Имаше предвид остатъците от студената безвкусна течност, която бе сварил сутринта. Тя поклати глава.

– Не.

– Колко ще почиваш?

– Пет минути.

– Добре, пет минути, не повече.

Сакура облече покрит с петна от боя халат и го загърна около тялото си. Отиде до прозореца и страстно засмука цигарата. Силният режеш дим нахлу в дробовете ѝ и предизвика нов пристъп на кашлица. Пред очите ѝ заплуваха малки светещи звезди. Изчака замайването да премине.

Пушеше и кашляше, и си мислеше за далечни неща. Стефан, седнал с чаша кафе в ръка, четеше „Ню Йорк Поуст“. Никога не купуваше вестници – обикновено прибираще захвърлени екземпляри по улиците.

– Говориш френски със странен акцент – каза той, докато

прелистваше страниците. – Къде си го учила?

– Във Виентян – отвърна Сакура разсеяно.

– Във Виентян? – Той не изглеждаше изненадан. – Това интересно място ли е?

Това бе единственият критерий на Стефан. За него нещата бяха интересни или безинтересни. Останалите различия между тях не го интересуваха.

– Да – отговори тя. – Виентян е интересно място.

– Наистина ли? Аз пък си мислех обратното. Че Лаос е бедна и нещастна страна.

Тя не си направи труда да му противоречи и каза:

– Страната наистина е бедна.

– Във Виентян ли се сдоби с тези татуировки?

– Не. Направиха ми ги, когато бях дете.

– Странни са. Обаче не ги рисувам. Кожата не ме интересува. Интересуват ме единствено костите и мускулите. Заради това те рисувам. Ти си много силна и пъргава. Ти си мелез, нали?

– Да.

– Заради това имаш такова изключително тяло. Смесването на раси винаги е интересно. С такова тяло можеш да постигнеш много неща.

Тя отново всмука дим от цигарата и се закашля.

– Какви например?

Той вдигна поглед от вестника. Черните му очи бяха непоницаеми.

– Каквито си поискаш. Ти си дете на праха, нали?

За миг Сакура се ядоса. Въпросът му обаче бе логичен. Всякакъв друг отговор щеше да повдигне много въпросителни. Съгласи се.

– Да, дете на праха съм.

– Така и предположих. Няма нищо срамно в това. Поне си била зачената с желание. Готова ли си да почнем работа?

– Още не. – Без да чака покана, тя си взе още една от цигарите, които той бе оставил върху масата.

Стефан изръмжа недоволено и отвори уста, сякаш се канеше да възрази. В този миг обаче вниманието му бе привлечено от нещо във вестника и той го зачете по-внимателно.

Сакура отново отиде до прозореца. Над летището „Ла Гуардия“ с рев премина самолет и сянката му направи огромен черен кръст в стаята. Отчаяното ѝ въображение насмалко не я отведе на борда на самолета, порещ ясният небеса. Само да можеше да излети оттук и да се върне

при Луис. И без това се бе задържала тук твърде дълго. Пътуването и самата идея да установи контакт с Франсин Лорънс ѝ се сториха безумие. При този опит бе изчерпала последните си средства и сили, и материални, и душевни. Бе се провалила и сега бе безсилна като умираща на брега риба.

– Можеш да си тръгнеш. Тя се обърна към Стефан.

– Какво?

– Казах, че можеш да си тръгнеш. Приключих.

– Мислех, че искаш да рисуваш още.

– Бях забравил, че трябва да изляза. – Той стана и внимателно сгъна вестника. Бръкна в джоба си и извади пари. Отброи дванадесет долара и ѝ ги подаде. Тя бе позирала не повече от час, обаче взе парите. Не искаше да влиза в спор заради тази внезапна промяна в настроението му. – Довечера тук ли ще си? – попита я.

– Че къде другаде да бъда?

Той измъкна още десет долара и ѝ ги подаде.

– Каза, че можеш да готвиш. Иди купи нещо за вечеря. Тя предпазливо взе парите. Стефан се бе променил внезапно.

– Искаш да сготвя нещо?

– Нали току-що ти го казах?

– Добре. Какво искаш? Риба, пиле, месо?

– Все едно ми е.

– Ядеш ли свинско? Свинското е евтино.

– Все едно ми е – повтори той.

– Кажи ми все пак какво предпочиташ – каза тя, озадачена от тази внезапна промяна.

– Каквото и да е – отсеке той. – Все едно ми е. Ще вечеряме заедно. Ако от десетачката остане нещо, задръж го. – И отвори вратата, като все още продължаваше да стиска вестника. Избегна обаче погледа ѝ. Тя усети, че нещо не е наред, но не можа да разбере какво. Разумът ѝ се опита да отгатне скритата опасност.

– Приготвянето на една вечеря не означава, че ще се занимавам с домакинска работа – предупреди го тя сърдито.

Той махна към стълбите.

– Много бързам. Тръгвай.

– Щом казваш.

– Прибери се преди шест. Не обичам да вечерям късно.

– Добре.

При излизането си Сакура стрелна с поглед платното. Стефан бе

нарисувал частите на тялото ѝ разчленени. Бе я разфасовал наистина като кокошка в супермаркет.

– Току-що ми се обадиха – каза Клей Мънро. – Човекът е чужденец.

Грък или турчин. Стефан Георги. Бил хазаин на Сакура Уеда.

Сърцето на Франсин подскочи.

– Сериозен ли е според теб?

– Описа я много точно. Описа дори татуировките на ръцете ѝ. Твърди, че има татуировки и на други места. По една звезда на всяко бедро.

– Спи ли с нея?

– Каза, че му позирала гола. Художник е. Франсин не скри раздражението си.

– Къде работи?

– В Южен Бронкс. Каза, че Сакура Уеда е наела стая при него от две седмици. Поиска хиляда долара. Съгласи се на петстотин. Сумата устройва ли ви?

– Ще донеса парите – каза Франсин. Ако ѝ се разминеше само с петстотин долара, можеше да смята, че е извадила късмет. – Тя сега там ли е?

– Ще се прибере в шест. Ще отида да я видя.

– Вземи ме от офиса, Клей. Искам да дойда с теб.

– Не бих ви препоръчал това.

– Защо?

– Защото тя показва, че може да е непредсказуема. Може да започне да се бие. Ще извикам двама полицаи за подкрепление.

– Никаква полиция – отсече тя. – Последния път пипа много грубо.

– Така ли?

– Уплаши я. Тя заради това избяга. Време е да се опитаме да подходим към нея с добро.

– С добро? Госпожо Лорънс, та тя може да скочи през първия прозорец.

– Този път няма да избяга. Искам просто да поговоря с нея. Нищо повече. Ще взема и Сесилия Тан.

– Значи ще бъдем само тримата? Вие, аз и Сесилия Тан?

– Да. Този път няма да има причина да бяга, Клей. А и да се опита, ще я задържиш.

Затвори телефона. Бе довела Господин Ву в офиса и сега той лежеше под бюрото ѝ. Тя се наведе и докосна златистата му козина.

– Сега ще разберем кое е истина и кое не е – прошепна на

кученцето. После набра вътрешния телефон и извика Сесилия Тан.

– Да, госпожо?

– Клей я откри. Ще я видим тази вечер.

Валеше силно и над главите им се разнасяха гръмотевици. Мънро слезе от колата, отвори чадъра си и отиде да посрещне Франсин Лорънс и Сесилия Тан, които излизаха от сградата. Отведе ги до елегантната нова кола, която току-що бе купил за фирмата – син кадилак, – и каза:

– Все още не е късно да извикаме полицаите. Казах им да са на разположение.

– И дума да не става – отсече Франсин.

Мънро си зададе въпроса защо самият той не се учудва на този отговор.

– Добре.

– Разговаря ли с Георги?

– Да. Каза, че когато стигнем там, тя ще е заета с готвене. Ще остави вратата отворена. Тя не подозира нищо. Трябва просто да влезем.

– Да тръгваме тогава.

– Искам да се разберам за нещо, госпожо Лорънс. Аз ще вляза пръв. Тя може да се стресне, когато влезем. Не искам да ви застраши каквато и да е опасност. Разбрахме ли се?

– Няма да се случи нищо опасно – каза Франсин. Очите му обаче не се откъснаха от нейните и тя нетърпеливо присви рамене. – Добре, щом настояваш.

– Да вървим тогава.

Излязоха на булевард „Франклин Рузвелт“ и се насочиха към Бронкс. Сесилия Тан бе видимо нервна, ръцете й трепереха.

Дъждът се засили още повече. Облаците се бяха спуснали толкова ниско, че докосваха върховете на големите сгради. Дъждът бе объркал движението и на Мънро се наложи да си пробие път, като използва собствената си агресивност и големите размери на колата. Наблизо имаше железопътен мост, по който точно в момента преминаваше влак и вдигаше невъобразим шум. Мънро премина пред сградата, без да спира, и обиколи квартала, за да го опознае. Зад блока имаше тясна уличка. Гърбът на сградата представляваше паяжина от ръждясали пожарни стълби, под които имаше препълнени смачкани кофи за боклук. Вкарването на кадилака в нея не бе лесна задача и Мънро изруга наум, когато усети, че колата остъргва нещо.

Бе преброил къщите, пред които преминаваха, спря колата и каза:

– Това е гърбът на блока на Георги.

По моста изтрака друг влак – меланхолично и равномерно. Веднага след това над главите им изрева пътнически самолет, невидим зад облаците, и кофите за боклук се раздрънчаха. Бе съвсем ясно защо наемите в квартала са ниски. Той самият бе израсъл на улица като тази, в Джамай-ка Бей, и именно там се бе научил да се бие и да бяга.

Пожарните стълби създаваха впечатлението, че не са били прегледани от години. Спасителните изходи бяха затворени, дори вероятно закочвани, за да не влизат оттам крадци.

– Добре. – Той отново запали колата. – Да вървим.

Паркира лимузината пред входа и се замисли дали ще я завари с тасове. Изкачиха безмълвно два етаж. Пред вратата на апартамента на Георги той погледна жените. Франсин леко кимна. Клей отвори вратата и влезе пръв. Лъхна го вонята от изпаренията на маслени бои и готвено.

Апартаментът на Георги имаше само две стаи, и двете препълнени с платна. Мършав човек с опърпано сако работеше пред триножник. В съседната стая млада жена бъркаше нещо в тенджерата, поставена върху малка газова печка.

Франсин внезапно стисна Мънро за ръката. – Нека първо вляза аз, Клей. – И преди Мънро да успее да реагира, мина покрай него и каза високо: –

Сакура Уеда?

Младата жена се извърна. Дългата ѝ кафява коса закриваше очите ѝ и Мънро не можа да види лицето ѝ. Бе облечена в джинси и бяла риза. На фона на бялата материя ръцете ѝ изглеждаха златисти.

Франсин започна да казва нещо, но Мънро не обърна внимание на думите. Видя как ръцете на Сакура сграбчиха дръжките на голямата тенджерата и скочи напред -знаеше какво ще стане. Улови Франсин за ръката и силно я дръпна встрани. Тъкмо навреме. Врящото съдържание на тенджерата изсъска във въздуха и оплиска стената зад тях. Мънро усети как част от него опари ръцете му.

След манджата тя хвърли по тях и тенджерата – целеше се в главата на Мънро. Докато се привеждаше, той се възхити от невероятната бързина на движенията ѝ. След това тя изчезна и Мънро чу хлопването на врата.

Мънро пусна замаяната Франсин и хукна след Сакура. Бе излязла през малко помещение, където се държеше прането. Той прескочи масата за гладене, която тя бе обърнала при излизането си, и отвори вратата в другия край. Озова се отново в коридора и изруга. След миг се отвори друга врата и Сакура излетя оттам. Носеше сак. Погледна го отчаяно и

затича надолу по стълбите.

Той се затича подир нея и ѝ викна да спре. За Бога, колко бързо се движеше... Мънро взимаше по четири стъпала наведнъж, обаче успя само да види как тя пресича фойето и се устремява към задния вход. Тежкият сак забавяше движенията ѝ, обаче не много.

Затича се подир нея по уличката. Проклинаше Франсин Лорънс, задето не му бе позволила да вземе подкрепления.

На уличката обаче извади късмет. Момичето се бе блъснало в някакви кофи за боклук. Можеше да я събори с ритник, обаче се боеше да не повреди крехкия ѝ гръб.

Стисна я здраво за ръцете. Тялото ѝ бе топло.

– Не се бой, всичко е наред – каза ѝ и без да я пуска, я обърна с лице към себе си. – Не се бой – повтори. – Никой не иска да ти направи нищо лошо.

Погледна лицето ѝ. Бе по-красива, отколкото бе предполагал. Очите ѝ имаха бадемовидна форма, обаче зениците ѝ бяха яркосиви. Погледът ѝ срещна неговия и той видя, че очите ѝ са изпълнени с ужас.

– Успокой се, Сакура, всичко е наред – каза той. Изтръпналите ѝ пръсти изпуснаха сака, тя се отпусна в ръцете му, пълните ѝ устни се отвориха, очите ѝ се подбелиха. Разтревоженият Мънро пусна едната ѝ ръка, за да я задържи през кръста.

Мускулите ѝ внезапно се стегнаха и той разбра, че е допуснал грешка. Ръката ѝ се стрелна към лицето му и той за милисекунда видя нож с широко острие в ръката ѝ. Остър като бръснач, той изсвистя пред очите му.

– За Бога, не се впрягай! – извика Клей и посегна да я улови отново, но тя се извъртя и го изрита. Ритникът ѝ бе като на каратист – цялата тежест на тялото ѝ бе събрана в петата.

Ударът попадна точно в мястото, където го бе наранил шрапнелът. Въздухът изскочи от устата му и светът почерня. Болката бе неописуема. Той падна на гръб на мокрия тротоар и удари главата си. Разбра, че вече е изчезнала, така че не си направи труда да се изправи бързо.

Как бе разбрала къде да го ритне? Клей нямаше и най-малкото съмнение, че докато бе в обятията му, жената бе усетила слабото му място и умишлено го бе ритнала именно там. Що за интуиция имаше?

Със суха кашлица успя да застане на четири крака. Междувременно Франсин дотича и му помогна да се изправи.

– Къде е? – попита тя задъхано.

– Избяга.

– Клей, много съжалявам. Трябваше да те послушам.

– Права сте, трябваше да ме послушате – отвърна той сърдито.

Групата им бе унила. Някъде под дъжда, гологлава и без горна дреха, младата жена бягаше от тях. Франсин не вярваше, че ще я види отново. Поне не в този живот. Клей Мънро основателно ѝ бе казал, че тя се е намесила в плановете му и е виновна за настъпилата катастрофа.

Седяха във вонящата стая на Георги и слушаха как дъждът тропа по прозорците. Художникът си бе поискал петстотинте долара – заяви, че бил изпълнил всичко, което се искало от него. Франсин инстинктивно понечи да откаже, но искаше да научи колкото се може повече неща за тази жена, така че помощта на художника ѝ бе необходима.

Клей Мънро дишаше тежко и притискаше с ръка гърдите си. Правеше се на герой. Отказа лекарска помощ с думите, че след малко щял да се съвземе.

Сесилия Тан, седнала до мивката, периодично квасеше кърпата, която притискаше до бузата си. Дебелото ѝ палто я бе спасило от други изгаряния и макар раната от изгаряне на бузата ѝ да бе болезнена, не бе сериозна.

Това, което бе станало, беше плашещо. Бащата на Франсин бе ходил на лов за тигри в Малая преди войната и тя си спомни неговите разкази. Обграденият отвсякъде звяр, притиснат от стесняващ се кръг ловци, си пробивал път през него, като оставял зад себе си кръв и опустошения. Сега Франсин се сети за тези истории.

Никой от тримата не се опита да преследва Сакура. Само Мънро имаше шанс да направи това, а се бе оказал съборен и замаян в уличката.

Искаше им се да знаят защо тази жена продължава да бяга, защо е готова да разговаря, но само при собствените си условия. Франсин вече си даваше сметка, че е допуснала ужасна грешка, като не послуша съвета на Сесилия Тан. Бе подценила Сакура Уеда по сто различни начина.

– Опишете ми татуировките – каза тя на Георги. – Нарисувайте ги, ако можете.

Албанецът взе скицник и нарисува контурите на женско тяло.

– Ето тук, на ръцете, са татуирани гривни. А тук, на бедрата, пламтящи звезди. Направени са с черно мастило.

След това нарисува грижливо татуировките.

– Попитахте ли я откъде ги има?

– Попитах я дали ги има от Виентян и тя отговори, че не. Това бе всичко.

– Виентян?
– Каза, че била родена там. Франсин се намръщи.
– Родена там? Така ли каза? Сигурен ли сте?
– Всъщност каза, че е живяла там. – Бе се съсредоточил върху рисунката си и оцветяваше окосмения триъгълник между бедрата. – Каза, че е дете на праха.

– Дете на праха? Какво означава това? – попита Сесилия.
Георги се усмихна и се видяха грозните му зъби.
– Не знаете ли?
– Това е френски израз – каза Клей Мънро. – Във Виетнам много се използва. Така наричат децата, родени от бял баща и местна проститутка.

Франсин отново се зае с албанеца.
– Обаче ви е казала, че татуировките не са от Лаос, така ли?
– Каза, че ги има от дете.
– Не ви ли обясни откъде?
– Вече ви казах. Не.
– Какво правеше, докато живееше при вас?
– Всеки ден излизаше. Не я питах какво прави. Не й обръщах внимание. Един ден обаче изгуби чантичката си и всичките си пари. Исканше да си изплаща наема чрез домакинска работа. Предложих й вместо това да ми позира. Има интересно тяло.

– Спа ли с вас? – попита Франсин.
– Тя дъщеря ли ви е? – попита той и погледна Франсин с черните си очи.

– Не – отговори тя автоматично.
– В такъв случай нямате право да ми задавате такъв въпрос. – Той приключи рисунката, откъсна я от скицника и я подаде на Франсин. – Въпреки това ще ви отговоря. Не. Не ми направи тази чест. Обаче беше добър модел.

Франсин погледна рисунката. Георги имаше умението на фотограф. Тялото, нарисувано от него, бе съвършено. Бе го оставил обаче без глава.

– Какво друго можете да ми кажете? – попита тя.
– Какво друго ли? – повтори Георги. Погледна тъжно хаоса на пода. – Каза, че е добра готвачка, и изглежда, казваше истината. Освен това пуши много и има лоша кашлица. Май е болна.
– Сериозно болна?
– Да. Мисля, че да.

Франсин знаеше, че няма какво повече да измъкне от Георги, обаче продължи да го разпитва и да го кара да повтаря думите си. Искаше да провери дали в началните си отговори не я е излъгал.

Отидоха в стаята на Сакура. Франсин не очакваше да открие там нищо и се оказа права. В чекмеджетата и по рафтовете нямаше нищо. С изключение на един гребен и на малко евтин грим до умивалника стаята бе празна, сякаш никой не бе живял в нея. Сакура бе имала готовност да напусне във всеки момент. Просто бе взела сака си и си бе тръгнала. Франсин се възхити на ожесточената простота на постъпката ѝ. Някога, много отдавна, и тя бе живяла по този начин.

Когато си тръгна, Георги предложи да ѝ продаде някоя от картините си. Тя отказа.

– Ако имахте неин портрет, можеше да го купя. А това тук са само скици.

– С портрети се занимавам в парка – каза презрително той. – Тук се занимавам с живопис.

Тя сви рамене.

– Не сте се опитвали да нарисувате лицето ѝ и да разкриете характера ѝ. Рисували сте само тялото ѝ. То не ме интересува.

– Тялото ѝ е изключително.

– Навярно може да се каже нещо повече за него.

– Права сте. Смесването на раси винаги е интересно. Казах ѝ го. – Той тихо се засмя и я огледа. – Вие и Сакура сте от една и съща порода. Пожелавам ви успешен лов.

Мънро огледа картините. Георги бе възприемал Сакура като съчетание от кости и плът, не като личност. Това не бяха портрети, но навсякъде в тях се виждаха стегнатите черти на Сакура, скритата ѝ сила, животинската ѝ красота.

Излязоха от сградата. Сесилия Тан плачеше. Мънро така и не разбра дали от шока, или от болката.

– Защо никога не ме слушаш, Франсин? – каза Сесилия. – Защо винаги си толкова самонадеяна?

Франсин все още не можеше да забрави изражението на Сакура, преди да избяга. Дали това бе наистина възможно? Нима такива неща наистина се случваха в този странен живот? Все още не можеше да повярва. Нима Рут се бе превърнала в това: в едно наплашено, странно и бедно момиче?

– А сега какво ще правим, Клей? – попита напрегнато.

Той им отвори вратата на колата и отговори едва след като седна

зад кормилото.

– Грешката е моя, госпожо Лорънс. Обаче ще я открия. Обещавам.

Напрегнатият живот на Франсин изведнъж ѝ се стори пуст и тя се опита да се занимава с неща, които да я разсеят и да я отклонят от натрапчивите мисли за Сакура Уеда.

Тази сутрин пристигна новина от Тай Пао. Работниците от нейния завод за електроника за втори пореден ден не се явили на работа. Както и преди няколко седмици, те се бяха включили във вълната на насилие, която за втори път парализираше целия Хонконг.

Научи и нови неща за ексцесиите, извършвани в името на това, което в Китайската народна република бе кръстено „Културна революция“. Прикладът на пушката продължаваше да се стоварва върху всичко, намирисващо на отклонение от правия път. Китай обръщаше гръб на Запада.

Шоковата вълна се усети и в Хонконг, естествено, и демонстрациите временно замразиха икономиката. Франсин, както и много други хора, занимаващи се с бизнес, губеше много пари. Знаеше, че не след дълго всичко ще се успокои. Терорът щеше да утихне, страстите щяха да се успокоят и фабриките отново щяха да заработят.

При все това нещата никога нямаше да бъдат същите. След по-малко от тридесет години, в съответствие с договора от 1898 година, Хонконг трябваше да бъде върнат на Китай. Никой не забравяше това. За западните тридесет години бяха много време. Бе чувала не един чужденец с насмешка да пренебрегва този въпрос. „Ами ние дотогава няма да сме живи.“

За хората с китайска нагласа на ума обаче тридесет години бяха само миг във времето. Франсин чудесно знаеше, че през 1997 година ще е жива. Разбира се, щеше да бъде на седемдесет и няколко години, сбръчкана бабичка, мразена от всички. Светът тогава щеше да се е променил. Всичко щеше да е различно. Би ѝ било обаче неприятно да види как всичко, което е изградила, се разрушава от червени гвардейци с кафяви униформи.

Отиде при телефона и се опита да се свърже с един от управителите си. Сега важното бе да разбере кога работниците ще се върнат на конвейерите. След половинчасови опити успя да се свърже с един от помощниците си, Фреди Чон.

Той бе много разтревожен – както и мнозина други, бе останал с чувството, че червените гвардейци са едва ли не пред вратите на Хонконг. Наложил ѝ се да придаде твърдост на гласа си.

– Това продължава вече трета година – каза тя соннато. – Като всеки изкуфял старец, Мао мисли само за млади момичета. Когато е бил сред наложниците си, сигурно е изрекъл някаква неясна ругатня срещу чуждестранните дяволи, и десет хиляди шестнадесетгодишни активисти са се хванали за пушките. Това обаче не означава, че ще си зарежем работата.

– Работниците са уплашени – отвърна Чон. – Знаете, че половината от тях са пристигнали тук с баскетболни топки.

Искаше да каже, че са нелегални емигранти, пристигнали от комунистически Китай. Мнозина от тях наистина бяха прекосили гъмжация от акули проток с баскетболни топки вместо спасителен пояс. Страхуваха се за съдбата си и за съдбата на своите семейства, ако комунистите вземат властта.

– Това ми е известно – каза тя нетърпеливо. – Ще трябва да ги успокоиш. – Според нея културната революция не бе нищо друго освен зловонното оригване на човек, който вече е погълнал и усвоил храната. Това бе знак, че същинското усвояване е приключило. Китай обръщаше гръб на Русия и се устремяваше към модернизация. – Фреди, веднага след като Мао умре, ксенофобията ще приключи. Те се нуждаят от нас. Нуждаят се от нашите умения, от способността ни да правим пари. Какъв смисъл има да ни правят зло?

– Би трябвало да сте тук, госпожо – каза нещастният Чон.

– Не мога да тръгна веднага – отговори тя. – Сега съм заета в Ню Йорк с нещо, което е от жизненоважно значение за мен. При първа възможност ще си дойда. Кажи им това.

– Да, госпожо.

– Когато комунистите си върнат Хонконг, всички ще печелим повече пари отпреди – успокои го тя. – Не ме е страх от бъдещето.

Каза го съвсем сериозно. Добре знаеше, че шепата небостъргачи в централната част на града ще се размножат и ще покрият целия остров, подобно на благовонни пръчки, набучени около статуя на Буда в успешен празничен ден. След стагнацията от първите следвоенни години колонията започна да се развива с главозамайващи темпове. Новите изкуствени тъкани и новите машини буквално преобразиха текстила и конфекцията, основните отрасли на Хонконг. Напредъкът в електрониката бе революционизирал нейния собствен бизнес, потребителската електроника. Много хора станаха милионери за един ден, след като почнаха да продават за по няколко долара портативни радиоприемници, които надуваха с музика ушите на тийнейджърите от Ню Йорк до Виена. За

алчността в Хонконг нямаше задръжки и ограничения. Някогашното заспало колониално търговско пристанище бързо се превръщаше в глобален център. Франсин бе сред хората, които допринесоха за това. Бе готова да поеме отговорността както за вината, така и за успехите, в каквато и пропорция да решаха да ги разбъркат боговете.

Франсин се усмихна. Цели пет минути не бе мислила за Рут или за Сакура. „Това е напредък – рече си. – Парите са наистина нещо вълшебно. Може би тази нощ ще спя по-добре, ако поставя по една златна монета върху клепачите си.“

Телефонът иззвъня и Мънро се събуди. Бе заспал в креслото си. От четири дни негови хора търсеха Сакура в Бронкс. Боеше се да не би след като са я открили, да са я пребили.

– Да?

– Мой човек, аз съм, Рандолф.

– Слушам те – каза Клей и седна по-удобно. – Имаш ли нещо за мен?

– Имам, мой човек.

Мънро изръмжа. Неговите агенти му се обаждаха от няколко дни. Във въздуха миришеше на пари, обаче нито един от тях не бе успял да му опише точно Сакура.

– Добре де, не ме дръж в напрежение. Рандолф тихо се изкикоти в слушалката.

– Какво ще дадеш?

Клей успя да съдържи нетърпението си.

– Стотачка.

– Глупости! Ще дадеш двеста и петдесет, мой човек. Най-малко.

– Нека първо разбере с какво разполагаш – грубо каза Мънро.

– Нали търсиш момиче, което е наполовина китайка, крие се от всички и няма къде да спи? Нали тялото му е покрито с татуировки? Нали това искаше да чуеш? Сърцето му подскочи.

– Да.

– Знаеш къде да ме намериш – каза Рандолф. – Ще те чакам.

После затвори. Мънро изруга и погледна фотокопието на рисунката на Георги на бюрото си. Двете звезди искряха предизвикателно под окосмения триъгълник между бедрата. Георги бе изобразил гърдите на Сакура като стегнати и младежки. Клей си спомни тялото, което бе държал в ръцете си, съчетание от гъвкавост и сила. Реши, че следващия път, когато я залови, ще направи различни изводи.

Отключи чекмеджето на бюрото си и погледна автоматичния

пистолет, който държеше вътре. Дълго не откъсна поглед от него. Ако насочеше пистолет срещу нея, тя щеше да разбере, че блъфтира. Или трябваше да я застреля, или да се откаже от пистолета. Затвори чекмеджето и го заключи. Когато излизаше, секретарката го попита:

– В колко часа ще се върнете, господин Мънро?

– Когато я открия – отговори той, без да се обръща.

Клей Мънро погледна знамето на Виетконг. Бе в магазинче, посветено на протестите срещу войната. Продаваше най-вече афиши на Хо Ши Мин, отпечатани върху евтина кафява хартия книги, описващи американските зверства, знамена на Фронта за национално освобождение и други предмети, всъщност почти всичките произведени в Тайланд. Надникна в дъното на помещението. Рандолф Прунеда пиеше бира с още няколко души, повечето чернокожи. Виждаха се само едно или две бели лица. Познаваше повечето от тях още от Виетнам. Това бяха хората, които след завръщането си организираха протестни походи, рисуваха афиши и държаха речи. Клей изпитваше двойствени чувства към тях, също както към борците за граждански права от шестдесетте години. Знаеше къде ги боли и че вярват в справедливостта на делото си. Имаше обаче чувството, че живеят в свят, различен от неговия. Знаеше, че никога няма да може да направи това, което правят те.

Усети миризмата на марихуана. Стигна до Рандолф и сложи ръка на рамото му.

– Здравей, Ранди.

Рандолф се извърна на патериците си.

– А, ето те и теб.

– Лично.

Рандолф бе изгубил единия си крак в Ке Сан. Бяха му направили изкуствен, но той така и не свикна с него и предпочиташе алуминиевите патерици. Бе доста дрогиран и очите му бяха кръвясали.

– Пушим си тревица. Искаш ли? Мънро поклати глава.

– По-добре не.

– Можем да отидем на горния етаж. Там си имам запаси. Можем да си вдигнем малко настроението и да си поговорим за старите времена.

– Нямам време, Ранди. Разкажи ми какво знаеш за момичето.

Ранди протегна ръка и потърка палеца и показалеца си.

– Първо парите.

Мънро му даде двеста и петдесетте долара и в дрогирания поглед на Рандолф се появи интерес.

– Значи има мангизи, така ли?

– Кажи ми просто какво знаеш за момичето.
– Закъде си се забързал?
– Бързам, защото съм на работа.
– Работата ти е свързана с момиче? Сигурно много си я закъсал, щом трябва да си плащаш за такива работи.
– Какво знаеш, Рандолф?
Марихуаната и бирата размърдаха мозъчните клетки на Рандолф.
– Щом си готов да дадеш двеста и петдесет, ще дадеш и петстотин.
Познах ли?

Търпението на Мънро внезапно се изчерпа и той стисна силно ръката на Рандолф. Сакатият подскочи от болка и изстена:

– Недей така бе, човек!

Един-двама души ги погледнаха, но никой не каза нищо.

Мънро с усилие на волята пусна костеливата ръка на Рандолф и изръмжа:

– Кажи какво си чул.

– На ъгъла при Бронкс и Бръкнър има сгради, подлежащи на събаряне, където се събират пияници – каза сърдито Рандолф. – Някой е видял там момиче, наполовина китайка. Крие се от нещо. Има татуировки на ръцете.

Гневът на Клей се бе уталожил. Рандолф разтриваше ръката си. Мънро се почувствува неловко, но вече бе късно да се извинява. Извади още една петдесетдоларова банкнота.

– Благодаря ти, Ранди.

И излезе, без да обръща внимание на псувните на Рандолф.

В мислите си продължаваше да е в уличката, където бе проявил излишна самоувереност. Спомни си малката твърда пета, която го ритна в гърдите. Клей Мънро, удостоен с ордена „Пурпурно сърце“ и частен детектив, бе проснат на паважа от четиридесеткилограмова китайска женичка.

Този път щеше да се отнесе с нея като с улична котка, каквато всъщност си беше. Помисли си какво ли прави сега. Самотна и безпарична. Сигурно отблъсваше пияниците. Продължаваше да вали. Това беше добре – щеше да я успокои. Той паркира пред един железарски магазин и слезе от колата.

Сградите в тази част на града бяха стари. Прозорците бяха счупени или заковани с шперплат. Оградите, с бодлива тел или счупено стъкло отгоре, бяха покрити с рисунки. Нямаше как да не си спомни за Виетнам, докато вървеше под дъжда. Безброй пъти бе прекосявал оризища и

джунгли точно по този начин. Погледът му търсеше знаци, издаващи наличието на минни полета, засади и вражески сили. Всяко шосе, всяко село и всяко оризище можеха да крият смърт. Често не знаеха какво трябва да търсят. Информацията, с която разполагаха, се оказваше невярна, картите – неточни, прогнозите за времето – също. Единственото чувство, което ги обземаше тогава, бе убийствен страх.

Стигна края на улицата. Пред него имаше покрити с мъгла тресавища, които се спускаха към река Бронкс. Строителните компании се бяха заели с работа. Три сгради вече бяха съборени и превърнати в развалини. На голяма табела, редом със схемите, се обясняваше какво ще се строи. Той дори не я погледна. Първите жълти машини бяха пристигнали и бяха подредени в редица. Охраняваше ги самотен пазач, скрит в будка. Мънро продължи пътя си и отмина първата площ, покрита с развалини и влажна пръст.

Разбира се, тя си имаше някакъв план. Човек, който живее непрестанно с готов сак и е готов да изчезне за три секунди, винаги си има план къде да отиде, дори и планът да е отчаян. Сигурно още преди да се засели при Георги вече си бе набелязала следващото убежище.

Студът хапеше гърдите му. Следващият терен бе хлътнал в центъра и там се бе събрала дъждовна вода. Приличаше на бомбен кратер. Сградите от другата страна на реката се отразяваха, обърнати наопаки, в трептящата вода.

Върху третия терен все още стърчеше самотна триетажна сграда. Сякаш бе готова да се срути във всеки момент сега, когато вече ги нямаше съседните постройки, които я поддържаха. Вандалите вече я бяха посетили и не бе останал нито един здрав прозорец. Когато я наближи, Мънро усети миризмата на огън и човешки изпражнения. Над главата му минаваше шосето за Бръкнър. Без никакво съмнение сградата бе именно тази.

Мънро я обиколи и я огледа. Там, където преди бе имало други сгради, стърчаха само тръби и жезла. Наподобяваха изгнили кости. Нямаше признаци на живот. Наемателите отдавна бяха напуснали. Миризмата обаче нямаше как да се събърка. Имаше само една врата. Заключена. Той я избя с рамо и залитна навътре. Неочаквано го лъхна топла вълна – воня на немити и просмукани от алкохол човешки тела. Някогашните наематели си бяха отишли, но други хора бяха заели тяхното място. В центъра на помещението гореше печка за дърва. Десетина души бяха налягали около нея, увити в спални чували или парцали. Човешки развалини се бяха промъкнали в обречената сграда и я бяха превърнали в

свой дом. Две-три чорлави глави се надигнаха да огледат пришълеца.

– Какво търсиш тук, по дяволите? – попита прегракнало някой. Гласът му издаваше едновременно страх и гняв.

– Сакура Уеда. Къде е?

Тук няма Сакура – отвърна прегракналият глас. Мънро тръгна към следващата врата. По пода се валиеше всякакъв боклук. Той се препъна в купчина парцали, която може би беше нечие легло, и усети как нещо в парцалите се размърдва.

Неколцина от спящите започнаха да стават.

– Вратата е разбита! – чу се разтревожен глас. – Кой го е направил?

– Ти кой си? – Нечия ръка улови палтото на Мънро и го задърпа. – Ченге ли си? Чий хуй търсиш тук?

Мънро блъсна ръката.

– Къде е китайката?

– Тук няма китайки. Разкарай си шибания задник оттук.

Размърдаха се още хора. Един огромен като мечка мъж стана, подритна счупената врата и попита:

– Защо направи това? Сега ще ни измръзнат задниците.

– Търся една жена. С китайски черти.

– Махай се, че ще ти прережа гърлото! – Огромният брадат мъж стискаше счупена бутилка. Мънро зачака, без да помръдва. Огънят в очите на мечкоподобния мъж угасна, той захвърли бутилката и се върна в бърлогата си.

Мънро влезе в съседната стая. Вонята тук бе ужасяваща. Стаята бе общата кухня. Навсякъде гниеше храна, открадната или събирана от кофи за боклук. Няколко плъха се разбягаха при влизането му. Мънро не завиждаше на полицаите, които скоро щяха да бъдат изпратени тук, за да прогонят тази колония бездомници.

Излезе на стълбището. По стълбите имаше боклуци и прах. И следи от стъпки. Той спря. Някои от следите бяха достатъчно малки, за да са на Сакура.

Започна да се изкачва по стълбите, като гледаше предпазливо нагоре. Следващата площадка бе затрупана със счупени клозетни чинии, умивалници и вани. Това равнище изглеждаше необитаемо. Тук студът бе вледеняващ и през разбитите прозорци влизаше дъжд. Явно обитателите се бяха сгушили долу, на топло.

– Дявол! – внезапно изкрещя лудешки глас до ухото му.

Мънро се стресна и отскочи.

– Махай се, дяволе! – закрещя гласът.

Мънро се вгледа в ъгъла. Някакъв парцалив безумец се бе свил там. Очите му светеха над черната му брада. Върху челото си бе начертал с въглен нещо като петолъчка. Той заплаши Мънро с костеливия си пръст и викна:

– Черен дявол!

– Момичето тук ли е?

– Прибирай се в пъкъла! – закрещя човекът.

Мънро бавно се оттегли. Вървеше заднишком – не искаше да остава с гръб към лудия. Той продължаваше да му крещи, че е дявол, и да го призовава да се прибере в пъкъла. От Сакура нямаше и следа. Когато обаче погледна стъпалата, водещи към следващия етаж, видя стъпки само от един човек. Малки стъпки.

– Разкарай се оттука, черен дяволе! – продължаваше да пици лудият.

– За Бога, няма ли да млъкнеш? – отвърна му Мънро.

Беше студено и от устата му излизаше пара. Започна да изкачва стълбището много внимателно. Даваше си сметка, че отгоре всеки може съвсем лесно да му строши черепа с някоя тухла.

– Не се доближавай повече.

Той застина и погледна нагоре. Нямаше и следа от нея. Гласът ѝ обаче, макар и тихо, бе произнесъл думите съвсем ясно. Не се съмняваше, че това е тя.

– Слез, Сакура – каза той и започна да се изкачва отново. – Всичко приключи. Не ме принуждавай да те наранявам.

Отговор не последва.

– Няма къде да се скриеш. Знаеш го.

– Стой. – Тя се показа на горния край на стълбището. Косата ѝ бе покрита с прах, лицето ѝ бе измъчено. Сигурно бе замръзнала. И умираше от глад. – Не мърдай, или ще те убия. – И от нейната уста излизаха облачета пара.

– Няма да ме убиеш, Сакура. Предния път успя да ме изненадаш. Сега няма да стане. Знам, че имаш нож.

Досега тя бе държала ръце зад гърба си, но сега ги премести отпред. Държеше ножа с върха нагоре, в лявата си ръка. Бе с широко острие и сигурно наточен като бръснач. Държеше го по начин, който недвусмислено даваше да се разбере, че знае как да го използва. Клей се усмихна и попита:

– Наистина ли мислиш, че ще се уплаша? Помисли си какво правиш. – Продължи да се изкачва по стълбището, бавно и предпазливо.

Тя не му отговори и заотстъпва – върхът на ножа продължаваше да е насочен към него. Той знаеше, че е достатъчно силен и опитен, за да й го отнеме, но пък тя можеше да му пререже някоя артерия. Никак не му се щеше да умре в тази мръсна дупка.

Стигнаха най-горния етаж. Повечето вътрешни стени тук бяха разрушени и бе още по-студено. Сакура бе облечена с дрехите, с които я бе видял у Георги. Беше навлякла два пуловера върху ризата си, но те едва ли я опазваха от студа. Бе толкова мръсна и неугледна, колкото и останалите обитатели на това място.

– Не се доближавай повече – предупреди го тя и приклепна. Ножът в ръката ѝ чертаеше кръгове из въздуха – стар трик, с който се целеше да се отвлече вниманието на противника. Клей не откъсваше поглед от очите ѝ.

– Можеш и да успееш да ме одраскаш с това нещо, обаче после ще ти счупя и двете ръце. Ще пишиш от болка, когато те извлека оттук.

Ножът продължаваше да кръжи, острието му проблясваше на слабата светлина. Клей бе впечатлен от изяществото на движенията ѝ. Всяко помръдване на крайниците ѝ свидетелствуваше за животинска самоувереност. Усети, че се страхува от нея.

– За Бога, няма да ти направя нищо лошо – каза той високо.

– Знаем кой си.

– Така ли?

– Изпратил те е Джай Хан.

– Кой е Джай Хан, по дяволите? Аз съм човекът, когото ритна на уличката зад дома на Георги. Казвам се Клей Мънро. Работя за Франсин Лорънс.

– Лъжеш.

– Никога не лъжа, Сакура. – Постара се думите му да прозвучат спокойно. – Съжалявам, че нахлухме така неочаквано при теб. Сега обаче трябва да дойдеш с мен.

Очите ѝ не мигаха. Знаеше, че го изчаква. Че дебне момента, когато той ще се хвърли върху нея. Ако го направеше, тя щеше да забие ножа в ребрата му.

– Виж какво – продължи той по-меко, – защо не се махнем от това сметище? Ще те заведа някъде, където ще можеш да се нахраниш и да се измиеш. След това ще отидем при госпожа Лорънс. Сама ще решиш кога. Съгласна ли си?

– Видях ти рей-бана⁵.

– Какво?

– Ти ме проследи в метрото.

– Така е, бях в метрото.

– Видях, че си рей-бан.

– Вярно е – каза той и реши, че тя наистина е съвсем смахната. – Имам очила „Рей-Бан“. А ти си гладна, нали? Яла ли си въобще нещо през последните четири дни?

– Никога няма да ти позволя да ме закараш при тях.

– При кого? Разбери, че единственият човек, за когото работя, е Франсин Лорънс. Дойдох тук сам. Ще ти кажа нещо. Бях ранен във Виетнам, а ти ме ритна точно по раната. Сега гърдите страшно ме болят. Няма да ти направя нищо лошо. Ще бъдеш ли така добра да прибереш този нож?

– Мога да те убия и с нож, и без нож – отвърна тя.

– Страхотна си – каза той. – Не можеш обаче да ме убиеш даже и с базука. Можеш само да ме нараниш, и то леко. А пък аз мога да те нараня тежко.

Думите му не прозвучаха толкова убедително, колкото му се искаше. Пое си дъх и пристъпи към нея, вдигнал ръце, готови за нанасяне и за париране на удар. Пулсът му се ускори. Ако тя си разбираше от работата, можеше да стане сложно. Колкото повече се доближаваше до нея, толкова по-ярко изпъкваше мръсотията ѝ. Цялата бе мръсна. Мръсотията обаче не скриваше таящата се под нея красота.

Чу зад себе си шум и за миг се извърна. Безумецът се бе качил по стълбите и ги гледаше. Очите му блестяха.

– Върни се там, откъдето си дошъл – нареди му Мънро, оказал се в плен между двама смахнати.

– Ти се върни там, откъдето си дошъл – изсъска в отговор лудият. – Черният дявол да се прибира в пъкъла, а белият ангел да се възнесе към небесата. – Видя ножа в ръцете на Сакура и се усмихна. – Тя ще ти види сметката, дяволе!

Мънро грабна парче мазилка и го замери в гърдите. Безумецът промърмори нещо и заслиза по стълбите. Мънро пак се обърна към Сакура и попита:

– Не смяташ ли, че съседът ти е доста странен? Доближи се още повече до нея, почти в обсега на ножа ѝ. Миглите ѝ бяха много дълги. Устата ѝ наподобяваше цвете от джунглата, може би орхидея. Бе я преследвал с мрачна решителност дни наред, а сега имаше странното

---

5. Известна марка слънчеви очила. – Б. пр.

усещане, че близостта до нея е странна привилегия, все едно да наблюдаваш рядко животно. Въпреки ножа ѝ започна да изпитва съжаление към нея. Забеляза, че цялото ѝ тяло се тресе.

– Виж, Сакура, ти просто нямаш изход. Мога да слеза долу и да извикам подкрепления. Разбираш ли ме? Няма къде да избягаш.

– Махай се.

Върхът на ножа спря да се движи. След две секунди щеше да му се наложи да се бори за живота си.

– Чуй ме, Сакура, аз съм единственият, който може да ти помогне. Нямах пукната пара, нямаш къде да отидеш и те е страх от всички и от всичко. Не бива да оставаш тук. Булдозерите ще дойдат всеки момент, а и не се знае дали онези хора от долния етаж преди това няма да те изядат жива. Имай ми доверие.

Ножът помръдна към него като стоманен език.

– Махай се!

Той се отдръпна. Внезапно предположи, че тя може би е участвувала в бойни действия. Някои млади хора имаха точно такъв вид, когато се завръщаха от битка. Може би бе получила специално обучение.

– Довери ми се, Сакура. Искам да ти помогна.

Тя внезапно се хвърли срещу него с бързина, каквато не бе подозирал. Той инстинктивно я хвана за колана на джинсите и повдигна стройното ѝ тяло. Чу как острието изсвистя покрай ухото му. Захвърли я встрани, но не с всички сили, защото се боеше да не падне върху ножа си. Тя се претърколи, без да губи равновесие и без да изпуска оръжието си.

– Виж, Сакура, писна ми вече. Следващия път ще те заболи. Имаш само една възможност, и тя е да дойдеш с мен. Не можеш да останеш повече тук. Ще се разболееш. Ти си жилава и умна, но все пак си човешко същество. Една разрушена сграда в Бронкс не е мястото, където трябва да живееш. Ела с мен и ти се кълна, че ще се държа честно с теб. Ти без това нямаш избор. Ще трябва да приемеш предложението ми. Освен ако не си се побъркала.

Истината бе, че в момента Сакура не беше с всички си. Треската бе засегнала мисловните ѝ способности. От преспиването в тази замръзнала развалина ѝ бе станало още по-зле. И точно сега, в този критичен момент, тя започна да става жертва на халюцинации.

Докато черният дявол ѝ крещеше, зад него се появи Роже. Усмихна ѝ се над рамото на черния дявол и това я ужаси, защото с друга част на разума си тя знаеше, че Роже отдавна е мъртъв. Роже въобще не се

движеше. Главата му бе поставена върху тялото на огнена змия, а очите му бяха от камък. Тя потрепна и му даде знак да си ходи.

На кого обаче можеше да разчита?

„Можеш да разчиташ само на мен“ – изсъска Роже. Тя отскочи, но той започна да я преследва с огненото си змийско тяло. Мъртвите му каменни очи ѝ се присмиваха. „Можеш да разчиташ само на мен.“ Тя направи крачка назад и се препъна.

„Убий го, малката – изсъска Роже. Смехът му също бе огнен. – Убий го с ножа, който ти дадох. Аз ще се погрижа за теб. Аз ще бъда до теб.“

Тя вече не бе в Ню Йорк, а в Лаос, в Долината на Глинените гърнета. Времето беше сухо и студено. Във всеки момент можеха да дойдат самолетите Б-52 и да обсипят долината с разрушение. Земята щеше да се разтрепери като човек, комуто нанасят побой.

Обзе я ужас. Тя не биваше да умира тук, в това ужасно място. Трябваше да си пробие път, както бе правила неведнъж.

Насочи ножа към сърцето на черния дявол и му каза:

– Ти си рей-бан.

– Не съм – отвърна черният дявол. – Не знам от какво те е страх, Сакура, но трябва да ми имаш доверие.

Тя затвори очи, за да не вижда Роже.

– Остави ме на мира – каза на Роже. – Моля те.

– Изглеждаш ужасно, Сакура. Дай ми ножа. Тялото ѝ направи автоматично движение, неподвластно на волята ѝ. Не усещаше краката си, но знаеше, че я водят към черния дявол. Опита се да го промуши с ножа на Роже, но тялото ѝ вече бе отслабнало. Дяволът я стисна за китката и ѝ взе ножа. Ръката му я хвана за гърлото и започна да я души. Тя отвори очи. Роже бе все още тук. Лицето му се бе превърнало в змийска глава, обгърната от пламъци, обаче продължаваше да ѝ се усмива. Около него започнаха да се събират други създания, направени от пламъци. Тя чу звука на пламъците, разгаряни от вятъра, и се опита да каже нещо, но бе останала почти без глас. Ръката на дявола докосна челото ѝ.

– Господи, та ти изгаряш от треска!

Тя отмести поглед от пламтящите същества и погледна черния дявол в лицето. Не бе виждала много черни мъже в живота си. Лицето на този дявол бе полирана маска, изваяна от дивак. Очите му бяха с кехлибарен цвят, тъмни и пронизващи.

Без да отмества поглед от очите му, тя му протегна ръка. Пръстите му се преплетоха с нейните и силно ги стиснаха.

– Ти рей-бан ли си?

– Не, Сакура. – Гласът на мъжа бе гърлен. – Не знам какво имаш предвид, но не съм рей-бан.

– Страх ме е.

– Всичко е наред, Сакура. Ще се махнем оттук.

Тя обаче не бе в състояние да направи и крачка. Устата ѝ се напълни с нещо топло и солено. Знаеше какво е. Задави се и го изплю.

Кръвта, която потече от устата ѝ, беше като блестяща червена панделка, която нямаше край. И се разля по гърдите ѝ и по земята.

Видя как черният дявол се ококори и зяпна от удивление.

После краката ѝ омекнаха, светлината изчезна и тя потъна в мрака.

Франсин си мислеше за Клайв Нейпиър.

Беше на сегашната възраст на Сакура Уеда, когато реши да се отърве от остатъците от чувствата си. Загубата на Рут и другите ѝ страдания я отдалечиха от другите хора и я откъснаха от обикновените неща. Любовта ѝ към Клайв, последното нещо, което бе останало у нея от женски чувства, бе умряла по време на изтощителните следвоенни години.

Единствената ѝ надежда бе да успее да открие Рут жива. Тази надежда обаче така и не се увенча с успех. Франсин осъзна, че надеждата е мъчителна болест, която изоставя жертвите си едва в момента, когато те се превърнат в сива пепел. За да се защити, тя се освободи от чувствата си и се отказа от надеждата. Прие, че Рут е мъртва. Отдалечи Клайв от себе си. След това насочи вниманието си към неодухотворени неща: пари, вещи, труд. Бе готова да поглези кученцето Господин Ву, но само защото то не бе човешко същество. Бе се превърнала в „нухуан“, в императрица. В жена, която всява страх и покорство, но никога любов и разбиране. Сама се бе обрекла да живее в мястото, което хората от племето ибо наричаха Сабайон, земята на мъртвите.

Сега я канеха да напусне това място. Същинският въпрос може би не бе дали Сакура наистина е нейна дъщеря, или не. Въпросът бе дали щеше да ѝ е по силите да понесе пробуждането.

През цялото време бе изпитвала чувство за вина към Клайв. Бяха пътували заедно от Сингапур до Борнео. Заедно бяха прекосили Борнео пешком. След войната той бе пожелал да остане при нея. В известен смисъл тя го бе използвала. Когато ѝ бе необходим, винаги бе до нея. Без него тя нямаше да успее да оцелее. После обаче го заряза. Дали от нейна страна това бе проява на хладна пресметливост? Или може би все още го обичаше? Така, както никога не бе преставала да обича Рут?

На вратата се почука и Джулия Ло въведе Клей Мънро.

– Намерих я – каза той.

– Къде е? – попита тя. Клей изглеждаше измъчен. Очите ѝ внезапно забелязаха кървавите петна по сакото му. Сърцето ѝ се сви. – За Бога, Клей, да не е мъртва?

– Не. Болна е. От туберкулоза.

– Туберкулоза?

– Храчи кръв. Докторът иска веднага да я настани в болница. Исках обаче първо да я видите вие.

– Къде е сега?

– В апартамента ми. Спи. Докторът ѝ даде лекарство, което да ѝ сваля температурата поне малко. Направо изпадна в безсъзнание. При нея е една от сестрите ми. Госпожо Лорънс, добре ли сте?

Франсин кимна и попита шепнешком:

– Можеш ли да ме заведеш при нея?

– Нали затова съм дошъл.

Мънро подкара колата по мокрите улици. Обясни ѝ как издирвал Сакура четири дни и как я открил полузамръзнала и трескава. Разказа ѝ как се опитала да го спласи с нож, а после внезапно започнала да храчи кръв и изгубила съзнание.

А после бълнувала. Споменала Лаос, огнени змии, някакъв мъж на име Джай Хан и рей-банове, които я преследвали.

След пристигането на доктора се успокоила. Докторът я разпитал и тя му каза от какво е болна. Белодробна туберкулоза,

– Свършил си превъзходна работа – каза механично Франсин. – Никога няма да забравя това, Клей.

Стигнаха до апартамента на Мънро. Отвори им хубава чернокожа жена, явно сестра му.

– Не е необходимо да пазите тишина – каза тя. – Докторът каза, че ще минат часове, докато дойде в съзнание.

Всички обаче бяха безмълвни, когато застанаха край леглото ѝ.

На нощното шкафче светеше слаба лампа. Сакура Уеда лежеше по гръб. Дългата ѝ коса се бе разпиляла върху възглавниците. Кожата ѝ бе покрита с капчици пот. Франсин бавно пристъпи към леглото, наведе се и я погледна в лицето.

Трета част ДЪЖД

1954

Зимните мусони започнаха рано. Годината още не бе свършила, обаче силните дъждове вече бяха завалели от Индонезия чак до Филипините. Щяха да продължат седмици.

Клайв Нейпиър, присвил се под ламаринения покрив на чакалнята, наблюдаваше пистата на летището на Кучин. Виждаше единствено вода във всичките ѝ възможни разновидности: падаща като завеса и взривяваща се върху пистата, разнасяна нагоре, надолу и настрани от вятъра, стичаща се от паянтовите постройки на водопади, разравяща мътни потоци в размитата пръст. Зад пистата се люлееха дърветата на джунглата. Откъснатите от тях палмови листа и клони бяха обсипали бетона. Екип от работници, заслепени от дъжда и вятъра, се опитваше да го разчисти. Изглеждаше невероятно, че един малък самолет ще е в състояние да кацне в такава време.

И все пак самолетът „Бийчкрасърт“ внезапно се появи на седемдесет метра над дърветата. Поклащаше се застрашително от поривите на вятъра. Сърцето на Клайв се сви. А после самолетът изведнъж се стовари като камък върху пистата. Тя бе покрита с тридесетсантиметров слой вода. Гумените колела нямаше за какво да се зацепят и малкият самолет безпомощно започна да се мята.

В самия самолет боклуците, които се бяха разпилели по пода на пътническия салон по време на ужасния полет от Сингапур, се устремиха към пилотската кабина. Паянтовата ѝ врата отдавна се бе отворила и Франсин, стиснала дръжките на седалката си с побелели от напрежение ръце, проследи с поглед как пилотът се бори с лостовете и кормилото, за да не позволи на самолета да излезе извън пистата и да се забие в гъстата зелена джунгла. Самолетът най-сетне спря и пилотът го подкара към сградата. Пътниците подновиха разговорите си, макар и с утихнали гласове. Франсин въздъхна и се отпусна.

Бе летяла из цяла Азия, но този бе един от най-ужасяващите полети, които бе преживяла. Още при излитането от Сингапур около самолета започнаха да святкат мълнии, сякаш искаха да го сграбчат в лапите си. Турбулентността бе страшна и по едно време остана да работи само

един от двигателите и самолетът се замая като птица с пречупено крило. Когато вторият двигател отново проработи, от него излязоха жълти пламъци. Франсин се запита дали не е редно да приеме всичко това като поличба.

Самолетът спря на около петдесет метра от сградата. Стюардът отвори вратата и спусна стълбичката. Нямаше автобус, който да ги откара до сградата. Франсин застана на опашката за излизане. Краката ѝ трепереха. Когато излизаше, видя, че изтощеният пилот е отпуснал лице върху контролното табло.

Дъждът, мятан ту от горещ, ту от студен вятър, бе жестока атака срещу всички човешки сетива. Още в първите секунди тя прогизна до кости. Тръгна слепешком към сградата. Мократа ѝ коса закриваше лицето ѝ. Скъпите ѝ дрехи и обувки станаха на нищо. От новото ѝ дипломатическо куфарче започна да капе боя с цвят на лилава кръв. До нея се доближи висока фигура с чадър в ръка.

– Клайв, ти си, нали? – успя да каже тя.

Той целуна страстно мокрото ѝ лице.

– Слава Богу, че успяхте да кацнете. Добре дошла в Борнео. Да вървим.

Забързаха. Дъждът продължаваше да се спуска на гъсти пелени. Гръмотевиците, разтърсващи всичко, се бяха превърнали в първична стихия. Дватамата се погледнаха едва след като влязоха в паянтовата сграда. Не се бяха виждали цели осем месеца. Никога не се бяха разделяли за толкова дълго..

– Колко си красива – каза Клайв. Тя го погледна разсеяно, без да обръща внимание на думите му.

– Имам още един куфар. От брезент. Ето го там. Клайв отиде до купчината багаж, донесена от хамалите. Под нея се бе образувала голяма локва.

– Там са дрехите ми – каза тя раздражено, след като забеляза, че куфарът е целият мокър.

Клайв го огледа.

– Изглежда от качествен материал. Би трябвало да издържи. Да вървим. Чака ни такси.

Пътят за Кучин приличаше на река. Автомобилът напредваше с усилие през гъстата кал. Франсин не каза нищо на Клайв, макар че той се опита да завърже разговор.

– Всичко наред ли е? – попита я той и докосна ръката ѝ.

– Да – отвърна тя безизразно.

– Сигурно си много уморена – каза той, сякаш се опитваше да обясни мълчанието ѝ с умора.

Тя само кимна и се загледа през прозореца.

– Извадихме лош късмет с времето – отбеляза Клайв.

– Мислех си, че дъждовете ще настъпят чак след две седмици.

Нервите ѝ бяха изопнати. Полетът бе истински кошмар. Присъствието на Клайв я караше да се чувствава напрегната. Повторното идване в Борнео бе почти непоносимо. Трябваше да положи усилия, за да започне разговор за причината, която ги бе събрала тук.

– Коя е тази жена? – попита тя с напрегнат глас.

– А, да. Казвала се Анах. Живее в селце на каяните, обаче е от племето ибо. Била от селото на Нендак. По време на японското нападение била наръгана с щик, но оцеляла, тъй като се престорила на мъртва. След като японците си заминали, успяла да изпъзми от селото и да намери помощ.

– Ние вече се срещнахме с всички оцелели – каза тя.

– Сто пъти ни беше казано, че никой друг не е успял да се измъкне.

– Знам. Обаче не можем да си позволим да пренебрегнем тази възможност. Ако е била там, може и да е видяла нещо. Може и да знае нещо.

Франсин скръсти ръце пред гърдите си и потрепери. Новината за съществуването на още един човек, оцелял от клането, я бе довела тук. Така, както рибарската кука, забила се в устата на риба, неизбежно я води към брега. От болката, която ѝ причини тази кука, ѝ прилоша.

Независимо от мусона животът продължаваше и улиците бяха пълни с хора. Пазарът бе оживен и плодовете и зеленчуците, измити от дъжда, блестяха. Неколцина търговци се бяха сгушили под импровизирани навеси. Всички останали просто се примиряваха с пороя. Франсин се почувствува смазана от непрестанния дъжд, от джунглата, от цялата потискаща обстановка. Мечтаеше да се завърне в Хонконг, където животът ѝ беше ясен и познат.

– Очевидно е имала роднини сред каяните – продължи Клайв. – Останала е да живее при тях, дълбоко в джунглата. Съвсем доскоро никой не е знаел, че е там. Според мен, Франсин, това е един много обещаващ шанс.

– Обещаващ? – повтори тя с огорчение.

– Интересен – поправи се той, докато наблюдаваше безупречния ѝ профил.

„Всичко това вече ми омръзна – помисли си тя. – Наистина ми

омръзна.“

– Бизнесът ти върви добре, ако съдя по начина, по който си облечена – каза той.

– Какво?

– Много си се издокарала.

– Какво искаш да кажеш? – сопна му се тя. Той се усмихна.

– Ами че дори и в такава обстановка си успяла да си напазаруваш дрехи. Италиански обувки, френски куфари. – Той отмести кичур черна коса от челото си, докато продължаваше да я изучава. Лицето му бе силно загоряло. – Скъпи бижута, скъпа прическа. Това не е съвсем в твоя стил.

– А какъв е моят стил според теб, Клайв? – сръза го тя. – Как трябва да се обличам? С парцали и с тръстикова шапка ли?

– Изглеждаш чудесно, мила. Нищо друго не исках да кажа. Не ми се сърди.

– Дразни ме наглостта ти – отвърна му тя. – Непоносим си. Смяташ, че винаги можеш да си позволяваш да казваш това, което мислиш.

Той не пожела да отвръща на нейната войнственост.

– Просто си уморена.

– Така или иначе, това е стилът, който бях принудена да възприема – каза тя тихо. – Не съм го избирала аз.

Той докосна ръката ѝ.

– Страшно си красива и се извинявам, ако съм те обидил с нещо.

Тя хвърли поглед върху силната кафява ръка, която бе стиснала нейната, и отдръпна своята.

– Смяташ, че след като си ме виждал облечена в парцали, не бива да си позволявам да се обличам изискано, така ли?

– Вече ти казах, че изглеждаш чудесно.

– Европейската мода не ми подхожда. Аз съм си ниска и трътлеста китайка и европейските дрехи ми стоят смешно. Отдавна забелязах това, Клайв.

– Защо така бързо сменяш гнева със сантименталност? Мила моя, та ти не си китайка, още по-малко пък си трътлеста.

– Но не съм европейка и не съм висока.

– Както винаги, истината трябва да се търси някъде по средата.

Не си казаха нищо повече. Таксито ги откара до бунгалото, което наемаха винаги – до кея на Пангкалан Бату. Близостта до реката бе удобна. Реката бе артерията, по която щяха да навлязат дълбоко в джунглата. И дълбоко в чувствата, които според Франсин можеха да доведат

до нейната гибел.

Още през 1945 година, непосредствено след края на войната, тя бе посещавала Саравак много пъти. Понякога оставаше на острова цели седмици. Обикаляше най-различни селища, опитвайки се да научи нещо за селяните на Нендак. И за Рут. Навсякъде получаваше едни и същи отговори. Японците дошли в селото с щикове и куршуми. От селяните оцелели само шепа хора и вятърът ги развял в най-различни посоки. С мъчителни усилия Франсин и Клайв успяха да издирят всички оцелели. Нито един от тях не си спомняше да е видял Рут да е успяла да избяга. Както ѝ обясниха, децата били най-лесни за убиване. Тъй като не знаели, че трябва да бягат, се свили до труповете на мъртвите си родители и били изтребени до крак. Нямаше други оцелели. Нямаше как да има други оцелели. Единственото, на което започна да се надява Франсин, бе да чуе, че Рут е умряла от дизентерия преди идването на японците.

През първите няколко години след войната Клайв не винаги успяваше да я придружи. Бе ѝ се наложило да претърсва джунглата сама. Бе изпратила съгледвачи, които да претърсят най-гъстите гори, да проверят най-високите върхове. Нерядко бе рискувала живота си, тъй като ѝ се бе случвало да попада в райони, където действаха комунистическите въстаници. Когато през 1948 година бе обявено извънредно положение, върху пътуванията на граждански лица бяха наложени ограничения и издирването стана почти невъзможно. Тя продължи усилията си с помощта на Червения кръст и на други организации, занимаващи се със защитата на бежанците. Никъде не откри Рут. Дойде 1954 година, а тя не бе успяла да открие Рут. „Никога няма да я намеря – рече си. – Трябва да се примиря с този факт, или надеждата ми ще ме разруши.“

Изглежда, неволно бе издала някакъв звук, защото Клайв се обърна към нея загрижено.

– Франсин, добре ли си? Не плачи, мила! – Притисна я към себе си. – Полетът от Сингапур сигурно наистина е бил ужасен.

– Не мога да се занимавам повече с това – отвърна тя с разтреперан глас. – Клайв, оттогава минаха повече от десет години.

– Може би този път ще научим истината, мила – тихо каза той.

Тя го отблъсна.

– Истината отдавна ни е известна. Защо продължаваме да се занимаваме с това, Клайв? С каква цел?

– Не съм изгубил надежда.

– Наистина ли вярваш, че ще я открием? – каза тя гневно. – Че са я отгледали вълци в гората? Че ще я видим как скача по дърветата с венец

от цветя в косите?

– Не говори така. Не ни лишавай от надежда.

– Надеждата е мъчителна. Ти никога няма да разбереш това, Клайв. За теб това занимание се превърна в интересно хоби. За мен то е нещо съвсем различно.

– На твоето място не бих употребил думата „хоби“.

– По този начин ти ме държиш като с въдица.

– Въдица?

– Да, за да можеш да ме задържиш. – Тя го стрелна с пламтящ поглед. – За да ме държиш привързана към себе си, независимо дали това ми е приятно, или не. Само се самозалъгваме, Клайв. И аз го знам, и ти го знаеш.

– Как да те разбирам? Че според теб съм измислил историята за Анах? – попита той тихо.

– Винаги може да се открие нещо. Някой оцелял, някой гроб, някоя история или легенда. Винаги. Всяка година в джунглата ще се разчуе някое ново и ужасно нещо и двамата с теб ще се почувствуваме принудени да го изясним. По този начин ще можеш да се храниш с моята плът, докато си искаш. Освен ако самата аз не реша да сложа край на всичко това.

Изражението му се бе променило.

– Нямах представа, че можеш да изпитваш такива чувства.

– Наистина ли?

– Наистина. Все още вярвам, че можем да научим истината за съдбата на Рут. Мислех си, че и ти разсъждаваш по този начин. – Тя се отдръпна и той стисна ръката ѝ. – Франсин, обичам те и винаги ще те обичам. Никога обаче не бих си позволил да те докарам в Борнео само за да ти се натрапвам. Ако не желаеш да ме виждаш повече...

– Клайв, не забелязваш ли, че това е единственото място, където вече се срещаме?

Той не ѝ отговори. Спомни си за едно свое пътуване през миналата година до Хонконг. Бе се опитал да се срещне с Франсин в офиса ѝ. След като го накараха да чака час и половина, му съобщиха, че е много заета и не може да го приеме. Потърси я у дома ѝ, но любезни слуги му съобщиха, че госпожата не приема никого. На следващия ден го уведомиха, че отлетяла в Банкок по бизнесдела и щяла да се върне след много дни. Той се прибра в Австралия с чувството, че са го унизили.

– За предпочитане е да сме искрени – каза той най-сетне. – Бе редно по-рано да ми кажеш това.

– Казвам ти го от много години, но ти не ми обръщаш внимание.

Той въздъхна и се отдръпна от нея.

– Изглежда, съм бил много несхватлив.

– Всичко това ме разкъсва на две. – Франсин едва успяваше да съдържи сълзите си. – Не мога да бъда двама души едновременно. Мога да бъда само един човек.

Така и не ѝ стана ясно дали той схвана смисъла на тези думи.

Бунгалото бе красиво, но занемарено, остатък от колониалните времена на белите господари. Бе разположено зад Квадратната кула и имаше изглед към кея за лодки на Сунгей Саравак, широка зелена река. Домът бе потегнат старателно в очакване на тяхното посещение, но мусоните вече си бяха казали своето. На местата, откъдето проникваше вода, се бе образувала зелена плесен, а помещенията воняха на разпадащ се гипс, от което на Франсин ѝ се догади. Освен това самата обстановка ѝ припомни всичките им предишни посещения в тази къща. Посещения, изпълнени с ужас. По нейно искане при последните си няколко идвания се бяха настанили в отделни стаи. Както винаги, тя зае стаята с балкона, която гледаше към реката. Клайв се настани в задната стая от другия край на къщата, с изглед към тропическата градина. Франсин отвори куфарите си и, както предполагаше, установи, че всичките ѝ дрехи са мокри. Впрочем това нямаше значение – отсега нататък те никога нямаше да бъдат сухи. Франсин облече проста бяла рокля и изми грима от лицето си.

В столовата, под бавно въртящ се вентилатор, ги очакваше сервиран обяд. Независимо от убийствената горещина в камината бе запален огън – смел опит да се прогони влагата. Миризмата на едва тлеещите мокри цепеници бе противна. Франсин така или иначе не изпита особен апетит от гледката на кърито и ориза, замръзнали в чинията ѝ. Дватама с Клайв седнаха един срещу друг и едва докоснаха храната. Разговор не се получи. Макар и да бяха свикнали с мусоните, горещината и влагата бяха убийствени, изпразваха дробовете им от въздух и покриваха телата им с лепкава пот. След обяда се преместиха в хола. Простираше се по цялото протежение на къщата. Бе грамаден и с висок таван, поддържан от покрити с гипс колони. Помещението не се бе променило от миналия век. Мебелировката се състоеше от най-различни канапета и кресла и от столове, изплетени от тръстика. Щорите бяха спуснати, за да ги защитят от най-неприятните последици от мусона, и поради това помещението тънеше в зеленикав сумрак, сякаш всичко в него плуваше в топли тропически води. Отгоре на всичко плътният влажен въздух почти не

можеше да се диша.

– Как си? – попита най-сетне Клайв. Тонът му бе станал официален още в момента, когато Франсин му бе наговорила всички страшни неща в таксито. Тя бе легнала на един диван и бялата ѝ рокля се бе отпуснала свободно около тялото ѝ.

– Добре съм – каза тя. Бе закрила лицето си с ръка. Очите я боляха. Болеше я и сърцето. С уморено движение отмести ръката си и погледна Клайв. Той разглеждаше карта на Саравак, разгъната върху коленете му. – Къде се намира тази местност? – попита тя.

– Ако съм разбрал добре, на два дни път нагоре по реката. Ако не извадим късмет, ще продължим нагоре и ще питаме. Селото се казва Румах Булан.

– Бата познава ли тези хора?

– Чувал е за тях. Те живеят до отдалечен приток на реката и не общуват много с външния свят.

– След тези дъждове реките ще станат непроходими.

– Според Бата повечето бързеи все още могат да бъдат преодоленни.

– Клайв я погледна. – Ти не искаш ли да дойдеш?

– Не – отсече тя. – Не искам.

– Изтощена си – каза той, сякаш се опитваше да я извини. – Изглежда, много се преуморяваш в Хонконг.

– Нищо ми няма.

На тавана се въртяха два вентилатора. Единият бавно, другият малко по-бързо. Гущерчета гекони пълзяха по стените и ловяха насекоми. Отвън се разнасяше гръмотевичен тътен.

Клайв продължи разговора все така непринудено.

– Днес направо ме смая. Когато те видях под дъжда, ми се стори съвсем друга жена.

– Бях полуудавена.

– Нямах предвид това. Нито пък дрехите ти. Думата ми е за движението ти, за израза ти. Изглеждаш много целенасочена, Франсин. Вниманието ти вече е отклонено в друга посока.

– Към бъдещето – отвърна спокойно тя. – Вече гледам към бъдещето, Клайв. Не мога да живея само с миналото.

– Прекрасно те разбирам – отвърна той. – И естествено, в това бъдеще няма място за мен. Тази сутрин съвсем ясно ми даде да го разбера.

Тонът му предизвика у нея нещо, подобно на жалост.

– Винаги ще бъдеш част от мен.

– Част от миналото ти.

– Да – отвърна тя, като не избегна погледа му. – Част от миналото ми.

– Чух, че бизнесът ти върви добре.

– Така е.

– И че забогатяваш.

– И ти ставаш по-богат, Клайв, но аз не те осъждам за това.

– И аз не те осъждам – отвърна той сухо. – Какво лошо има в това да обичаш парите?

– Стремя се към нещо повече от пари.

– Все още ли продължаваш да разгръщаш бизнеса си?

– Ще отворя фабрика – каза тя.

– Твоя собствена фабрика? – Той не скри изненадата си. – Наистина ли е необходимо?

– Продажбите сами по себе си вече не ме удовлетворяват. Изпитвам желание да произвеждам.

Той не отклони от нея въпросителния си поглед.

– Една фабрика е огромна отговорност, Франсин. Откъде ще намериш капитали?

– Това не е твоя работа – отвърна му сопнато тя.

– Защо не потърси помощ от мен?

– Защото не ми е нужна.

– Има ли кой да те финансира?

– Хората ми имат доверие. Той се намръщи.

– Да не би да си се свързала с мафията? Тя му отвърна с изпепеляващ поглед.

– Не съм глупачка. Подкрепи ме хонконгската банка. Сигурно си чувал за нея.

– Щом тя е решила да те кредитира, значи нещата ти вървят добре – каза той. – Къде ще построиш фабриката?

– В Цим Ша Цуй.

– Закупи ли земя?

– Още преди две години направих заявка за земя. Вече е моя. Вече я оградих. Строителството ще отнеме седем месеца.

– Само седем месеца?

– Това е малка фабрика за електроника, не е Версай – отвърна тя и го погледна. Той се бе намръщил. – Защо ме гледаш така?

– Чудех се дали не изневеряваш на собствената си същност.

– Да изневерявам на същността си? – Този път тя наистина се ядоса. Толкова силно, че това въобще не пролича нито в гласа ѝ, нито в

изражението ѝ. – Проблемът ти, Клайв, е, че никога не си познавал моята същност.

Сърцето ѝ се бе свило на топка. Човекът срещу нея ѝ се стори съвсем чужд. Отчуждението, започнало още преди години, вече бе стигнало крайната си точка. „Да не би да си се свързала с мафията?“ Все още я възприемаше като селянка от Ипо, невежа и примитивна. Не бе успял да схване, че тя се бе променила, че и сега се променяше. Ето, тя току-що бе издраскала самодоволното му лице, а той просто бе избърсал кръвта и се бе усмихнал снизходително.

Клайв не ѝ отговори веднага.

– Може би си права – каза най-сетне разсеяно. – Знаех само как да те обичам и това ми се бе струваше достатъчно.

– Не е достатъчно – отвърна му тя ожесточено.

Той не ѝ отговори и отново се зае с картата. Франсин лежеше и се чувствуваше празна. Гръмотевиците продължаваха да разтърсват небето.

Следобеда се срещнаха с Бата, лодкаря, който щеше да ги откара нагоре по реката. Бе набит татуиран каянец над петдесетте – с него бяха направили много подобни пътешествия. След Кучин щяха да зависят изцяло от него. Той щеше не само да ги превежда през бързеи и мочурища, но и да им осигурява и храна. Щяха да вземат единствено ориз и сол. Бата трябваше да има грижата за всичко останало. Както винаги, той ги успокои, като им каза, че реките не били още толкова пълноводни, че да представляват опасност. Наведе се над картата на Клайв и каза, че му се струвало, че май познава района.

Дъждът продължи да вали през целия следобед. Вечерята бе повторение на обяда. Франсин и Клайв мълчаливо се заеха с вкусното, но обгарящо гърлото къри. Обслужи ги неуверено слуга от племето ибо.

След вечерята се подготвиха за пътуването. Тя реши да остави дрехите и бижутата си от Хонконг в Кучин, където кражбата бе все още непознато явление. Реши да тръгне на път с малка брезентова торба с три ката памучни дрехи, малка аптечка и почти нищо друго.

Клайв почука на вратата и тя каза:

– Влез.

Той влезе с малко бяло пакетче в ръка.

– Този път сети ли се да вземеш хинин?

– Не, пак забравих.

– Взех един и за теб. Заповядай.

Тя кимна, отиде до умивалника и глътна едно от хапчетата. В

джунглата маларията бе постоянна заплаха, но Франсин все забравяше да си взима хинин.

Клайв видя очите ѝ в огледалото и тихо каза:

– Не трябва да губиш надежда, Франсин. Дори и тя да ти причинява страдания. Човек никога не бива да губи надежда.

– Аз съм ѝ майка – отвърна тя също така тихо. – Никога няма да разбереш чувствата ми. Как би могъл да ги разбереш? Тя не е твоето дете.

– И аз я обичах, Франсин. И аз я възприемах като дъщеря.

Тя поклати глава.

– Думите ти не значат нищо.

– Значат – отвърна ѝ остро той. – Бях готов да дам живота си за нея. Бях готов да дам живота си и за теб, Франсин.

– Знам – отвърна тя отегчено. – Нито се подигравам с чувствата ти, нито съм забравила това, което направи за нас през войната. Чувствата ни обаче са различни. Съвсем различни. Смъртта ѝ те наскърби. Може би дори си я възприел като трагедия. От години се опитваш да разбереш какво се е случило с нея. Животът ти обаче продължава. За мен това бе нещо повече от трагедия. Случилото се уби нещо в мен. Остави само половината от моята личност.

– Можеш да имаш други деца. Да създадеш друго семейство.

Тя прибра хининовите хапчета в чантата си.

– Не, Клайв. Нито с тебе, нито е никого. Тази част от живота ми е мъртва.

– Нима животът ти в Хонконг компенсира това, което изгуби?

– Опитвам се да си създам свой собствен живот.

– Това е голяма крачка напред, не ще и дума – отвърна той с неприкрита ирония. – Строиш фабрики, печелиш пари, ставаш императрица. Това компенсира загубата, така ли?

Тя се обърна и го погледна.

– Всяка сутрин, когато се събуждам, си спомням за Рут. Преди да заспя тя винаги отново е пред очите ми. Нищо не е в състояние да компенсира тази загуба.

– Извинявай – каза той. – Не исках да те обидя.

– Вече се примирих със смъртта ѝ, Клайв. Именно в това се изразява голямата крачка, която направих. Самият ти не си длъжен да се примиряваш с тази смърт. Можеш да си позволиш тази самоизмама, защото тя не те разкъсва. Оттук ще се завърнеш в Австралия и спокойно ще подновиш тамошния си живот. За мен обаче всяко повторно идване тук е равнозначно на поредната ѝ загуба. Не мога повече да си позволявам

това. Просто не мога.

– Разбирам – каза той.

– Надявам се наистина да си ме разбрал. Клайв кимна и си тръгна.

– Лека нощ, Франсин.

Тя си легна и се помоли да получи избавление. Да се сдобие със смелостта след поредното си завръщане в този дом след няколко дни да изпълни смелото си решение и да приеме, че Рут наистина е мъртва.

На другия ден гръмотевиците я събудиха много рано. Тя стана и излезе на терасата. Мътната зелена река правеше завои точно покрай бунгалото. Макар едва да се бе зазорило, реката бе пълна със сампани и лодки, плаващи под проливния дъжд.

Проблесна мълния и се чу поредният гръмотевичен тътен. Франсин облече саронг и излезе от стаята си. Клайв също бе станал и се опитваше да свари кафе в кухнята.

– Проклетият кибрит е овлажнял и не ще да запали – каза той раздражено.

Тя намери в чекмеджето запалка и успя да запали газовия котлон.

– Много хубаво време случихме, не ще и дума – каза Клайв и кимна към прозореца.

– Трябва да тръгваме.

– Веднага ли? – Бата е готов. Той присви рамене.

– Добре. Да тръгваме тогава.

Тя знаеше чудесно, че той е едновременно и сърдит, и наранен от нещата, които му бе наговорила предната вечер. Но бе облекчена от това, че най-сетне му ги бе казала. Той никога нямаше да разбере какви усилия й бяха необходими, за да е така искрена. Въпреки всичко тя го бе обичала, и то много. Твърде много. От деня на напускането на Сингапур бяха изминали дванадесет години, през които тя, Клайв и призрактът на Рут се бяха вкопчили в мъртвешка прегръдка, повлякла я към дълбини, от които бе смятала, че никога няма да успее да се измъкне.

Накрая обаче все пак успя да се научи как да се освободи от тези вериги. Бизнесът ѝ в Хонконг и новите ѝ начинания в този град ѝ бяха предложили нов живот. Установи, че има дарбата да печели пари. Парите обаче бяха само страничен резултат от нейното избавление.

Само преди седмица бе наблюдавала как жълтите булдозери започват да ринат червената земя. Земята, която бе нейна. Земята, за чието притежание бе направила много жертви. Скоро върху тази земя щеше да се издигне нейната фабрика. Скоро вълнуващата игра щеше да придобие нови измерения. Щяха да се появят нови стъпала. Изкачването им

щеше да я отдалечи от мрака.

– Това ни е за последен път, Клайв – каза тя. Той я погледна.

– Последен път? В какъв смисъл?

– Това е последният път, когато ще сме заедно.

– За Бога, понякога наистина си много коравосърдечна – каза сърдито той. – Как можеш да ми казваш такива работи след всичко, което преживяхме заедно?

– Недей – отвърна тя тихо, но с глас, наподобяващ остър нож. – Знам какво сме преживели заедно и не е необходимо да ми го припомняш.

– Парите те разрушават, Франсин. Ти забрави коя си. – Той се обърна и започна да слага разни неща в сака си. Очевидно бе много ядосан.

– Знам коя съм. Обаче не съм тази, за която ме мислиш.

– Мислиш, че не те разбирам ли? – Той я погледна гневно. – Мислиш, че не си ми ясна ли? Франсин, познавам те по-добре, отколкото се познаваш самата ти.

– Така си мислиш. Просто искаше да ме възприемаш по този начин. Да виждаш непрестанно пред себе си едно клето евразийско момиче, нуждаещо се от теб и вечно зависимо от теб. Никога не си очаквал от мен да бъда нещо друго. Стана ти неприятно, когато започнах собствен бизнес. Стана ти неприятно, когато започнах да израствам.

– Стана ми неприятно, че се отказа от Рут – грубо ѝ каза той. – Стана ми неприятно да чуя от теб, че тъй като си много заета с правенето на пари в Хонконг, няма да ти остане време да се опиташ да разбереш какво се е случило с дъщеря ти.

– Дъщеря ми е мъртва – отвърна тя с треперещ глас. – Ти обаче, като някое куче, непрестанно разравяш тялото ѝ и ми го показваш. Тогава ти позволих да ме убедиш да я оставя в онова село. Ако бях послушала сърцето си и я бях взела с мен, днес тя щеше да е жива.

Той се отдръпна от нея, сякаш го бе ударила.

– Та тя щеше да умре след броени дни!

– Поне щеше да умре в ръцете ми и така и двете щяхме да постигнем мир. – Франсин махна с ръка към прозореца. – Това тук е ад, Клайв. Ад, от който се опитвам да избягам, а ти продължаваш да ме теглиш към него. Няма обаче да ти позволя да го правиш повече. Заклевам се. Това е за последен път.

Бата бе изключил двигателя и бе вдигнал витлото над водата. Река-та бе широка, но плитка, и трябваше да се пазят от подводните скали. Заедно с Клайв от половин час гребяха срещу бавното течение.

Франсин, седнала в задната част на тясната лодка, оглеждаше бреговете.

Най-сетне видя нещо и го посочи.

– Вижте там!

Двамата мъже спряха да гребат. На брега четири деца се бяха заловили за увисналите лиани и оглеждаха пришълците с ококорени очи.

Бата ги поздрави с вдигане на греблото и ги попита нещо. Едно от децата му отвърна с пискливо гласче и посочи нагоре по течението. След това и четирите деца с кикот изчезнаха в джунглата.

– Каза, че селото е зад следващия завой – преведе Бата.

Франсин кимна уморено. Клайв отново почна да гребе. Откакто напуснаха Кучин, почти не разговаряха. От шест дни дъждът не спираше и това бе май единственият звук, който се чуваше.

Пътешествието им бе отнело толкова много време, защото бързеите на придошлата река бяха станали твърде опасни. Веднъж им се наложи да пренасят лодката през джунглите и Бата отказа да я пусне пак във водата, преди да умилостиви речните демони. Изгубиха цели два дни, които той посвети на песни и жертвоприношения. Франсин бе облечена в саронг, завързан над гърдите ѝ. Нежните ѝ ръце и рамене бяха голи и мокри от дъжда. Какво ли щяха да кажат, ако можеха да я видят сега, хонконгските банкери, които бяха останали така силно впечатлени от нейното дръзновение, от широкия ѝ поглед върху нещата и от нейната изисканост, да я видят полугола в лодка, движеща се във вътрешността на Борнео? Бе започнала да възприема самата себе си като друг човек, Несекващият дъжд сякаш постепенно отмиваше цялата ѝ личност, всичко, което бе постигнала, и я превръщаше в обикновена кал. Това ѝ бе противно. Полагаше сили да изтърпи всичко, да не изгуби това, което бе постигнала с такива огромни усилия.

Отминаха завоя на реката и селцето внезапно изникна пред очите им. Бе малко. Децата, които бяха видели, вече тичаха по брега и уведомяваха цялото село, че са дошли чужденци. От къщите излязоха няколко души и загледаха с удивление пришълците.

Спряха до брега. Румак Булан наистина бе отдалечено и добре скрито място. Не бе трудно да се разбере защо новините от това селище трябваше да пътуват години, преди да ги научи външният свят.

Посрещна ги група каянци. Мъжете им помогнаха да издърпат лодката на брега и заговориха на Бата на своя език. Франсин и Клайв изчакаха мълчаливо, докато лодкарят почерпи селяните с тютюн. След десетина минути Бата се обърна към тях и каза:

– Тук е.

– Анах ли?

– Да, тя живее тук. – След това посочи един от мъжете. – Този човек се казва Исмаел и е неин девер.

Исмаел, съвсем гол, ако се изключеше червената му набедрена превръзка, се усмихна срамежливо.

– Анах е с бебето си – каза им на малайски. – Ще ѝ кажа, че сте дошли.

Франсин усети как стомахът ѝ се присви и погледна Клайв.

Клайв подари на Исмаел пакет тютюн и каза:

– Тази Анах, която търсим, е от племето ибо. По време на японската война е живяла в селото на Нендак.

Исмаел, очарован от подаръка, кимна и потвърди:

– Да, Анах бе от племето на Нендак преди да дойде при нас. Още носи белега от японците, получен в Румах Нендак.

Устата на Франсин внезапно пресъхна. Значи всичко, което бе чула, не бе грешка или слух. Значи сега щяха да се срещнат с една от жените, оцелели от клането. С една от малцината свидетелки, които биха могли да кажат нещо за съдбата на Рут. Бяха изминали години от последния път, когато бяха срещнали човек, оцелял от убийствата. Инстинктивно стисна ръката на Клайв.

– Да отидем при нея!

– Почакай! Нека първо я предупредят. Освен това учтивостта изисква първо да навестим старейшината на селото.

Тя се опита да укроти туптенето на сърцето си.

– Прав си, Клайв. Нека обаче да побързаме. Много те моля.

Бе късен следобед и все още продължаваше да вали, когато ги заведе в „билика“ при жената и бебето ѝ. Преди това им се наложи да прекарат известно време в компанията на старейшината Булан, седнали на верандата с кратунки оризова бира, докато селяните с любопитство ги наблюдаваха. Франсин успя да изтърпи това. Тези хора не знаеха какво означава бързането. Можеше да изминат месеци преди в това отдалечено селце отново да се появи външен човек. През последните няколко дни бяха минали покрай други села, където имаше следи от „цивилизация“ – хора с часовници и други дрънкулки, момчета с прически като на Елвис Пресли и момичета със сутинени. Тук обаче нямаше признаци на контакти с външния свят. Тези хора възприеха нея и Клайв като подарък, като нещо, на което трябва да се порадват.

Дъждът непрестанно барабанеше по покрива и заглушаваше разговорите за Кучин, за придошлите реки и за оризовата реколта. Часовете

се точеха мъчително. Най-сетне обаче старейшината се умори от многото приказки и от изпитата оризова бира, главата му заключома и той заспа. Бата се наведе към тях и тихо каза:

– Вече можете да отидете. Девер ѝ ще ви отведе при нея.

Последваха Исмаел в „билика“, малката стая, в която живееше жената. Франсин усети миризмата на пушек. Жената бе седнала до огнището. С едната си ръка забъркваше ястие в тенджерата. Другата ѝ ръка бе присвита и върху нея се бе разположило съвсем малко бебче, очевидно родено преди няколко дни, и сучеше от гърдата ѝ.

Франсин, с разгуптяно сърце, притисна длани в знак на приветствие и седна с кръстосани крака. Клайв се присъедини към нея и седна на една рогозка. Жената им се усмихна срамежливо. Бе на двадесет и няколко години, прецени Франсин. Принадлежността ѝ към народността ибo можеше да се разбере само по малките ѝ красиви уши. Каянските жени разтягаха ушите си с големи бронзови обици. Този процес трябваше да започне още в ранното детство и за Анах бе твърде късно да се разкраси по този начин при пристигането си в Румах Булан. Бе красива, с големи сериозни очи и пълни устни. Белегът съвсем ясно си личеше на шията ѝ. Ударът навярно бе целял да ѝ пререже гръкляна, но тя по чудо бе оживяла.

– Бебето е много красиво – прошепна неуверено Франсин на майката. – Как се казва?

– Кана – отговори майката и погали детенцето по главичката.

– Нека да живее дълго и да стане велик човек. Анах отвърна с топла усмивка.

– Дано да е така.

– Донесохме няколко малки подаръка – каза Клайв и отвори сака си. Извади няколко неща, които бяха купили от пазара: емайлирани чаши и чинии, красив памучен саронг и кашон цигари. Красивите черни очи на жената светнаха от удоволствие. Простите подаръци бяха приети.

– Спомняш ли си кои сме, Анах? – попита Франсин, все още без достатъчно сили да говори по-високо.

Анах ги огледа и каза: – Да.

– Значи знаеш кои сме? Анах кимна утвърдително.

– Да, вие сте двамата, които дойдохте в Румах Нендак и които оставиха детето.

Франсин преглътна и се опита да отвори уста. Други хора, които бяха разпитвали преди това, едва си спомняха за тяхното посещение. По

време на войната то не бе направило особено впечатление, а последвалата катастрофа бе заличила спомените за не така важните събития. Лицето на тази жена обаче издаваше интелигентност и паметливост.

– Спомняш ли си детето?

Ръката на Анах леко притисна собствената ѝ рожба.

– Спомням си как плака в деня, когато я оставихте. Спомням си как тичаше подир вас и викаше. Спомням си и лицето ви. Тогава разбрах какво чувствувате. Това е нещо, което никога няма да забравя.

– Значи си спомняш! Жената продължи:

– Спомням си как трябваше да тичаме подир нея. Един мъж я улови и се опита да ѝ каже да не плаче. Тя обаче бе като подивяла. Наложих му се да ѝ запуши устата с ръка. Тя плака дълги дни, след като си заминахте. Няколко пъти се опита да избяга в джунглата, за да ви последва, така че се наложи да я затворят в един билик. Не искаше нито да яде, нито да пие. И беше много отслабнала. Мислехме, че ще умре. Един ден обаче престана да плаче. Пийна малко вода, а след това започна и да яде. – Анах разлюля детенцето си. – Тогава бях на четиринадесет или петнадесет години и няхах деца. Бях една от тези, които я хранеха и се опитваха да я успокоят.

По бузите на Франсин потекоха горещи сълзи. Поиска ѝ се да ги избърше, но ръцете ѝ не ѝ се подчиниха. Тя преглътна сълзите си.

– Анах, след това не видях повече детето си. Заради това дойдох при теб. Каж ми какво се случи с него.

Очите на Анах се разшириха. – Вие не знаете ли? Франсин поклати глава.

– Така и не узнах.

– Как така да не знаете? – Жената ги погледна с големите си блестящи очи. – Не може да не са ви казали.

– Знаем, че само шепа хора са успели да се спасят, Анах – тихо каза Клайв. – При това повечето от тях бяха много стари хора, които японците пощадили, защото уважили белите им коси. Те не си спомниха нито за нас, нито за детето ни.

– Не мога да разбера – каза смутено Анах. – Защо не сте се върнали в селото?

– Ходихме там много пъти – каза Клайв. – От селото обаче нищо не беше останало. Хората се бяха пръснали. Опитахме се да ги открием един по един, обаче това не бе лесна работа, и никой от тях не можа да ни каже нищо. Едва преди няколко седмици научихме за теб. Това място е много отдалечено от външния свят.

Тя докосна белега на гърлото си и тихо каза:

– Не искам повече да виждам външния свят. Затова останах тук. – Детенцето ѝ се разшава и тя го успокои.

Франсин се приведе към нея.

– Моля ти се, кажи ми какво се случи с моето дете. Известно време Анах не каза нищо, като отбягваше горящия поглед на Франсин. След това започна да говори с тих и сякаш свенлив глас.

– Това се случи една или две луни, след като си заминахте. Дойдоха рано сутринта с патрулен катер. Бяха много, може би тридесет души. Заповядаха на всички да излезем и да се строим върху пясъка. Командирът им започна да крещи нещо на японски. Никой не го разбра и някои от младежите започнаха да се смеят. Аз обаче бях много уплашена, защото знаех, че е убит японски часовой и че те са дошли да ни накажат. Заповядаха на всички млади мъже да се отделят в една група. Веднага след това започнаха да стрелят по тях. Избиха ги много бързо. След това се нахвърлиха върху нас, но не стреляха. Нападناха ни с мечове и щикове. – Анах разсеяно попипа белега на шията си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Бяхме беззащитни. Нямахше кой да ни защити. Мъжете ни бяха мъртви. Видях как японците убиха майка ми и двете ми сестри. Един от офицерите ме удари с меч. Тук, по шията. Престорих се на мъртва и лежах неподвижно, докато избиваха останалите. Боях се да не умра от загуба на кръв преди да си тръгнат. Те обаче запалиха складовете и си тръгнаха. Бях много отслабнала. Успях да допъляза до реката и течението ме понесе. След няколко километра ме откриха рибари. Така успях да се спася.

– А нашето дете? – попита тихо Клайв.

– Убиха го. Видях как стана. Един войник я наръга с щик в гърдите. Видях как щикът излиза от гърба ѝ. Невъзможно е да е оцеляла.

Франсин не можа да съдържи болката си и се разплака. Клайв я прегърна и я притисна към себе си. Тя обаче забрави присъствието му. И всякакво друго присъствие. Преди няколко дни се бе надявала да чуе тези думи. С надеждата, че най-сетне ще сложат край на страданията ѝ. Сега обаче, след като бяха изречени, те предизвикаха у нея такава силна и ужасна болка, сякаш току-що бе видяла смъртта на Рут със собствените си очи. Нейното дете ѝ бе отнето с болка, силна като родилната и окончателна като смъртта. Анах, уплашена от реакцията на Франсин, стисна собственото си бебе и мълчаливо го залюля.

– Франсин! Мила! – извика разтревоженият Клайв. На Франсин ѝ се стори, че дробовите ѝ се пръскат. Не можеше да си поеме въздух.

Причерня ѝ. Опита се да си поеме дъх, но тялото не ѝ се подчини. Животът започна да изтича от нея. Стори ѝ се, че Рут е застанала пред нея. Тялото ѝ бе окъпано в светлина и върху лицето ѝ бе изписана неземна усмивка. Опита се да посегне към детето си, но бе останала без ръце, без тяло, което да е в състояние да командува. После видението изчезна и Франсин припадна.

Изнесоха я на верандата и я сложиха върху една рогозка. Тялото ѝ бе толкова отпуснато, че Клайв се уплаши. Притисна ухо към гърдите ѝ, за да се убеди, че е жива. Пулсът ѝ бе толкова слаб, че той се уплаши. Опита се да я свести, като я повдигна, разтърси я и започна да ѝ говори.

Каянците му попречиха.

– Така ще повредиш душата ѝ – рече му съчувствено един от мъжете. – Ако я събудиш сега, може да умре. По-добре я остави.

– Трябва да спи един ден и една нощ – каза една от жените. – Само така ще ѝ мине.

– По-добре не я докосвай – казаха селяните и с внимателни, но решителни движения отдръпнаха Клайв от Франсин. Той остана безпомощно да наблюдава как жените увиха Франсин в одеяло и я внесоха в постройката.

До него приклезна Исмаел и каза:

– Те си знаят работата. Ще бдят над нея.

– Трябва да я заведа при лекар – глупаво каза Клайв. Лодкарят Бата сложи ръка на рамото му.

– В това състояние не може да пътува. Те са прави. Това е опасно за живота ѝ.

– Това бе страшен удар за нея – каза Клайв. И той се чувствуваше смазан и опустошен, както от подробното описание на смъртта на Рут, дадено от Анах, така и от реакцията на Франсин. Не си спомняше нито едно от премеждията, през които бяха преминали заедно, да я бе сломило по такъв начин.

Исмаел си сви цигара от подарения тютюн.

– Когато се наспи, ще се почувствува по-добре. Междувременно няма да е зле да си отдъхнеш и ти, господине. Моите хора ще те нахранят. А довечера ще има танци и пиене. Мъжете го оставиха и той се загледа към джунглата и се замисли. Бяха изминали дълъг и мъчителен път до това затънтено място, само и само за да чуят тези думи. Стори му се, че всичко е приключило окончателно. Това бе не само краят на Рут, но и краят на самата Франсин.

В нещата, които му бе наговорила в Кучин, имаше много груби

истини. Вярно бе, че именно търсенето на Рут бе вече единственото нещо, което продължаваше да ги свързва. А и той, както тя бе казала, не бе пожелал да остави този призрак на спокойствие и поради това, че се боеше да не изгуби самата Франсин. Излизаше, че неволно я бе измъчвал заради собствената си себичност. Бе пуснал котва в миналото. В нещо, което бе мъртво и недостижимо. Не си бе дал сметка, че тя се нуждае от бъдеще. Че трябва да върви напред. Бе възприел като заплаха нещата, които тя постигаше в Хонконг. Тя бе напълно права, когато му каза, че той не иска тя да се задържи там. Може би той тайно се бе надявал, че тя ще се провали, че ще изгуби парите си, ще се примири, ще изгуби самочувствие и ще дотърчи при него, за да стане негова съпруга.

„Ще се примири“ – тези думи закънтяха в разума на Клайв като оловна камбана.

Ако той бе заложил не на миналото на Франсин, а на нейното бъдеще, може би сега щеше да бъде победител, а не победен. Щеше да направи по-добре, ако ѝ бе оказал подкрепа преди години, когато тя разполагаше само със скромен офис. Още тогава трябваше да разбере, че във Франсин е заложена движеща сила, която непрестанно ще я тика напред и никога няма да я остави да безделничи.

Трябваше още тогава да разбере, че тя никога няма да се провали. Че никога няма да изгуби пари или достойнство. Че никога няма да се върне при него.

Започна да се здрачава. Мракът бе изпълнен с гръмотевици и дъждът започна отново да шиба покрива на къщата. Клайв Нейпиър никога не се бе чувствувал толкова тъжен и толкова самотен.

Франсин бе настанена в най-отдалечения ъгъл на къщата. Бледата светлина на зазоряването проникваше през отвора над огнището. Двете жени край нея бяха вече будни. Едната мълчаливо плетеше рогозка, а другата вареше ориз.

Погледът на Франсин се плъзна по скромната мебелировка: две големи глинени делви с ориз, няколко китайски керамични чинии и прибори от тръстика. Бе много отслабнала. Някъде в разума ѝ все още кънтеше ехото на собствения ѝ плач, но тази сутрин тя само бегло си спомняше за преживения кошмар. Чувствуваше се напълно изпразнена от вълнения. Дори и скръбта ѝ бе изчезнала. В себе си усещаше само празнота. През нейния свят бе преминал водовъртеж и бе унищожил всичко, която бе притежавала.

Помръдна глава. Жените забелязаха, че се е събудила, и тихо я поздравиха. На меката светлина кожата им имаше цвета на пчелен мед.

Плетачката бе възрастна жена, със слабо лице и плоски гърди. Другата жена бе млада, всъщност още девойка с остри гърди и гладко лице. Момичето ѝ подаде паничка варен ориз. Франсин поклати глава. Девойката обаче се приближи и с животинското изящество на младостта се приведе към нея и започна да я храни.

Оризът ѝ се стори безвкусен. Възприе го само като нещо топло и послушно запрегльща.

Пръстите на възрастната жена бяха пъргави и превръщаха сламата в сложен рисунк.

– Скоро ще се оправиш – каза ѝ жената на малайски. Нямахте зъби. – Всичко свърши.

– Къде е господинът? – прошепна Франсин. – Спи ли?

– Да спи? – Старата жена тихо се засмя. – Този човек много носи на пиене. Въобще не спа, само пи. Посрами нашите мъже.

Франсин намери сили да откаже следващата шепа ориз. С мъка успя да приседне. Обезсиленото ѝ тяло трепереше.

– Спря ли да вали?

– Това е мусон – отвърна простичко старицата. – Дъждът въобще не спира.

– Равнището на водата покачи ли се?

– Да, с две педи.

– Само с толкова ли?

– Да – повтори старицата.

Момичето предложи на Франсин още ориз, но тя отказа.

– Искам да изляза навън – рече. Уви саронга около тялото си и се изправи. Знаеше, че не трябва да остават в Плен на стихията. Трябваше да намери Клайв.

Бе надценила силите си. Бе все още толкова немошна, че се олюля и насмалко щеше да падне в огнището. Каянската девойка я хвана и я задържа. С нейна помощ успя да излезе навън. Дъждът продължаваше да се сипе от ниските облаци и влажният въздух бе изпълнен със задушавашата миризма на разложение.

Погледна реката. Тя наистина бе станала по-пълноводна. Кафява и пенлива, стичаше се покрай колибите с главоломна скорост. Обратното пътуване щеше да бъде трудно, но не и невъзможно. Утре или в другиден вече щеше да е невъзможно.

Някъде в главата ѝ се разнасяше гласът на Анах и повтаряше историята за смъртта на Рут. Тя запуши ушите си, за да не я слуша. Не искаше вече да слуша нищо за Рут. Не искаше да види Рут.

Обърна се към момичето.

– Къде е господинът?

– Ще те отведе при него.

Девојката внимателно ѝ помогна да слезе по стълбата. Земята се бе превърнала в разкаляно море. Къщата бе повдигната на колове и под нея се намираше единствената сравнително суха почва. Тук бяха намерили убежище селските кучета, прасета и кокошки. Момичето поведе Франсин през вонящите сенки. С една ръка я държеше през кръста, за да не падне.

– Ето го – каза накрая.

Франсин впери поглед в полумрака. Клайв, облегал се на един от коловете, държеше между краката си бамбукова кана. До него лежеше и хъркаше Исмаел, доверът на Анах. Франсин го позна по червената набедрена превръзка и татуираните бедра. Погледна Клайв. Лицето му наподобяваше призрачна мъртвешка маска.

– Клайв! – извика Франсин. Наистина изпита страх, че може да е умрял от толкова пиене.

Той отвори кръвясалите си очи.

– А, здрасти.

– Изглеждаш ужасно – каза тя.

– И ти не приличаш на маслен портрет.

– Свърши ли с пиенето?

– Не знам дали ти си свършила с реването. – Клайв вдигна каната и надникна в нея. – Празна е. Жалко. Ще трябва да се оплача на бармана.

– Аз вече изплаках сълзите си, Клайв. Трябва да тръгнем веднага, преди реката да е придошла повече.

– Закъде си се забързала, мила? – Клайв плесна Исмаел по гърба. – Барман! – Човекът не помръдна. – Барман! Каната е празна!

– Аз си тръгвам – каза Франсин със спокоен и ясен глас. – Ти ако искаш, изчакай тук края на мусона. Аз обаче си тръгвам още днес с Бата. Обърна се и се тръгна. Клайв извика нещо, но тя не му обърна внимание. Дъждът продължаваше да вали и в Кучин. Клайв погледна пистата и както и преди две седмици, реши, че е невъзможно да се лети в подобно време. Самолетът бе само блед силует в дъжда. Шумът на двигателите му обаче се чуваше и Клайв разбра, че самолетът ще излети независимо от времето. След миг Франсин щеше да отлети.

Обърна се към нея. Тя говореше по близкия телефонен автомат с висок глас, защото връзката с Хонконг беше лоша. Говореше на мандарински китайски, но той успя да схване няколко думи: фабрика,

срокове, архитект. Лицето ѝ бе напрегнато. Бе отслабнала доста през изминалите две седмици и дрехите ѝ бяха провиснали. Цялото ѝ същество обаче излъчваше деловитост.

Една бръчка за миг загрози гладкото ѝ чело и тя затвори телефона. Бързо тръгна към Клайв, като в движение прибра бележника си в чантата.

– Всичко ли е наред? – попита той.

– Всичко – каза тя.

Клайв се удиви. Не можеше да повярва, че това е същата жена, която съвсем наскоро бе изгубила самообладание в селото.

– Радвам се да чуя това.

– Е, Клайв, благодаря ти за всичко – каза тя и го погледна в очите.

Под нейните имаше тъмни сенки. Бе се опитала да ги замаскира с грим, но неуспешно. Имаше измъчен вид. Изражението ѝ обаче издаваше решителност. Вече се бяха отчуждили един от друг. Стори ѝ се, че открай време са си били чужди. След като напуснаха Румах Булан тя дори не прояви жестокост към него. Искаше му се да го бе направила. Така щеше да му покаже, че все още го обича, щом иска да го нарани. Обаче не го стори. На него му бяха необходими известни усилия, за да открие нужните думи.

– Давам си сметка, че се виждаме за последен път. Бе му трудно да възприеме, че това са негови собствени думи.

– Ела ми на гости в Хонконг – каза Франсин, сякаш не го бе чула. – Ще ти покажа фабриката.

– Докато ти лежеше в къщата, разговарях още веднъж с Анах – каза той. Видя, че тя се навъси, и ѝ даде знак с ръка да не го прекъсва. – Почакай, Франсин, искам да ти кажа само едно нещо. Тя е видяла как убиват дете с щик. Видяла е и как щикът излиза от гърба му. Не е видяла обаче лицето на детето. Когато я запитах в упор дали наистина е видяла лицето на Рут, когато я убиват, тя ми отговори, че не. Франсин присви устни.

– Клайв...

– Не казвай нищо, мила. – Той се приведе към нея и леко я целуна. – Хайде, отлитай.

За миг му се стори, че тя ще му отвърне. Че ще му каже нещо язвително, за да изпълни с отрова последния им контакт. Тя обаче просто му обърна гръб и се отдалечи с изправена походка.

Последва я носачът с багажа ѝ и още един мъж, който разпери чадър над главата ѝ. Тя не им обърна внимание. Излязоха под дъжда.

Франсин бе последната, която се качи на самолета. Клайв проследи с поглед как влезе в белия самолет и как вратата след нея се затваря.

Минутка след това самолетът увеличи оборотите на двигателите си и се понесе по пистата. Валеше много силно, така че Клайв не можа да види самото излитане, обаче малко след това шумът на двигателите се разнесе откъм небето.

– Довиждане, Франсин – прошепна Клайв и си тръгна.

Четвърта част САКУРА

1970

НЮ ЙОРК

– Кога мога да разговарям с нея?

Доктор Парсънс се намръщи. Тя му задаваше този въпрос от четиридесет и осем часа, през които той не преставаше да отклонява молбата ѝ.

– Госпожо Лорънс, трябва да си дадете сметка, че пациентката е разболна. Ще може да установи контакт с посетители след около седмица. Антибиотикът има бързо действие. След това ще вземем необходимите предпазни мерки и ще можете да...

Франсин го прекъсна.

– Не мога да чакам цяла седмица. Не е ли достатъчно добре, за да си поговорим още тази сутрин?

Парсънс впери поглед в блестящите ѝ зелени очи. Бе лекар с много добра репутация и бе свикнал пациентите му и близките им да се отнасят с уважение към него.

– Температурата започна да спада още вчера. Това обаче е болест, занемарена от години. Тя се нуждае от продължителна почивка.

– В момента будна ли е?

– Да, госпожо Лорънс. Бих желал обаче преди това да ви обясня състоянието ѝ.

– Докторе, не искам да изглеждам невъзпитана, но това не може ли да стане след като приключа разговора си с нея?

Парсънс въздъхна и капитулира. Погледна часовника си.

– Добре. Можете да поговорите с нея петнадесетина минути. След това ще пратя някоя сестра да сложи край на разговора. Задължително трябва да си сложите хирургическа маска. Освен това не бива да я докосвате.

Франсин кимна с разбиране.

– Благодаря. Нямам намерение да я докосвам. А сега, ако обичате, отведете ме при нея.

Носът и устата на Франсин бяха закрити от хирургическа маска. Тя последва санитаря, който я поведе към инфекциозното отделение в

дъното на коридора. Входът към него бе защитен от двойна врата.

Бе напрегната. Сакура Уеда си бе поиграла безсърдечно с нея. Сега Сакура нямаше къде да избяга, а Франсин се нуждаеше от отговори.

Санитарят отвори вратата и Франсин влезе.

Сакура бе седнала в леглото, а медицинска сестра с маска на лицето измерваше кръвното ѝ налягане. Ръката на младата жена. бе стегната непосредствено над черната татуировка. Франсин отмести поглед от татуировката към очите на болната. Приличаха на очите на пленено диво животно. Франсин не я поздрави. Сакура – също.

– Нямах право да постъпваш така с мен – каза гневно Сакура.

– Как постъпвам с теб?

– Откри ме, залови ме, а сега ме държиш в плен.

– И сега си пленница, така ли? – каза Франсин и се сети колко ѝ струва това болнично лечение всеки ден.

– Натъпкаха ме с лекарства. Инжектираха ми какво ли не. Дори поискаха да ми отрежат косата. Нямах право да постъпваш така.

Франсин за пръв път чуваше гласа на Сакура. Вслуша се в него внимателно, за да определи лекия акцент в говора, който вследствие на страха или на гнева бе станал груб.

– Просто се опитват да ти спасят живота.

– От години страдам от тази болест и съм по-силна от нея.

– Не си по-силна от нея – каза със злост Франсин. – Тази болест ще те убие. Искам обаче да чуя от теб някои неща преди това да стане. Точно заради това ще ти удължа живота. Поне докато ми разкажеш това, което искам да узная.

На измъченото лице на Сакура се появи напрегнатост.

– Какво право имаш да ме разпитваш? Пусни ме да си вървя.

– Разкажи ми истината и те уверявам, че веднага след това ще имаш свободата да си тръгнеш и да умреш в първата канавка.

Целта ѝ бе думите ѝ да прозвучат жестоко, и я постигна. Медицинската сестра, която измерваше кръвното на Сакура, потрепери, освободи ръката ѝ и прибора уреда.

– След малко ще дойда пак да ви измеря кръвното – каза и излезе от стаята. Пролича си, че излиза с облекчение.

След като вратата се затвори Франсин извади от чантата си малък диктофон, постави го на масичката до леглото на Сакура и го включи на запис. После развърза връзките на хирургическата маска.

Сакура я погледна.

– Какво правиш?

- Според мен не се нуждаем от маски.
- Искаш да ме уязвиш ли? Маската предпазва теб, не мен.
- Не ми се вярва да успееш да ме заразиш. Издържам на всякакви зарази. Нека не си губим времето. В състояние ли си да говориш?
- Чувствувам се чудесно – отговори Сакура, макар че напрегнатото ѝ лице издаваше противното. – Какво искаш да узнаеш?
- Каж ми коя си.
- Аз съм Сакура Уеда. А ти коя си?
- Чудесно знаеш коя съм. От дълго време си ме наблюдавала, нали? Откога?

Сакура за миг впери поглед в нея. Франсин дори не примигна от този поглед. Цветът на кожата на младата жена бе почти толкова бял, колкото този на пижамата и на чаршафите. Франсин бе облечена в черен костюм. „Като две царици на шахматна дъска сме – помисли си тя. – Готови сме да се борим и да убиваме.“

- Наблюдавам те от пет години – каза Сакура. Франсин изпита горчивото чувство, че е победила.
- Значи признаваш, че си измамница!
- Ще призная всичко, което ще ти достави удоволствие. Франсин се ядоса от тази подигравка.
- Кои са твоите съучастници?
- Нямам съучастници.
- В такъв случай кой те накара преди пет години да започнеш да ме следиш?
- Никой. Прочетох статия за теб в един хонконгски вестник.
- И тогава ли реши да скроиш цялата работа?
- Скрояване. Съучастници. Имате много странен начин на мислене, госпожо Лорънс. Франсин отиде до прозореца. Оттам се виждаше единствено друга част от клиниката. От два дни валеше сняг. Валеше и сега и се превръщаше в отвратителна киша при допира си с паважа.
- Твърдиш, че като малка си живяла в едно село в Борнео, така ли?
- Да, твърдя го.
- Опиши селото.
- Няма нищо за описване. – отговори Сакура. – Село като всички останали. Покрай реката имаше жилища, а над тях оризища.
- Кой бе старейшината?
- Не си спомням нищо за хората.
- Кой те отведе там?
- Не си спомням.

– Твърдиш ли, че ме помниш от детските си години?

– Не – отвърна спокойно Сакура. – Нима ти ме помниш?

Въпросът смути Франсин.

– Не – каза без никакво колебание. – Външността ти не ми говори нищо.

Видя, че на лицето на Сакура се появи странно изражение.

– Това изненадва ли те? Нима си очаквала, че ще те посрещна с разтворени обятия?

– Нищо не очаквах – отвърна тихо Сакура.

– Спомняш ли си баща си?

– Не – отвърна Сакура.

– Тези татуировки бяха ли част от твоята стратегия?

– Стратегия. – Сакура умело имитираше гласа на Франсин. – Не. Не са част от никаква стратегия. Направиха ми ги, когато бях малка.

– Племето ибо не татуира момичетата – остро каза Франсин.

– Татуировките ми не са от него.

– От кого в такъв случай?

– От хора от племето пенан, които ме осиновиха.

– Осиновили са те? Какво искаш да кажеш?

– Един ден дойдоха японците и започнаха да избиват всички наред.

Спаси ме една пенанска двойка. Казваха се Ману и Вай.

– Разкажи за японците.

– Много войници. Спомням си стрелбата. И кръсътите. Спомням си как накараха хората да се съберат на групи и след това започнаха да ги избиват с щикове. Избягах, защото бях малка и успях да се шмугна между тях. Скрих се в гората. Там бяха Ману и Вай. Наблюдавали всичко. Взеха ме и ме отведоха с тях. Бягаха цял ден и ме носиха на ръце, като се редуваха. Спряха едва когато бяхме много навътре в гората. – Сакура погледна Франсин. – Това мога да си спомня. Това смятам за своето раждане.

Сърцето на Франсин туптеше лудешки, но лицето ѝ остана безизразно.

– Защо те взеха с тях?

– За да ме спасят. – Сакура направи кратка пауза. – Нямаха свои деца и искаха да ме отгледат. После ме татуираха по тяхному.

Погледът на Франсин неволно се премести към черните гривни на ръцете на Сакура.

– Направиха го с бамбукова игла и със сажди, които остъргаха от дъното на една паница – продължи Сакура.

– Как се казваше селото, в което те отведоха? Сакура присви устни.
– Вижда се, че не знаеш нищо за пенанците. Те нямат села. Живеят дълбоко в джунглата и говорят на езика на птиците и дивите животни. Не оставят следи. Не може да ги открие никой друг освен пенанец.

– Как в такъв случай се оказа в Япония?

– Един японски офицер ме взе от Ману и Вай.

– Защо?

– Позна, че не съм даячка. Известно време живях в къщата му в Кучин. Там имаше и други деца, останали сами през войната. Бе ги открил и ги бе изпратил на разни места.

– Какви места? Сакура вдигна рамене.

– Места, където да се погрижат за тях.

– Сиропиталища?

– Предполагам. Не всички японци бяха чудовища.

– Как се казваше този човек?

– Томоюки Уеда.

– Уеда? И ти взе името му? – Франсин не можеше да повярва.

– Той ми го даде и аз го взех. Нима това има значение?

Франсин се опита да разбере изражението на Сакура.

– Защо Уеда прояви интерес към теб?

– Каза ми, че съм се била различавала от останалите. Разпрати другите деца по разни места, обаче мен отведе със себе си в Токио. Нарече ме „Сакура“, защото бе пролет и вишните цъфтяха. Даде ми фамилното си име.

– През кой месец стана това?

– Не знам.

– Спомняш ли си Хирошима и Нагасаки?

– Да, разбира се – отвърна тихо Сакура. – Та кой не си спомня атомните бомби?

– Колко време след пристигането ти в Токио паднаха бомбите?

– Около година, ако не се лъжа.

– Къде е сега Томоюки Уеда?

– Мъртъв е. След войната американците го арестуваха. Осъдиха го на смърт за военни престъпления. Спомням си годината. Бе 1947.

– На колко години беше тогава?

– Не знам. Някъде на десетина.

– Как живя след смъртта на Уеда?

– Работих. Чистех и метях. Готвех. Занимавах се с какво ли не, за да спечеля пари за храна и покрив. Семейството на Уеда се държа добре

с мен. Дори известно време ходех на училище. Всички обаче искаха да забравят всичко, свързано с Томоюки.

– Колко време живя в Токио?

– Бях на осемнадесет или деветнадесет години, когато напуснах Япония. Не се върнах повече там. Нищо не ме свързваше с тази страна.

Зад вратата се разнесе шум и Франсин се сети, че след малко ще я помолят да излезе. Върна се към най-главния въпрос. Към въпроса, от който зависеше всичко.

– Какво си спомняш за живота си преди японците да нападнат селото?

– Нищо.

– Нима не си спомняш звуци, гледки, миризми?

– Вече ти казах, че животът ми започна през този ден на реката – отвърна Сакура. – Не си спомням за нищо преди това. Нито за хора, нито за гледки, нито за събития. Нищичко. – Спря за малко. – Опитах се да си спомня нещо с помощта на най-различни техники: медитация, хипноза, дори наркотици. Нищо не се получи.

– Много удобен отговор. Сакура я погледна.

– Или много неудобен. Зависи от гледната точка.

– Ще открием липсващото звено. Обещавам ти това – каза Франсин тихо, но решително. Вратата се отвори и в стаята влязоха две медицински сестри. Разговорът, макар и с неудовлетворителен резултат, бе приключил.

Рентгеновата фотография на гръдния кош на Сакура Уеда бе закрепена върху екран. Доктор Парсънс, използвайки молива си като показалец, започна да обяснява.

– Това са активните рани, които са предизвикали кръвотечението. Тук, в горната и задната част на двата бели дроба, виждате стари белези. Тук и ето тук. Ако заболяването продължи да се развива, белият й дроб ще бъде необратимо увреден. – Докторът седна зад бюрото си и погледна Франсин. – Болестта трябва да се лекува, госпожо Лорънс. Иначе болната ще умре.

– Разбрах.

– Налице е известно подобрение. Лекуваме я с ежедневни мускулни инжекции стрептомицин и с две лекарства, които се поемат орално: ПАС и изониацид. Предписах също така и кортикостероиди срещу евентуална токсемия.

Франсин кимна. От счетоводството на болницата вече я бяха уведомили колко ще й струва всичко това.

– Кога ще я изпишете?

– Ако температурата ѝ не се повиши и кръвотеченията престанат, след две седмици. Важното в случая е продължителното лечение. Сакура е много неспокойна, бих казал, бунтарска натура. Живяла е труден живот, който я е закалил. Не би било зле да разгледате възможността да потърсите помощта на психолог. За да я успокои. Не е желателно да се повтори това, което се е случило в Макао.

– В Макао?

– Тя ми каза, че за пръв път е имала подобен кръвоизлив преди осем години в Макао. Тогава работела в казино. По осемнадесет часа на денонощието в затворено и задимено помещение. Една сутрин изхрчила много кръв. Напуснала Макао, но без да се подложи на никакво лечение. Нямала пари за лекарства. Вие не знаехте ли това?

– Не. – Франсин бе казала в болницата, че Сакура ѝ се пада далечна родственица, без обаче да влиза в подробности. Отвърна на доктора с престорена усмивка. – Боя се, че знам твърде малко неща за нея.

– От нейните думи разбрах, че животът ѝ е преминал в трудности и несигурност в едва ли не целия Далечен изток. Живяла е и в джунглата, и в градски бордеи. И двете места са идеални за развиване на белодробни заболявания. Организмът ѝ обаче е силен и симптомите след известно време са затихвали. Тя е удивително силна млада жена. От тези, които трудно умират. Този път обаче ще умре, ако не бъде подложена на лечение. – Докторът я погледна. – Бих казал, че много прилича на вас, госпожо Лорънс.

– Наистина ли?

– Да. Нали май не я бяхте виждали от много години? Франсин разбра, че докторът се опитва да си изясни обяснението ѝ за „далечното родство“ и иска да научи повече подробности.

– Да, от много години.

– Значи не сте чак толкова близки?

– Да, не сме съвсем близки. Докторът се приведе над бюрото си.

– Задавам ви всички тези въпроси, госпожо Лорънс, защото искам да ви обърна внимание на нещо. Тя ще трябва да взема лекарства още цяла година. За нея обаче е не по-малко важно да промени изцяло начина си на живот. Трябва да си почива, да диша чист въздух и да пази диетата. Нуждае се от приятно обкръжение и от среда, която да повдига настроението ѝ. И дума не може да става да започне да работи, поне в близките месеци. Не трябва да се връща в Лаос преди да е напълно излекувана. Най-добре за нея би било да постъпи в санаториум, обаче и

лечението в домашна обстановка с медицинска сестра до нея също ще свърши работа.

– Разбрах ви – отвърна сухо Франсин.

– Разбира се, всичко това ще струва много пари.

– Да разбирам ли, че искате да узнаете дали ще ги платя?

– Животът ѝ зависи от лечението – отсече докторът и погледна Франсин в очите. – Някой ще трябва да го заплати.

Франсин приви устни.

– Доктор Парсънс, когато казах, че госпожица Уеда ми е роднина, не бях съвсем точна. Тя твърди, че ми е роднина, обаче все още не съм успяла да установя дали ми казва истината. Преди да проверя това, не мога да се ангажирам с цялостното ѝ лечение. Ще заплатя лечението ѝ за времето, прекарано в клиниката, но по-нататъшната ѝ съдба ще зависи от това дали ми е казала истината.

Парсънс не показва да е изненадан от думите ѝ.

– Чудесно. В такъв случай ще трябва да продължа. Ако тя прекъсне лечението сега, резултатът ще е катастрофален. Бацилите ще си изработят имунитет към лекарствата и по-нататъшното ѝ лечение ще стане невъзможно. Освен това по този начин тя би се превърнала в разпространител на бацили с повишен имунитет. В подобни случаи съм задължен да уведомявам здравните власти. При това положение те ще я поставят под карантина и ще я депортират в Лаос. – Докторът се усмихна на Франсин. – А пък там тя ще има свободата да умре в най-близката канавка.

Очевидно медицинската сестра бе успяла да съобщи на доктора думите на Франсин. Тя се изчерви.

– Да не забравя, госпожо Лорънс. Трябва да ви съобщя още нещо.

– Какво?

– Пред стаята на Сакура има двама въоръжени мъже. Казаха, че са от охранителната агенция на господин Мънро.

– Казали са ви истината.

– Ще трябва да ви помоля да предадете на господин Мънро да ги махне оттам.

– Защо?

– Защото такива са правилата в нашата болница. Не позволяваме на външни лица да изпълняват охранителни функции в сградата. Особено когато са въоръжени.

– Изпратени са, за да пазят Сакура – каза сухо Франсин.

– В смисъл да я пазят да не избяга?

– В смисъл да я защитят.

– От какво?

– Не знам.

– Разполагаме със собствена надеждна охрана – отвърна Парсънс. – Нашите хора ще се погрижат за Сакура. Тези двама мъже трябва да се махнат оттук до час, или ще наредя да ги изгонят. – Парсънс си погледна часовника. – Предстои ми операция и е време да се измия. Ще ви помоля при първа възможност да ме уведомите за решението си, госпожо Лорънс.

Франсин се бе договорила с Клей Мънро да я вземе от болницата. Той я чакаше във фойайето. Щом я видя, стана и прибра списанието „Тайм“, което четеше.

– Казаха да прибереш хората си – рече му Франсин.

– Защо?

– Парсънс ми обясни, че такъв им бил правилникът.

– Госпожо Лорънс, не мога да ви дам никакви гаранции, ако не оставя поне двама души да я охраняват.

Тя вдигна рамене.

– Ще трябва да се оправим без тях.

– Успяхте ли да поговорите с нея? – Да.

– Извлякохте ли някаква информация?

– Тя си играе с мен. Опитва се да ме обърка. Да ме извади от релси.

– Поне каза ли ви откъде е дошла?

– Естествено, имаше си готова история. Пълна с капани и неясноти.

Нищо чудно част от нея да е вярна.

Франсин излезе от сградата на болницата с помръкнало лице.

– Добре ли сте? – попита Мънро, докато разтваряше чадър, с който да я опази от падащия сняг. – Да не би тя да ви е разтревожила с нещо?

– Постара се да го направи.

– Може би няма да е зле да ми позволите да поговоря с нея.

– След два дни и двамата ще разговаряме с нея.

– Добре. – Мънро вдигна яката на палтото си, за да се опази от снега, и двамата закрачиха през кишата към колата. Франсин се качи, Мънро я последва, запали двигателя и включи отоплението на пълна мощност. След това слезе и почисти всички прозорци от снега. Голямата му сянка закриваше светлината. Франсин забеляза, че погледът му е съсредоточен. Този човек внушаваше респект и тя се радваше, че може да разчита на неговата помощ. Може би масивното му присъствие щеше да усмири наглостта на Сакура Уеда.

Когато Мънро се качи в колата, Франсин му подаде записаната касета.

– Историята ѝ звучи правдоподобно. Избягва обаче всякакви подробности. Разказва за военновременни събития, случили се в затънтени места преди повече от двадесет и пет години. Кой може да потвърди истинността им? Тя знае, че това е невъзможно. Затова и приказките ѝ се движат между възможното, допустимото и неподлежащото на проверка. Издирването на детайли в случая наподобява прогонването на комари с тесла, Клей.

– Ще направя каквото мога.

– Обърни внимание на приказките за японския офицер. Нищо чудно да е останала някаква документация за него. Макар че едва ли ще се открие лесно.

– Ще я намеря – каза Мънро и прибра касетата в джоба си.

Франсин сложи ръка на рамото му.

– Знае някои неща за Рут – каза тихо. – И за мен. Твърди, че научила за съществуването ми след прочитането на статия от вестник преди пет години. Нищо чудно обаче цялата история да датира от по-дълго време. Искам да узная коя е тя. И кой стои зад нея.

Сакура Уеда изчака медицинските сестри да си тръгнат и отхвърли одеялото от краката си. Погледна тялото си. През последните седмици бе отслабнала. Животът ѝ изтичаше. Не само с кръвта, която хрочеше. Тази обстановка го изсмукваше от нея. Когато бе стъпила на краката си, можеше да се бори. В тази бяла стая се чувствуваше като заключено животно. Уплашено и обречено.

Открай време бе знаела, че ще бъде разпитана от Франсин Лорънс. Открай време бе знаела, че този разпит ще е труден.

Франсин се оказа по-елегантна и по-младоллика, отколкото Сакура очакваше. Бе предполагала, че ще види някоя по-невзрачна и непривлекателна жена. Не бе очаквала обаче, че тази жена ще е изпълнена с агресивност и ще прилича на навита стоманена пружина. Или на шпага, готова винаги да нанесе или отблъсне удар. Франсин бе противник, всяващ страх и уважение.

После Сакура прогони мислите за Франсин от главата си. Разсейваха я. Седна по турски на леглото и сложи ръце на коленете си с длани, обърнати нагоре. Започна да диша бавно и дълбоко. Усети как силите ѝ се съсредоточават. После затвори очи. Напрегнатостта изчезна от лицето ѝ така, както вълните угасват върху повърхността на тихо езеро.

Като дишаше равномерно и дълбоко, остана в тази поза няколко

минути. Заприлича на статуя. Само повдигането на гърдите ѝ издаваше, че диша.

След това пръстите ѝ започнаха да се гърчат. Тя се намръщи.

Тялото ѝ започна да се олюлява. Гръдните ѝ мускули потрепериха. Челюстта ѝ увисна. Докато се бе отпуснала, в бузите ѝ се бе върнала известна руменина. Сега обаче тя изчезна и кожата ѝ отново стана бяла и студена.

Бе изпаднала в твърде дълбок транс, за да изкрещи силно, но слаби стенания все пак успяха да си пробият път през свитото ѝ гърло и стиснатите ѝ зъби. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

След това вътрешният ѝ свят се взриви. Кожата ѝ трепереше от ужас. Мускулите ѝ – също. Гърдите ѝ се опитваха да поемат кислород. Огледа се, сякаш не бе в състояние да проумее къде се намира. Когато го разбра, изстена.

Подобно на измъчено животно, се сви и се зави през глава.

При следващото си идване Франсин довлече черния дявол Клей Мънро.

Мънро огледа Сакура. Янтарните му очи излъчваха враждебност.

– Как си?

Тя вдигна рамене. Знаеше много добре защо е дошъл. Когато те разпитват двама души, могат по-лесно да открият малки несъответствия в отговорите ти. Могат да направят пробив в тях и да го разширят.

Мънро седна срещу нея, с лакти, оперени на коленете, и сплетени пръсти. Лице като неговото можеше да уплаши децата. Тя обаче не бе дете.

– В състояние ли си да говориш? – попита Франсин.

– Да – отвърна Сакура. – Какво искаш да узнаеш?

– Искам да отговориш на някои въпроси.

– Кои са тези въпроси? Франсин отново включи диктофона.

– Защо изчака толкова много време, преди да ме потърсиш, Сакура?

– Не мога да разбера въпроса – отвърна уморено Сакура.

Очите на Франсин се бяха превърнали в цепки.

– Защо не ме потърси веднага, след като прочете статията? Или малко по-късно? Защо изчака да минат пет години?

– От думите ти всичко излиза много просто – отвърна Сакура. – В статията пишеше само, че си изгубила дете в Борнео. Тогава почнах да търся някакви съответствия. Евразийка съм. Възрастта ми подходеше на твоя случай. Времето и мястото също съответстваха. Разбира се,

това бе само моя фантазия. Нито за миг не допуснах, че може да е вярно.

– Защо?

– Как така защо? – каза горчиво Сакура. – Та ти бе най-горе във висините, а аз най-долу в низините. Представяш ли си какво щеше да се случи, ако бях дошла при теб с подобна история?

– Въпреки това дойде при мен. Сакура не каза нищо.

– Сакура, имаш ли представа колко време търсих дъщеря си? – продължи Франсин. – Прерових целия Саравак. Изпратих хора да я търсят в най-гъстите гори. Престанах да я търся едва, когато сърцето ми прегоря. Когато с душата си почувствувах, че детето ми е мъртво. Франсин спря, защото почувствува, че започва да се вълнува.

Гърлото на Сакура се стегна, когато видя как Франсин се бори с чувствата си. Не биваше обаче да казва нищо. Каквото и да кажеше, нямаше да бъде разбрано правилно. Освен това Сакура не вярваше, че Франсин може да бъде утешена от нея или от когото и да било. Двете бяха като два острова, разделени от морската шир.

– Знаех това.

– Трудно ми е да повярвам, че не си обърнала внимание на един толкова важен въпрос.

– Не възприемах нещата така – каза Сакура тихо. – Нямах спомени за истинските си родители. Обичах Ману и Вай. Бяха добри хора и също ме обичаха. Изгубих и тях. През живота си изгубих всички хора, които обичах. Когато прочетох статията, я възприех само като основание да си помечтая. Мина много време, преди да започна да допускам, че мечтите ми може и да са основателни. Тогавя обаче бях в място, откъдето не можех да избягам. Затова и мечтата ми си остана само мечта. Никога не бях допускала, че мога просто да се явя при теб и да ти се представя.

– С какво се занимаваше в Хонконг? – попита Мънро.

– Работех. – Какво?

– Бях служителка в корабна агенция.

– Не си ли работила и в едно казино в Макао? Не обичаш ли да пътуваш?

– Работила съм в Токио, Сингапур, Макао, Банкок, Сайгон и Виенян. Дори не си спомням всички места, където съм била, и всички неща, с които съм се занимавала.

– Разбирам – изръмжа Мънро. – Има си хас да си спомняш. Я ми кажи по-добре как успя да те открие този японски офицер, след като тези горски жители така умело са се криели.

– Той не беше като другите японски офицери. Повечето японци се бояха да навлизат в джунглата. Страхуваха се от ловците на глави. Уеда изпитваше удоволствие от изследването на джунглата. Обичаше да влиза сам навътре в нея. Живееше като пенанците. Бе разузнавач. Именно така успя да ме открие.

– И ти просто го последва, така ли? Сакура погледна Мънро в очите.

– Бях се научила да следвам всеки, който поиска да ме отведе. Най-важното бе да оцелея. Японският офицер имаше пушка и меч. Проявяваше доброта само към децата, не към възрастните. Ако Ману и Вай му бяха оказали съпротива, щеше да ги убие.

– Казваш, че Уеда спасил много деца – вметна Франсин. – Ти запозна ли се с някои от тях?

– Да.

– В Борнео ли?

– Да. Саравак бе пълен с безпризорни деца. Много от тях успяха да оцелеят.

– Уеда ли се грижеше за тях?

– Да. Живееше в къща, пълна със слуги и с плодни дръвчета. Можехме да ядем колкото си искаме от плодовете им. За нас се грижеше. Хранеха ни и ни обличаха. Уеда ни викаше всеки ден. Даваше ни да решаваме гатанки.

– Гатанки?

– Да. Тестове, които той съставяше. Смяташе, че интелигентността може да се измери с помощта на тестове.

– Значи е обичал децата, така ли? – попита Мънро. – Да.

– А към теб е показал особена симпатия, така ли? – продължи Мънро. Очите му не преставаха да я наблюдават. Приличаха на две луни над джунглите, жълти и смущаващи.

– Така ми се стори.

– Ти да не би да си била едно от най-умните деца?

– Да.

– Може би най-умното?

– Поне той така каза. – Сакура не поясни, че бе успяла да оцелее именно благодарение на добрите чувства на Томоюки Уеда към нея.

– Там имаше ли други евразийски деца? – попита Франсин.

– Две, ако не се лъжа.

– На твоята възраст ли бяха?

– Не, не бяха на моята възраст.

Франсин не сваляше изпитателния си поглед от Сакура.

– Сигурна ли си?

– Съвсем сигурна.

– Не срещна ли малко момиченце на име Рут Лорънс? Малко момиченце, с което да си разговаряла? Малко момиченце, което да ти е разказало нещо за майка си и баща си?

– Не – отвърна Сакура, вече напрегната.

– Малко момиченце, което да е умряло пред очите ти? – продължи Франсин. – За което си се сетила после, когато са ти потрябвали пари?

– Нямахше подобно нещо – отвърна възмутено Сакура. – Трябва да си много проста, за да допускаш подобни неща!

– Сакура, не се съмнявам, че си много умна – каза сурово Франсин. – Ти пък не се съмнявай, че мога да разкрия всяка твоя лъжа. И че ще те накарам да платиш за всяка една от тях. Напрегнатостта на Сакура внезапно премина в разгорещеност.

– Какво? Ще ме накараш да платя? – Очите ѝ, разгорещени от треската, запламтяха като въглени. – Нима си въобразяваш, че можеш да ми сториш зло, което вече да не съм изпитала? Нима смяташ, че ти е по силите да ми причиниш страдания, които вече не съм познала? Какъв е бил според теб досегашният ми живот? Щяла си да ме караш да плащам! Кой от нас се е разплатил с живота, Франсин? Кой според теб е редно сега да плаща?

Франсин, смутена от думите ѝ, премина в контраатака.

– Не ми крещи. С това няма да постигнеш нищо.

– Майната ти – отвърна Сакура. – Майната ти и на теб, и на заплашите ти.

– Внимавай с приказките, момиче – изръмжа Мънро.

– За какви се мислите? За каква ме мислите? Дори и да бях най-жалката лъжкия на света, пак нямате право да ми говорите по този начин.

Стрелките на диктофона бяха прескочили червената черта. Франсин внезапно изпита страх, че Сакура може просто да стане и да избяга.

– Успокой се. От такива приказки нищо не печелиш. Сакура обаче вече бе превъзбудена.

– Не си позволявай друг път да ме заплашваш, че ще ме караш да плащам, Франсин. – Думите ѝ бяха прекъснати от пристъп на кашлица. Усети солен вкус в устата си. Потърси кърпа и я притисна към устните си. Задави се и върху бялата кърпа се появиха червени капчици.

Медицинската сестра се появи веднага. Седна до Сакура, прегърна

я и притисна къпата до устата ѝ.

– Изправи се, мила – каза тя. Сакура изплю още кръв. Сестрата погледна Франсин и Мънро. – Ще трябва да ви помоля да напуснете. Тя трябва да си почине.

Франсин с безизразно лице се изправи и прибра диктофона. След това излезе заедно с Мънро. Сакура пак остана с последната дума.

Клей Мънро наблюдаваше Сакура през огледалото. Не допускаше тя да се е сетила, че може да бъде наблюдавана по такъв начин

Тя се разхождаше из стаята като пантера в клетка. Бе стиснала ръце и шепнеше нещо. Много му се искаше да разбере какво казва. Допусна, че тя може би не е с всичкия си. Тя внезапно протегна шия и впери поглед в тавана. Мънро видя, че очите ѝ са влажни, и се намръщи. После сълзите се застичаха по бузите ѝ. Тя закри лицето си с ръце, като човек, изпаднал в отчаяние. За миг цялото ѝ силно тяло се разтресе. Мънро затаи дъх. Какво по дяволите ставаше с нея? От какво се боеше толкова?

Накрая тя изтри сълзите си и погледна през прозореца, като прехапа долната си устна.

„Просто ни кажи истината – помисли си Мънро. – Помогни ни.“

Сакура с все още напрегнато лице отиде до умивалника и си изми ръцете. От Мънро я делеше само половин метър. Той се напрегна от тази близост. Под тънката ѝ нощница видя заоблените ѝ гърди и тъмните им зърна. Косата ѝ, гъста и чорлава, се спускаше върху раменете ѝ. В нея имаше и нещо, от което космите на врата му настръхнаха. И не само те. Ядоса се на себе си, когато усети как членът му се раздвижва и втвърдява.

Внезапно тя погледна към него и му се стори, че среща погледа му. Той затаи дъх и пулсът му се ускори. Невероятното ѝ лице бе бледо и напрегнато. Пълните ѝ устни бяха стиснати, а ноздрите леко разширени. Такова изражение имаше, когато ѝ биеха инжекции, а той знаеше, че те ѝ причиняват болка. Бе красива независимо от туберкулозата, независимо от всичко. Сега, когато погледът на големите ѝ сиви очи срещна неговия, той наистина се възбуди. Сърцето му лудешки затуптя и му се стори, че има тридесетсантиметрова ерекция.

„Никак не ми отива да надничам така.“

Тя доближи лице до огледалото и се намръщи. За миг той се почувствува неловко. Ако тя се сетеше, че огледалото е за шпиониране, едва ли щеше да се поколебае и за миг да хвърли някой стол по него. Изглежда обаче само бе поискала да се увери, че косата ѝ наистина е мръсна. Отметна я напред, наведе се и започна да я мокри в умивалника. Той чу

как вратата се отваря и в стаята влезе Франсин. Веднага се опита да си придаде вида на безгрижен мъж, а не на възбуден извратен тип.

– Здравей – прошепна Франсин и тихо затвори вратата. – Имаш ли новини за мен?

– Томокжи Уеда наистина е съществувал. Франсин го погледна в очите.

– Сигурен ли си?

Той ѝ подаде папка с фотокопия.

– Получих ги от военния музей. Това са протоколи от съдебния процес срещу Томоюки Уеда в Токио заради извършени военни престъпления.

Тя взе папката и я отвори. Стаята за наблюдение бе слабо осветена, за да не се разбере, че огледалото е прозрачно, така че Франсин едва успя да разчете текста. Бе машинописен текст с малки интервали между редовете, но Мънро бе маркирал някои пасажии в жълт цвят. Имаше и две неясни фотографии, чието качество бе още по-влошено от фотокопирането – на тях се виждаше японски офицер със сурово лице.

– Значи наистина е съществувал – тихо каза Франсин.

– Да, наистина. Служил е в Борнео. И е бил осъден от военен съд, точно както каза Сакура. Прочетох протоколите и отбелязах нещата, които ми се сториха интересни. Бил е един от добре известните ни смахнати японци. Любител на бойните изкуства, но същевременно и поет. Никога не се оженил, обаче обичал децата. Сакура е права и за още нещо: измислил теории за измерване на детската интелигентност. Изготвил тестове за измерване на коефициента на интелигентност на децата. „Гатанките“, споменати от Сакура, са били именно тестове. Само дето в теорията му е имало силен примес на расизъм.

– Расизъм?

– Смятал е, че нацистите са прави. Само дето според него свръхрасата щяла да бъде азиатска. Нищо чудно да е спасил Сакура не за друго, а защото е била умна и според него е била подходяща за разплод.

– Възможно е.

– Така или иначе, не е ценял човешкия живот – продължи Мънро. – В Кучин избил десетки пленници. Рязал им главите със самурайския си меч. Убивал родителите, но пощадявал децата. На процеса казал, че се грижел за тях. Адвокатът му се опитал да използва точно това в негова защита. Да убеди съда, че Уеда се грижел за сирачетата от войната. Според мен доста неубедителен довод. Освен това заявил, че Уеда изпратил някои деца в Япония и се погрижил за образованието им.

Очите на Франсин се разшириха.

– Споменати ли са имена?

– Не – отвърна Клей Мънро. – Протоколът е съвсем кратък. Адвокатът поискал да бъде призовано като свидетел едно по-големичко момче, за да даде показания, но съдът отклонил искането. Свидетели от лагера в Кучин потвърдили, че в продължение на месеци Уеда всеки ден рязал глави, така че всъщност съдбата му е била решена. Бил осъден на смърт чрез обесване. Без право на обжалване. На това се казва старовременно правораздаване.

Междувременно Сакура бе почнала да изсушава косата си с хавлиена кърпа. Отдалечи се от огледалото.

Франсин, без да откъсва поглед от нея, докосна устните си с пръст.

– Значи поне това е вярно.

– Да. Свързах се с една японска агенция от Токио, за да проверя дали Уеда има някакви живи роднини. Има неголям шанс някой да е запазил семейни снимки от онези години. Това обаче ще отнеме време. И ще струва пари. Възможно е да се наложи да поместим обявления във всички японски вестници.

– Ще направим всичко, което е необходимо – каза Франсин.

Сакура бе почнала да се облича. Бе с гръб към тях. Имаше прекрасен гръб, строен и мускулест. Бедрата ѝ бяха закръглени и стегнати, задникът ѝ определено бе женски, не момичешки. За сестрите едва ли представляваше трудност да ѝ бият инжекциите. Мънро се мъчеше да не забрави, че Франсин е до него.

Сакура обу панталона си и се извърна към тях. Гърдите ѝ бяха съвършени. Достатъчно тежки, за да се люшкат, когато тя се наведе да си вземе блузата. Мънро тихо се изкашля.

– Красива е, нали? – каза Франсин.

Членът на Мънро определено мислеше, че Сакура е красива, и мърдаше, за да го докаже. Не вървеше обаче собственикът му да си признае това.

– Да, хубавка е.

– Дали обаче притежава вътрешна красота?

– Не знам. – Мънро почувства едновременно разочарование и облекчение, когато Сакура облече блузата си. – Днес изглежда по-добре.

– Така е – съгласи се Франсин. – Не съм сигурна обаче дали Парсънс ще ни позволи да разговаряме с нея в близките дни. Според него моето присъствие ѝ действа зле.

– Според мен не трябва да бъдем прекалено напористи, госпожо

Лорънс. Не е изключено тя да се държи непочтено към вас, обаче болестта ѝ е съвсем реална. Не вярвам да желаете да започне отново да храчи кръв. Впрочем, колко още време ще остане в тази болница?

– Около две седмици.

– А после?

– После ще видим. Трябва да научим цялата истина преди да я изпишат.

– А ако не я изпишат?

Франсин му отвърна със суров поглед.

– Ако не я изпишат, това е неин проблем.

– Ще си измиете ръцете, така ли?

– Естествено.

В такъв случай тя ще умре.

– Тя така или иначе ще умре.

– Ужасно.

– Какво означава това, Клей? Според теб какво би следвало да направя? Да я пратя в швейцарски санаториум за една година?

Клей повдигна ръце.

– Нищо не съм казал.

– Не се размеквай, Клей – предупреди го Франсин.

– Никога не се размеквам – отвърна Клей и белите му зъби лъснаха в хищна усмивка.

– От тези лекарства ми става зле – рече Сакура. Погледът ѝ изразяваше враждебност.

– Това само ти се струва, Сакура – отвърна ѝ доктор Парсънс. – Уверявам те, че с всеки изминат ден здравословното ти състояние става все по-добро. Искам само да предотвратя повторение на вчерашния случай.

– Не бях виновна за това.

– Дробовете ти се оправят. Обаче всяко едно превъзбуждане може да причини възобновяване на кървенето. Не трябва нито да крещиш, нито да се вълнуваш. В противен случай ще ти забраня да разговаряш с госпожа Лорънс.

– Ще ми направите услуга – отвърна огорчено Сакура.

Той я погледна и попита направо:

– Ти нейна дъщеря ли си? Тя не отклони поглед.

– Не съм казвала такова нещо.

– Виж, Сакура, това не е моя работа, но не е ли най-добре да ѝ разкажеш цялата истина за себе си? Каквато и да е тя? – После докторът я

потупа по ръката и излезе.

Мракът в гърдите на Сакура достигна гърлото ѝ и я задави. Според нея кръвенето не бе причинено от заболяване. Дължеше се на смъртоносната рана, която ѝ бяха нанесли в Лаос. Не кръвта ѝ, а мъката ѝ имаше солен и топъл вкус.

Посегна към кърпата и я притисна към гърдите си. Замисли се за думите на доктора. „Най-добре е да ѝ разкажеш цялата истина, каквато и да е тя.“

Сякаш това щеше сега да ѝ помогне.

С усилие се измъкна от леглото и отиде при шкафа. Малкото ѝ дрехи бяха изпрани и изгладени. Нямахше чанта, така че навлече всичко, което можа, върху себе си: три ризи, два чифта джинси и два чифта чорапи под маратонките. Веднага ѝ стана топло. Това бе хубаво. Останалите дрехи щеше да върже в джинсовото си яке.

Плячката, която бе успяла да събере от шкафчетата, бе жалка, но тя не разполагаше с други средства. Прибра я в джоба на якето си.

Отиде до прозореца. Бе заключен, но тя отдавна знаеше къде се намира ключът – върху корниза, твърде наивно скривалище. Протегна ръка, взе го и отвори прозореца. Лъхна я леден вихър. Стрелна за миг с поглед мрачното небе. След това отвори широко прозореца, сграбчи вързопа с дрехи и се измъкна навън.

Навън бушуваше умерена виелица и Клей Мънро нахлузи още поплътено ушанката си. Върху колата му се бе натрупал половин метър сняг. Той взе пластмасова лопатка и понечи да почисти предното стъкло.

– Капитан Мънро?

Споменаването на старото му армейско звание го изненада. Извърна се. Пред него бе застанал строен петдесетгодишен мъж.

– Да?

Мъжът бръкна в джоба на габардиненото си палто и извади служебна карта. Мънро прочете, че притежателят ѝ е майор Кристофър Макфадън от военното разузнаване.

– Трябва да поговорим.

– За какво? – попита Мънро и усети присъствието на втори човек до себе си. Извърна глава и видя набит мъж с кафяво азиатско лице. Косата му бе късо подстригана, а мускулестата му челюст дъвчеше дъвка. Той блъсна Мънро до стената и го провери за оръжие.

Мънро понечи да повдигне ръце, за да го отблъсне, и едва тогава видя, че към гърдите му е насочен автоматичен колт.

– Това е сержант Туон, мой колега – каза американецът.

Туон провери джобовете на Мънро, като не пропусна да опипа слабините му, и изръмжа:

– Чист е.

– Чудесно. Капитане, да вървим.

Сърцето на Мънро биеше лудешки. Туон го подтикна към задната врата на кола, паркирана до бордюра. Другият мъж седна зад кормилото и запали двигателя.

– Я ми покажете отново служебната си карта – каза Мънро.

– Ето ти служебна карта – каза азиатецът и опря пистолета в гърдите му. Продължаваше да дъвче дъвката си и погледът му бе подигравателен. Имаше безмилостното лице на вьетнамски сержант.

Мънро погледна пистолета и каза:

– Внимавай с това шибано желязо.

– Как е онова момиче, Уеда? – попита високият мъж.

– Какво общо имаш с нея? – попита Мънро и усети, че гласът му е напрегнат.

Високият мъж отвърна на погледа му в огледалото за обратно виждане.

– Капитане, бихме път чак от Лаос, за да дойдем тук. Уморени сме, така че не се ебавай с нас. Да знаеш, че това е само едно първо предупреждение. Сега отговори на въпроса ми. Как е момичето?

– Болно е.

– Какво му е?

– Има туберкулоза.

– Ще умре ли? – попита сержантът.

– Ако се лекува, не. Белият мъж изръмжа.

– Колко плаща госпожа Лорънс за тази лъскава клиника?

– Не знам.

Движението по заснежените улици бе трудно. Промъкваха се през потока от коли на Десето авеню. Завиха в западна посока по Четиридесет и втора улица, където движението бе още по-трудно.

– Уеда твърди, че е дъщеря на Франсин Лорънс, нали така?

Мънро вдигна рамене.

– Не знам.

Туон го смушка с пистолета в корема.

– Тя дъщеря на Франсин Лорънс ли е? – повтори търпеливо Макфадън.

– Не знам – повтори Мънро, без да откъсва поглед от пистолета. –

Никой не знае.

– Лорънс мисли, че момичето ѝ е дъщеря, нали?

– Не знам какво мисли.

– Не се ебавай с мен.

– Не знам какво мисли – повтори Мънро.

– Тъпо негърско копеле – каза Туон.

Погледите на Макфадън и Мънро отново се срещнаха в огледалото за обратно виждане.

– Туон е прав – каза Макфадън. – Ти си наистина тъпо негърско копеле. Бихме могли да те отведем на някое тихо място и да ти изтръгнем ноктите. Или така да те нагласим, че да изгубиш и работата си, и шибаното си разрешително, и остатъците от достойнство, които още имаш.

– Какво искате? – попита тихо Мънро.

– Искаме Сакура да върне това, което открадна.

– Какво е откраднала?

– Ти за чий хуй мислиш, че е дошла при Лорънс? Капитане, кажи ѝ, че времето ѝ изтича. Че ако иска да го види жив, трябва да ни върне това, което ни отне. Ще имаш ли грижата да ѝ предадеш това?

– Кого да види жив?

– Ти ѝ кажи „него“, и толкоз. Ще го убием, а ако и това не помогне, ще се заемем и с нея. Никой не може да се скрие от нас. Имаме орлови очи. Виждаме всичко. Нали ме разбираш?

– Опитвам се.

– Та кажи на Сакура, че чакаме.

Мънро видя, че карат по Второ авеню и се доближават към клиниката. Значи може би все пак нямаше да го застрелят.

– Добре – съгласи се той.

Черната кола спря до входа на клиниката и Макфадън се обърна и пъкна една визитна картичка в джоба на Мънро.

– Тук е написан номерът ми. Ти ми се обади. Не ме карай аз да ти се обаждам. Сега си разкарай задника от колата ми.

Мънро слезе. Черната кола потегли и изчезна в гъстия сняг. Номерът ѝ бе замърсен и Мънро не можа да го види. Пое си дълбоко дъх и влезе в клиниката. Трябваше най-сетне да получи някои шибани отговори от Сакура.

Отвори вратата на стаята ѝ. Бе празна. Сакура я нямаше.

С разтуптяно сърце Мънро се нахвърли гневно върху един преминаващ санитар.

– Къде е Уеда?

– Цяла сутрин не е излизала от стаята си – запелтечи човекът и надникна глупаво в стаята на Сакура.

Мънро се затича по коридора към стаята на сестрите.

– Къде е Сакура?

Двете жени разтревожено станаха.

– Не е ли в стаята си?

– Не.

– Не е минавала оттук, господин Мънро.

– Прозорецът! – сети се той и му прилоша, докато тичаше към стаята ѝ.

Прозорецът бе отключен. Отвън имаше тесен перваз. Тя бе изминала около четиридесет метра по него и се опитваше да достигне втори перваз, водещ към пожарната стълба. От другия парапет я делиаха два метра. Под нея имаше само въздух, а някъде далеч долу се намираще улицата. На фона на сградата фигурката ѝ изглеждаше още по-малка.

Той се ужаси от мисълта, че тя може да се опита да прескочи разстоянието между двата перваза направо пред очите му, и изкрещя:

– Сакура! Недей!

За миг тя се извърна към него, видя го, след което се присви за скок.

– Недей!

Тя скочи и успя да стъпи на другия перваз. Притискаше нещо към гърдите си. Джинсове яке, в което очевидно бяха увити дрехи. Вързопът ѝ пречеше. За миг тя се подхлъзна.

– Сакура! – изкрещя Мънро.

Тя се олюля, изправи се и се опита да се залови със свободната си ръка за тухлената стена. Стрелна го още веднъж с поглед през рамо и тръгна напред. Краката ѝ се плъзгаха върху кишавата повърхност, вятърът развяваше тъмните ѝ коси.

– Ох, майната му! – изстена Мънро, изскочи от стаята и хукна по коридора. Хората, впечатлени от двуметровото му туловище, се разпръсваха. Ако Сакура достигнеше пожарната стълба, щяха да ѝ бъдат необходими само тридесет секунди, за да се спусне по нея, и още четиридесет, за да избяга.

Двете крила на клиниката бяха свързани с мост с остъклени стени с изглед към малката градинка. През прозореца той видя как Сакура се прекачва през парапета на пожарния изход. Някой му посочи откъде да мине, за да ѝ препречи пътя.

Мънро спринтира и след секунди се озова пред пожарния изход.

Мина през него като светкавица. Противопожарната сигнализация веднага се включи.

На пожарната площадка се озова лице в лице със Сакура. Тя засъска сърдито като котка.

– Смахната малка глупачка!

– Не ме докосвай!

После се обърна и затича нагоре по стълбите. Металните стъпала кухо закънтяха под краката ѝ.

– Сакура!

Тя хвърли вързопя по него. Той инстинктивно се приведе. За нея това време се оказа достатъчно, за да се върне върху перваза.

Зад гърба му се появиха двама служители от охранителната служба на болницата. Той решително ги спря. Не му се искаше тези глупаци да я съборят от седеметажна височина.

– Стойте тук! Сам ще се оправя!

Сакура вече вървеше по перваза. Ще не ще, трябваше да я последва.

Противопожарната сигнализация продължаваше да вие безумно. Мънро се опита да бъде предпазлив. Первазът бе ужасно тесен и ужасно хлъзгав. Тръгна след нея. Тя се оказа пъргава и безстрашна като котка.

– Сакура! – изкрещя отново. От гняв гласът му загрубя.

– Остави ме на мира.

Тя стигна ъгъла на сградата, зави и изчезна от погледа му.

Като се опитваше да се задържи за гладките тухли с връхчетата на пръстите си, Мънро бавно я последва. И той зави и хвърли поглед към отвратителната пустота долу. Имаше мрачното предчувствие, че и двамата ще завършат живота си в локва кръв на паважа.

Погледна пред себе си. Бе извадил късмет. Пътят на Сакура бе прекъснат от широка шахта за комини. Разстоянието този път бе твърде голямо, за да го преодолее, независимо от котешката ѝ пъргавина. Бе хваната в капан.

Мънро се доближи до нея и забеляза, че тя плаче, обхваната от гняв или безсилие. За негово учудване, сълзите ѝ не замръзваха.

– Не мърдай! – заповяда той.

– Ще скоча!

– Първо ме изслушай.

– Махай се отгук! Ще скоча!

И зае позиция за скок, готова да скочи в нищото.

– Хората от Виентян са тук – каза Мънро и в следващия миг се

сети, че тези думи могат да я накарат да скочи в бездната. Сърцето му щеше да се пръсне. Тя обаче бавно извърна глава към него.

– Какво?

– Хората от Лаос са вече тук. Точно сега само аз мога да ти помогна.

Тя впери поглед в него.

Той се доближи още малко до нея и ѝ протегна ръка.

– Трябва да поговорим. Дръж се за ръката ми.

От ронливата мазилка первазът бе станал още по-хлъзгав. Отдолу се раздаваха звуците на града. Докато я доближаваше, му се стори, че тя неволно се навежда към бездната, сякаш готова да полети. Стисна ръката ѝ. За миг и двамата, застанали високо над улицата, загубиха равновесие. След това Мънро я притисна с гръб към стената така силно, че тя изгуби дъх.

– За Бога, ти си наистина смахната жена!

Кожата на Сакура бе студена. Бузата ѝ бе сякаш мраморна. Тя се опита да се размърда в прегръдките му.

– Не мърдай или ще ти прекърша калпавата шийка! – изръмжа той.

Придвижи се бавно с нея към прозореца, като се стараеше да не поглежда към бездната. Подметките му се плъзгаха върху снега. Тялото на Сакура бе тежко и твърдо.

Стигна отворения прозорец на стаята ѝ. Оттам се бяха подали няколко души и им казваха нещо.

С усилия се отмести към прозореца. Пъшкеше от напрежение. Оттам се подадоха ръце, поеха я и я вкараха в стаята. След малко и той влезе в нея.

Сакура не оказа съпротива на медицинските сестри, когато започнаха да я събличат. Мълчанието им и погледите им бяха по-красноречиви от всякакви думи. Личеше си, че я възприемат като обезумяла жена, като животно.

– Този прозорец беше заключен – продължаваше да повтаря санитаря плачливо.

– Да де, само че тя е открила ключа – отвърна Мънро. Изглеждаше разгневен и бе наистина разгневен. Изтърси снега от палтото си. – Искам този шибан прозорец да бъде обезопасен. Веднага извикайте заварчик.

– Ей сега ще докарам техника.

Техникът се яви след десет минути и Мънро лично проследи действията му. Човекът бързо завари прозореца, още докато доктор Парсънс

преглеждаше Сакура. Проблеснаха няколко малки светкавици, чу се бръмченето на гигантска оса и из стаята се разнесе тръпчивата миризма на заварен метал.

След като Парсънс смърти всички и излезе с царствена походка, тълпата в стаята оредя. Един от охранителите донесе вързопа, с който Сакура бе замерила Мънро.

– Това го намерихме на пожарната площадка.

– Остави го тук – нареди Мънро.

Човекът стрелна Сакура с поглед и излезе. Дватамата останаха сами.

Сакура отвори уста сигурно да го наругае, но той с два скока се озова при нея, стисна я за китката, с рязко и брутално движение изви ръката ѝ зад гърба ѝ и изръмжа:

– Ако още веднъж решиш да избягаш, просто ще те застрелям!

Болеше я и ѝ се наложи да ухапе устната си, за да не закрещи.

– Пусни ме, моля те – изпъшка тя. – Ще ми счупиш ръката.

Той я захвърли върху леглото. После се надвеси над нея, стиснал косите ѝ с огромната си ръка. Тя осъзна, че е беззащитна като листо, паднало върху повърхността на морето. Внезапно изпита страх от него, от гнева, който усети, че изпитва огромното му тяло. При други обстоятелства му се бе противопоставяла, но сега усети, че е способен да изтръгне сърцето ѝ.

– Недей – каза тя с писклив и треперещ глас. – Не ме наранявай.

Очите му бяха с янтарен цвят, очите на нощен хищник. Зъбите му лъщяха на фона на тъмната му кожа. Погледите им за миг се срещнаха. Сетне тя усети как гневът му започна да затихва. Той отслаби хватката си и тя се отпусна. Навън, стъпила върху перваза, не бе изпитвала страх. През последните тридесет секунди обаче сърцето ѝ се разтуптя.

Той седна на кревата до нея.

– Ти си луда – каза ѝ тихо. – Къде по дяволите бе тръгнала?

– Мислех да се върна в Лаос – отвърна тя.

– Тъй ли? И с какво щеше да си платиш билета? Тя с уморен жест посочи джинсовото яке.

– Подай ми го.

Мънро ѝ го подаде. Тя откопча вътрешния джоб, измъкна нещата отвътре и ги остави на леглото.

– Чудна работа – каза Мънро, докато оглеждаше изсипаните върху кревата златни часовници, пръстени и огърлици. – Откъде се взе всичкото това злато, Сакура?

– Намерих го в шкафчетата на сестрите.

– Ти си ги отворила? – Той я погледна въпросително. – Как успя да го направиш?

– С фиба. Съвсем е лесно.

– Лесно? – повтори той.

– Знам, че не е хубаво, но бях отчаяна. Кажи им, че много съжалявам.

– Предполагам, че отсега нататък ще ти пикаят в закуската. Поне аз бих го направил на тяхно място. Да имаш нещо друго да ми кажеш?

Сакура погледна прозореца. Шест сребристи късчета метал бяха обездвижили стоманената му рамка. Оттам вече не можеше да се влезе или излезе.

В началото тя бе характеризирала Клей Мънро с една неприлична японска дума, означаваща „глупак“. Сетне обаче разбра, че той не е нито глупав, нито бавен. Разбра, че той бе като тези състезатели по „доджо“, които подлъгваха съперниците си с големите си размери. Съперниците решаваха, че щом са едри, те непременно са и тромави, и осъзнаваха грешката си едва след своето поражение на тепиха.

– Ти каза, че хората от Виентян са тук – рече Сакура. – Кого имаше предвид?

– Двама мъже. Единият се представи като майор Кристофър Макфадън, а другият е азиатец на име Туон, вероятно лаосец. Твърдят, че си им откраднала нещо, и искат да им го върнеш. В противен случай щели да сторят зло на човек, когото познаваш.

Сакура сведе глава. Дългите ѝ кафяви коси обградиха лицето ѝ. Не каза нищо.

– Кои са те? – попита Мънро.

– Изпратил ги е Джай Хан. – Тя се опита да съдржи сълзите си.

– Обясни ми що за хора са. – Те са рей-банове.

– Рей-банове? Това ли са рей-бановете?

– Така ги наричаме – каза тя. – Не носят униформи, обаче винаги ги отличаваме по очилата.

– Какво си откраднала от тях?

– Пари.

– Колко?

– Много.

– Кой е човекът, когото могат да убият?

Тя преглътна и мръчният ѝ поглед срещна погледа на Мънро.

– Детето ми.

Мънро мълчаливо я изгледа. След това стана и каза:

– Ще отида да потърся госпожа Лорънс. Не отивай никъде.

Първоначалната реакция на Франсин бе шок. Веднага след това си зададе въпроса дали в случая не започва второто действие на пиеса, разигравана с цел тя да бъде измамена.

– Почни отначало – тихо каза тя. Лицето на Сакура бе безизразно.

– Във Виентян работех при един китайски бизнесмен на име Ли Хуа.

– Какъв беше бизнесът му?

– Търгуваше с планинските племена.

– С опиум ли? – попита Мънро.

– Не е това, за което си мислиш.

– Така ли? А какво?

– Бизнесът му беше законен.

– Да де, но все пак е търгувал с опиум, нали? – Да.

Франсин и Мънро се спогледаха.

– Ли Хуа бе уважаван човек – продължи Сакура. – Бе мил старец, който се отнасяше с мен като с дъщеря. Бях щастлива, докато работех при него. Имах любовник, Роже Рикар. Бе пилот в малка чартърна компания, която осъществяваше полети между Виентян и севера. Дари ме с дете, което нарекохме Луис. Когато бебето ми се роди, реших, че животът ми най-сетне се е осмислил. Помислих си, че ще бъда щастлива. Тогава обаче никой още не знаеше, че войната ще се разрасне и че ще дойдат американски пехотинци. Те се нуждаеха от хероин. Заради това Ли Хуа бе убит.

– Кой го уби? – попита Франсин.

– Войниците на Джай Хан. Генерал Джай Хан е командир на племето мео. Те са планинско племе, войници и производители на опиум. Ненавиждат комунистите. Джай Хан превърна племето си в антикомунистическа армия. За да поддържат лоялността на Джай Хан, рей-бановете превозват опиума със самолети. Това е част от тяхната политика за „спечелване на умовете и сърцата“. Джай Хан пое търговията с опиум и бях принудена да работя за него.

– А Макфадън? И той ли участва в хероиновия бизнес с Джай Хан?

– Макфадън е от ЦРУ.

Мънро и Франсин се спогледаха.

– От ЦРУ? – повтори Франсин. Не можеше да повярва.

– Той помага на Джай Хан да обучи племето си. Обучава ги да ползват съвременни видове оръжия. Войната и хероинът са едно и също

нещо.

– Какво искаш да кажеш?

– Докато Макфадън учи мъжете как да ползуват оръжието, жените им произвеждат опиум в селата. Американските самолети доставят на селяните ориз и оръжие, а се връщат във Виентян, натоварени с опиум.

– А после?

– После опиумът се преработва в героин.

– От Макфадън ли?

– Не. От принцовете, генералите и гангстерите. Виентян така вони на оцет, че не може да се диша. Това е заради оцетния анхидрид, с който се рафинира морфинът. След това пречистеният героин се прехвърля в Сайгон.

– Това ли обяснява присъствието на Макфадън в Ню Йорк, Сакура? Участието му в героинов картел?

– Да. Туон е един от зетьовете на Джай Хан. И двамата са опасни, обаче героинът не ги интересува. Интересуват ги само парите. Парите, които им дават рей-бановете, никога не им се виждат достатъчни. А за закупуването на оръжие за своите армии те се нуждаят от много пари.

– Какво излиза? – каза Мънро. – Че когато говориш за рей-бановете, имаш пред вид именно ЦРУ?

– Да.

– Сакура, никой няма да повярва, че американското правителство спонсорира търговията с героин в Лаос – каза Франсин.

– Някой я спонсорира – тихо каза Мънро. – Сайгон е пълен с героин. Имахме указания да издирим всички наркомани сред нашите сътрудници и да ги изпратим в център за дезинтоксикация. Това бе невъзможно. Ако го бяхме направили, щяхме да останем без хора. Героин можеш да си купиш във всяко село и от което и да е дете. Винаги ни казваха, че зад тази работа стоят комунистите.

– Не са комунистите – възрази Сакура. – Комунистическите племена произвеждат храна, а не опиум. Само селяните от племето мео произвеждат опиум от векове. Никога обаче не са го рафинирали. Това го правят западниците. Именно те превърнаха опиума в нещо наистина смъртоносно. В свършената капиталистическа стока – каза тя с огорчение. – Една част се продава на американските войници. Останалата част заминава за Америка и Европа. Рей-бановете я продават на корсиканците, а те на дилърите.

Франсин не откъсваше поглед от лицето на Сакура и не преставаше да си задава въпроси. „Ти моя дъщеря ли си? В това ли се е превърнала

Рут?‘‘

– Не си ли даваше сметка, че това, което вършиш, е лошо?

– Естествено, че си давах сметка.

– Защо тогава не напусна тази работа? Лицето на Сакура се изкриви.

– Мислех да го направя, но те ми отнеха прекрасното ми момченце.

– Кой ти го отне?

– Първо ми го отне Роже. – Очите на Сакура отново се изпълниха със сълзи. – Той остана без работа. Рей-бановите разориха чартърните компании. Роже много страдаше. Започна да пие и да буйствува. Видях какво представлява в действителност. Ненавиждах търговията с хероин и исках да избягам от Лаос. Исках да откроя място, където да мога да възпитам детето си. Далеч от войната и от хероина. Опитах се да напусна Виентян, но Роже разбра това и ме спря. Отне ми Луис. Той бе само на две години. Роже ми позволи да го виждам само в събота и в неделя, и то в неговата къща. Не можах обаче да си върна детето. Тогава Роже реши да открадне пари от Джай Хан. Накара ме да му помогна. Казах му, че тази негова идея е налудничава, обаче той вече си я бе набил в главата. Държеше Луис в ръцете си и ме принуди да му сътруднича.

– И ти реши да измамиш Джай Хан, така ли? – попита Мърро.

Сакура кимна утвърдително.

– Как го направи?

– Знаех как работи Джай Хан. Превежда всичките си пари в банка в Тайланд. Занасяхме ги на летището с кола и там ги натоварвахме на самолета на лаоските кралски въздушни линии за Банкок. Описах на Роже маршрута. Една сутрин неговите хора спряха колата ни и взеха чантите с парите. Работата излезе съвсем проста и никой не пострада. Парите обаче се оказаха много. Много повече, отколкото можех да предполагам. Близо седемстотин хиляди американски долара.

Франсин бе изненадана.

– Седемстотин хиляди? Сакура кимна утвърдително.

– Шестстотин и осемдесет хиляди по-точно. Джай Хан побесня. Бях принудена да се скрия. Всички започнаха да ни търсят: и полицаите, и рей-бановите, и племето мео. Дори и корсиканците, защото се уплашиха да не би тази случка да сложи край на техния бизнес с Лаос. Предадоха Роже и Джай Хан го откри и го уби. Партньорът на Роже успя да избяга. Откриха Луис и го отвлякоха. Търсиха и мен, обаче аз успях да се укрива в една планинска пещера. После успях да пресека границата с Тайланд. Джай Хан обаче ми изпрати послание, че иска да му върна

парите. В противен случай щял да убие детето ми. – Сакура започна да кърши ръце. – Парите обаче не са у мен. Партньорът на Роже ги изнесе от страната и изчезна. Парите ги няма.

Дълго време и тримата мълчаха.

Ти заради това ли ме потърси? – попита накрая Франсин. – Да.

– Реши, че мога да ти помогна?

– Реших, че би могла да ми помогнеш.

– Защо тогава избяга?

– Когато разбрах, че си наредила да ме следят, допуснах, че може би си предупредила рей-бановете за мен. Започнаха да ме издирват още когато напуснах Виентян. Не ме търсят само заради парите на Джай Хан. Уплашиха се, че мога да говоря пред журналисти. Добре знам какво става в Лаос. Наясно съм с договореностите между Джай Хан и рей-бановете. Хиляди американски войници във Виетнам вече са се наркотизирали и това е известно на всички. И в самата Америка наркоманите стават все повече и повече. Искат да ми запушат устата. Франсин се изправи и погледна Сакура.

– Значи не дойде при мен от желание да се запознаем. Потърсила си ме единствено заради очакването, че ще те избавя от неприятности.

Сакура преглътна и Франсин забеляза как нежното ѝ гърло трепна.

– Нямахте при кого другого да отида. Дойдох при теб с надеждата, че би могла да спасиш детето ми.

Франсин стрелна за миг с поглед младата жена. Погледът ѝ обаче не се спря на нея, а мина през нея, в една друга реалност. Сетне, без да каже дума, се обърна и излезе от стаята.

Франсин се бе договорила за среща с Мънро в големия безличен хотел срещу клиниката, в която бе настанена Сакура. Излезе от таксито и стъпи в кишата. Сетне натисна въртящата се врата и се запъти към бара. Топлината ѝ мекото осветление я обгърнаха.

Мънро вече бе заел позиция на бара и я очакваше. В помещението цареше оживление, но около Клей Мънро имаше свободно пространство. Около Клей винаги имаше свободно пространство. Франсин не знаеше на какво точно се дължи това – дали на неговите размери, на черния цвят на кожата му или на суровите черти на лицето му. Може би и на трите едновременно.

– Какво желаете, госпожо? – попита барманът.

– Уиски – отвърна тя.

– Шотландско, ирландско, американско, малцово, чисто, с лед?

– Все едно ми е.

– Дай две малцови уискита с лед – каза Мънро.

Франсин седна на стола до него, прокара пръсти през косата си и попита:

– Какво узна?

– Една група прерови всички архиви за Югоизточна Азия за последните десет години. Името на Кристофър Макфадън се появи на няколко места. Този материал е най-интересният. – Подаде й фотокопие. Тя видя, че е на статия за Лаос, поместена в списание „Тайм“ преди три години. Мънро бе белязал съществените пасажи с жълт флумастер. Тя съсредоточено се зачете в текста.

Естествено Кристофър Макфадън бе характеризиран не като агент на ЦРУ, а като отдавнашен сътрудник на финансирана от САЩ хуманитарна организация, наречена Международно доброволно съдействие. За Макфадън бяха казани малко, но ласкави неща. Бе описан като човек с призванието на учител, посветил целия си живот на просвещаването на азиатските селяни – учел ги как да произвеждат повече ориз. „Сърцата и умовете на Лаос се спечелват именно от хора като Макфадън“, заключаваше авторът на статията. Бе илюстрирана от снимка на мъж на средна възраст, прегърнал през рамо ухилен лаоски селянин.

– Това действително е Макфадън – потвърди Мънро.

– Тук пише, че работи в хуманитарна организация.

– Шпионите винаги работят в хуманитарни организации. В това можете да не се съмнявате. – Той почука с огромния си показалец по снимката. – Според мен Макфадън е точно това, което ни каза Сакура: кадрови агент на ЦРУ. Има и друга интересна информация – от 1957 година насам Лаос е страната, която получава най-много американска помощ на глава от населението в света. Тези пари обаче не се харчат за ориз и боб.

Донесоха уискито, Франсин отпи глътка и усети как то ѝ опари гърлото. Погледна отражението си в огледалото зад бара. Лицето ѝ бе напрегнато.

– Знаеш ли какво си помислих? – каза мрачно Франсин. – Първоначално реших, че цялата история е свързана с лечението от туберкулоза. Че няма пари да си плати разходите по него и се представя за моя дъщеря, за да ги платя аз. Нали ме разбираш? Мънро кимна.

– Обаче се оказа, че историята няма отношение към туберкулозата.

– Така е – потвърди Мънро.

– Жалко, че не е. Сега кошмарът става по-страшен. Сега вече

виждаме кой стои зад нея.

– Вие още ли смятате, че тя лъже за миналото си? – попита той.

– Живяла съм малко по-дълго от теб – отвърна Франсин. – Седемстотин хиляди долара са много пари. Майка ми знаеше много китайски поговорки. Една от тях гласеше, че за да се представи една лъжа като истина, трябва да я повторят трима души. Сакура бе първата. После се появи Макфадън. Чудя се кой ли ще е третият.

– Тази история ми се струва твърде объркана, за да я възприема като заговор – отвърна Мънро.

– Според теб тя истината ли говори?

– Според мен тя е наполовина откачена, а другата ѝ половина е пообъркана от котешки черва – отвърна Мънро с известно колебание. – Едно е сигурно: че животът ѝ е застрашен. Ще трябва да направим нещо, инак ще я заколят пред очите ни. – Той даде знак на бармана. – Още две уискита.

– Познавам влиятелни хора във Вашингтон – каза Франсин. – Ще поговоря с някого от тях.

Мънро поклати глава.

– Не бива.

– Защо?

– Защото никой във Вашингтон няма да посмее да разговаря с вас на тема ЦРУ. Особено пък във връзка с войната в Азия. Най-малко пък за това, че ЦРУ търгува с хероин.

– Трябва да бъдат уведомени за това.

– Госпожо Лорънс, служих в армията десет години. Четири от тях изкарах във Виетнам. Повяряйте ми: в Америка никой въобще си няма представа какво действително става там. Нито в сената, нито в конгреса.

– В такъв случай ще се свържа направо с Лангли.

– Не бих се учудил, ако и в Лангли не знаят нищо по въпроса. Пък и установяването на контакт с хора от ЦРУ би могло да отнеме седмици, а не разполагаме с време. Според мен не бива да разговаряте с никого.

– Този Макфадън все си има някакъв началник.

– Така е, но никога няма да разберете кой е. Тези неща не се вършат по официални канали.

– В такъв случай по чии правила ще трябва да играем?

– Госпожо Лорънс, тези хора – имам предвид племето мео – са досущ като жителите на виетнамските планини. Колекционират ушите на враговете си. Веднъж решихме да им плащаме по десетачка за всяко ухо

на виетнамски партизанин, което ни донесат. Знаете ли какво направиха? Започнаха да режат ушите на жените и децата си. Започнаха да ни носят в базата уши, дълги по три сантиметра. Видяхме се принудени да прекратим веднага тази история. Та ето, това са хората, с които си имаме работа. Хора, които са готови за десет долара да отрежат ушите на собствените си деца. За Джай Хан животът, бил той вашият, или на Сакура, или моят, нищичко не значи.

Тя механично му се усмихна.

– Благодаря ти за анализа, Клей.

– Няма защо – любезно каза Мънро.

Франсин огледа още веднъж твърдите и дори жестоки черти на лицето му. Благодарни на Бога за спокойната му сила, за увереността на движенията му, за неговата лоялност към нея.

– Клей, ако не се лъжа, ти май никога не си бил женен, нали?

– Така е.

– Имаш ли деца?

Той ѝ отвърна с една от редките си усмивки.

– Не съм чувал.

Тя обърна чашата си.

– В такъв случай ще ти дам един съвет: никога не създавай деца.

Хайде сега да отидем при Сакура.

Сакура тъкмо се унасяше в сън. Събуди се внезапно и подскочи в леглото.

До него бе застанала Франсин Лорънс и мълчаливо я гледаше. Известно време двете се гледаха в очите, без да си кажат нищо.

– Вече знаеш истината – наруши най-сетне мълчанието Сакура.

– Узнах това, което ти пожела да узная.

– Пусни ме да се върна в Лаос – каза Сакура. – Ако им позволя да ме убият, може би ще пощадят Луис.

– Ти натам ли тръгна, когато се измъкна през прозореца?

– Да.

– Дотогава не ми каза нищо за детето си. Сакура сви рамене.

– Знаех, че ще е безполезно. Това пролича от отношението ти към мен. От начина, по който ме разпита. Въобще не вярваш на думите ми. Изгубих си времето, като дойдох при теб. Друга възможност не ми остана. Сега трябва да се върна при тях, за да направят с мен каквото си поискат.

– Може да те изтезават – рязко каза Франсин.

– След изтезанията настъпва смъртта – отвърна тихо Сакура.

– А помислила ли си какво би могло да се случи с детето ти? Ако убият теб, след това вероятно ще убият и него.

– Това може би ще е най-доброто за двама ни – каза Сакура безизразно.

Франсин отиде до прозореца. Костюмът ѝ бе пастелнозелен и подчертаваше както цвета на кожата ѝ, така и цвета на бирманските ѝ нефритови обици и гривна.

– Сакура, бих могла да дам парите. Не знам обаче дали си ми дъщеря. Не знам дали съм ти майка. Дори не знам дали тези пари ще спасят теб или детето ти.

Погледът на Сакура бе напрегнат.

– Защо не беляза детето си? – попита тя със строг глас.

– Не те разбирам.

– Когато си оставила детето си при племето, не може да не си си давала сметка, че дълго време няма да го видиш. На твое място щях да бележа детето си. Да му нанеса някакъв белег, така че да мога да го позная и след дълги години. Белег върху ръката например. Или върху главата, под косата.

– Както се дамгосва добиче? Боя се, че не съм чак толкова практична, Сакура. Просто не ми дойде наум.

Ти беляза ли Луис?

– Не, но не знаех, че ще се разделя с него.

– И аз не знаех, че ще се разделя с дъщеря си.

– Ще платиш ли? Франсин присви рамене.

– Сакура, на всички е известно, че съм натрупала богатство. Всеки ден получавам писма от цял свят. От хора, които ми пишат, че детето им ще умре, ако не им изпратя пари за лекар. От хора, които заплашват, че ще се самоубият, ако не им платя дълговете. От хора в затвора, от умиращи хора, от хора, чиито семейства ще бъдат избити, ако не им изпратя сто долара. Или хиляда. Или десет хиляди. В някои от тези писма дори се казват истини.

– И ти помагаш ли им?

– Понякога.

– Тогава защо не помогнеш и на мен?

– Защото може би начинът, по който излагаш молбата си, оставя какво да се желае – отвърна сухо Франсин.

– Такава ли е работата? Ти какво очакваш – да падна на колене ли?

– Не съм казала, че искам такава нещо.

– Въобще не съм те лъгала, Франсин. Можеше да се опитам да те

излъжа. Да ти кажа, че си спомням лицето ти и гласа ти. Дори да протегна ръце и да ти кажа „мамо!“ Можех да направя шоу, което да ти размекне сърцето.

– Тогава защо не го направи?

– Имам много грехове, но никога не съм била лъжкиня.

– Не би излъгала дори за да спасиш детето си, така ли?

– Не умея да лъжа. Знам, че подозираш, че съм превъзходна актриса, че се преструвам. Не съм обаче актриса. Аз съм единствено самата себе си и нищо повече.

– Ако бе дошла при мен преди това да се случи, без да си потънала до шията в неприятности и да искаш пари, нещата може би щяха да се развият по друг начин.

– Ако това не се бе случило, въобще нямаше да те потърся.

– Поне си искрена.

– Когато започнах да съзнавам, че може би си ми майка, внезапно си дадох сметка защо животът ми се разви така. Защо израснах на улицата. Първата ми чувство към теб не бе обич. Бе презрение.

Франсин си пое дъх.

– Според теб тези приказки ще събудят ли у мен желание да ти помогна?

– Ако ми помогнеш, ще се опитам да потисна гнева си. Ще започна да развивам отношенията си с теб от нула. И ще ти позволя да видиш Луис.

– Много си великодушна – каза иронично Франсин. Сакура не се поколеба да продължи.

– Франсин, казах ти, че не съм те лъгала и никога няма да те излъжа. Каза ми, че искаш да чуеш от мен истината, и ето, казвам ти я.

– Твоята истина.

– И твоята. Надникнах в сърцето ти, макар ти да не искаш или да не можеш да надникнеш в моето. Виждам, че от години си започнала да умираш. Можеш да си откупиш живота за седемстотин хиляди долара. Много ли ти се виждат?

Франсин отговори с крива усмивка.

– Не знаех, че умееш така ловко да боравиш с думите.

– Животът ти е бил по-добър от моя. Бях принудена да правя неща, които ме нараниха. Неща, от които се засрамах. От които насмалко не изгубих живота си. Ти си живяла само за пари. За да натрупаш състояние, както се изрази. Възприех те като майка, изоставила ме в джунглата, за да спаси себе си.

– Не си права, Сакура – отвърна Франсин напрегнато.

Досега не ти се обаждах. – Сакура преглътна. – Реших да те потърся едва сега. Луис е невинно дете, Франсин, и животът му е в ръцете ти. Ти можеш да го спасиш.

– Каж ми, Сакура: какво би станало, ако след като всичко приключи, се установи, че все пак не си ми дъщеря?

– Ще ти върна всичко. До последната стотинка.

– Как?

– Ще работя. Мога да върша какво ли не. Не ме познаваш и не знаеш на какво съм способна. – Пръстите ѝ смачкаха чаршафа. – Ще ти бъда робиня, ако желаеш. До края на живота си.

– Не съм търговка на роби.

Сакура отметна чаршафа и стана. Запъти се към Франсин с побеляло лице и горящи очи.

– Притежавам единственото нещо, което желаеш. За какво са ти пари? Имаш ги повече от достатъчно. Истината е, че душата ти е празна. Какво те очаква, Франсин? Единствено отчаяние и самота. Ще гаснеш, докато собствената ти мъка те довърши.

– Това е съдбата на всички хора, Сакура – отвърна напрегнато Франсин.

– Не е! – Сакура стисна ръцете на Франсин. Собствените ѝ ръце бяха трескави. – Даваш си вид, че ме презираш, обаче аз ти предлагам единствената надежда, на която можеш да разчиташ. Единствената възможност да допуснеш, че детето ти може би все пак е живо. Не можеш да ми обърнеш гръб. В такъв случай би могла направо да се самоубиеш, защото вече няма да има какво повече да очакваш.

– Пусни ме – каза Франсин и се опита да освободи ръцете си.

– Не можеш да си позволиш това – продължи Сакура, без да откъсва горящия си поглед от нея. – Допускаш ли, че можеш? Чудесно знаеш, че ако сега не ми помогнеш, ще изчезна и повече няма да ме видиш. До края на живота си не би могла да се освободиш от мисълта, че дъщеря ти се е върнала от света на мъртвите, а ти си ѝ позволила да умре още веднъж. Че си оставила и нея, и детето ѝ да умрат. Би ли могла да понесеш това? Какво ще отговориш на демоните в ада, когато те запитат защо си убила детето си два пъти?

Франсин най-сетне успя да се освободи от пръстите на Сакура. Постара се да запази спокойствие.

– Малка мръсна кучка.

– Заради това ли ме отхвърляш? Защото съм мръсна кучка? Защото

съм боклук? Защото съм жена, разхождала се по света като човешки боклук? Ти какво очакваше, Франсин? Правила съм какво ли не, само и само за да оцелея. Самият факт, че съм тук, е чудо. Ти нямаш представа колко пъти съм била едно нищо, или дори нещо по-малко от нищо. И въпреки това оцелях. А сега кръгът се затвори и всичко отново зависи от теб. Така, както е зависело от теб преди много години в джунглата. Какво ще направиш сега? Пак ли ще си тръгнеш?

– Ти нищо не разбираш – прошепна Франсин.

– Ще ти кажа какво разбирам, Франсин. Когато погледна лицето ти, виждам своето лице. Когато погледна очите ти, виждам своите очи. Когато позная себе си в теб, започвам да те ненавиждам.

Франсин се уплаши от горящия поглед на Сакура. Стори й се, че през очите й наистина може да надникне в един безкраен ад.

– Да ме ненавиждаш?

– Да – отвърна ожесточено Сакура. – Единствено тази омраза ме кара да съм сигурна, че си майка ми, която ме е изоставила в джунглата преди много години.

Франсин, без да каже нищо, се обърна и излезе от стаята.

Бе седнала на леглото, прегърнала коленете си и извърнала глава. Не погледна към вратата, но разбра, че е влязъл Мънро.

– Как си? – попита я. Тя не отговори.

Той придърпа стола към кревата, седна и подпря лакти на коленете си. Умишлено зае поза, запълваща цялото й полезрение. При все това тя не го погледна. Очите й бяха замъглени, сякаш бе вперила взор в някакво друго пространство.

– Сакура, ти какво всъщност очакваш? Мислиш ли, че с подобно поведение можеш да постигнеш нещо?

Тя не даде признак да го е чула.

– Мислиш ли, че можеш да й крещиш, да я обсипеш с обиди, да я обвиниш за всички неприятности в живота си и след това да очакваш да ти се притече на помощ?

– Вече не ми трябва помощ. Ще си тръгна, за да спася Луис.

– За да те нарежат на парчета? Това няма да спаси Луис.

– И тя няма да го спаси.

– Би могла да го спаси. Стига да й кажеш истината.

– Тя не желае да се изправи пред истината. Тя е решила, че истината не й трябва, още когато ме е зарязала в джунглата. Аз обаче се върнах. Сега тя отново иска да се отърве от мен. Да се отърве, щом иска, и да върви по дяволите.

Мънро я погледна в очите. В зениците ѝ се бе появила сребриста светлина, наподобяваща сияние.

– Значи ти наистина вярваш, че си нейна дъщеря – каза тихо.

– Да.

– По-рано обаче каза, че не си сигурна дали е така. Защо си така уверена сега?

– Защото го усетих – отвърна мрачно Сакура и докосна гърдта си. – Когато сме заедно, чувствавам го ей тук, вътре. Знам, че ми е майка.

– Защо не ѝ го кажеш?

– Казах ѝ го.

– И тя не ти повярва?

– Тя не иска да ми повярва. – Сакура тъжно се усмихна. – Не иска да приеме, че я презирам.

– Ти си ѝ казала, че я презираш? – Да.

Той поклати глава.

– Много умно, Сакура. Браво.

– Вече ти казах, че нито ще я излъжа, нито ще се държа угоднически пред нея.

– Обаче искаш тя да ти даде шестстотин и осемдесет хиляди долара, нали?

– Да, за внука ѝ.

– Сакура, събуди се – каза ѝ грубо той. – Лежиш тук, болна от туберкулоза. Рей-бановете ще убият детето ти, ако ни им занесеш цяла камара пари. Завърнеш ли се, ще ви убият и двамата. В света има само един човек, който може да ви помогне, а ти му се изплюваш в лицето. Кой ти дава право да оценяваш действията ѝ? Тя не е изоставила детето си, за да се спаси. Оставила го е, за да спаси него. Как не можеш да си дадеш сметка какво ѝ е струвало това? Та ти си направила същото.

– Аз не изоставих Луис – опъна му се тя. – Отнеха ми го!

– Добре, отнели са ти го, и ти после си го изоставила. Каква е разликата?

– Има разлика! Аз никога нямаше да изоставя детето си по своя воля. Аз не съм себична като нея. Или малодушна като нея. Аз щях да взема детето си със себе си, каквото и да ми струва това.

– Щеше да ти струва живота на детето. – Кехлибарените му очи засветиха. – Знаеш ли какво е направила? Прекосила е пеша цяло Борнео. Прекосила е пеша петстотин километра тропически джунгли и планини. Това ѝ отнело четири месеца и накрая тежала под четиридесет килограма. Толкова горе-долу тежи един скелет. Няма дете, което да

оцелее след такова пътешествие. Оставила е детето си при селяните, защото било болно от дизентерия и вече нямало сили. Ако ти наистина си нейна дъщеря, Сакура, днес си жива само благодарение на това, че те е оставила при племето. Иначе отдавна да си се превърнала в купчинка кости в джунглата. Тя сведе поглед, извърна се и стисна устни.

– А сега ме изслушай внимателно – продължи той по-тихо. – Време ти е да пораснеш, и то бързо. Самата ти не си никакъв ангел, Сакура. Ако сега си потънала в лайна до шията, сама си си виновна. Не ти е виновна Франсин, нито пък някой друг. Вършила си много лоши неща и си другарувала с много лоши хора, и заради това днес се нуждаеш от помощ. – Той се изправи и се надвеси над нея като черна планина. – Сега всичко зависи от теб. Тя е готова да ти подаде ръка. Готова е обаче и да ти обърне гръб и да те остави сама да се разправяш с Макфадън.

После тръгна към вратата. Тъкмо бе хванал дръжката, когато чу гласа ѝ.

– Мислиш, че не знам това ли? Той се обърна.

– Че не знаеш какво?

– Че не знам, че аз съм виновна? – Той с удивление установи, че очите ѝ са пълни със сълзи.

– Щом е тъй, не обвинявай за случилото се само нея.

– Тя ми причинява болка. По-голяма, отколкото можеш да си представиш.

Разплака се. От риданията раменете ѝ потрепваха. Той я гледаше. Дали пък не бе превъзходна актриса, хамелеон, знаещ инстинктивно как да промени цвета на кожата си при всяка промяна в обстановката? Върна се и седна до нея.

– Искаш ли да знаеш какво мисля по въпроса, Сакура? Според мен тя би ти помогнала, стига да ѝ дадеш и най-малка възможност за това. Ти обаче не щеш да ѝ дадеш дори тази малка възможност, защото си прекалено горделива и прекалено глупава.

Съвсем неочаквано Сакура го прегърна, сложи глава на рамото му и прошепна:

– Застъпи се за мен пред нея.

– Това не е моя работа – каза той и се опита да я отблъсне. Бе притиснала гърди в тялото му. Колкото до нейното тяло, то се отличаваше от другите женски тела. Под пръстите си той усети не само мекота, но и сила, стаила се в стегнатите ѝ мускули. Доиде му наум, че любенето с нея ще е интересно преживяване. При тази мисъл усети гореща вълна в слабините си. Успя да откъсне ръцете ѝ от шията си.

– По-добре поговори с нея ти. И ѝ кажи истината.

– Ти ме презираш, така ли?

„Не – помисли си той. – Не е моя работа да те презирам. Чувствата ми към теб са нещо много по-трудно за описване.“

– Моите чувства са без значение, Сакура. Опитай се ти да се разбереш с нея.

След това, макар и възбуден от близостта ѝ, стана и излезе от стаята.

Откри Франсин в стаята за наблюдение и попита:

– Чухте ли я?

– Искам да поговоря с него, Клей – отвърна тя.

– С кого?

– С Макфадън. Ти имаш телефонния му номер. Той се замисли.

– Тези хора са опасни.

– Това ми е известно.

– Какво смятате да им кажете?

– Възможно е да се разберем с тях. – Много се съмнявам в това.

Тя го погледна право в очите.

– Уреди ми среща с тях.

Мънро отвори уста, сякаш се канеше да възрази, но явно размисли.

– Добре, ще ви уредя среща.

Паркът бе мрачен и студен. Зад оголените дървета блестеше с ледена светлина Пето авеню. Блясъците на капиталистическото злато се отразяваха в полирания гранит.

Франсин се бе хванала за ръката на Мънро, докато вървяха по пътеката за джогинг. Студеният вятър откъм езерото бе прогонил почти всички спортуващи с изключение на неколцина яки мъже, облечени с анцузи с качулки, които търчаха покрай брега. Бяха хора на Мънро и анцузите им бяха натежали от метал. Не се отдалечаваха много от фигурата, седнала на една пейка в края на пътеката.

– Това е Макфадън – каза Мънро и усети как пръстите на Франсин стиснаха още по-силно ръката му. – Туон го няма.

Мънро си нямаше и представа какво смята да каже Франсин на този човек, но така или иначе уреди срещата. Знаеше, че Макфадън няма да се съгласи да дойде в офиса му. Нямаше и намерение да позволи на Франсин да влезе в колата му, така че паркът се оказа приемлив компромис, независимо от изключително лошото време. Разбира се, бе си осигурил подкрепления и бе инструктирал хората си, да бият на очи. Искаше Макфадън да знае, че всякаква груба игра ще срещне въоръжен

отпор.

Отправиха се към Макфадън. Той бе запалил малка пура, кръстосал крак върху крак. В знак на приветствие пусна облак дим и не си направи труда да стане.

– Голям кеф е да гледаш шайка хайдуци да се преструват, че търчат за здраве, докато пищовите им ги удрят по ташаците. Мънро, тези шутове откъде ги събра? Да не са останките от вьетнамската ти дружина?

– Някои – да. Къде е Туон?

– Зает е – отсече лаконично Макфадън. – Сядайте. Франсин и Мънро седнаха на пейката. Макфадън се извърна към тях. Очите му се опитаха да срещнат погледа на Франсин.

– Госпожо Лорънс, кажете ми, че ми носите един красив и тлъст чек.

– Не – отвърна му тя.

– Разговаряли сте със Сакура. – Думите му бяха констатация, не въпрос.

– Да.

– Значи знаете каква е работата

– Това, което Сакура е извършила, е било направено по принуда – каза Франсин спокойно. – Бащата на нейното дете ѝ го отнел и тя била принудена да направи това, което той поискал от нея. Цялата работа е била скроена от французина. Той е взел парите и после ги е предал на съучастниците си. Парите ги няма. Не са у нея и никога не са били у нея. Безсмислено е да правите зло на нея или на детето ѝ. С това няма да си върнете нито долар.

Макфадън продължи да дими с пурата си, докато изучаваше Франсин.

– Аз не искам пари от вас. Дъщеря ви ги иска.

– Не ми е дъщеря.

– На Рикар казала, че ви е дъщеря.

– Не съм виновна за заблужденията ѝ.

– Но това е възможно, нали?

– Не.

– Нищо не е невъзможно, госпожо Лорънс. – Макфадън я погледна.

– Не може да не сте направили кръвни проби.

– Направих – отвърна неохотно Франсин.

– Не ме дръжте в напрежение.

– Кръвните групи съответствуват.

– Ами да – каза Макфадън и се изкашля. Изглеждаше удовлетворен

от отговора.

– Обаче групата е нулева – добави Франсин. – Това е най-често срещаната кръвна група. Съпадението не може да се приеме за доказателство.

– Сакура вероятно има спомени за вас от детството си.

– Тя не си спомня нищо – отвърна Франсин. – Не си спомня родителите си. Не си спомня коя е самата тя.

– Днес съществуват много действени средства за освежаване на паметта – каза Макфадън. – Искате ли да ѝ помогнем?

– Тя не си спомня нищо, майоре, защото няма какво да си спомня. Не е мое дете. Нещата са свършено прости.

– Не са чак толкова прости, госпожо Лорънс – отвърна тихо Макфадън. – Повярвайте ми, не са. Защо заплащате престоя ѝ в клиниката? Защо възложихте на Мънро да проучи коя е? Защо се безпокоите да не ѝ сторим зло? Истината е, че не искате да рискувате.

– Не съм приела Сакура като своя дъщеря – повтори твърдо Франсин.

Макфадън си поигра с пурата си и се вгледа в дима с присвити очи.

– Ще сгреша ли, ако кажа, че сте шокирана? Едва ли е особено удивително да разбереш, че отдавна изчезналото ти дете търгува с хероин, лъже и краде. Обаче това е истината, нали? – Макфадън отново захапа пурата и бръкна в джоба си. – Да не забравя, нося снимка на детето с молба да ѝ я предадете.

Подаде снимката на Франсин. На черно-бялата фотография се виждаше трупа на малко дете. Бе цялото обгорено от напалм. От обгорялото телце стърчаха остатъци от крайници.

Франсин усети как започва да ѝ се гади.

– Вие сте болен човек – тихо каза Мънро.

На лицето на Макфадън се появи едва забележима усмивка.

– Извинявайте. Обърках снимките. Ето тази, която трябваше да ви дам.

Хвърли в скута на Франсин друга снимка. Тя с усилие я обърна. На нея се виждаше малко момченце с къса тъмна коса. Бе седнало на земята, вперило разтревожен поглед в обектива. От двете му страни, подобно на рамка, го обграждаха краката на военен в камуфлажна униформа.

– Всъщност добре е да ѝ покажете и двете снимки – каза Макфадън. – Един вид, да знае какво може да му се случи.

– Тези крака в ботуши на снимката май са твоите? – тихо каза Мънро. – Познах ли?

– Да, моите са – каза Макфадън и погледна Мънро подигравателно. Франсин погледна Макфадън с отвращение.

– Майоре, нима това е начинът на работа на ЦРУ?

– Тя открадна пари от моите колеги и вие сте виновна за това.

– Откъде накъде ме замесвате във вашата престъпна дейност?

На Макфадън разговорът очевидно му бе забавен.

– Детето ви открадна пари, които САЩ използваха във военната си дейност в Югоизточна Азия. Парите, които то открадна, бяха предназначени за борба с комунизма. Това днес се смята за престъпление.

– Виж какво, Макфадън, я по-добре ни спести тези патриотични фъшкии – тихо каза Мънро.

Макфадън го погледна.

– Вие, чернилките, винаги сте възприемали патриотизма като фъшкия.

Мънро хладно се усмихна.

– Това са наркопари.

– Не се прави на глупак, Мънро. На никого не му дреме откъде са дошли парите. Важното е за какво се използват. – Макфадън кимна към тичащите служители на Мънро. – Теб и тези като теб ви бива само да пълните окопите. Събрахте се половин милион души с оръжие за десет милиарда долара и цял корпус генерали, а започнахте да губите войната още от първия ден. Аз върша работата, с която вие не успяхте да се справите.

Мънро го погледна презрително.

– И вие губите войната, Макфадън. Хич не се заблуждавай.

Макфадън се обърна към Франсин.

– Дайте ми парите, госпожо Лорънс. Гласът на Франсин бе твърд.

– И аз знам какво е война и съм гледала смъртта в очите. Не съм дете, което можете да уплашите.

Макфадън се наведе към нея.

– Вижте. Сакура и детето ѝ могат да бъдат спасени само по един начин – като платите парите. Впрочем, ще се изразя иначе: ако искате да разберете дали Сакура ви е дъщеря, или не, трябва да платите. Ако ѝ прежежм гръкляна, няма да можете да проверите нищо.

– Ако Сакура или детето ѝ пострадат, няма да получите и стотинка – отвърна ледено Франсин. – Заплахите ви са смехотворни.

Макфадън изплю няколко късчета тютюн и се усмихна.

– Смехотворни, казвате? Не можете да я опазите, госпожо Лорънс. Не и от мен.

Откъм езерото дойде нова вълна от вледеняващ въздух. Мънро през цялото време не бе преставал да наблюдава Макфадън. Внезапно съобрази какво означава усмивката му.

– Дявол да го вземе – каза тихо. – Сакура! Стреснатата Франсин го стисна за ръката.

– Какво има?

– Трябва да си тръгваме – отвърна Мънро и ѝ помогна да се изправи. Сърцето му туптеше лудешки.

Макфадън продължаваше да се усмихва.

– Ще си продължим разговора по-късно. Ще поддържаме връзка. Разбрахме ли се?

Сакура седеше в леглото с кръстосани крака, положила длани върху коленете си. Дишаше дълбоко, като с всяко издишване се опитваше да се освободи от страха и гнева. Изчака всички отрицателни вълнения да я напуснат. Когато се почувствува свободна от тях, затвори очи и пое дългия път през гората към реката.

Това бе форма на медитация, на която я бе научил Томоюки Уеда в една градина в Токио, когато бе на не повече от пет или шест години. След време друг сенсей ѝ помогна да разучи тази техника с разума на възрастен, не на дете.

Тя бе предприемала стотици пъти това пътешествие с надеждата да стигне до местоназначението си. Никога обаче не го бе постигала.

Пътят до реката бе много дълъг. Гората бе гъста и мрачна и обитавана от много сенки. Някои бяха добри. Много бяха жестоки. Всички обаче, които я бяха докосвали, приятно или болезнено, за добро или за зло, бяха там. Всички бяха заели местата си покрай пътеката.

Някои, обградени с огнен ореол, стояха встрани, най-вече мъртвите ѝ бащи. Първият, когото среща, бе Ли Хуа, последният ѝ баща. Като пригладваше бялата си брада, както правеше приживе, той ѝ се усмихна, докато тя преминаваше покрай него. Зад него имаше тълпа от позначителни призраци, сред които и войници. Там бе и Роже, вече не в облика на огнена змия, а на красив и приветлив мъж, какъвто го помнеше. Държеше в ръце красивото бебче Луис и на Сакура ѝ се прииска да му каже нещо. Пътят ѝ обаче минаваше покрай тях. Направи усилие и продължи напред.

Пътят през пренаселената гора бе дълъг и мъчителен. Сакура срещна цял легион хора, видя безброй места.

След известно време стигна до самия Томоюки Уеда. И той изглеждаше така, какъвто го помнеше. С широко разкрячени в самурайска

стойка крака и горящ поглед. Тя знаеше, че черните му очи се сърдят не на нея, а на един свят, който не бе успял да разбере сложната му природа. Тя видя как той повдигна ръце в знак на воинско приветствие. Даде й знак да продължи пътя си към реката.

Реката вече бе наблизил. Ревът ѝ се чуваше иззад дърветата. Оттук напредъкът ѝ щеше да става все по-труден, дори невъзможен. Всеки метър ѝ струваше огромни усилия и пътеката под краката ѝ започна да се губи.

Все още обаче не се бе заблудила. Тук, в най-тъмното и усойно място в гората, я очакваха Ману и Вай. Посрещнаха я с огромна радост. Не произнесоха дори дума. С нежни движения докоснаха цялото ѝ тяло, за да се убедят, че всичко с нея е наред. Очите им, тъмни и влажни, блестяха на слабата светлина в джунглата. Тя остана при тях доста време, като поемаше от спокойствието им. Малки и крехки, те наподобяваха горски животни.

Накрая събра достатъчно сили, за да напусне Ману и Вай и да предприеме последната и най-опасна част от пътешествието си. Започна да я обхваща истински ужас. Треперещите ѝ нозе я понесоха към реката. Тя бе съвсем близо и ревет ѝ се разнасяше иззад дърветата. Започна да различава и други звуци. След като излезе от гората и стъпи на брега, видя това, което знаеше, че ще види. Това, което винаги виждаше – ужаса.

Униформените мъже дойдоха от реката и репликите, с които общуваха помежду си, наподобяваха крясъци. Държаха пушки, щикове и мечове. Другите хора, нейните хора, стояха голи и неподвижни, в безмълвно очакване.

Тогава започна клането.

Проля се много кръв. Достатъчно кръв, колкото да окървави брега на реката и да промени цвета на водата. Желязото потъваше в човешката плът и от нея изтичаше още кръв.

Със сетни усилия тя се придвижи сред призраците, убиващите и умиращите, и се доближи до реката. Бе свела поглед, за да не вижда ужаса. Кръвта намокри босите ѝ крака. От силните крясъци щеше да оглушее. Принуди се да продължи напред, – да се опита да проникне в тайните.

Най-сетне се оказа в реката. Бе леденостудена и костите ѝ измръзнаха. Бавно повдигна глава. Около нея умираше цяло селище. Опита се да се вгледа в това, което се намираше отвъд реката. Знаеше, че на другия бряг са застанали фигури. Фигурите на тези, които я бяха довели тук.

За миг ѝ се стори, че може да различи чертите им. Сетне душата ѝ избухна и тя излезе от транса. Образите бяха разкъсани на парчета и на тяхно място остана само мрак.

Като трепереше цялата, тя промени позата си. Бе напълно обезсилена. Бе правила това упражнение много пъти с надеждата да съзре истината. И този път обаче не успя, както не бе успявала никога. Не можа да стигне до онова място и не успя да различи онези лица. Не ѝ бе по силите да види нещо отвъд раждането си.

Чу как вратата се отваря и уморено извърна глава.

Сърцето ѝ трепна, сякаш през гърдите ѝ бе преминал електрически ток.

Веднага позна Туон, макар и да се бе сдобил отнякъде с бяла прес-тилка. Черните му очи горяха. Той затвори вратата и тръгна към леглото ѝ.

– Как успя да влезеш тук? – възкликна тя.

– Мръсна кучка! Курва! Безреден боклук! – Туон говореше на лаоски и звуците излизаха направо от гърлото му. – Мислиш, че можеш да се скриеш от нас?

Тя се отдръпна. Зад нея имаше звънец. Ако го натиснеше, след малко щеше да дойде медицинска сестра.

– Какво искаш?

– Знаеш добре какво искаме.

Тя видя дългия нож в ръката му и веднага разбра, че ще ѝ причини болка.

– Тази жена защо не ще да плаща? – попита Туон.

– Не вярва, че съм нейна дъщеря – отвърна Сакура с пресъхнала уста.

– Трябва да я накараш да повярва.

– Не мога. Тя иска доказателства.

– Дай ѝ доказателства.

– Нямам доказателства, Туон.

Туон се премести между нея и звънца.

– Знаеш какво ще се случи на твоето копеле, ако тя не плати.

– Нямам доказателства – повтори тя отчаяно.

– Гнусна малка свиньо, все още си жива само защото се надяваме да получим парите от нея. Иначе още сега бих те нарязал на парчета. – С рязко движение Туон хвана лявото ѝ ухо и грубо дръпна главата ѝ.

Тялото ѝ внезапно бе обхванато от неописуема болка, подобна на огън. Туон режеше ухото ѝ. Шурна кръв.

– Не! – изкрещя Сакура и се опита да отнеме ножа на Туон.

– И пръстите ти ще отрежа – изръмжа той. – Погледни ме в очите, кучко!

Той отметна главата ѝ. Тя притисна с ръка ухото си и усети, че цялата ѝ шия е окървавена. Ухото ѝ бе провиснало, но не бе напълно отрязано. Туон се хилеше насреща ѝ и златният му зъб блестеше. Обърса внимателно острието на ножа си в чаршафа на Сакура и след това доближи острия му като игла връх до лицето ѝ.

– Да ти отрежа ли и носа?

– Не – отвърна със задавен глас Сакура. Цялото ѝ тяло бе сковано. С малка частица от мозъка си се чудеше дали щеше да изгуби ухото си. Болката бе непоносима. – Недей.

– Вземи парите от нея.

– Ще се опитам – прошепна тя. Цялото ѝ същество в момента наблюдаваше ножа, прицелен в очите ѝ, и дебелиите пръсти, които го държаха.

– Не е достатъчно само да се опиташ. Това, което направих с тебе, ще направя и с детето ти, Сакура.

– Дайте ми време – прошепна тя.

– Имаш на разположение двадесет и четири часа. Повече време няма да имаш. Разбра ли ме?

Тя кимна. Продължаваше да държи ухото си. Между пръстите ѝ се стичаше кръв. Туон затвори ножа.

– Можем да те открием навсякъде. И по всяко време. – Наведе се и сякаш между другото се изплю в лицето ѝ. Тя не направи опит да изтрие слюнката.

Туон бързо излезе от стаята и затвори вратата.

Сакура се измъкна от леглото. Краката ѝ бяха твърде слаби, за да я държат, и тя се препъна. Наложил се да се подпре на вратата, за да събере сили. Кръвта заливаше цялото ѝ лице и мокреше нощницата ѝ. Натисна дръжката на вратата и се строполи в коридора.

Франсин наблюдаваше неподвижното тяло на Сакура. Бяха ѝ направили пълна упойка, след като закърпили ухото ѝ и с тридесет шева и ѝ биха инжекция против тетанус. Тялото и сега изглеждаше някак си смачкано. Бе притиснала полуразтворена ръка на челото си. Кожата ѝ бе толкова бледа, че изглеждаше прозрачна.

– аз съм виновна за това – каза Франсин с угаснал глас.

– Не – възрази Клей Мънро. – аз съм виновен.

– Тя дойде да иска помощ от мен, а аз я отблъснах – каза Франсин.

Погледна Мънро и той видя, че очите ѝ са изпълнени с ужасна болка. – Не знам какво да правя – продължи тя, като отново погледна Сакура. – Един удар с нож може много успешно да раздели съществените от несъществените неща.

Мънро бе неподвижен. Спомняше си усмивката на Макфадън в парка.

– Това няма да му се размине безнаказано – тихо каза той.

– Не, Клей. Нямаме сили, за да се борим срещу ЦРУ. – Тя докосна връхчетата на пръстите на Сакура. – Тя е твърде съществена част от живота ми, за да я излагам на риск. Независимо коя е. След като всичко приключи, тя ще продължи да бъде нещо съществено. Нещо, с което ще трябва да живея.

Мънро също погледна Сакура.

– Нищо чудно и това да е част от плана. Да е направено с нейно съгласие.

– Наистина ли мислиш така? – попита тихо Франсин.

– Не. Но поначало е възможно.

– Поначало е възможно и тя да е Рут.

Сакура изстена нещо на език, неразбираем и за двамата, и след това утихна.

– Дори е повече от възможно – продължи Франсин така тихо, че на Мънро се наложи да напрегне слуха си, за да различи думите ѝ. – Не мога повече да си закривам очите и ушите. Не мога да си позволя да продължавам да бягам от истината. Очите ѝ вече бяха съвсем влажни. Мънро никога не я бе виждал да плаче и неволно я прегърна. Тя поплака за малко със сълзите на жена, несвикнала да издава чувствата си.

Навън имаше брожение и шумни реплики. Хората от охраната на болницата все още се опитваха да разберат как Туон е успял да се промъкне в стаята на Сакура. Мънро чудесно знаеше, че това е съвсем лесна работа. Мислено се наруга, задето бе позволил на Парсънс да изгони собствените му охранители.

В момента един от най-добрите му хора, въоръжен, бе застанал пред вратата. Други четирима бяха заели позиции около стаята. Този път Парсънс не възрази.

– В болницата вече няма да направят нищо повече – каза Мънро на Франсин. – Когато обаче Сакура напусне сградата, веднага ще я заловят. След това ще я оставят жива, докато измъкнат пари от вас. После ще я убият.

Франсин даде знак, че е разбрала. Очите ѝ бяха подпухнали.

– Разбирам.

– Трябва да я отведем на сигурно място. При това не разполагаме с много време. Желаете ли да я укрива на сигурно място извън щата?

– Ще се наложи да отидем малко по-далеч – отвърна Франсин. Внезапният изблик на чувства, изглежда, бе прочистил разсъдъка ѝ и сега тя отново се владееше. – Ще я отведем в Хонконг.

– В Хонконг? Та те знаят, че имате жилище в този град. Ще ни открият за двадесет и четири часа.

– В Хонконг притежавам и други имоти, Клей. – Франсин се усмихна лукаво. – Имоти, за които никой нищо не знае. Единствено аз знам кой е истинският им собственик. Ще разполагаме с време, което ще ни бъде достатъчно най-малкото, за да обмислим следващия си ход. Знаем, че пътешествието до Хонконг е извън твоята сфера на действие, Клей. Ще имам грижата това да се отрази върху заплащането.

Той вдигна рамене.

– Не се тревожете за моята сфера на действие. Вече ви казах, че няма да ви оставя сама.

Тя за миг го погледна в очите. След това се доближи до него и го целуна по бузата. Устните ѝ бяха хладни.

– Благодаря ти, Клей.

– Няма проблеми, госпожо Лорънс.

– Казвай ми Франсин.

– Добре.

В стаята безшумно влезе една медицинска сестра.

– Госпожо Лорънс, полицията иска да разговаря с вас и с господин Мърро.

– Какво ще им кажем? – попита Мърро.

– Нищо няма да им кажем – отвърна Франсин. – Утре тя вече няма да е тук. Ще я изведем от болницата още тази нощ.

– През нощта ли? Та тя все още е под ефекта на упойката.

– Ще рискуваме много повече, ако тя остане тук дори още един ден. Можем да се надяваме да се откъснем от тях единствено, ако действуваме бързо и неочаквано. Това няма да го очакват.

Мърро я погледна с лъвските си очи.

– Може би сте права.

– Ще наемем частен самолет. Познавам една авиокомпания, която проявява дискретност при превозите.

– Смятате ли, че тя ще понесе един дълъг полет?

– Смятам, че може да понесе още много други неща – отвърна

хладнокръвно Франсин.

Вече бе възстановила напълно прекрасната си форма. Мънро осъзна това и кимна с разбиране.

– Ще вземем ли и медицинска сестра?

– Не. Помощници не ни трябва. Ще бъдем само тримата – ти, аз и Сакура. Ще вземем и лекарствата ѝ, като ти ще имаш грижата тя да ги взима, докато стигнем до Хонконг. Необходима ни е максимална сигурност, Клей. Никои не трябва да разбере, че тя ще напусне болницата. Никои не трябва да разбере какво сме замислили. Ще я отведем направо на летището и веднага ще вземем самолета.

Излязоха заедно в коридора.

– А ако Макфадън ме потърси днес, какво да му кажа? – попита Мънро.

– Каж ми, че ще му се обади – отвърна Франсин и очите ѝ проблеснаха.

Клей Мънро се събуди високо над тъмния океан. Сънят му бе кратък и измъчен. Бе сънувал Виетнам и смъртта на приятели. Лицата им се задържаха още няколко секунди в съзнанието му, докато погледна през тъмния прозорец. В нощта се бе появила кървава ивица, първият признак на зазоряването.

Той отхвърли одеялото си и се огледа. Видя на седалката на Франсин документите и калкулатора ѝ, обаче самата нея я нямаше. Очевидно бе отишла в задната част на самолета, при Сакура. Мънро стана и наля две чаши кафе от машината. В този полет нямаше стюардеси.

С чашите в ръце тръгна назад. Досега не бе пътувал с частен самолет. Самолетът, малък „Лиър“, бе предназначен за дванадесет пътници. На борда бяха само трима и останалите седалки, осветени от меката светлина, бяха празни. Бяха решили да не взимат никого и да се придвижват колкото се може по-бързо и незабележимо.

Франсин седеше до Сакура, която бе на носилка и покрита с одеяла.

– Още ли спи? – попита Мънро.

– Да. Но вече изглежда по-добре – отвърна Франсин. Бяха споменали Сакура по време на пътуването само един-два пъти, без да влизат в подробности за състоянието ѝ. Франсин взе кафето. – Благодаря ти. Много добре ще ми, дойде.

– Ако искаш, ще те отменя. Няма да е зле да поспиш малко.

– Не се нуждая от много сън. Опитах се да поработя, но не успях да се съсредоточа. Просто размишлявах.

Той седна до нея.

– За какво?

Лицето ѝ за миг придоби странно изражение.

– За надеждата.

– За надеждата ли?

– Надеждата е мъчител, Клей. Преди много години се насилих да приема мисълта, че дъщеря ми е мъртва. Ако не го бях направила, щях да изгубя разсъдъка си. Щях все още да я търся из джунглата. Успях да възстановя живота си едва след като приех, че тя вече не съществува. Благодарение на това успях да оцелея. Нали ме разбираш?

– Да – отвърна той тихо.

– А сетне се случи това. – Франсин кимна към Сакура. – Сетне се появи този гладен призрак.

– Гладен призрак? Тя се усмихна.

– Сакура се появи при мен в Деня на гладните призраци. Китайците вярват, че ако човек не бъде погребан в съответствие с необходимия церемониал, душата му се отправя към подземния свят гладна. После, по време на седмата луна, идва да навести живите. Те пък умилюват духовете, като изгарят пари и различни хартиени предмети. И ето, тридесет години по-късно при мен се появи тази полуобезумяла жена и ми каза, че тя може би е Рут. Не можех да приема, че това не е измама. Не исках повече да се подлагам на мъчения. Възможността да се случи чудо бе малка, прекалено малка. Опитах се да запазя самообладание. Бях внимателна с нея. Бях длъжна да бъда внимателна. А после дойде всичко останало: наркотиците, войната, покварата, насилието... Франсин го погледна в очите. – Опитвам се да си обясня защо в началото бях толкова враждебно настроена към нея.

– Няма какво да си обясняваш.

– Трябва да намеря обяснение на собствената си глупост.

– Допускаш ли, че ти е дъщеря?

– Според мен мъничката възможност тя да е Рут е далеч по-важна от голямата възможност да не е. Преди да порежат лицето ѝ излизах от обратната предпоставка.

– А сега?

– А сега трябва да се държа така, сякаш вярвам, че е Рут. Докато не се докаже обратното.

– Значи си решила да плащаш. Думите му не прозвучаха като въпрос.

– Да. Предпочитам да платя, отколкото да наблюдавам как убиват нея или детето ѝ.

- Можеш ли да отделиш толкова пари?
- Ще ги намеря, щом възникне такава необходимост.
- Това няма ли да осакати финансите ти?
- Ще ги нарани, но няма да ги осакати
- А ако тя изчезне още след като платиш парите?
- В такъв случай ще излезе, че са ме измамили. Поне обаче ще мога

да живея в мир със себе си.

Той премести поглед от нейното лице върху лицето на Сакура.

– Ако питаш мен, страшно много ти прилича.

– Наистина ли?

– Да. Приличате си и в други отношения.

– Като например?

– Сакура е силна като теб. – Той за миг се поколеба. – Някак си е... особена.

– Вярно е, особена е.

– Сякаш гори с някакъв вътрешен пламък.

– Такива пламъци понякога обгарят хора, започнали да страдат още от началото на живота си. Тя как се изрази? Май каза нещо като „През целия си живот губех хората, които обичах“.

– Да. Това бе едно от най-гъжните неща, които съм чувал. Та и ти си изгубила любимите си хора, Франсин. Затова гориш по същия начин.

– Може би това е единственото, което ни свързва.

– Възможно е. Франсин, няма да ти е леко. Изгубила си послушно момиченце, хванало се за полата ти, а сега заварваш пълнолетна и лоша жена, извършила много лоши неща. Сакура пък е изгубила любяща я майка, която за нея е била всичко на света, а сега намира недружелюбно настроен чужд човек. Е, това наистина се случва между всички родители и деца. Само дете при нормални обстоятелства процесът съвсем не е така бурен.

– Прав си. – Франсин разтри очи. – Уморена съм.

– Ако искаш да си починеш, аз ще остана при нея – предложи Мънро.

– Да. Може би все пак ще е по-добре да подремна – каза Франсин.

Сакура лежеше сред много тела. Телата на другите селски деца и на селските кучета. Пробуди я ухапването на бълха, което я накара неволно да се почеше. Не ѝ се искаше да напуска топлото място, обаче любопитството ѝ бе огромно. Сега, преди останалите да се събудят, бе единственият ѝ шанс да зърне съкровището.

За това съкровище бе научила от другите деца. Съхранявало се в

забранената стая в другия край на постройката. Тя много искаше да надникне там, но не ѝ позволяваха. Стаята беше недостъпна за деца.

Сега обаче, докато другите спяха, тя щеше да отиде там и да надникне. Щеше да види какво охраняват така усърдно. Започна да си представя златни корони и купчини скъпоценни камъни.

Бавно се измъкна от мястото си и с пълзене излезе на верандата. Над реката висеше гъста мъгла. Под постройката грухтяха прасета и едно куче се чешеше; слънцето още не бе изгряло.

За миг се поколеба и се огледа още веднъж. Никой не помръдваше.

Бавно тръгна по верандата. Хлабавите бамбукови пръти започнаха да се извиват под босите ѝ нозе. Пукаха и скърцаха, и ѝ се стори, че във всеки миг някой от възрастните ще я запита къде е тръгнала. Никой обаче не я спря.

Помещението в дъното на коридора бе заключено с най-обикновено дървено резе. Не бе необходима специална брава. Съкровището се охраняваше не от ключалки, а от страха пред свещените обичаи. Тя обаче не бе дъщеря на племето и смяташе, че тези обичаи не важат за нея.

Отмести резето и влезе.

Измина известно време преди очите ѝ да се нагодят към мрака. За нейно голямо разочарование, никъде не видя злато, сребро, рубини и изумруди. В малката прашна стая бяха струпани тръстикови розозки, стари рибарски мрежи и всякакви други вехтории.

В ъгъла видя голям чувал. Обнадеждена, надникна в него. Бе пълен с ориз за посев. Това наистина бе своеобразно богатство, нещо като обещание, че през следващата година ще разполагаш с реколта. Тя обаче не търсеше такова съкровище. Поразрови се в ориза, но пръстите ѝ не откриха нищо.

Вдигна очи. На носещата таванска греда бяха накачени тикви. Сърцето ѝ туптеше лудешки, тъй като вече бе изпълнена с чувство за вина за стореното. Може би това бе съкровището. Може би тиквите бяха пълни със злато и скъпоценности.

Покатери се на купчина розозки, за да ги огледа по-отблизо. Не бяха тикви.

Бяха човешки черепи.

Бяха поне сто, ако не и двеста. Повечето бяха без долни челюсти. Очните им кухини зееха. Върху някои все още бяха останали парчета кожа и прашни кичури коса. Множество поколения паяци ги бяха обвинили с плътни бели паяжини. Именно черепите, наподобяващи отвратителни плодове и скрити в прашния килер, бяха съкровището на племето.

Един от черепите бе пресен. Бе току-що опушен и кафявата кожа бе прилепнала плътно към костите. Жълтите зъби, някои от тях със стоманени коронки, сякаш се хилеха. Косата на черепа бе късо подстригана. Без съмнение това бе черепът на японски войник. Сбръчкалите се мъртвешки очи я гледаха през очните кухини. Обхвана я ужас и тя залитна на купчината рогозки, върху която бе стъпила. Опита се да се хване за нещо, но пръстите ѝ само разкъсаха паяжините. Започна да ѝ се гади.

Събуди се. Отмести мрежата против комари, надвиснала над леглото ѝ. Намираше се в малка безлична стая, която ѝ бе съвършено непознатата. Къде беше? В главата ѝ започнаха да се възвръщат неясни спомени: излизане от клиниката, качване на самолет. Въздухът, филтриран от климатична инсталация, бе студен, обаче тя усети, че навън ще е много горещо. Една от стените бе покрита с плътни щори. Тя вдигна една от тях и видя врата, гледаща към тясна тераса.

На терасата седеше Франсин Лорънс. Бе с тъмни очила и четеше вестник. Видя Сакура и стана.

– Сакура?

Денят бе убийствено горещ. Звучите на града закънтяха в ушите ѝ. Над главата ѝ висяха цели планини от бели облаци, които придаваха на небето цвета на паче яйце. Високите сгради бяха далеч, но китайските йероглифи на неоновите надписи се виждаха чудесно. Сакура разбра къде се намира.

– Хонконг – каза Сакура. Франсин кимна утвърдително.

– Да. Коулун. Тук си в безопасност. Как се чувствуваш?

– Вие ми се свят – каза Сакура. Под това зеленикаво небе всичко ѝ изглеждаше нереално. Шевовите на полуотрязаното ѝ ухо ужасно я боляха. – Може ли да видя лицето си?

Франсин кимна утвърдително и я отведе в банята. Апартаментът бе малък, чист и безличен.

– Никой не знае, че този апартамент е мой – каза Франсин на Сакура. – Тук никой няма да те открие. С нас е Клей Мънро. Отиде да купи храна и скоро ще се върне.

Сакура погледна лицето си в огледалото. Под очите ѝ имаше сенки. Свади бинтовете от ухото си. Раната бе грозна и черна. Шевовите, подобни на мравки, бяха покрити със съсирена кръв. Изваждането на конците нямаше да е приятна работа.

– Казах им да внимават с шевовите – каза Франсин. – Казаха, че ще остане белег, но че косата ти ще го закрие.

– Защо си толкова любезна, Франсин? Нима гледката на малко

пролята кръв може да те разстрои?

– Не – отвърна Франсин. – Просто се опитах да подходя практично към проблема.

– Защо ме доведе тук?

– Заради твоята безопасност.

– Не можеш да ме защитиш.

– Съмнявам се да си в състояние да прецениш какво мога и какво не мога – сухо отвърна Франсин.

Погледите им се срещнаха в огледалото.

– Ще помогнеш ли на Луис? – попита тихо Сакура.

– Ще видя какво мога да направя – отвърна хладно Франсин.

Сакура преглътна.

– Франсин, може и да не си правиш труда да спасяваш мен. Моля те обаче да спасиш него.

– Вече ти казах, че ще видя какво мога да направя. – Франсин докосна леко рамото на Сакура. – Спа непробудно осемнадесет часа.

Сакура се наведе и наплиска лицето си с вода, после каза:

– Сънувах селото. Сънувах мига, когато открих къде държат черепите.

– Какви черепи?

– Племето бе на ловци на глави. Един от мъжете бе убил японски часовой. Отрязал му главата и я донесъл в склада. Оказа се, че черепите са съкровището на племето. Черепите на неговите врагове.

Изражението на Франсин се бе променило.

– И ти си спомни за всичко това?

– Бях го забравила. Спомних си го в съня си.

– Защо според теб се върна към този спомен?

– Не знам. Може би се дължи на упойката. Така или иначе, сънят бе много реален, много образен. Спомних си как спях заедно с много други деца и кучета. Всичко бе като наяве – Сакура видя малката кабинка с душ. – Не съм се къпала от много отдавна. Може ли да взема душ?

– Да, разбира се. Но преди това трябва да ти бия инжекцията.

Сакура проследи с поглед как Франсин приготви инжекцията със стрептомицин.

– От коя страна ти бих последната? – попита Франсин.

– Не си спомням, пък и няма значение – отвърна Сакура. Повдигна нощницата си и оголи бедрата си, целите покрити с тъмни петна. Франсин бързо се справи със задачата си. Сакура само леко се намръщи.

– Ще ти донеса кърпи – каза Франсин, докато изхвърляше

спринцовката. – Купих ти и дрехи, но не знам дали ще ти бъдат съвсем по мярка. Оставих ги в стаята ти. Ще купим и други, когато се почувствува достатъчно добре, за да излезеш.

– Благодаря ти, Франсин – тихо каза Сакура. Съблече нощницата си и се вмъкна под душа.

След като излезе от банята, облече дрехите, които ѝ бе оставила Франсин – бели панталони и памучна риза в неутрален мек цвят. Размерите почти напълно ѝ съответстваха, а дрехите бяха съвсем подходящи за горещия климат.

Междувременно Мънро се бе върнал и бе започнал да подрежда кутии с храна върху масата – ориз и патешко. На Сакура главата ѝ щеше да се пръсне, а тридесетте шева на ухото ѝ бяха тридесет огнища на мъчителна болка.

– Гладна ли си? – попита Мънро.

От антибиотиците ѝ се гадеше, а от уханието на китайска храна ѝ стана още по-зле.

– Ще хапна само малко плодове – каза тя. Седнаха на масата. Сакура взе резен папая и едно манго. Мънро и Франсин седнаха срещу нея.

– Разкажи съня си на Клей – нареди ѝ Франсин. Сакура погледна Мънро в очите.

– Сънувах селото. Сънувах как в едно от помещенията открих черепа на японски войник, окачен на тавана.

– И какво още си спомняш?

– Незначителни неща. Неща, за които въобще не се бях сещала от много години. Как деца и кучета спяхме заедно, притиснати един до друг.

Мънро леко се усмихна.

– Няма как да не си сънувала и бълхи.

– Така е – потвърди тя, – Сънувах и бълхи. Сънувах как се чеша до разкървяване.

Очите му бяха безизразни. Често имаше такова изражение, когато я слушаше.

– Често ли сънуваш онези времена?

– Не. Никога не бях имала подобен сън.

– И защо според теб го сънува точно сега?

– Не знам. Мислиш, че те лъжа ли?

– Не съм казал такова нещо.

– Лицето ти те издава.

– Спокойно, Сакура, никой не те обвинява в нищо.

– Ти каза, че не можеш да си спомниш за нищо, случило се преди клането – вметна тихо Франсин. Хранеше се умело с пръчици. – Този спомен обаче е отпреди клането.

Сакура кимна утвърдително.

– Да. Той дойде от тъмното време.

– От тъмното време?

Сакура се опита да открие подходящи думи.

– Все едно че си в тъмна стая и се е отворило прозорче, през което прониква тънък лъч светлина.

– Такова ли усещане имаш? Че в главата ти има тъмна стая?

– Да, нещо от този род.

– Излиза, че ако това прозорче се отвори повече, ще си спомниш за повече неща, така ли?

– Може би. Веднъж в Сингапур ходих при хипнотизатор, за да се опитам да възвърна спомените си. Не можа да ми помогне. В Сайгон пък един психиатър се опита да постигне същото с наркотици. С ЛСД, ако не се лъжа.

– Лекар ти е дал наркотици? – попита Мърро.

– Да. Каза, че те щели да възстановят спомените ми.

Само че нищо не се получи, макар и да имах ужасни кошмари. Лекарят каза, че страдам от избирателна амнезия. Че от ужаса, който съм изпитала, когато японците са избили селото, съм забравила коя съм.

– Не съм лекар – каза Мърро. – Ти обаче ясно си спомняш нападението, нали?

– Да.

– Каза, че ясно си спомняш убийствата, щиковете и кръвта, нали така?

Тя докосна с пръсти наранената половина на лицето си.

– Да.

– Защо си спомни само лошите неща, Сакура? Ако лекарят е бил прав, тези спомени щяха да са заличени.

Тя стисна устни.

– Казвам ти самата истина.

– Ако убийството е изличило спомените ти, не би трябвало да си спомняш нищо за самото него. Цялата работа изглежда нелепа.

– Говоря самата истина – каза Сакура разгорещено. – Върви по дяволите, Клей! Моля те да не ми устройваш разпити.

– Просто се опитвам да си изясня нещата.

– Съвсем ясно ми е какво се опитваш да направиш! Франсин остави

пръчиците и сухо каза:

– След като Сакура вече се възстанови, време е да извикаме лекар, за да я прегледа.

Апартаментът се намираше в Коулун. Бе разположен в близост до залива в квартала, който не бе нито беден, нито богат, нито посещаван от туристи. Франсин бе закупила това жилище, както и още няколко други като него, като ги възприемаше като инвестиции. Бе регистрирано не на нейно име, а на името на една от нейните анонимни компании. Не ѝ се вярваше да е лесно да ги открият. При все това тя прояви голяма предпазливост, когато на следващия ден изведе Сакура от жилището. Лекарят бе препоръчал да излезе малко на въздух. Сакура имаше нужда от още дрехи, така че Франсин я отведе в един близък търговски център. Избра най-натовареното следобедно време, когато съчетанието от грамаден черен мъж и две евразийски жени щеше да привлече най-малко внимание.

Сакура не прояви особен интерес към дрехите, така че Франсин ѝ ги избра сама. Тръгнаха обратно към жилището с пакети в ръце. През нощта бе валило и между облаците се виждаше осветеният от слънцето връх Виктория. Гъстата растителност по склоновете му контрастираше с небостъргачите и жилищните сгради.

На обратния път за апартамента минаха покрай малък парк, в който си играеха деца. Сакура спря и попита:

– Може ли да поседнем за малко? Уморена съм.

– Съвсем близо сме до вкъщи – отвърна Мънро. Ухото ѝ гореше от раната.

Трябва да си почина малко – каза тя соннато. – Това престъпление ли е?

– Не, не е престъпление – отвърна ѝ търпеливо той. – Просто не искам да бъдеш забелязана.

– Кой ще ми обърне внимание тук?

– На мен съвсем определено ще ми обърнат внимание. – Мънро я хвана за ръката. – Хайде, нека се приберем. Няма смисъл да стърчим тук. Тя дръпна ръката си.

– Не ме докосвай!

– Нека си почине за малко – съгласи се Франсин. – Малко свеж въздух ще ѝ дойде добре. Аз ще се прибера. Трябва да се обадя по телефона.

– Добре – съгласи се неохотно Мънро. Той последва Сакура в

парка, а Франсин тръгна към апартаментата. Седнаха до една стена. Детската площадка бе пълна с деца, които се спускаха по пързалките и се люлееха на люлките. На пейките бяха насядали множество родители, баби и дядовци, както и бавачки филипинки. Мънро погледна Сакура и забеляза, че гледа играещите деца напрегнато. Бе стиснала юмруци.

– На колко години е момченцето ти? – попита внимателно той.

– Почти на две и половина.

– Говори ли много?

– Да, при това на английски, френски и лаоски. Той... – Сакура преглътна, гърлото ѝ се сви и не можа да продължи.

– Ти обичаше ли баща му? – попита Клей.

– Да.

– Не може да не си знаела, че е бил лош човек.

– Беше красив.

– Това достатъчно ли е?

– Проумях какво съм направила едва когато стана късно. Жените винаги се сещат късно – добави тя горчиво. – От много тревоги мензисът ми бе нарушен години наред. Реших, че съм стерилна, така че не взех предпазни мерки. Бях глупава.

– Не искаше ли Луис?

– Не бях планирала Луис. Когато обаче се роди, стана най-големия дар в живота ми. Компенсира всичко останало.

– Кое по-точно?

– Това, че не бях никоя. Това, че нямаше къде да отида. Държах го в ръце, когато дойдоха бомбардировачите Б-52.

– Б-52?

– Човек не ги вижда, нито ги чува, много нависоко са. Бомбите просто падат от небето. Взривовете им разкъсват земята. Изливат от небето отрова, за да унищожат дърветата. Отровата попада във водата и тя повече не може да се пие. Децата се раждат мъртви или уродливи. Животните измират. Реколтата не пониква.

– Това го видях във Виетнам – каза Мънро. – Кажи ми по-добре, след като си живяла на толкова места, защо се засели точно във Виентян?

– Защото изглеждаше много мирен град. След Токио, Банкок и Сингапур възприех Виентян като завръщане в детството си.

– Какво искаш да кажеш?

– Понякога си мислех, че през най-ранните си години – имам предвид годините преди Саравак, съм живяла в подобно място, тихо и

спокойно като Виентян.

– Каза ли това на Франсин? – Не.

– Защо?

– Защото тя не иска сенки. Иска факти, а аз не разполагам с факти.

Не мога да намеря думи, с които да ѝ обясня това.

– На мен обаче ми го обясняваш. Тя го погледна.

– С теб е друго.

– Аз съм просто наемник.

– Имам ти доверие, Клей.

И впери поглед в него. Но Мънро мълчаливо продължи да гледа децата.

– Според теб Франсин ще погаси ли дълга ми? – попита тя.

Мънро вдигна рамене.

– Все ще измисли нещо.

– Ако бе сигурна, че съм ѝ дъщеря, щеше да плати.

– Така е.

– След като обаче разбра коя съм и какво съм направила, стана ползле. Всичко, което ѝ кажа, влошава нещата още повече.

– Тя те разбира по-добре, отколкото си мислиш.

– А ти, Клей? Ти опитваш ли се да ме разбереш? Той най-сетне я погледна.

– Хайде да вървим.

Тя го стисна за ръката.

– А можеше да направя съвсем други неща. Да бъда съвсем различна. Нямах обаче особени шансове, Клей.

– Може би вече най-сетне получи един истински шанс, Сакура – каза ѝ тихо той. – Ще направиш добре, ако се възползуваш от него.

– Ще го направя. Обещавам ти, че ще го направя.

– Добре. Да тръгваме.

След 1954 година Франсин се бе обаждала на Клайв Нейпиър само три пъти.

След края на войната той се беше заселил в Австралия и сега бе един от главните съдружници в една от най-големите компании, която имаше филиали из целия делови свят в Югоизточна Азия. От време на време бе имало възможност пътищата им да се пресекат, но Франсин се бе погрижила това да не стане. Мислеше, че една среща с него ще е неприемливо болезнена, че ще разтвори отново трудно зарасналите рани. Сега обаче трябваше на всяка цена да разговаря с Клайв.

Съобщи името си, за да се предпази от възможността разговорът ѝ

да бъде провален от някоя секретарка, и след малко чу гласа на Клайв.

– Франсин, това наистина ли си ти? – бяха първите му думи.

– Здравей, Клайв.

– За Бога, Франсин, много се радвам да те чуя. Добре ли си?

– Добре съм. А ти?

– Никога не съм бил в по-добра форма.

– Надявам се, че не ти звъня в неудобен час.

– Седа си на бюрото и гледам залива. Всъщност точно сега разглеждам една твоя снимка.

– Моя снимка?

– Преди два месеца излезе статия за теб в „Стрейтс Таймс“. Наредих да ми направят фотокопии. Изглеждаш чудесно.

– Снимката вероятно е отпреди десет години.

Той се засмя.

– Нищо чудно. Франсин се овладя.

– Обаждам ти се, защото ме потърси жена, която твърди, че е Рут.

– Какво?!

– Казва се Сакура Уеда.

– Това е японско име.

– Евразийка е, на около тридесет години. Твърди, че не знае къде се е родила, но че най-ранните ѝ спомени са от селище на племето ибо, където била живяла като малка. Селото било унищожено от японски войници. Била спасена от пенанска двойка, с която известно време живяла в джунглите. Татуирали ръцете ѝ. С черни татуировки, от даякски тип. Слушаш ли ме?

– Да – отвърна той тихо. – Слушам те. Продължавай.

– След това я поел японски офицер, вероятно през 1944 година, който я отвел в Япония. Бил екзекутиран за военни престъпления през 1947 година. После заживяла самостоятелно. Обиколила цяла Югоизточна Азия. Сега си има страхотни неприятности. Затова ми се обадила.

– Що за неприятности?

– Забъркала се е в търговия с хероин в Лаос. Заедно с приятеля си откраднали близо седемстотин хиляди долара от картел, ръководен от ЦРУ чрез един генерал от десницата на име Джай Хан. Сега те си искат парите. Изпратили са по дирите ѝ двама души, убийци. Единият е от ЦРУ, а другият е женен за една от сестрите на Джай Хан. Държат детето ѝ, двегодишно момченце, като заложник във Виентян. Закапват се, че ще го убият, ако не им плати.

– Искаш да кажеш, ако ти не им платиш – отвърна Клайв мрачно.

– Казах им, че с тях няма да си имам работа. Тя е болна от туберкулоза, Клайв, та се наложи да я настая в болница. Нападнаха я в болничната стая. Почти ѝ отрязаха ухото.

– Ужас! – възкликна Клайв. – Всъщност ти откъде се обаждаш?

– От Хонконг. Наложил се веднага да я изveda от Ню Йорк.

– Тя добре ли е?

– Оправя се.

– И не иска да ти разкаже нищо за живота си преди Борнео, така ли? – изръмжа Клайв.

– Казава, че преживяното било заличило спомените ѝ.

– И иска от теб да ѝ дадеш седемстотин хиляди долара само заради това, че има възможност тя да е Рут, макар че не разполага с никакви доказателства?

– Отчаяна е. Исква да спаси детето си.

– Отчаяните хора разправят отчаяни лъжи.

– Това ми е известно – отвърна уморено Франсин. – Не разполагам обаче с време, за да изясня истината.

– Какво искаш да кажеш с това „не разполагам с време“? Да не би да си решила да платиш?

– Трябва да направя нещо, Клайв.

– Франсин, защо според теб си подложена на такъв натиск? Не за друго, а за да не ти се позволи да изясниш истината. За да не видиш къде е клопката.

– Знам, че това е възможно. Ако обаче всичко излезе вярно?

– За Бога, Франсин! Как може да е вярно? Помисли си. Помисли си какви са шансовете.

– Шансовете са ми известни. Тя обаче има същата кръвна група, която и Рут.

– Сигурна ли си?

– Да. Нулева.

– Милиони хора имат нулева група, Франсин. Дори милиарди. Спомняш ли си всичките сирачета, които видяхме? Би могла де е всяко от тях. Ако съдиш по външността ѝ, възможно ли да е Рут?

– Очите ѝ са различни от очите на Рут, малко потъмни са. А и косата ѝ не е същия цвят. Рут обаче бе малко момиченце, а Сакура е зряла жена. Децата много се променят. Кой би могъл да каже как би изглеждала Рут? Когато я нападнаха с ножа, я огледах и си казах, че е Рут. Това насмалко не ме сломи. Час по-късно обаче си казах, че това не може да е вярно. Всичките ми дни преминават в такива съмнения.

Гласът на Клайв се изпълни с напрежение.

– Искам да видя тази жена, Франсин.

– И аз искам да я видиш.

– Мога да бъда при теб след двадесет и четири часа.

– Ще те пуснат ли в такъв кратък срок?

– Щат не щат, ще ме пуснат.

– Ще те очаквам, Клайв. Искам да разбера какво мислиш ти по въпроса.

– Можеш да разчиташ на мен. И по-рано сме имали общи прекеждия.

– Да, спомням си – каза тя. И затвори телефона.

Стана тъмно. Ритъмът на града се промени. В мрака избухнаха неонов светлини и влажният въздух се изпълни с миризмата на храна.

Вечеряха. Сакура пак почти не докосна храната. След това излязоха на терасата и чува рева на вечерното струпане на автомобили. Тук горе обаче цареше спокойствие. Останалите тераси бяха изпълнени с други семейства. Чуваха се гласове, смях, дрънчене на кухненски прибори.

– Ще имаме гост – каза Франсин.

– Кой? – попита уморено Мънро.

– Съпругът ми почина през войната. Бил е пленен и загинал в лагер за военнопленници. Тогава обаче са запознах с друг мъж. Клайв Нейпиър, британски офицер. Заедно се измъкнахме от Сингапур. Той е мой стар приятел. Ще пристигне от Австралия.

– Ще дойде, за да ме огледа ли? – попита Сакура от своето тъмно ъгълче на терасата.

Франсин се обърна към силуета ѝ и каза:

– Ценя неговото мнение. Може би ще ни помогне.

– Кога ще пристигне? – попита Мънро.

– Утре – отвърна Франсин.

– Още едно изпитание за мен – сухо каза Сакура.

– Ако наистина си моя дъщеря, Клайв Нейпиър е човекът, когото с най-голямо основание би могла да възприемеш като баща – каза Франсин.

– Човекът, когото с най-голямо основание можех да възприема като баща, бе Томоюки Уеда – отвърна сонната Сакура.

– Да де, ама са го обесили – вметна грубо Мънро.

– Не го обесиха.

Сакура произнесе последните думи съвсем тихо и Франсин едва успя да ги чуе.

– Бях останала с впечатлението, че са го екзекутирали – каза тя.

– Не го екзекутираха.

– Да не би да искаш да кажеш, че е още жив? – попита удивено Франсин.

– Не, разбира се.

– Каква все пак бе съдбата му? – попита Мънро. Сакура не отговори веднага. После каза с въздишка:

– Присъдата му бе произнесена в един късен следобед. Трябваше да го екзекутират на следващата сутрин. Чрез обесване. Той възприе това като страшно унижение. Бе самурай, нали разбирате какво значи това?

– Да, разбирам – отвърна Франсин.

– Поиска да ме види, така че ме отведоха в затвора, където бе задържан. Отведоха ме роднините му и няколко негови колеги, бивши офицери. Един по един бяхме допуснати до килията му, за да си вземем сбогом с него. Непосредствено преди да вляза аз, поставиха нещо в ризата ми.

– Какво бе то? – попита Франсин.

– Нож. Малък нож с бамбукова дръжка. Но много остър.

Франсин и Мънро се спогледаха.

– Когато един самурай извършва сепуку, използва две остриета – малка кама и голям меч. Нямахме как да му предадат меч, така че му се наложи да се задоволи с камата. Не ме претърсиха както трябва, само надникнаха в джобовете ми. Нали бях малко момиче. Ножът бе притиснат към корема ми. Не го откриха.

– Сакура, Сакура! – въздъхна Франсин.

– Когато влязох при Томоюки, той ме прегърна, бръкна под ризата ми и взе ножа. Благодарни ми. Накара ме да приседна до него, за да си поговорим за последен път. – Сакура се усмихна на Франсин, но усмивката ѝ бе крива. – Бе много особен човек. От него научих някои от най-важните неща в живота си. Тогава бях на девет или десет години. Обясни ми, че не може да приеме това, което са замислили за него екзекуторите. Каза ми, че човек винаги остава с възможност за друг избор. Имаше предвид саморазрушението. Разбрах какво се гласи да направи с ножа и се разплаках. Той ми каза да не плача. Обясни ми, че когато страданията и болката са непоносими, винаги мога да прибегна до такъв избор. Каза ми да се уча и да бъда добро момиче. След това се сбогува с мен. Изведоха ме. През нощта си разпрал корема. Не издал никакъв звук. Когато призори влезли, вече бил изстинал. Умрял от загуба на кръв. Така свърши Томоюки.

– Клетата Сакура – прошепна Франсин. – Клетото малко момиче.

Вгледа се в зелените и червени светлини, отразяващи се в гъстите вълни на косата на Сакура. Замисли се за многото трагични събития, изпълнили главата ѝ. Въпреки преживените ужаси тя бе запазила гордостта си. Бе съумяла да се отнася предизвикателно към несправедливостта на живота. Тя вече бе опознала умението ѝ да се брани. Досега бе научила твърде малко неща за нея и заради това не бе проявила особена снизходителност.

– Време е за инжекция, а след това трябва да поспиш. Хайде, Сакура.

Отидоха в стаята на Сакура. Мънро остана насаме с размишленията си.

– Май не се оказах такава, каквато очакваше, нали? – попита Франсин, докато пълнеше спринцовката.

– Ти ме гледаш с презрение и погледът ти е хладен – отвърна Сакура.

– Сакура, същия хлад излъчват и твоите очи.

– Много ми се искаше да откриеш някакви доказателства, Франсин – отчаяно каза Сакура. – Дълго си въобразявах, че върху тялото ми има някакъв специален белег. Че върху мен има таен знак, който веднага ще разпознаеш.

– Това става само в приказките, Сакура.

– Не трябваше да ти наговоря всички онези неща в Ню Йорк – каза Сакура и докосна ръката на Франсин. Днес много се различаваше от „лошата жена, извършила лоши неща“, която така бе шокирала Франсин. – Първо реших, че именно ти си ме обадила на ЦРУ и че те се опитват да ме убият. Не бях с всичкия си. Тогава имах треска и халюцинирах.

– Няма защо да ми се извиняваш.

– И...

– И какво?

– Почувствах се много оскърбена – тихо каза Сакура.

– И аз.

Франсин, без да се замисля, се наведе и целуна Сакура по слепоочието. Кожата на младата жена бе нежна като сатен. Франсин бързо излезе, за да не се разочувства. Отиде сама на летището, за да посрещне Клайв.

Застанала сред тълпата, си спомни последния път, когато се бяха срещали. Това беше след разговора им с Анах. Тогава Франсин реши, че

чува самата истина и че това бележи края на първата половина от живота ѝ и началото на втората половина. Знаеше, че Клайв не е повярвал в чутото. И ѝ го беше казал. Той ли се бе оказал прав, или тя? Застанала сред тълпата посрещачи на летище Кай Так като камък в река, Франсин се питаше дали не се е оказала още веднъж пред повратен момент в живота си. Дали миналото нямаше да се завърне при нея? Дали от мъглата отново нямаше да излязат призраци?

После го забеляза. Висок, силен мъж. Много по-висок от азиатците около него. Махна му с ръка.

– Клайв!

Той я видя и тръгна към нея. Мъжественото, му лице бе по-изпито, а в косата му имаше сиви кичури. Иначе си беше същият, с мургаво лице с пиратски черти. Спря за момент преди да стигне до нея, сякаш ги разделяше невидима бариера.

– Здравей, Клайв.

– Франсин, мила. – Той вдигна ръце, сякаш искаше да преодолее невидимата бариера и да я прегърне. Франсин докосна ръката му. Почувствава как нещо я стяга в гърлото, а очите ѝ се изпълват със сълзи.

– Не си се променил.

– И ти. – Той се наведе и нежно я целуна по бузата. Споменът за бруталната им раздяла преди години все още бе болезнен.

– Да вървим – рече тя с глас, който трябваше да звучи делово. – Искам да я видиш.

В таксито той започна да възвръща самоувереността си. Погледна я одобрително и каза:

– Изглеждаш чудесно. С какво си поддържаш формата, с маймунски жлези ли?

– С женшенев чай – каза тя и му се усмихна. Времето се бе оказало милостиво към него. Лицето му бе малко по-изпито, а веждите му, малко по-проскубани отпреди. Изглеждаше обаче в чудесна форма. Австралийският климат очевидно му понасяше. Тенът му бе като на тенисист, а погледът му – бистър. Посивяващата му коса бе чудесно подстригана. На лявата китка имаше златен часовник, но не и венчален пръстен. Сега излъчваше друг вид авторитет. Не произтичащия от младежка-та арогантност и военното звание, а авторитета на един зрял човек.

– Много се радвам, че дойде, Клайв – каза тя.

– Нямах избор. Сакура знае ли кой съм?

– Обясних ѝ с две-три думи.

– Не трябваше да го правиш.

- Защо?
- Защото така й даваш шанс да се подготви предварително за срещата ни.
- Тя не е актриса, Клайв.
- Е, ти мислиш така.
- Още не си я видял. Клайв се засмя.
- Нека се разберем отсега за нещо. Не дойдох тук, за да спасявам Сакура Уеда. Дойдох, за да спасявам теб.
- От какво?
- От опасността да бъдеш омагьосана и да изгубиш разсъдъка си. Тя го докосна по коляното.
- Нека наистина се разберем. Не ми трябва никой да ме спасява. Нито ти, нито никой. Ако си дошъл, за да се правиш на рицар, по-добре ще е да вземеш веднага обратния самолет за Сидни.
- Какво?!
- Ако можеш да помогнеш, помогни. Но не ме поучавай, Клайв. Имам си достатъчно грижи и без да си играеш на татко.
- Той вдигна ръце в знак на съгласие.
- Добре, добре.
- Надявам се, че се разбрахме.
- Разбрахме се. А сега ми разкажи нещо за нея.
- Що се отнася до физическото й състояние, не е добре. Туберкулозата я изтощава от години, а нападението с нож я травмизира. Обаче е страхотно жилава и съобразителна. Тя е... как да ти го кажа... необикновена.
- Клайв я погледна внимателно и я попита:
- Защо ти се струва необикновена? Заради външността си, или защото усещаш близост с нея?
- Заради това, което е. Трудно ми е да ти го опиша. Клей казва, че в нея има вътрешен огън, и е прав. Сам ще го усетиш.
- Предполагам, че се старая да ти се хареса?
- Съвсем не, за Бога! Държи се враждебно. Имала е труден живот и обвинява мен за това.
- Клайв присви една от тъмните си вежди.
- Разбирам. Много мило.
- Умее да се държи враждебно. Едва сега започна да разправя изживяванията си и някои от тях са ужасяващи.
- В смисъл, че е имала труден живот?
- Много труден.

– Едно нещо ме озадачава. Преди всичко, какво е искал този японски офицер от нея?

– Според нея обичал децата.

– В какъв смисъл ги е обичал? Франсин усети нюанса.

– Досега не е споделяла да ѝ е направил нещо лошо. В паметта ѝ са заровени толкова много спомени, че може и това да е един от тях. Интересувал се от интелигентността на децата и твърдял, че била много умна. Тя пък му помогнала да се самоубие в затвора.

– Това не ми се струва убедително – каза Клайв и се намръщи. – Франсин, това ми прилича на лош телевизионен сериал.

– Когато го разказва тя, звучи като самата истина.

– По нейните думи, какво е правила след смъртта на Уеда?

– Работела е като чистачка и готвачка и пътьом донякъде се е образувала. След време или роднините на Уеда са прекъснали връзките си с нея, или тя ги е изоставила, защото е напуснала Япония преди да навърши двадесет години, и след това повече не се е връщала там. Ще ни отнеме цели месеци да научим какво е правела, Клайв. Работила е в Сингапур, Макао, Банкок, Виентян и Бог знае още къде. Струва ми се, че все още не може да си спомни всичко, с което се е занимавала, и всички места, където е живяла.

– Как установи контакт с теб?

– Каза, че преди пет години прочела статия за мен и тогава направила връзката.

– Обаче ти се обади едва сега?

– Да.

– И твърди, че е Рут?

– Не го заявява открито.

– Значи оставя на теб да попълниш празните места.

Нищо ли не си спомня за времето преди японците да унищожат селото?

– Това, изглежда, е било такова ужасно преживяване, че е заличило по-раншните ѝ спомени. Клайв поклати глава.

– Много е удобно. Така е лесно да съчиниш история, която да нагодиш към фактите.

– Знам.

– Франсин – започна Клайв внимателно. – Според теб не е ли важно това, че не си я разпознала инстинктивно още при първата ви среща? Това ме кара да мисля, че тя не е Рут.

Франсин не му отговори веднага. После въздъхна и каза:

– Не възникна никаква мистична връзка между майка и дъщеря, която да ме накара да повярвам, че това е Рут. Ако се бях поддала на такива фантазии, досега да съм обезумяла. Когато обаче я видях за пръв път, нещо се появи... Нещо, което продължава да расте и с всеки ден става по-силно.

– Боже мой! – възкликна Клайв.

– Давам си сметка, че всичко изглежда двусмислено. Че всичко е изпълнено с парадокси и съвпадения. Ами ако обаче се окаже, че наистина е Рут? Мога ли да си позволя да пренебрегна тази възможност?

– Не можеш. Обаче си длъжна да стигнеш до дъното на тази история преди да вземеш каквито и да било решения. Особено когато става дума за плащането на стотици хиляди долари.

– Нямам време, Клайв. Ще убият детето й. Детенце, което може да ми е внуче, Клайв.

– То вероятно дори не съществува.

– Ами ако съществува? – Досега се бе опитвала да владее гласа си, за да изглежда спокойна. Сега обаче вълненията й прозираха във всяка нейна дума. – Мога ли да си позволя да рискувам?

– Франсин, та за това момиче най-лесното нещо е да вземе отнякъде някое хлапе и да ти каже, че ти е внуче.

– Давам си сметка за това, Клайв. Обаче тази мисъл не ме успокоява.

Клайв отново въздъхна и се загледа в осветените от слънцето небостъргачи.

– Разбирам те. Я по-добре започни да ми разказваш подробностите.

Франсин почука на вратата и Мънро отвори.

Това е Клей Мънро, мой консултант по въпросите на сигурността – представи го Франсин. – Клей, запознай се с Клайв Нейпиър.

Двамата мъже се ръкуваха.

– Къде е Сакура?

– На терасата – отвърна Клей. – Мисля, че спи.

Излязоха на терасата. Сакура бе легнала в един шезлонг. Очите й бяха закрити от слънчеви очила. При появяването им тя бавно извърна глава и се изправи.

– Клайв, това е Сакура Уеда – каза Франсин. – Сакура, запознай се с Клайв Нейпиър.

Настъпи кратко мълчание. Над летището Кай Так се издигна реактивен самолет. Сакура свали тъмните си очила и погледна Клайв в очите. Франсин забеляза как тя внезапно преbledня. Клайв също преbledня.

– Здравей, пиленце-шиленце – каза ѝ тихо и вдигна ръце към нея. Сакура за миг застина, после изхълца, хвърли се в прегръдките му и притисна лице към рамото му. Франсин не можеше да види лицето на Клайв, обаче ръката, която погали тъмната коса на Сакура, трепереше.

След като Клайв отпусна Сакура и понечи да ѝ каже нещо, тя се олюля и насмалко не падна. Мънро я придържа. Главата ѝ се отпусна върху рамото ѝ, подобно на прекършено цвете.

– Тази сутрин не се чувствувахше добре – предупреди Мънро.

– Малко съм отпаднала – промърмори Сакура. Между потрепващите ѝ клепачи се видя бялото на очите ѝ.

– Нека си полегне – каза Франсин. – Може би трябва да извикам лекар.

Заедно с Клайв отведоха Сакура в стаята ѝ. Клайв седна до нея и отмести косата от лицето ѝ.

– За Бога – промълви тихо, докато изучаваше лицето на Сакура.

Сакура се отпусна в леглото. Отвори очи, погледна Клайв и прошепна:

– Познавам те.

– Наистина ли?

– Да. Ти беше там.

– Къде?

– В селото. Ти беше там. Нали? Клайв я погали по бузата.

– Да, бях там.

– Познавам те и отпреди това.

– Да, и отпреди това.

– Знам – отвърна Сакура и се втренчи в него. Цялото ѝ тяло започна да трепери. Не можеше да откъсне поглед от него. – Клайв – прошепна тя. – Клайв.

Клайв погледна Франсин и тя забеляза, че очите му са пълни със сълзи.

– Мога ли да остана насаме с нея за миг? – попита той.

Франсин кимна и излезе.

Клайв се обърна към Сакура и попита:

– Сигурна ли си, че ме познаваш?

– Да – промълви тя. – Струва ми се, че сънувам.

– Какво си спомняш за мен?

– Че ми казваше пиленце-шиленце.

– Какво друго?

Тя бе толкова сигурна, че го познава, че по гърба ѝ полазиха

тръпки. В мозъка ѝ обаче не се появиха никакви спомени, които да подкрепят това убеждение. Убеждението ѝ идваше от другаде, от мозъка на костите ѝ.

– Приличаш ми на един пират. От една детска книжка.

– Франсин ми каза, че преди осем години си работила в едно казино в Макао.

– Така е.

– Често съм посещавал Макао по работа. Познавам всички тамошни казина. Нищо чудно някой ден да си взела от мен няколко хиляди па-таки. Нищо чудно да ме познаваш оттам.

Тя решително поклати глава.

– Не. Познавам те от друго време.

– От кое време?

– От времето, когато бях в селото.

Очите му бяха необикновено умни. Не можеше да излъжеш човек с такива очи.

– Франсин ми каза, че преди няколко дни си сънувала селото – каза той.

Тя кимна.

– Разкажи ми съня си – каза ѝ той.

– Сънувах, че в едно от помещенията открих черепи.

– Е, това сигурно е достатъчно основание за едно момиченце да изпадне в истерия.

– Стреснах се, но не изпаднах в истерия. – Говорът на Сакура се забави. – Беше... Беше много важно.

– В какъв смисъл?

– Там бе и черепът на един японски войник.

– Защо това да е нещо важно?

– Защото това бе причината японците да дойдат в селото.

Той присви очи.

– Какво искаш да кажеш? Тя продължи замислено.

– Първо японците са убили няколко селяни, не знам защо. Младите хора от селото решили да отмъстят на японците и убили един часовой. И донесли главата му.

– Откъде знаеш това, Сакура?

– Цялото село говореше за това. Когато японците дойдоха в селото, откриха главата и после избиха всички.

– С изключение на теб?

– Да, с изключение на мен.

Погледна го. Натезжалите ѝ клепачи издаваха умора.

– Ти любовник на Франсин ли си?

– О, не. Днес я видях за пръв път от много години.

Разделихме се отдавна. Когато тя се примири с мисълта, че Рут вече я няма, нещо в нея сякаш се прекърши. За мое нещастие, точно това нещо бе частта от нея, която обичаше и мен. Така че я изгубих. – Погледът му бе сериозен. – Аз също много обичах Рут. Тя бе част и от мен. И в мен остана празнота.

Сакура трепереше. Нещо се опитваше да излезе от сърцето ѝ.

– Знаеш коя съм.

– Струва ми се, че да – съгласи се той.

– Коя съм? – прошепна тя. Той не побърза да ѝ отговори.

– Ти си Сакура Уеда – каза ѝ след известно време съвсем сериозно.

– Каквото и да се е случило в селото, Рут вече я няма. И никога няма да се върне. Сакура обаче е жива. Сакура е красива и жизнена. Трябва да разбереш това. Франсин вече го е разбрала. Разбрах го и аз.

– Аз обаче не знам коя е Сакура Уеда! Той докосна лицето ѝ.

– Макар и да вярвам, че някога си била Рут Лорънс, това не решава този конкретен проблем. Да не знаеш кой си е част от естественото състояние на човека.

– Искам да знам коя съм!

– Един тигър може да се скрие в лъч светлина, Сакура – каза ѝ той нежно. – Понякога не можем да видим нещата, които гледаме. Виждаме само това, което се намира около тях. – След това я целуна по веждата. – По-добре поспи. Устните ѝ произнесоха безмълвно други думи. След това клепачите ѝ се затвориха и тя въздъхна. Дишането ѝ стана дълбоко и равномерно.

Клайв бавно се изправи. Зави Сакура с чаршафа и излезе от стаята. Отвън го чакаше Франсин. Погледите им се срещнаха.

– Тя е жива, Франсин. След всички тези години просто не мога да го повярвам.

Тя усети, че стомахът ѝ се сви.

– Защо си толкова сигурен?

На лицето на Клайв бе изписана тъга.

– Защото е точно като теб, Франсин. Ти изглеждаше точно така, когато се влюбих в теб преди двадесет и осем години.

Тя бе очаквала от Клайв всякакви реакции, но не и това. То я претресе.

– Я по-добре ела да изпием по нещо – каза Франсин и го хвана за

ръката. Седяха на терасата. Слънцето залязваше зад високите сгради и изпълваше небето с червена светлина.

– Просто не мога да повярвам – повтори Клайв. – Това е истинско чудо. Тя е точно като теб. Погледни тази снимка. Нарочно я донесох. Подаде ѝ нещо и Франсин го взе. Бе стара черно-бяла фотография, на която се виждаха тя и Клайв, направена в хотел „Рафълс“. Тя си спомняше деня – 1941, навечерието на Новата година. Погледна снимката и се взря в собственото си младо лице. Внезапно видя в него устата и очите на Сакура. Гореща болка прониза сърцето ѝ. Подаде снимката на Мънро, без да казва нищо. Мънро погледна снимката и очите му се разшириха.

– Боже мой!

– И ти си я пазил през всичките тези години? – обърна се Франсин към Клайв.

– И тази, и други. Точно така изглеждаше, когато те срещнах за пръв път. Точно така изглежда Сакура в момента. Франсин, когато тръгнах за Хонконг, бях скептично настроен. Сега обаче ми се случи това, което се случило на Свети Павел по пътя за Дамаск. Тя ми разказа съня си. Разказа ми за черепите. Каза, че именно главата на убития войник била причината, поради която японците се върнали и унищожили селото. Едно четиригодишно дете може да разбере това. Важното в случая е, че редуването на събитията отговаря напълно на това, което ни е известно. Първо, японците наказват селото, като заради някакво дребно провинение убиват няколко селяни. Второ, за отмъщение неколцина младежи отиват в японския лагер, убиват часовая и отнасят главата му като трофей. Трето, японците започват да търсят главата, намират я и за наказание избиват цялото село, с изключение на малката Сакура. – Погледът на Клайв бе напрегнат. – Ние знаем, че това наистина се е случило, Франсин.

– Така е.

– Спомняш ли си как се оказахме в селото на Нендак, след като потъна „Лотосов цвят“? Спомняш ли си, че открихме четири или пет тела на убити хора? Обесени или намушкани с щикове.

– Спомням си.

– После, когато се върнахме в селото на Нендак след войната, научихме, че японците избили селяните до крак, защото те били убили японски часовая. Това отговаря напълно на казаното от Сакура. Младите бойци обезглавили един часовая, за да отмъстят за смъртта на близките си, а после в селото им дошъл японски взвод. Франсин, това

вероятно се е случило седмици, а може би и само дни след като я оставихме там.

Гласът на Франсин бе напрегнат.

– Възможно е тя да е прочела някъде това. И после да си е въобразила или измислила съня, за да съответствува на фактите.

– Само че фактите не са й известни – каза Клайв. – Вярно е, че се появиха статии за теб и за случилото се в Саравак. В нито една от тях обаче нещата не бяха разказани подробно. Нито един журналист не писа за убития часовой, за причините, поради които японците са унищожили селото на Нендак, нито за нищо, свързано с това. Писаха само, че си оставила Рут при племето ибо и че тя после изчезнала.

– Откъде знаеш това? – попита Франсин.

– Знам го, защото още от 1954 година започнах да събирам всичко, публикувано в печата за теб. – Гласът му леко се разнежи. – Знам го, защото платих на специализирани агенции да ми изпращат изрезки от дванадесет страни.

– Защо?

– Защото ти не искаше нито да ми се обаждаш, нито да ми пишеш. И след като нямах никакви връзки с теб, бях принуден да проследя живота ти с помощта на изрезки от вестници.

– Боже мой!

– Не вярвам, че Сакура си е измислила всичко това. Мисля, че става дума за истински спомени. Франсин, ти наистина ли имаш някакви съмнения, че това не е Рут?

– Никога няма да се освободя напълно от съмненията си – тихо отвърна Франсин.

– Обаче си способна да приемеш това като голяма вероятност, нали? Франсин, никога няма да дойде ангел от небесата, за да ти каже, че тя наистина е твоя дъщеря. Възрастта и кръвната група обаче съответствуват. Била е там, където сме предполагали, че трябва да бъде, в съответното време. Тя има твоя глас и твоето лице. Има дори и твоя инат – нека Бог я пази.

Франсин се усмихна лукаво.

– Ти дойде тук с намерението да ми отвориш очите, Клайв. Изглежда, междувременно успя да отвориш и своите.

– За Бога, да. Не притежавам твоето богатство, но ако имаш затруднения в събирането на капитала, аз съм насреща.

– Какъв капитал? – попита Франсин.

– Нали трябва да съберем шестстотин и осемдесет хиляди долара.

– Въпросът с парите въобще не те засяга – отвърна решително Франсин.

– Рут ме засяга. Мога да намеря четиристотин хиляди долара в брой.

– Пенсионното ти осигуряване, нали? – предположи Франсин.

– Е, ще поработя още някоя и друга година.

– Драги Клайв, ще изчакам да ти премине въодушевлението – сухо каза Франсин.

– Не става дума за въодушевление. Ти си решила да плащаш, аз реших да помогна.

– С твоята пенсия ли?

– Виж какво, вече съм над петдесетте. Обичал съм само една жена в живота си и тя ме изостави. Обичах само едно дете и го изгубих. Нямам какво друго да очаквам. Очаква ме пенсия, а след това още двадесет или тридесет години ще гледам как залязва слънцето. Не бих казал, че това ме въодушевява. И изведнъж, подобно на комета след залез, се случва това. Изведнъж се оказва, че не съм си пропилял живота. Случва се чудо, което не искам да поставям под въпрос и което ми дава възможност да поправа грешките си. Да си върна нещо, което съм изгубил. Имат ли тук значение парите?

Франсин наля още три уискита. Известно време помълчаха, чуваше се само движението на автомобилите.

– Не ми трябва парите ти, Клайв – каза най-после Франсин. – Благодаря ти обаче за предложението. После погледна Клей, който си мълчеше.

– Клей, според теб бих ли могла да се свържа направо с генерал Джай Хан?

Той се размърда в стола си.

– С Джай Хан? Джай Хан може би е много труден за откриване.

– Да де, но така няма ли да си спестим много разправии?

– Да, определено ще си ги спестим.

– Това е по моята част – каза Франсин. – Когато Сакура се събуди, ще я попитам как да установя контакт с него.

Франсин седна на леглото на Сакура и приготви спринцовката. Заби я в бедрото ѝ и прибави още едно черно цвете към колекцията. След това изтегли иглата.

– Сакура, искам да се свържа с Джай Хан.

– Защо?

– Искам да говоря лично с него. Искам да разбера какво може да се

направи. Гласът на Сакура се изпълни с възбуда и напрежение, досущ като гласа на момиче.

– Да не би да си решила да платиш парите?

– Не съм казала такова нещо – отвърна Франсин. – Просто искам да поговоря с него.

– Да си имаш работа с него не е лесно.

– В цялата тази история няма нищо лесно – съгласи се Франсин. – Как мога да се свържа с него?

– Когато е във Виентян, отсяда в хотела „Виен Чан“. Той е негов собственик или съсобственик. Търсят го там.

– Добре, и аз ще го потърся там.

Франсин понечи да стане, но Сакура стисна ръката ѝ и прошепна:

– Благодаря ти, Франсин.

– Още нищо не съм направила.

– Искам само Луис да се върне! Не искам да умре!

– Няма да умре – каза Франсин. Поколеба се за миг и докосна косите на Сакура. В отговор тя се притисна към нея. Това бе първият им физически допир. Тялото на Сакура бе стройно и стегнато. Цялата трепереше от вълнение. – Дръж се – каза Франсин.

Сакура заговори тихо и бързо:

Трябваше да доведе Луис при тебе още когато се роди. Никога не съм те лъгала и това е самата истина. Тогава почувствувах, че най-сетне мога да се явя пред теб. Че най-сетне съм направила нещо хубаво, нещо прекрасно. Разбираш ли ме?

Франсин кимна.

– Обаче те не ми го дадох. Роже го взе, за да изпълнявам всичко, което ми нареди. Знам, че бях глупачка. Луис обаче е невинен. Ако спасиш детето ми, ще направя всичко, което поискаш от мен. Ще бъда това, което си искала да бъда.

– Ох, Сакура! – каза нежно Франсин и я целуна по бузата. После отиде при телефона.

Връзката с Виентян се осъществяваше чрез пощенската централа и заради това отне доста време. Минаха почти пет минути преди телефонът в другия край на линията да започне да звъни. Отговори ленив женски глас. Франсин каза името си и помоли да я свържат с генерал Джай Хан. Слушалката издрънча, чу се дрезгава музика и мъжки смях.

Накрая се чу плътен мъжки глас.

– Да?

– Генерал Джай Хан?

– Да.

– Обажда се Франсин Лорънс.

– Франсин Лорънс? Ти защо напускаш Ню Йорк като призрак, Франсин Лорънс? Не се обаждаш на приятелите ми. Правиш ги на глупаци. Сега те много сърдити. – Генералът не беше съвсем наясно с английския, но продължи като картечница: – Ти сега в Хонконг?

Нямаше смисъл да отрича.

– Да, в Хонконг съм.

– Сакура с теб?

– Да, при мен е.

– Говоря с нея.

– Съжалявам, но тя е много болна. Не може да разговаря с никого.

– Толкова зле, че не може да говори с генерал Джай Хан?

– Да. Много съжалявам.

– Може би твърде засрамена? – Франсин чу как генералът отпи нещо. – Сакура е лошо момиче. Твоя дъщеря?

Франсин се поколеба, после каза:

– Може би.

– Може би, ха? И аз имам може би деца. Може би много. Знаеш какво направи на мен? Открадна от мен. Шестстотин и осемдесет хиляди долара! – Гласът му загубя. – Аз вярвам това момиче, а то предава мен. Как да го накажа? А?

– За мен е по-важно да разбере как може да се реши този въпрос – побърза да каже Франсин, за да даде друга насока на разговора.

– Ти готова платиш шестстотин и осемдесет хиляди долара за може би дете?

– Не разполагам с такива пари.

Чу как генералът отново отпива от чашата си.

– Ти много богата, госпожа Лорънс. Всички в Азия знаят твое име. Ти „нухуан“ – императрица. Ти много умна бизнесдама. Твърде умна, за да дадеш толкова много пари само за може би дете. Чуй ме, нухуан. Аз имам много може би деца. Ти имаш само едно. Само едно. За жена е различно.

Франсин замълча – не знаеше какво да отговори. Генералът каза нещо на лаоски на някого от компанията си и се разнесе силен смях. Предположи, че е заварила Джай Хан по време на разливане.

– Съобщенията за богатството ми са доста преувеличени, генерале.

– Тогава защо ми се обаждаш? Франсин възвърна самообладанието си.

– Обаждам ви се с молба да пуснете детето на Сакура.

– Дете на Сакура. Мое семейство грижи за него. Мои жени го гледат като лели.

– За него е най-добре да бъде при майка си, генерале.

– Ти мислиш, че Джай Хан дивак? – Дрезгавият глас изведнъж стана опасен. – Че направи лошо на малко момченце? Че ще го изгори? Че ще го даде на кучетата?

– Знам, че велик човек като Джай Хан не би направил зло на дете – отговори спокойно Франсин. – Ако освободите детето, готова съм да обсъдим въпроса за парите.

– Да обсъжда? – изръмжа Джай Хан.

– Генерал Джай Хан, аз съм делова жена. Не лъжа и не мамя. Но и не разговарям под натиск.

– Не обичаш натиск? Натиск още по-лош за малко дете, императрице.

– Детето не бива да пострада – отвърна остро Франсин. – Нито пък Сакура. Не трябва да бъде наказвана повече, генерале. Знам, че ви е ядосала, и тя много съжалява за това. Тя обаче вече доста пострада заради постъпката си. Предлагам ви разговор с разбирането, че тя след това ще бъде оставена да живее на спокойствие.

– Никакви разговори. Никакви преговори. – Гласът вече определено издаваше гняв. – Плащаш всичко или убивам и двамата. Разбираш ли?

– Генерале...

– Защо ми губиш времето? Мислиш, можеш пазариш с мен? Получиш намаление? Разсъждаваш като жена, нухуан! Време разсъждаваш като мъж. Плащаш или не плащаш?

В разговора се преплетоха гласове, говорещи на лаоски и тайландски. Азиатската нощ бе изпълнена с напрегнати електрически импулси.

– Ще платя – чу Франсин собствения си глас.

– Как ще платиш?

– Предлагам да изпратите в Тайланд ваши представители, заедно с детето. В Банкок има филиали на мои дружества. Доколкото знам, там имате и банка. След като видя детето, ще разреша да бъде направен банков превод за пълния размер на сумата. След като вашите банкери потвърдят получаването ѝ, ще освободите детето.

– Почакай, нухуан.

От Слушалката се разнесе трясък. След това Франсин чу разгорещен разговор между няколко мъже.

Току-що бе казала на Джай Хан, че ще му плати шестстотин и осемдесет хиляди долара. Думи, казани по телефона. Знаеше обаче, че е направила необратима стъпка. Ако не изпълнеше обещаното, щеше да се пролее кръв. И тази кръв щеше да омърси нейните ръце.

Чу се кратък женски писък, след това вълна от музика, някаква врата се отвори и затвори. Франсин се опита да си представи обстановката. Очевидно това бе някакъв долнопробен хотел, пълен с войници и проститутки.

Най-сетне в слушалката пак се чу глас.

– Нухуан?

– Да?

– Банков превод не върши работа. Сакура открадна пари в брой, ти плащаш пари в брой.

Сърцето ѝ се сви.

– Това е много по-трудно. И много по-опасно.

Дрезгавият глас отново се изпълни със заплаха.

– Не е възможно ли?

– Възможно е. Обаче намирането и пренасянето на големи суми пари в брой не е нито лесно, нито безопасно. Знаете това.

Той не прие възражението ѝ.

– Ти донесаш американски долари. Банкноти не по-малки от петдесет долара. Даваш пари, даваме дете.

– Къде?

– Тук, нухуан, във Виентян. В хотел „Виен Чан“.

– Искате да дойда във Виентян и да ви донеса парите в куфар, така ли?

– Ти идваш и Сакура също идва.

– И Сакура ли? Генерале, казах ви, че тя е много болна.

– Сакура трябва извини на мен – отсече той. – Сакура трябва погледне мен в очи и се извини. Трябва чуя нейни думи. И мой народ трябва чуе. Иначе няма види дете. И може би кучета го изядат. Франсин се опита да запази спокойствие. Всичко излизаше изпод контрол.

– При цялото ми уважение към вас, генерал Джай Хан, намирам предложението ви за неразумно. Идването ни във Виентян би било излишен риск...

– Ти нямаш доверие Джай Хан?

Просто мисля, че обстановката е несигурна.

– Лошо – изръмжа той. – Джай Хан вярва Сакура, Сакура го маме. Сега ти трябва вярваш Джай Хан.

– Генерале...

– Assez!⁶ – внезапно изкрещя генералът. – Идваш Виентян пари в брой и Сакура! – Гласът му се бе превърнал в дивашки лай. – Колко време трябва пристигнеш във Виентян?

– Не знам. Ще ми трябва известно време, за да организирам...

– Аз зает човек, нухуан. Не обичам да чакам.

– Ще се постарая да побързам.

– Ти обаждаш ми се утре. Същи час. Казваш, че вече имаш пари. Казваш кога идваш във Виентян със Сакура. Разбра ли ме?

Франсин си пое дълбоко дъх.

– Да, разбрах ви. Ще ви позвъня утре по това време. Събеседникът ѝ изръмжа нещо и затръшна слушалката.

Докато затваряше телефона, ръката ѝ трепереше. Тя погледна Клайв и Мънро.

– Настоява да отиде във Виентян с парите. И Сакура да бъде с мен.

– Защо?

– Иска да му се извини лично пред неговите хора.

– И след това ще ѝ пръсне черепа – каза Мънро.

– Какво да правим?

– Нека замина сам за Лаос и му занеса парите – предложи Мънро.

– Той каза, че няма да пусне детето, ако не отиде и Сакура.

– Какво каза за детето?

– Каза, че за него се грижели жените му. Обаче ми се закани. Намекна, че може да го осакати или да нахрани с него кучетата.

– Ако реши, че го мамииш, ще започне да изпраща пръстите му един по един – каза Мънро.

– За Бога, Клей! Как да пренесе седемстотин хиляди долара в куфар?

– Може би Джай Хан вече има други намерения за парите – каза Мънро. – Възможно е да е решил да ги запази за себе си.

– Обстановката не се развива благоприятно за Джай Хан – чу се гласът на Сакура.

Всички се обърнаха. Тя бе застанала на вратата. Беше бледа и напрегната.

– В какъв смисъл? Губи битките ли? – попита Франсин.

– Не е само това. Виентян бе най-голямото тържище за злато в Югоизточна Азия. Сега обаче в планините, а и в съседен Виетнам, има

---

6. Стига (фр.) – Б. пр.

твърде много комунисти. Офанзивата „Тет“ уплаши търговците. Сингапур учреди собствен пазар за злато. Сингапур е безопасно място. Виентян ще се срине и в него няма да остане нищо, за което да заслужават да се водят боеве. Дори и американците ще го напуснат.

– Казваш, че той ще изгуби всичко, така ли? – попита Франсин.

– Да.

– Тогава защо не поиска да му преведем парите в Швейцария или Андора?

– Джай Хан не знае нищо за Швейцария и Андора – отвърна Сакура. – Макар и генерал, той е в крайна сметка просто вожд на едно планинско племе. Трябва да замина за Виентян – продължи тя тихо. – Нанесох му обида пред неговите хора и заради това той държи да му се извиня.

– Ами ако поиска нещо повече? – попита Клайв

– Нека го получи – отвърна Сакура.

– Дори и живота ти?

– Ако не отида, той няма да освободи Луис. Не мога да искам милост от него. Трябва да се съглася на всичко, което поиска.

– А ако реши да те осакати? – попита Франсин. – Дори да те убие?

– Не знам.

– Какво прави с пленниците от Патет Лао? – попита Мънро.

Сакура се замисли.

– Понякога ги разстрелва. Понякога ги затваря във варели за бензин и ги заравя живи.

– Е, това ви дава представа що за човек е – каза Мънро.

– Не съм дошла дотук, за да те изгубя точно сега, Сакура – каза Франсин. – Ако е необходимо, ще дам на Джай Хан още пари.

Сакура поклати глава.

– Той няма да се съгласи, Франсин. Не разбираш неговата природа. Ако не отида, просто ще убие Луис.

– Ще трябва да заминем всички – каза Мънро. – Имаме проблем не само с Джай Хан, но и с Макфадън и неговите хора. Сакура знае твърде много. Ще им е по-трудно да я убият в присъствието на трима чуждестранни свидетели.

– Това, което знае Сакура, може да бъде и нейно оръжие – каза Клайв. – Може да напише показания, в които обяснява опиумната връзка между ЦРУ и Джай Хан, и да ги заверим при нотариус. Ще бъде инструктиран, ако тя или който и да е от нас не се завърне от Лаос, да публикува показанията заедно с новината за нашето изчезване. Всичко това

трябва да бъде обяснено на Джай Хан предварително, за да има време да го обмисли преди нашето пристигане.

Настъпи мълчание. Франсин за миг затвори очи. Имаше чувството, че съдбата ги е оплела в мрежа, от която трудно ще се измъкнат. Стори й се, че през изминалите седмици е гледала филм за самата себе си. Филм, в който правеше и казваше неща, за които не бе подозирала, че са й по силите.

– Добре. Така да бъде – каза тя. – Ще заминем всичките.

Клей Мънро се събуди като котка, внезапно. Измъкна огромното си тяло от леглото и мълчаливо отиде на балкона. Бе усетил присъствието й там. Инстинктът му не го бе подвел. Видя стройната фигура на Сакура, изправена до перилата.

– Какво правиш, по дяволите? – попита я.

– Просто гледам – Сакура наблюдаваше виещите се светлинни ленти далеч под тях. Отдолу премина полицейска кола или линейка с примигващи светлини. Сирената й вещаеше лоши новини. – Колко е часът?

– Пет сутринта. Какво правиш тук?

– Не можах да заспя. Те все още приказват.

– Франсин и Клайв ли?

– Цяла нощ приказват.

– Стара любов. Сигурно имат да си кажат много неща.

– Никога няма да имам такива отношения с друг човек – каза Сакура. – Не виждам какво бих могла да му кажа, което да не се вмести в десет минути

– Мила, ти би могла да разказваш живота си цяла година, без да се повториш.

Тя поклати глава.

– Не мога да разказвам за самата себе си така, както го правят други. Понякога искам да споделя неща, които са се случили с мен, които са ме наранили. Не ми е обаче по силите.

Мънро я хвана за ръката.

– Дръпни се от парапета, Сакура.

– Защо?

– Много е нисък.

– Страх те е да не скоча. – Сакура се усмихна. – Както се бе уплашил да не би да скоча от перваза на болницата.

– Щеше ли да го направиш?

– Може би.

– Значи дръпни се от парапета. – Пръстите му стиснаха ръката й. Тя

също стисна неговата ръка.

– Клей, ти обичаш Франсин, нали? Той се изненада от думите й.

– Това са глупости!

– Нямам пред вид секса. Обичаш я просто така.

– Тя ми плаща.

– Нямам предвид това. Ти я обичаш и тя го знае. И аз го знам.

Мънро помълча, после каза:

– Тя е...

– И аз съм, Клей.

– Да. Права си.

– Ти на моя страна ли си, Клей?

– Винаги съм бил на твоя страна.

– Не е така. Винаги си бил на страната на Франсин

– Ако искаш да бъда лоялен към теб, а не към Франсин, си губиш времето – отговори й рязко той. – Тя обаче иска да ти помогне и това означава, че и аз искам да ти помогна.

– Заради нея ли? А не заради самата мен?

– Какво искаш от мен, Сакура? – попита той малко сърдито.

– Искам да знам дали чувствуваш това, което чувствавам аз.

– Какво имаш предвид? – попита той, макар че я разбра много добре.

– Понякога очите ти стават кехлибарени, като на лъв. Гледаш ме така, сякаш ще ме разкъсаш.

– Гледам те така, защото не знам какво ще направиш в следващия момент.

– Това не ти ли харесва? – На меката светлина тя приличаше на дете. Клей реши, че когато всичко приключи, Франсин ще затвори Сакура в някакъв забранен град, където тя ще живее в богатство и охолство и той повече няма да я види.

– Я по-добре си лягай – каза той.

– Не ти ли е приятно да разговаряш в мрака с мен?

– Няколко часа съм не биха навредили на нито един от двама ни. Тя тихо се засмя.

– Страх те е от мен.

– Не ме е страх от теб, Сакура.

– Страх те е. Уплаши се от мен в онази стара сграда, когато държах ножа. – Очите й блеснаха. – Знаеше, че ще те пробода. Знаеше, че можеш да ме пребиеш, но че преди това ще те пробода. Не съм ли права?

Той се усмихна.

– Права си.

– Сега нямам нож, но въпреки това те е страх от мен.

Защо?

– Страх ме е да не се нараниш.

– Като скоча ли?

– И по други начини.

– Дълги години носех в себе си смъртта на Томоюки – каза Сакура, загледана към улицата. – Възприемах я като болест, която те кара да плачеш. През целия си живот си мислех, че може да се самоунищожа. Да се превърна в нищо. Като Томоюки.

– Ти си от тези, дето оцеляват, Сакура – каза Мънро. Беше нащрек и можеше да я хване във всеки момент.

– Така ли изглежда? – Сакура присви пълните си устни. – В Сайгон веднъж ми се случи нещо наистина много лошо. Тогава реших, че ще се самоубия. Че ще се възползувам от това, което научих от Томоюки.

– Защо не го направи?

– Бях готова да го направя. Разговарях дълго с Томоюки. Мислено, разбира се. Разговаряхме цяла нощ и после се сбогувах с него. Прав си: никога вече няма да помисля за самоубийство. Освен ако не е необходимо, за да спася сина си. Така че не се тревожи повече за мен.

– Ще го спасим, без да се налага да умираш.

– Ти презираш ли ме?

– Не. Защо да те презирам?

– И не би трябвало – отвърна му тя сериозно. – С теб си приличаме, Клей.

– Сериозно?

– С теб са се случили много лоши неща във Виетнам.

– С всекия, който е бил във Виетнам, са се случили лоши неща.

– Случили са се специално на теб. – Тя внезапно сложи ръка на гърдите му. Малката ѝ длан обгори кожата му като огън. – На теб, на Клей Мънро. Виетнам те е променил.

– Откъде знаеш?

– Чувствавам го. – Тя не отмести ръката си. – Направили са ти лоши неща и ти самият си направил лоши неща.

– Така е – отвърна той малко грубо. – Така е на война.

– Не бива обаче да носиш тези неща постоянно в себе си. Трябва да се освободиш от тях. Както го направих аз.

– Добре. Благодаря ти за този психотерапевтичен разговор. – Той посегна да махне ръката ѝ от гърдите си. Пръстите ѝ обаче се

преплетоха с неговите и ги стиснаха.

– Не можеш да освободиш ръката си от мен. Опитай се да го направиш.

Той издърпа пръстите си. Тя обаче бе бърза като змия и отново стисна пръстите му.

– На тази игра съм играла с други деца в Токио. Никои не можеше да ме победи.

Раздразнен, той дръпна ръката си. Тя бе предвидила движението му и макар и да бе силен, пръстите ѝ отново стиснаха неговите.

– В болницата ти ме гледаше през огледалото, нали? Той се поколеба дали да каже истината, после призна:

– Да. Това ми бе работата.

– И си ме гледал, докато се събличам?

Той пак се опита да дръпне ръката си, но тя бе много бърза, а и в тънките ѝ пръсти се криеше невероятна сила. Нямахме как да се освободим, без да ѝ причиним болка.

– Не – отвърна нетърпеливо. – Не съм правил това.

– Не си ли ме виждал гола?

– Не.

Тя лукаво се усмихна и попита:

– Не си ли виждал гърдите ми?

– Не съм обръщал внимание.

– Лъжеш. Усетих погледа ти. Беше ти приятно да ме гледаш.

– Глупости.

– Искаш ли да знаеш какво ми се случи в Сайгон?

– Стига да искаш да ми разкажеш.

– Петима американски морски пехотинци ме взеха за проститутка. Не ми повярваха, когато им казах, че грешат. Изнасилиха ме, а после ме пребиха. Мънро не каза нищо. Престана обаче да се опитва да освобождава ръката си.

– С един шях да се справя. Може би и с двама. Но не и с петима мъже. Знаем как мога да се справя с един мъж. Това ти е известно.

– Да, известно ми е.

– Владее джудо, карате и джиу-джицу. И то добре.

– Сигурен съм в това.

– Никога обаче не съм била проститутка. След като войниците ме изнасилиха, останах с чувството, че са ми отнели последното, което имам. Разбираш ли ме?

Мънро само кимна. Разумът му и без това бе изпълнен с неща,

които не искаше да си представя.

– Отидох до реката и изкарах цяла нощ, седнала на кея. Наблюдавах как нощните светлини танцуват върху водата и се замислих дали да не започна да танцувам с тях. Не го направих обаче. Не им позволих да ме унищожат. – Тя го погледна. – Разтревожих ли те? Май наистина ти развалих настроението. Заради това и не говоря за себе си.

– Не си ми развалила настроението.

– Не бях казвала това на никого.

– И на Роже ли?

– Щеше да ми се присмее. Ти си първият, с когото го споделям.

– Съжалявам. Не трябваше да го правиш.

– Клей, изглеждам твърда, но съм твърда само отвън. Отвътре съм нежна.

Лицето ѝ се бе превърнало в сияещ овал, устата ѝ – в сянка. Той се опита да си представи отчаяно момиче, седнало до реката и колебаещо се дали да не се самоубие. Тя докосна лицето му с връхчетата на пръстите си и прошепна:

– Ти си едър и силен. Всички се боят от теб. Кожата ти обаче е нежна, като кадифе. Когато ме докосваш, усещам нежността ти.

Мънро бе пожелавал много жени и те никога не му бяха отказвали. Във връзките с тях той бе винаги по-силната страна и след като ги завоюваше, интересът му гаснеше. Сакура обаче бе нещо различно. Тя не просто събуждаше желание. Тя го бе пленила с чара си. Искаше да научи всичко за нея. Искаше да опознае всичките ѝ болки, целия мъчителен път, който бе извървяла.

В нея обаче се криеха същевременно опасност и коварство. Сакура бе водовъртеж, от който можеше и да не се измъкне. Ядоса се на самия себе си заради това, че кръвта му се разгорещи.

– Не сме създадени един за друг, Сакура – тихо каза той.

– Напротив! – прошепна тя. – Трябваше да се срещнем именно по този начин!

Притисна се към него. Тялото ѝ бе гъвкаво и горещо. Той усети как слабините му внезапно се изпълват с желание. Тя усети как членът му, притиснат към тялото ѝ, се втвърдява.

– Ти ме желаш – каза му тихо.

– Това не е достатъчно – отвърна той.

Тя прегърна шията му с нежните си ръце. Мънро, внезапно усетил световъртеж, целуна подобните ѝ на орхидея устни.

Меките ѝ устни се прилепиха до неговите. Тя го целуна, както се

целува дете. Със затворени очи и без да използва езика си.

– Виждаш каква съм – прошепна в лицето му.

Той я погледна и се опита да си спомни за първия път, когато я бе видял. Когато я бе проследил, бледа и измъчена, в метрото, след като излезе от офиса на Франсин. Без да си дава сметка, бе наранен от нейната красота още тогава. Бе наранен от нейната странност. Сега я възприемаше като свършена допирна точка между Изтока и Запада. Осъзна, че цял живот е копнял за лице като нейното.

Погали косата ѝ. Бе гъста и плътна и ухаеше на жасмин. В болницата в Ню Йорк се бяха опитали да я отрежат, тъй като според тях късата коса по-лесно се поддържа стерилна. Тя обаче бе реагирала така ожесточено, че те се отказаха от намерението си. Това го зарадва. Ако някой ден се любеха, щеше да разстеле косата ѝ около себе си. Възприемаше я като черните криле на черен ангел.

– Някога бях лоша, Клей – каза тя замечтано. – С теб обаче ще бъда добра. Стига да ми дадеш възможност за това.

Той тихо се засмя. В ръцете му тя бе лека като облаче. Той обаче я отблъсна от себе си.

– Без такива работи, Сакура. По-добре да не даваме обещания, които не можем да спазим.

– Обещавам само неизбежното – отвърна тихо тя.

Бе започнало да се зазорява. На розовата светлина небето изглеждаше нежно. Той внимателно я погледна и каза:

– Аз принадлежа на различен свят. Между нас има пропаст. Не би ни стигнал цял живот, за да я преодолеем.

– Нека тогава посветим живота си на това. Той поклати глава.

– Защо трябва да ти вярвам? Та ти си откачена! Тя трепна, сякаш думите му я бяха наранили.

– Кичигаи. Наричали са ме така.

– Какво означава „кичигаи“?

– Това е японската дума за луд. Вярно е, била съм луда, но сега не съм.

– Ако не те убие туберкулозата, ще те очистят или рей-бановете, или Джай Хан. Не бих заложил на теб.

– Ти ще ме закриляш – каза тя простичко. – Можеш да ме опазиш от всичко.

Той тихо се засмя.

– Заради това ли си ме харесала?

– Не. Повечето хора са деца, Клей. Ти обаче си пълнолетен. Заради

това ще разговарям с теб като с пълнолетен. Трябва да приемеш лошите неща, свързани с мен. Трябва да ми повярваш, когато ти кажа, че са приключили. – Тя докосна гърдите си. – Да, тук наистина има болест. Има обаче и голямо съкровище. Казвам ти, Клей, че имам много неща за теб. Обещавам ти, че ще те направя щастлив.

– Ти си кичигаи – отвърна й сухо той.

– А ти си бака – каза тя и се усмихна.

– Това пък какво означава?

– Това е много обидна японска дума, която означава

„глупак“. – Тя се извърна към изгрева и започна да оправя косата си. Прекрасните й гърди се повдигнаха под ношницата й и той не откъсна поглед от тях. – Мисля, че би могъл да ме обикнеш.

– Време е да сложим край на мечтанията – отвърна той. – Ще отида да приготвя закуска.

Клайв и Франсин наблюдаваха силуета на Сакура.

– Какво ще се случи между двамата? – попита Клайв.

– Ще се наранят взаимно – отвърна Франсин.

– Той има по-твърд характер от моя. Още когато те срещнах за пръв път, Франсин, когато бе мило и наивно създание, дошло от село, ти си имаше стоманена сърцевина. Знаеше какво искаш и накъде си се запътила. Никога няма да забравя как ме напусна в Саравак с гордо вдигната глава.

– Съжалявам, ако съм ти причинила болка. Нямах такова намерение. Просто се опитвах да се защитя.

– Много неща си дадохме и много неща изгубихме. Помниш ли колко пъти бяхме на косъм от смъртта? Помниш ли „Рафълс“? Боже, само като си помисля колко безгрижно танцувахме, докато японците разрушаваха нашия свят с бомбите си! Нямахме си и представа какво предстои.

– Когато бяхме на улица „Попая“ вече имаме поточна представа.

– Така е – съгласи се Клайв. – Много по-точна. Франсин го погледна. Той очевидно си спомняше за първия път, когато се бяха любили върху тясното й легло. Или може би часовете, прекарани заедно на хладната тераса, когато слушаха музика. Спомените изпълниха и собствените й вени с топлина, която не бе изпитвала от години.

– Често пътувам до Сингапур – каза Клайв. – Ли Куан Ю⁷ разчисти града. Арабската улица, Улицата на смъртта, улица „Бъджис“ и

---

7. Първият министър-председател на независимата държава Сингапур. – Б. пр.

бардаците ги няма. Оставил е само небостъргачи и паркове. Старият Сингапур ми харесваше повече.

Франсин се сети за Берта, лежаща мъртва на улицата до „Златния чехъл“ след бомбардировките. Не се бе замисляла и не бе говорила за тези неща от дълги години. При все това спомените ѝ бяха така ярки, сякаш това се бе случило вчера. „Клайв е единственият човек в света, с когото мога да споделя тези неща“ – помисли си.

– Ще постъпиш ли с мен така, както постъпи през 1942 година? – попита Клайв.

– Какво искаш да кажеш?

– Ти можеше да се погрижиш за себе си и за Рут при почти всякаква обстановка. Когато обаче японците бяха пред портите, ти потрябва закрилник. Потрябва ти мъж, който да осигури безопасността ти. Поради това ме изтърпя, докато стигнахме до Австралия. След това вече не ти трябвах повече.

Тя бе смаяна от думите му.

– Невъзможно е да мислиш сериозно това! На устата му се появи призрактът на усмивка.

– Че не се ли получи точно това?

– Знаеш, че въобще не си прав! Направо е противно след всички тези години да ми говориш така!

– Излиза, че в Сингапур наистина си ме обичала, така ли?

– Разбира се, че те обичах!

Клепачите над тъмните му очи се спуснаха. Той си пое бавно дъх, сякаш вдишваше уханието на старо и рядко вино. Сетне въздъхна.

– Не е ли тъжно? Петдесетгодишен мъж изнудва петдесетгодишна жена след двадесет и пет години да признае, че го е обичала.

– Не съм на петдесет години – сопна се тя. – Аз съм на четиридесет и осем, а ти си на петдесет и две.

Клайв отново се усмихна.

– Красива жена си. От очите ти направо изскачат мълнии, мила моя.

– Вземи си думите обратно.

– Не мога. Там, в Сингапур, ти сключи договор с дявола. Обеща си, че ще бъдеш моя, ако опазя вас двете с Рут. Обаче изгубихме Рут и за наказание те загубих.

Тя го погледна.

– Ти заради това ли настояваш да докажеш, че Сакура е Рут? Защо-то смяташ, че това пак ще ни събере?

– Поне за пръв път от 1954 година сме в един и същ град. Това е обещаващо начало.

– Начало на какво? Той вдигна рамене.

– Не знам. Виж какво, Франсин, някои мъже обичат много пъти. Или въобще не обичат. Прескачат от една жена на друга и говорят и изпитват едни и същи неща. Аз обаче не съм такъв.

Тя замълча. Гневът ѝ започна постепенно да стихва.

– Искаш да кажеш, че никога след това не си обичал?

– Любовта ми към теб никога не е секвала, Франсин. Никога не съм преставал да те обичам.

Пета част ДЖАЙ ХАН

1970

ВИЕНТЯН, ЛАОС

Полетът от Банкок ги отведе към североизточен Тайланд, скучен пейзаж от хълмове и безкрайни оризища. Когато навлязоха във въздушното пространство на Лаос, надникнаха през прозореца, за да видят река Меконг. Виеше се като дебела кафява змия между покритите с джунгли хълмове.

Самолетът, боядисан във весели цветове, но със занитвания, издаващи възрастта му, бе пълен с пътници, повечето азиатци. Прекараха целия полет в сън. Спяха с отворени усти като хора, пострадали от махмурлук.

На излизане от самолета бяха обгърнати от задушаваща тропическа горещина. Летище Уа Таи бе примитивно. Олющените му табели бяха изписани на френски и лаоски. Мънро, с чанта, натъпкана с долари, усети как сърцето му се разтуптява. На летището обаче почти нямаше хора.

Сакура ги бе уверила, че на митницата няма да има проблеми, и това се оказа самата истина. В салона за митническа проверка имаше само един дремещ митничар и те преминаха с парите покрай него, без да нарушават спокойствието му. На Мънро му се стори, че дрямката му е причинена от опиум.

Навън ги очакваха няколко стари таксита марка „Пежо“. Бяха модели от петдесетте години и изпод олющената им боя прозираше металът. За по-сигурно взеха две. В първото се качиха Мънро и Франсин, във второто – Клайв и Сакура.

– Хотел „Дипломатик“ – каза Франсин на шофьора. В отговор той им се усмихна любезно с два реда златни зъби и потегли. Мънро се извърна и видя, че колата със Сакура и Клайв ги следва. Таксито напредваше бавно, тъй като улиците бяха задръстени с деца на велосипеди.

Сградите бяха вехти и олющени. В сенките им дремеха хора. Дори и палмите бяха наклонени под различен ъгъл, сякаш ги мъръзеше да се изправят.

Минаха покрай огромен будистки храм. Монаси в оранжеви роби се разхождаха в градината, засадена с кокосови палми. Бръснатите им

глави блестяха на слънцето. След малко пътниците се оказаха извън Виентян.

Франсин бе избрала единствения в града хотел с четири звезди – „Дипломатик“. Сакура им го бе препоръчала като хотел, в който отседат дипломати и бизнесмени. Намираше се на двадесет минути път от града. Прекосиха джунгли и оризища, изпъстрени с примитивни колиби. Никъде не се виждаха селскостопански машини или автомобили, дори велосипеди. От време на време задминаваха каруца, теглена от биволи, или група селяни, потънали до колене в оризището.

– Все едно че се връщаме с четиристотин години във времето – коментира Мънро.

Хотелът бе разположен в палмова горичка. Представляваше няколко тръстикови бунгала, разположени почти до самата река и разделени от китни градини. Изглеждаше съвсем празен. Дипломацията и бизнесът във Виентян очевидно не бяха много динамични. Двете таксита спряха пред рецепцията, разположена в сграда с островърх покрив.

– Хотел „Дипломатик“ – съобщи шофьорът. Слязоха от колите. Мънро бе нащрек. Не се чуваха никакви звуци, ако се изключеше бръмченето на катер някъде далеч по реката и гукането на гугутките, накацали по палмите.

На рецепцията красива млада жена ги приветствава с традиционно лаоско допиране на дланите, известно като „уай“. Решиха, че ще бъдат в най-голяма безопасност, като наемат две прилежащи бунгала. В едното се настаниха Клайв и Франсин, в другото Сакура и Мънро.

Бунгалата бяха примитивни, но просторни. Във всяко имаше баня и японски телевизор. Имаше и изглед към реката. Леглата бяха тесни, но Мънро ги изпробва. Изглеждаха нови и удобни.

– Би трябвало да приберем парите на съхранение в банка – каза Мънро.

Сакура поклати глава.

– Във Виентян има само една голяма банка – Индо-китайската банка, разположена на булевард „Танон Саментай“. Това са хората, от които Роже открадна парите. Управителят е приятел на Джай Хан. Останалите банки са много малки и несигурни.

– Наистина ли няма други банки? – попита Франсин.

– От другата страна на реката, в Нон Кай, има тайландски банки. Те са надеждни, обаче за всяко отиване до тях трябва ферибот. И многократна виза.

– В такъв случай какво да правим с парите? – попита Мънро.

– Както виждам, ще трябва да седим върху тях – изръмжа Клайв.

– А когато се наложи да излезем?

– Хотелът има огнеупорна каса – каза Сакура. – Вероятно е най-надеждното място. Тук винаги има чуждестранни дипломати. Дори и Джай Хан не би си позволил да си пробие път със сила.

Мънро постави куфара с парите в паянтовия картонен шкаф и след това заключи вратата, без да храни илюзии относно ефективността на тези предпазни мерки. Клайв и Франсин излязоха от стаята. Сакура почна да си мие лицето в банята. Мънро ѝ подаде хавлиена кърпа.

– Къде мога да купя два пистолета?

Тя извърна към него мокрото си лице. Погледът ѝ издаваше тревога.

– Защо са ти пистолети, Клей?

– Не може да мъкнем със себе си стотици хиляди долари и да ходим невъоръжени. Не говоря за базуки. Говоря за два автоматични пистолета. Тя избърса лицето си.

– На „талаата“ всичко може да се намери.

– Какво е „талаатът“?

– Градският пазар. Намира се точно зад градското полицейско управление.

Във Виентян незаконното оръжие се продава зад полицейското управление, така ли?

– Виентян е най-големият център за контрабанда на оръжие в радиус от хиляда километра. Това обаче би било глупаво, Клей. Един чужденец, който си купува два пистолета, веднага ще бъде забелязан. Джай Хан ще научи за покупката ти само час след това.

– Точно това искам – каза Мънро. – Искам всички да разберат, че не могат просто да влязат тук и да приберат парите.

Тя му отвърна с една от загадъчните си полуусмивки и докосна лицето му.

– Това не е Сайгон.

– Вече го разбрах.

– Лаосците са много учтиви хора. Не понасят грубостта.

– Какво да правя, като съм си груб? Не мога да се променя.

Сакура, застанала до прозореца, наблюдаваше река Меконг. След летния сезон не бе така пълноводна и пясъчните ѝ брегове се виждаха.

Чудеше се дали вече са докарали Луис от Лон Чен във Виентян. Джай Хан бе казал на Франсин, че за детето се грижат неговите жени. Може би не бе казал истината. Може би ги бяха излъгали.

Тя поначало вярваше на думите на Джай Хан независимо от това, че го беше предала. Той бе просто скроен и брутален човек, който заравяваше враговете си живи, обаче намираще да е под достойнството му да се занимава с лъжи на дребно. Не му отиваше да лъже за едно дете.

Такава дребна лъжа не подхождаше на такъв велик човек. Сакура се опитваше да се успокои с тази мисъл.

Но имаше и други мисли. Мисли за хора около Джай Хан и над Джай Хан. За хора, на които лъжата беше професия. За други хора, които не бяха велики, но бяха готови да изсмучат всякаква кръв, за да подхранят собствената си злоба. Ужасяваха я именно тези хора, защото те щяха да излъжат Джай Хан със същата лекота, с която щяха да излъжат и нея.

На вратата се почука и влезе Франсин.

– Клей отиде да купува пистолети – каза Сакура. – Не можах да му попрача.

– На мъжете им трябват пистолети, когато са уплашени – каза Франсин. Бе облечена в тъмносин копринен костюм и бе сложила красивите си нефритови бижута. Изглеждаше богата и царствена. Сакура съобрази, че се е облякла така специално за Джай Хан, и се възхити от начина, по който бе разбрала душевността му. Джай Хан очакваше да се срещне с „нухуан“, с императрица. Франсин нямаше да го разочарова. Франсин знаеше как трябва да се държи човек в тези места. Коприненият костюм на Франсин щеше да е по-надеждна защита от пушката на Клей.

– Сакура, би ли се обадила на Джай Хан? – каза Франсин.

Сакура кимна, събра смелост, отиде до телефона и помоли оператора да я свърже с хотел „Виен Чан“. Навън, в градината, ято скорци шумно шеташе из палмите. Течението на реката носеше самотен сампан. Трите момичета на борда му с лениво изящество мятаха рибарска мрежа. Сакура усети как ушите ѝ започнаха да бучат от напрежение.

Франсин изслуша разговора на Сакура. Бе проведен на английски и бе много кратък. Сакура затвори и се обърна към Франсин. Беше пребледняла.

– Трябва да бъдем в хотела днес, в пет следобед.

– С Джай Хан ли разговаря?

– Не. С някакъв американец, който се представи като О'Брайън.

– Познаваш ли го?

– Чувала съм за него. И той е рей-бан, като Макфадън.

– Каза ли ти къде е Луис? – попита Франсин.

– Не – отвърна Сакура с крива усмивка. – А и аз не го попитах.

Докато пътуваха към хотел „Виен Чан“, Франсин отново усети тежката атмосфера на леност, в която бе потънал градът. Виентян буквално бе обхванат от летаргия.

Долови нещо зловещо в тази обстановка на всеобщо безгрижие. С нещо ѝ напомни Сингапур в седмиците преди японското нашествие. Напомняше за апатията на град, вече успял да капитулира пред враг, който още не е пристигнал.

Хотел „Виен Чан“ бе изграден върху пясъчен бряг. Бе издигнат на колове, за да се предпазва от пълноводието. Пред фасадата му бяха окачени множество фенери от червена хартия. Паркираха пежото до полуразпадналия се тротоар и се изкачиха по скърцащите стълби, водещи към хотела. Франсин бе стиснала здраво ръката на Сакура.

Във въображението си тя си бе представила срещата като театрална сцена: Сакура прави дълбок поклон пред строгия униформен Джай Хан в обстановка на пълно мълчание.

Действителността беше съвсем различна. Обля ги гореща въздушна вълна, в която вонята на евтини парфюми и евтини манджи се смесваше със сладникавата миризма на опиум. Заля ги и вълна тайландска музика.

Посрещна ги дребна сбръчкана жена, която не скри удивлението си от огромното черно туловище на Клей Мънро. Всичките ѝ предни зъби бяха от метал, просветващ мътно на слабата светлина.

– Генерал Джай Хан тук ли е? – попита Франсин на френски.

– Ти ли си нухуан?

– Да. Аз съм нухуан.

Старицата се засмя и я хвана за ръката.

– Ела, нухуан. Твоята маса е готова.

В бара бе мрачно. Около дълги маси бяха насядали шумни групи войници. Всички извърнаха погледи към Клей, някои дори възкликнаха от удивление. Старата жена ги отведе до една празна ъглова маса, все още отрупана с празни бирени бутилки и пепелници, пълни с угарки, останали от предишните посетители. Каза нещо на най-близката келнерка и излезе.

Когато зрението на Франсин се настрои към полумрака, тя видя, че келнерките са съвсем голи, облечени единствено с усмивките си. Постепенно започна да се ядосва, че са я довели на подобно място. Джай Хан очевидно бе решил да я унижи и бе пресметнал обидата си.

– Съжалявам – каза ѝ Сакура, сякаш бе прочела мислите ѝ.

– Няма значение. Скоро всичко ще приключи. Една от голите

келнерки дотърча до тях, стъпи с бос крак върху бедрото на Мънро, ка-чи се на масата и започна да танцува под ритъма на тайландската музи-ка, като мятеше коси и щипеше зърната на гърдите си.

– За Бога... Къде по дяволите е Джай Хан? – промърмори Клайв.

– Не знам, Клайв. Успокой се – каза Франсин. Келнерката внезапно спря да танцува, извади иззад ухото си цигара и я пхна между краката си. После щракна със запалка „Зипо“ и като стягаше чевръсто коремни-те си мускули, запали цигарата. И четиримата наблюдаваха удивено как тя по същия начин всмукна дим и после го изпусна. Ухиленото момиче се извърна встрани, за да могат всички да наблюдават номера.

Клей Мънро подаде на момичето десетдоларова банкнота и каза:

– Merci! bien. Tres joli.⁸

Момичето, доволно от себе си, взе парите, извади цигарата и я пх-на в устата на Мънро.

– Искаш ли бира? Ще донеса храна.

После се отдалечи, като кълчеше стройните си бедра. Мънро изва-ди цигарата от устата си и каза:

– Това място ми напомня Сайгон. Само дето е по-чисто.

– Кабаретното шоу ще продължи ли? – попита Клайв.

– Тук знаят какви ли не номера – тихо каза Сакура. – Не се обиж-дай. Войниците харесват тези неща.

– Познаваш ли някой от тези хора? – попита Франсин.

Сакура се озърна и поклати глава.

– Тук идват главно хора от племето мео. Момичетата готвят техни блюда и въобще им познават вкусовете.

– А Джай Хан е собственикът? В такъв случай той е добър бизнесмен.

Келнерката се върна с пълен поднос. Постави върху масата бутилки с бира и съдове с храна. На централното място сложи отворена бутилка уиски „Джей Би“. Замириса на гнила риба.

– Какво е това, по дяволите? Мирише на нещо умряло – каза Мънро.

– Това е „па-да-ек“ – поясни Сакура. – Ферментирала риба. Не я яж. Възможно е да съдържа паразити, които да ти увредят черния дроб.

– В такъв случай ще се въздържа от това ястие, колкото и да ме из-кушава – каза Мънро. Избърса старателно гърлото на бирената си бу-тилка и отпи глътка. Клайв и Франсин не докоснаха нито храната, нито

---

8. Благодаря. Бе много красиво (фр.) – Б. пр.

напитките.

Барът започна да се изпълва с хора. Започнаха да влизат групички мъже от по трима-четирима души, облечени в нещо като униформа – маслинозелени блузи и панталони. Повечето бяха ниски и набити мъже с лицата на селяни, състарени повече от селския труд, отколкото от годините. Голите келнерки, които ги обслужваха, сякаш нямаха край.

– Здравсти, приятели – каза един глас с американски акцент и всички се обърнаха. До масата им се бе появил набит мъж на около тридесет години. Бе облечен с джинси и широка риза със защитен цвят. Косата му бе късо подстригана, по военному, и явно не се беше бръснал поне от седмица. – За мен е истинско удоволствие да се запозная с вас. Казвам се О'Брайън и работя с Кит Макфадън. Акциентът му бе южняшки, може би от щата Луизиана. Той почна да ги сочи с показалец, все едно стреляше с pistolет.

– Вие сте госпожа Лорънс! Сакура Уеда. Ти трябва да си Мънро. – Погледна Клайв. – А този кой е?

– Това е Клайв Нейпиър, мой приятел – каза Франсин.

– Здравсти, приятел – каза О'Брайън и седна при тях. – Хареса ли ви шоуто? Допадна ли ви храната?

– Казаха ни, че тук ще се срещнем с генерал Джай Хан – тихо каза Мънро. – Къде е той?

– Дай по-добре да говорим по същество – каза О'Брайън. – Къде са парите?

– Донесохме ги.

– Къде са?

– От другата страна на реката, в една тайландска банка – излъга Франсин. Не намери за необходимо да казва, че са в сейфа на хотел „Дипломатик“.

– В банкноти ли са? – Да.

О'Брайън сякаш леко се отпусна след тази информация. Едва сега Франсин забеляза, че е много мръсен. Ръцете му бяха черни, а по ризата му имаше петна.

– Дием скоро ще дойде – каза О'Брайън.

– Кой е той? – попита Мънро.

– Дием си е Дием. Ти ще ядеш ли това нещо? Мънро му подаде чинията и каза с изпълнен с безразличие глас:

– Von appetit.

– Не обичаш ли сурова риба?

– Казаха ми, че може да съдържа паразити – поясни Мънро на

американеца, който бе започнал да се храни.

– Ако изпиеш достатъчно уиски с нея, нищо няма да ти стане.

– Къде е Джай Хан? – повтори въпроса си Мърно.

– На север – отвърна О'Брайън.

Франсин усети как я залива вълна от разочарование.

– Той няма ли да дойде?

– Не, госпожо Лорънс, няма да дойде.

Вниманието на всички внезапно бе привлечено от тропота на ботуши по дървения под. Към масата се приближаваше възнисьък лаосец на средна възраст в пишна военна униформа. Зад него маршируваха двама опънати като струни сержанти с бели униформи и лъскави ботуши. Всички войници в помещението скочиха и застанаха мирно, с изключение на О'Брайън, който продължи да яде и с пълна уста поясни:

– Това е колегата ми полковник Дием.

Дием се усмихна любезно, сякаш искаше да се извини за неудобството, което е причинил.

– Изключително се радвам на нашето запознанство – каза той на английски и седна. Двамата сержанти останаха в стойка „мирно“ зад него.

Челюстите на О'Брайън продължаваха да се движат.

– Ще ви се наложи да привикнете към лаоската кухня. Тя започва там, където другите национални кухни свършват. Те готвят нещата, които ние изхвърляме на боклука или изстребваме като вредители. – Взе бутилката уиски и си наля пълна чаша. – Последната седмица ми готвеше съпруга 12 на Джай Хан. През цялото време ме храни все с едно и също: варени свински черва, необърнати и пълни с лайна. Това трябва да е специалитет на племето мео. Прав ли съм, полковник?

Полковникът се усмихна.

– Мео са наистина много живописно племе. Обаче не може да им се отрече, че се бият доблестно против Патет Лао.

Полковникът сякаш чак сега забеляза, че всички мъже в помещението продължават да стоят мирно, махна небрежно с малката си ръка и мъжете насядаха по местата си. Глъчката и смехът се възобновиха.

– Защо Джай Хан не дойде на срещата? – попита Франсин.

– Вие да не си мислите, че сте най-важната точка в дневния ред на Джай Хан? – попита подигравателно О'Брайън.

Дием кръстоса тънките си крака.

– Майате, можете да имате пълно доверие в нас. Ние сме колеги и близки съратници на генерал Джай Хан. Генералът в момента е зает с

военни дела и му е невъзможно да се срещне с вас. Помоли ни да го представяваме. Парите съм готов да получа аз, като ще имам грижата те да бъдат предадени на Джай Хан.

– Полковник Дием е заместник-началник на Генералния щаб, председател на управителния борд на банката и заместник-министър на селското стопанство – поясни О'Брайън и се оригна. – Освен това е и принц. Нали така, полковник?

Дием направи лек поклон.

– Да, прав сте.

– Братовчед е на краля на Лаос.

Дием се усмихна, извади цигара и я запали със запалка от масивно злато.

– Мога да дам парите само на Джай Хан – отсече Франсин.

– Нямате избор – каза О'Брайън. Избърса устата си и погледна Клайв и Клей Мънро. – Вие, двамата каубои, днес сте си купили детски пищовчета от талаата. Как си я мислите тази работа? Не мислите ли, че Дием може да ви накълца на парченца когато му кефне?

– Имах договорка с Джай Хан – повтори Франсин О'Брайън разтри очи с дебелиите си мръсни пръсти.

– Боже... Последните осем часа изкарах в хеликоптер. Страшно ме цепа главата. – Клепачите му бяха подпухнали и мазни, а устните, стърчащи от брадясалото лице, подути. Той посочи Дием с пръст. – Полковник Дием е лаоското правителство. А аз съм американското правителство.

– Искаш да кажеш, че си от ЦРУ – каза Мънро.

– Каква е разликата?

– Доколкото знам, има малка разлика. О'Брайън, подобно на уморен бик, отпусна глава върху масивните си плещи.

– Полковник Дием е непосредствен командир на Джай Хан. Аз пък съм негов инспектор. Разбираш ли какво сте направили бе, момче? Щом сте откраднали нещо от него, все едно че сте го откраднали от нас. Щом ще връщате парите, трябва да ги върнете на нас.

– Къде е Луис? – попита нервно Сакура. О'Брайън извърна към нея мазните си тъмни очи.

– Ти и любовникът ти ни ебахте мамата, като ни пяхнахте пръти в колелата. Дием се приведе към тях и се усмихна.

– Рикар се опита да започне престрелка с нас в Саванакет. Когато го измъкнахме от колата, наброихме двадесет и шест рани от куршуми. Въпреки това бе все още жив. Лично аз започнах да го разпитвам, но

той умря малко след това.

Каквото и да чувствуваше Сакура, на лицето ѝ не бе изписано никакво вълнение.

– Детето ми живо ли е, полковник Дием?

– Разбира се! – отвърна Дием с изражението на човек, комуто този въпрос се е сторил нелеп.

О'Брайън май за пръв път забеляза, че ръцете му са мръсни, и започна да ги бърше в ризата си.

– Което си е вярно, вярно си е. Хлапето си е живо и здраво. Само дето реве по цял ден и побърква жените на Джай Хан.

– Кога ще ни доведат Луис? – попита Франсин.

– Вие ще отидете при него – отвърна Дием. – Разбира се, след като уредим сметката.

Настъпи тягостно мълчание. Бе нарушено от щракането на златната запалка на Дием, когато запали втора цигара. Първата, изпушена наполовина, остана в пепелника.

– Искате да ви дадем парите тук, а после да заминем на север, за да приберем момчето, така ли? – попита Мънро.

– Ще ви бъде осигурена охрана – каза любезно Дием. Пръстите му си играеха със запалката. – Нашите хора ще ви придружат дотам и обратно.

– Според мен трябва първо да приберем детето, а после да ви платим – отвърна също така любезно Франсин.

– Можете да си мислите каквото си искате, но тази работа няма да стане – вметна О'Брайън с кисела гримаса. – С тези пари си плащате екскурзия с придружител в района на въстаническите действия. Прибирате си сувенирчето, предавате много здраве на Джай Хан от нас и се измъквате по живо, по здраво от Лаос. Това е положението.

Дием тихо нареди нещо на лаоски на сержантите и един от тях се запъти към изхода; ботушите му закънтяха по дървения под.

– С ваше позволение, той ще доведе пилота – каза Дием със скована учтивост. После огледа Мънро. – Вашият слуга е превъзходен екземпляр, тайате. Всички ли ваши хора са едри като вас? – попита той Мънро.

– Какво имате предвид, като казвате „ваши хора“, полковник?

– Черните хора – каза Дием, докато разглеждаше с интерес масивните рамене на Мънро. – Негрите. Всички ли са така едри?

– Не, мой човек – отвърна сухо Мънро. – Бебетата ни са съвсем мънички.

Диет се усмихна малко насила.

Сержантът се върна с един човек – бе го хванал за ръката. Човекът бе възрастен, с изхабено лице и тъжни очи с торбички под тях. Бе облечен със смачкана кафява униформа. Върху джоба на самото му бе избродиран гербът на някаква авиокомпания.

– Това е Понсири Крон – каза Диет с жеста на човек, който представя министър. – Един от най-добрите чартърни пилоти във Виентян. Ще ви откара във вътрешността срещу разумно заплащане. Колко ще поискаш, Крон?

– Двеста долара – каза човекът

– Ти си тайландец, нали? – попита Мънро и човекът кимна утвърдително. – Каква стока пренасяш?

Крон си бръкна в носа.

– Медикаменти. Мънро погледна Диет.

– Пренася опиум.

– Крон е много опитен пилот – отвърна Диет. – Ще ви откара при генерал Джай Хан, за да приберете детето. Познава добре пътя и владее английски.

Мънро огледа още веднъж пилота и опустошенията, които му бе нанесло пушенето на опиум. Кожата му бе като на труп, а погледът – празен,

– Само с нарколинии не бяхме летели – промърмори той.

– Утре ще приберем парите – продължи Диет. Очилата му със златни рамки проблеснаха, докато оглеждаше останалите присъстващи. – Ще ви дам и писмо до Джай Хан. Веднага след това можете да излетите с Крон.

Никой не му отговори.

– Предполагам, че парите се намират в сейфа на вашия хотел – продължи Диет усмихнато. – Ще дойда за тях, да кажем... към осем и половина. Ще ви помоля да ме извините за ранния час, но предполагам, че и вие ще пожелаете да излетите колкото се може по-рано. Така или иначе, Крон би предпочел да осъществи обратния полет по светло.

Диет не преставаше да се усмихва любезно, но Франсин чудесно си даваше сметка, че тази любезност на лаоския принц е напълно престорена. Зад нея се криеше хладната самоувереност на човек, сигурен, че държи всички козове и че ще спечели играта при всички положения.

– Вярвам, че подобно решение е приемливо за всички ни – каза той и стана. – Пожелавам ви приятна вечер. До утре. – След това излезе, придружен от Крон и сержантите.

О'Брайън ги проследи с уморен поглед и каза тихо, сякаш говореше на себе си:

– Взимат ни за идиоти. Продават пушките, които им даваме, на бирманците. Превозват си шибания хероин в нашите самолети и ни казват, че е ориз. Взимат ни парите и прибират хиляди долари за заплати на войници, които не съществуват. Че така може ли да се спечели война? – Обърна се към Мънро. – Ти какво мислиш.

– Не – отвърна Мънро.

– Не – повтори О'Брайън. – И аз така мисля.

– Можем ли да имаме доверие на Дием? – попита Франсин.

– Нямайте избор – отвърна О'Брайън. – Много-много не се мотайте. Този път лайната наистина попаднаха във вентилатора. Властите могат да ги спасят само големите дъждове. Патет Лао продължава да ги скъсва от бой. Нашите хора са или мъртви, или уморени до смърт. Или просто бягат. Планините са пълни с хора, които бягат. – О'Брайън издуха пушек към Мънро. Говорът му бе станал завален било от алкохола, било от умора. – Голям бой ни удариха. По-лош от миналогодишния. Да не забравя, много е приятно да си поговориш със сънародници.

От съседна маса се разнесе смях. Между бирените бутилки се разхождаше келнерка, която показваше номера с цигарата или някакъв друг трик. О'Брайън погледна Мънро.

– Ти падаш ли си по политическите теории, капитане? Чувал ли си за теорията за доминото?

– Нали заради това бях във Виетнам.

– Аха. – О'Брайън погледна към келнерката върху съседната маса. – Една шибана работа е ясна: съдбата на цивилизацията няма да се реши тук. Всичко това след малко ще стане на пепел.

– След колко малко?

– Кой знае? Може би още утре. Чуйте ме, нухуан. Платете парите и измъкнете хлапето преди нещо да го е направило на парчета. – О'Брайън пресуши чашата с уиски. – Разбрахте ли ме? Не мислете повече за това. Просто го направете.

– Не ни е оставен друг избор – каза сопнато Франсин.

Бяха се върнали в хотела. Жестоката следобедна горещина бе започнала да отслабва. Сакура бе бледа и напрегната.

– Ако дадем парите на Дием, той ще ги задържи за себе си, а Джай Хан няма да получи и пукнат долар – възрази Сакура.

– Сакура, ти чу какво каза О'Брайън – каза спокойно Клайв. – Дием е представител на лаоските власти. Джай Хан ще трябва да приеме тази

договореност. Така, както я приехме ние.

– Той ще измами Джай Хан – каза Сакура. – Когато Джай Хан научи за това, ще убие Луис.

– Дием разполага със самолет – вметна Мънро. – Как иначе ще открием Джай Хан? Да не би да искаш да обикаляме цял Лаос с кола с един куфар с пари и да го търсим?

– И това ще е за предпочитане пред предаването на парите на Дием.

– Не можем да си позволим това, Сакура – каза уморено Франсин. – Дием знае, че парите са тук. Твърде късно е да се опитаме да ги прехвърлим през реката в Тайланд. Той ще дойде тук в осем и половина сутринта. Нямаме друг избор. – Франсин се бе преоблякла и бе сменила копринения костюм с памучно сако и панталони и сандали. Мънро забеляза, че има малки крака, като на момиче. Краката на Сакура бяха същите. Мънро изпитваше към Франсин възхищение и – Сакура бе напълно права – своеобразна обич. Бяха преминали през много премеждия заедно и той бе разбрал що за човек е тя. Бе наистина силна, издръжлива и волева.

Сакура скърцаше със зъби.

– Моля ви да ме изслушате. Знам какво говоря.

– Какво можем да направим? Ние сме в ръцете им.

– Трябва да намерим някакъв изход! – започна да умолява тя. – Всичко, което ни разправи Дием, е лъжа.

– Откъде знаеш?

– Знам!

– И да се опитаме да се противопоставим на Дием, той ще вземе парите със сила – каза Мънро. – Да не мислиш, че този тенекиен сейф ще бъде някаква пречка за него?

Трябва да вземем парите и да тръгнем веднага – настоя на своето Сакура. – Трябва сами да открием Джай Хан.

– И да тръгнем, ще ни спрат след първите двадесет километра – каза Мънро.

Сакура закри лицето си с ръце. Всички впериха погледи в нея.

– Може би си струва да се опитаме да открием Макфадън – предложи Клайв. – Може би е в по-близки отношения с Джай Хан, отколкото с Дием.

– Как ще открием Макфадън? – Мънро поглати глава. – Такива като Дием съм ги виждал във Виетнам. Хитри малки човечета, които си палят цигарите със златен „Дънхил“ и се хият, докато ни гледат как ядем лайна заедно със селяните. Тази страна е собственост на Дием и винаги

ще е така. И да се откачиш от този Дием, ще попаднеш на друг Дием пак с широка усмивка и златен „Дънхил“. Ако не му платим, вместо него ще се появи някой друг, още по-лош.

Франсин кимна в знак на съгласие.

– Така е. Освен това аз разбирам хората като Дием. С тях може да се върши работа. – Докосна рамото на Сакура. – Дием остави у мен впечатлението, че трябва да постъпим по този начин, Сакура. Трябва да му се доверим.

– Не бива да му се доверяваме – тихо отвърна Сакура.

– Не съм съгласна с теб – каза Франсин и стана. – Така или иначе, нямаме избор.

След като Франсин и Клайв се прибраха в своето бунгало, Мънро се обърна към Сакура и я попита:

– Наистина ли смяташ, че Дием ще измами Джай Хан?

– Дием ще задържи парите за себе си. – Устните ѝ бяха пресъхнали.

– Ти си прав. Винаги ще се намери някой Дием. Ще обещае какво ли не на Джай Хан и ще му наговори сладки приказки. Дием обаче е принц, докато Джай Хан е обикновен племенен вожд. Джай Хан никога няма да получи парите.

– Може би ще остане удовлетворен от писмото, което Дием ни обеща.

– Джай Хан чудесно знае цената на такива писма.

– Дием нали е непосредствен началник на Джай Хан? При това положение не виждам какво друго можем да направим. – Мънро отиде до Сакура и докосна раменете ѝ. Бе много напрегната. – Опитай се да се отпуснеш.

Лицето ѝ не се отпусна.

– Клей, заведи ме у дома.

– Къде?

– В моя дом във Виентян. Когато избягах отук, оставих там различни неща. Искам да си ги прибера.

– Ами ако някой те очаква там?

– Никой няма да ме очаква. Той поклати глава.

– Рискът е голям.

Тя се огледа. Погледът ѝ издаваше решителност.

– Моля те, Клей. Тези неща са много важни за мен.

– Ти пък си много важна за мен.

– Трябва да ме заведеш там, Клей. Моля те! Той въздъхна и се съгласи.

– Добре, да вървим.

Мънро шофираше бавно. Във Виентян не можеше да се шофира иначе. Непавираните улици бяха пълни с пешеходци, волски коли и рикши.

В полумрака Мънро започна да усеща красотата на града. Минаха по булевард с цъфнали дървета. Малки лилави цветчета бяха покрили всеки квадратен сантиметър от пътя. Покрай тях преминаха група жени от племето мео. Бяха облечени в черни пижами и носеха лилави и зелени кърпи. На шиите им висяха тежки сребърни вериги.

Сакура гледаше през прозореца на колата.

– Работех ей тук. – Посочи му сграда с покрив от червена гофрирана ламарина сред пищна градина от палми. На покрива бе написано с бели букви „АГЕНЦИЯ ЛИ ХУА“. – Убиха го в кабинета му – каза Сакура. – Сега агенцията е собственост на Джай Хан.

– Защо го убиха?

– Обвиниха го, че търгувал с Патет Лао.

– А той наистина ли търгуваше с Патет Лао?

– Разбира се. Всички търгуват с Патет Лао. Всички искат Патет Лао да победи. На хората им омръзна войната. Омръзнаха им и американците.

Това ми звучи познато – отвърна сухо Мънро. – Излиза, че Джай Хан ти е имал доверие, макар и да е убил началника ти. Така ли е? – Да.

– Да не би да се е гласял да те направи своя жена номер три, четири и така нататък?

– Той си има три жени. Други не му трябват.

– Приел е много надълбоко обидата, която си му нанесла – каза Мънро. – Сега за Луис се грижат жените му. Държи да се явиш лично пред него. Може би иска да ти пререже гърлото със собствените си ръце.

– Възможно е – съгласи се тя лаконично.

– Да не би да се чувствава като измамен любовник?

– С Джай Хан не съм имала връзка от такова естество – каза Сакура и се намръщи. – Нямах основания да ревнуваш.

– Въобще не ревнувам – каза Мънро. Даваше си сметка, че не е искрен. Всъщност почувствува облекчение от отговора на Сакура. Мъжете, с които бе спала, станаха с един по-малко. Сетне се засрами от мислите си.

Спряха за миг, тъй като им се наложи да изчакат редица монаси в яркожълти одеяния да прекоси улицата. Почти момчета, те мълчаливо

взеха купичките с ориз, които верующите коленопреклонно положиха пред тях. Не обърнаха никакво внимание на приветствията, с които бе поднесена храната.

– Много мирно си живеят – каза Мънро.

– Утре сигурно ще напуснат храма и в крайна сметка ще се окажат в редиците на Патет Лао – отвърна Сакура.

Мънро, подпрял се на кормилото, изчака монасите да отминат и каза:

– Този (О'Брайън се бе върнал от тежка битка. Познах го по вида и по миризмата. Ако това, което каза, е вярно, Лаос се разпада.

– Вярно е. Страната наистина се разпада.

– Кога ще почнат големите дъждове? – изръмжа Мънро.

– Скоро. Военните действия се определят от сезоните. През всеки сух сезон комунистите спечелват малко повече територия. След това се окопават и се опитват да я задържат, докато почнат мусоните. Успеят ли да го направят, са в безопасност чак до следващото лято.

– Значи също като във Виетнам. Обаче този път май правителствените войски се молят за дъжд, така ли е?

– Комунистите вече ги надвиха. – Сакура бе напрегната. – Виентян се е променил. Разбрах го още в момента, когато се качихме в самолета. Пътниците му бяха филипински и китайски авиомеханици. По лицата им можеше да се разбере какво са преживели. Освен това, докато пътувахме с такси от летището до града, видях камион с хора, за които зная, че са от Патет Лао. Тези хора не би трябвало да се намират на по-малко от сто километра от Виентян, да не говорим да се разхождат арогантно по главната улица. Спри, Клей. Стигнахме.

Мънро спря пежото. Пред рамбутанова градина имаше редица олющени магазини. Повечето бяха затворени. На горните етажи щорите бяха отворени, за да влезе вечерната прохлада.

– В коя от тези къщи живееше?

Тя му посочи една къща, боядисана в синьо. На долния етаж имаше магазин за ориз. Единственият, който работеше.

– Ей тази.

Мънро огледа улицата. По средата ѝ вървяха две жени, облечени в саронг. Зад тях каруца с биволи караше пълеша. Покрай тях минаха две деца, но не започнаха да просят пари и бонбони, като виетнамските. Изглежда, гледката на грамадния чернокож чуждестранен дявол им бе достатъчна.

– Трябва да поговоря с продавача – каза Сакура.

- Бъди внимателна.
- Няма нищо опасно, Клей.

Той я последва в магазина. Бе мрачен и миризлив. Продавачът бе малко сбръчкано човече с няколко косъма, пригладени напречно през плешивата му глава. Когато видя Сакура, инстинктивно понечи да се шумугне зад чувалите с ориз и каците с пушена риба, сякаш очакваше да завали дъжд от куршуми.

Сакура притисна длани, направи лек поклон и започна да говори с благ глас.

Човекът отговори скорострелно на лаоски, без да откъсва уплашен поглед от Мънро.

- Мисли, че си от ЦРУ – каза му Сакура. Мънро поклати глава.
- Няма такова нещо, шефе – каза на човека и му посочи евтините си слънчеви очила. – Виж ги, не са рей-банове.

Човекът отговори с нервна усмивка. Сакура го попита нещо, той кимна енергично и после изчезна в дъното на магазина.

– Май не му е приятно да те види – каза Мънро. Чувствуваше се неловко.

– Приятели сме – отвърна Сакура. – Поправил е вратата ми. Сега отиде да търси ключа.

- А може би и да извика ченгетата?
- Не, няма да го направи.

Плешивото човече се върна и подаде на Сакура ключ с двете си ръце. Тя го пое също с две ръце и му се поклони, като промърмори нещо. Мънро реши, че е благодарност.

Качиха се по стълбите. Когато стигнаха до вратата, Мънро хвана Сакура и я тикна зад себе си.

- Нека аз да вляза пръв.
- Тук няма никой – повтори тя. Усмихна му се малко пресилено и отключи вратата. Пантите изскърцаха. – Убеди ли се?
- За Бога! – възкликна Мънро.

Сакура не каза нищо. Малкият апартамент бе направо опустошен. Разбитите мебели бяха нахвърляни върху леглото. Матраците и диванът бяха разпрани и изкормени. Чекмеджетата бяха извадени от шкафовете и разбити на трески. Разнасяше се вонята на отдавна изгнила храна.

- Това някога е било хубаво малко жилище – сухо каза Клей.

Сакура не си губеше времето за вайкания. Ровеше се из разрушенията.

- Наистина беше хубаво – съгласи се. – Търсели са парите. Би

трябвало да се сетят, че няма да ги намерят тук.

Мънро отиде до етажерка с книги, направена на парчета. Кориците на всички книги бяха откъснати, както и много страници. Това бе резултат не на усърдно обискиране, а на гняв. Взе в ръка една осакатена книжка: Бодлер, „Цветя на злото“. Сакура бе написала нещо по полетата, но на френски, така че той не можа да го разбере. Пъкна книгата в джоба си и се огледа. Бяха изнасилили нейния свят. Плочите ѝ бяха изпочупени, различните малки украшения строшени, дрехите разкъсани и разпилени върху пода.

Тя бе взела една платнена торбичка и сега пъкнаше в нея най-различни неща: скъсани снимки на детето си, счупени украшения, стара кутия за пури.

– Това ли ти трябваше чак толкова много? – попита той.

– Изчезнали са много неща – каза тя, докато продължаваше да се рови из разрушенията. Взимаше парченца от вещи и старателно ги прибираще. – Няма ги бижутата ми. Няма ги и най-хубавите ми дрехи. Всичко е изчезнало. Бях сигурна, че ще ги откраднат. – Погледна го и съвсем неочаквано го дари с усмивка. От красотата ѝ сърцето му се разтуптя.

– Това ли е всичко? – попита той изненадано. – Да.

– Нищо друго ли не ти трябва? Тя поклати глава.

– Трябваше да свърша тази работа. Сега се чувствавам добре. Благодаря ти, заедно ме доведе тук.

Мънро я прегърна. Тя придърпа главата му към себе си и го целуна по устните. Устата ѝ бе като горско цвете с покрити с роса листенца и вкус на нектар. Той усети как започва да му се вие свят. Горещият ѝ език докосна неговия. Продължителната целувка освободи страстта им. Гъвкавото ѝ стегнато тяло се сля с неговото и той я притисна още по-силно в прегръдките си.

Винаги бе живял сам и това му бе допадало. Този път обаче усети, че държи в ръцете си нещо безценно. Дали от това щеше да се получи нещо? Дали нямаше да е нещо прекрасно да има само една жена, да бъде винаги неин, а тя винаги негова? Тази странна мисъл го изпълни с почуда. Той да принадлежи на Сакура, а тя на него. Да прекара остатък от живота си с нея. Стига да оцелееха от това премеждие. Пред него се разкриха изумителни възможности. Стори му се, че е стигнал върха на планина, която е изкачвал от години, и че внезапно пред взора му се е разкрил нов свят, простиращ се под нозете му.

Тялото му се изпълни със страст. Сакура притисна корема си към

неговия. Очите ѝ сияеха.

– Хайде да се приберем и да се любим – прошепна тя и го хвана за ръката.

Омагьосан, той я последва, като прекрачи счупените парчета от предишния ѝ живот. Тя дори и не погледна назад, сякаш този живот вече не означаваше нищо за нея.

Когато се върнаха в хотел „Дипломатик“, вече се бе стъмнило. Влажният въздух бе изпълнен с песните на насекоми. Обадиха се на Франсин и Клайв и след това се прибраха в своето бунгало.

Сакура седна на леглото си и започна да рови нещата, които бе взела от дома си.

– Покажи ми кои са тези неща, без които не можеш да живееш – каза той усмихнато.

– Това са мои лични вещи – отвърна тя. Той присви очи.

– Сакура, ти ми каза, че мога да ти имам доверие.

– Казах ти го съвсем сериозно – потвърди думите си тя, пусна торбата на пода и му се усмихна. После с гъвкаво движение свали тениската си. Кожата ѝ бе златиста, гърдите ѝ – съвършени, с тъмни зърна. Той си пое дъх.

– Не ти ли е приятно да ме гледаш? Стефан ми каза, че имам красиво тяло. Той ме рисуваше.

– И аз бих те нарисувал, ако бях художник.

– Ще ме нарисуваш с тялото си – тихо каза тя. Присви бедра и свали джинсите си. Тялото на Клей се изпълни с топлина, когато си спомни скиците на Стефан Георги. На двете ѝ бедра бяха татуирани черни звезди, които образуваха рамка на черния триъгълник на слабините ѝ. Под тънкия ѝ кръст имаше широки бедра. Бедра, създадени за любов и за раждане на деца.

Мънро като сомнамбул пристъпи напред и седна до нея, като продължи да оглежда голото ѝ тяло. Усещаше миризмата ѝ, уханието на жасмин, смесено с по-силното ухание на нейната кожа и на потта ѝ. Докосна татуираните звезди.

– Спомняш ли си кога те татуираха?

– Спомням си болката. Спомням си, че трябваше да ме държат. Така татуират само жените. Татуировките привличат вниманието към това. – Докосна окосмените си слабини.

– Да – каза той с пресъхнали устни. – Така е.

– Грозно ли ти се вижда?

– Не. Отива ти.

– Радвам се – каза тя с лека усмивка. – Защото е за цял живот.

– Който и да те е създал, създал те е прекрасна. – Изящната ѝ кожа бе покрита с малки златисти косъмчета. Космите между бедрата ѝ бяха гъсти, тъмни и къдрави. Той ги докосна. – Виетнамските момичета почти не са окосмени тук.

– Как можеш да говориш за окосмяването на всички виетнамски жени, освен ако не си се любил с всички тях?

– Любих се с всички, които се оказаха на пътя ми – отговори той сериозно.

Тя се усмихна.

– Те се бръснат. Имам предвид проститутките. Знаят, че всички кръглооки очакват точно това.

– Навярно си права. – Той погали плоския ѝ корем. Тя потрепери от допира и каза:

– Виждаш ли? Вече започна да ме рисуваш.

„Ей, откачил съм, не трябва да правя това – каза си той. – Стой подалеч от нея.“

Тя обаче бе твърде сладка. Водовъртежът, в който се бе превърнала, бе нещо твърде примамливо и твърде силно. Водовъртежът го накара да се наведе над нея и да докосне нежните кафяви зърна на гърдите ѝ с устни.

Пръстите ѝ погалиха шията му.

– Да – прошепна тя. – Ти си мой. Мой. Зърната ѝ имаха вкус на сол, на кожата ѝ, на нещо горчиво и опияняващо. Кадифената им кожа се стегна и на мястото на мекотата се появи твърдост, която притисна езика му с изключителна сила. Той засмука втвърдената плът и Сакура започна тихо да стене. Желанието да я обладае бе така силно, че смазваше разсъдъка му, но той положи усилия да действа бавно и нежно. Това бе първото им любене, и щеше да има само едно първо любене. А може би нямаше да има други.

Обърна към нея поглед, натежал от желание.

– Когато в онази уличка ме ритна, ме улучи право по раната.

Леко запотеното ѝ лице лъхаше на нощ и на възбуда.

– Усетих, че е там.

– Как така?

– Винаги усещам слабото място на противника си.

– Можеше да се прицелиш в ташаците ми, но ти реши да ме ритнеш по-нагоре.

– За тях усетих, че са силното ти място. – На подобната ѝ на

орхидея уста се изписа лека усмивка. – Вместо това се прицелих в сърцето ти.

Той отново се наведе и целуна черните звезди на бедрата ѝ. Погледнати отблизо, приличаха на мъгляви образувания непосредствено под повърхността на кожата ѝ. Тя нежно повдигна изящните си бедра. Половият ѝ орган наподобяваше мида, блестяща в съвършената си раковина. Той я докосна с език. Както при зърната на гърдите ѝ, и тук соленият вкус се смесваше с еднн по-силен вкус, вкуса на нейната плът.

Сакура потрепери и цялото ѝ тяло се изви. Пъхна пръсти в гъстата му къдрава коса. Той вкара езика си навътре в нея, там, където вкусът бе по-различен и по-опияняващ. Чу лекия ѝ смях.

– Какво искаш да докоснеш с този език? – прошепна тя.

В раковината се бе появил скъпоценен бисер. Той го засмука с уста и притисна меката плът към езика си, поемайки върха на желанието ѝ. Тя започна да охка.

– Клей, така ще свърша много бързо!

– В такъв случай ще започнем отново – обеща ѝ той с усмивка.

Очите ѝ бяха големи и тъмни.

– Никой не е правил досега подобно нещо с мен.

– Нали имаш черен пояс по джудо?

– От джудо разбирам много повече, отколкото от това.

– В такъв случай, радвам се, че мога да те науча на нещо.

Той се зае отново с тялото ѝ, развеселен и трогнат от нейната невинност. В много неща тя бе силна и закалена. В това отношение обаче бе напълно невинна, независимо от напереността ѝ. Току-що го бе прочел в очите ѝ.

Стисна бедрата ѝ със силните си ръце, за да не може да избяга. Използува устата си, като вложи в нея цялото си умение. Усети гъвкавата сила на тялото ѝ, докато тя се гърчеше в леглото. Имаше чувството, че е уловил делфин с мрежа. Тя достигна върха на блаженството с взрив от енергия. Започна да крещи името му и да го стяга между бедрата си. С езика си той усети спазъма на нейния завършек, странната сила, притежавана от женската плът.

Повдигна се към нея и видя, че лицето ѝ е покрито с роса. Устата и очите ѝ бяха подути от удоволствие.

– Клей! – прошепна тя.

Той я целуна по устните. Езикът ѝ се плъзна между зъбите му.

– Усещам собствения си вкус в устата ти – прошепна Сакура.

– И аз.

Тя се засмя и започна да разкопчава ризата му.

– Ще ми позволиш ли да направя същото с теб?

– Можеш да правиш с мен каквото поискаш, мила. Тя съблече ризата му и го погали по шията. Откри раната на гърдите му и нежно я докосна.

– Значи тук те ритнах. – Да.

Могла съм, без да искам, да те убия – каза тя с просълзени очи. – Бедният ми Клей. Бедният войник.

– Да, бедният войник. – Той се усмихна.

Тя разкопча джинсите му и дръпна ципа. Желанието му бе преминало в болка и мъжеството му изскочи като дяволче от кутийка.

– За Бога, ти си чудесен – каза тя, като го улови в ръце. – Радвам се, че не те ритнах тук.

Наведе се и пое члена му в устата си. Той потрепери от влажната топлина. Започна да му се вие свят.

– Хей, не е ли по-добре да не се увличаме? Не е ли по-добре да го оставим за друг път – попита тихо.

Тя го погледна.

– Защо? Нима не го правя както трябва?

– Правиш го чудесно. – Той докосна лицето ѝ. – Работата е там, че много те желая. Мога да свърша още сега, като ракета.

– В такъв случай трябва да побързаме – каза тя сериозно, бутна го на леглото и го яхна.

Мънро огледа нежното ѝ тяло.

– Колко си красива! – прошепна. Покри малките ѝ твърди гърди с длани. – Безупречна си, Сакура!

Тя му се усмихна с тъмните си загадъчни очи.

– Не съм безупречна. Белязана съм.

Той погали татуираните гивни на ръцете ѝ и звездите на бедрата ѝ.

– Това не са белези. Това е част от самата теб.

– Не съм имала много мъже, но всички ги ненавиждаха – каза тя.

– Не и аз.

Тя пое мъжеството му с ръце и го насочи между бедрата си с напрегнато лице.

– Много си голям. Внимавай да не ми причиниш болка.

– Никога няма да ти причиня болка.

Тя бавно започна да потъва върху него. Мънро усети как сърцето му затуптя усилено, докато проникваше в нея, дълбоко в тялото ѝ. Тя също започна да стене и да хапе пълната си долна устна с притворени

очи.

– Ето – прошепна, докато бедрата ѝ се наместваха върху краката му. – Напълно ми пасваш!

Той не помръдна, защото се боеше да не изгуби способността си да се владее. Замисли се дали и по-нататък ще се получава същото. Дали и по-нататък щеше да се възбужда така бързо от нея.

– Имам усещането, че си проникнал до сърцето ми – каза тя. Докосна с ръка мускулестия му корем. – Клей, имаш телосложението на лъв. Никога не съм виждала толкова красив мъж.

Той докосна мястото, където се бяха съединили, и напипа члена си, проникнал в нея. Потупа леко с пръсти влажната плът, която го държеше в плен. Тя започна да стене, стиснала устни. Той усети как влагата ѝ се разпростира върху него. Когато отново помръдна, тя бе станала изключително хлъзгава. Прошепна името ѝ и в отговор тя застена и се загърчи.

– Клей...

Тя вдигна ръце зад тила си и гърдите ѝ се повдигнаха. Косите ѝ бяха вързани на възел. Развърза го и разгърси красивата си глава. Гъстите ѝ тъмни коси се разпиляха около раменете ѝ като черни вълни. Сякаш в полусън, Клей посегна към косите ѝ. Тя се наведе и обви лицата им с тях.

– Как се сети?

– Знаех, че трябваше да го направя.

Тя го целуна страстно. Бедрата ѝ се олюляха. Устните ѝ така силно се притиснаха в неговите, че зъбите им се докоснаха. Стори му се, че с езика си може да усети соления вкус на кръвта. Меките ѝ гърди се олюляха и докоснаха мускулестата му гърд.

Той се опита да я обърне.

– Искам аз да съм отгоре.

– Не! – каза тя с ожесточение. – Ти си мой! Започна да се задъхва, докато се движеше върху него.

Издаде стон, изпълнен с копнеж и желание. Той вкара члена си още, по-дълбоко, като докосна глъбините ѝ със собствената си твърдост и жар. В началото тя бе сякаш обхваната от треска – започна да го дращи с нокти и да го удря с бедрата си. Досега я бе възприемал като нещо тайнствено. Като затворен свят, в който никога не бе вярвал, че ще проникне. Сега бе проникнал в нея. Никога не бе предполагал и допускал, че жаждата ѝ е толкова силна. Че в нея има толкова голяма пустота, очакваща да бъде запълнена. Толкова сладост, желаеща да бъде

споделена. Сетне тя се успокои и мятанията преминаха в плавно движение, изпълнено с нега и издаващо много по-голяма увереност.

Малкият тесен креват започна да пращи и да скърца.

Тялото на Клей се изпълни с вълни от чувственост. Усети как възбудата ѝ нараства едновременно с неговата. Осъзна, че са постигнали съвършенство, че не може да има по-пълно сливане на двама души от това.

Усети как светът се наклони, а после се преобърна. Това, което бе крил в себе си, излезе на повърхността. Това, което бе видимо, се превърна в тайнство. Почувствува как любовта му излиза от дълбините на неговото тяло и навлиза в нейното. С дрезгав глас произнесе името му, докато изригваше в нея.

Когато треската им затихна, той я погледна. Върху бузите ѝ имаше две сияйни пътечки. Сълзите ѝ се стичаха безмълвно и все още горещи, падаха върху гърдите му.

– Обичам те – каза той, неспособен да скрие чувствата си.

Тя се наведе над него, докосна устните му и прошепна:

– Винаги ме обичай.

– Никога няма да престана да те обичам, Сакура.

– Каквото и да направя?

– Каквото и да направиш.

– Защото ако престанеш...

Той притисна устни в нейните, за да прекъсне думите ѝ.

– Винаги ще те обичам.

Тя се отпусна върху него, сякаш потъваше в гроб. Той я обви с яки си ръце и я притисна към себе си. „Открих я – помисли си. – Открих я.“

Късно през нощта Франсин взе хладен душ, за да измие от себе си остатъците от деня. Банята отдавна не бе ремонтирана и месинговите кранове бяха потъмнели. Пред прозореца висеше подобно на лоза растение с малки звездообразни цветчета. Нощта и влагата засилваха уханието им.

Франсин бавно започна да се отпуска. Във водата тялото ѝ придобиваше златист цвят. Келтските гени на баща ѝ се бяха смесили хармонично с кантонските гени на майка ѝ. Личеше ѝ, че е хибридно създание. Китайците винаги щяха да я възприемат като западнячка, а западняците, като китайка. Този прост факт поставяше бариера между нея и останалите хора още от самото начало, още преди да започне анализа на сложните проблеми, свързани с възпитанието и световъзприятието.

„Стенгите сме уникална порода – помисли си. – Всеки от нас се появява на света самотен и различен от останалите.“

Защо Клайв все още продължаваше да я обича? Дали все още виждаше в нея момичето, което тя бе в Сингапур преди много години?

Взе ръчното огледало и изучи безстрастно лицето си. Не смяташе, че е възможно да се отгатне възрастта ѝ. Имаше порцеланова кожа и изпъкнали скули – най-добрата защита срещу времето. Остави огледалото и погледна ръцете си. Бяха ръцете на момиче, гладки и без бръчки, с бисернорозови къси нокти. Да, наистина изглеждаше млада. Обаче не бе млада. В тялото ѝ цъкаше биологически часовник. Бавно стисна ръце.

Изкъпа се, засуши се и облече нощницата си. Отиде до прозореца. Звезди нямаше, но сред парцаливите облаци проблясваше луната. Отвъд градината светлините на Виентян се отразяваха в Меконг.

Дълго време остана там, като се вслушваше в далечния шум на града и вдишваше нощния въздух. След това отиде при Клайв.

Той се бе навел над карта на Лаос и когато Франсин влезе, я сгъна. Сърцето му затуптя лудешки, когато тя седна до него и протегна ръка. Той хвана ръката ѝ и я доближи до устата си. Разтвори пръсти и тя усети как топлиите му устни целунаха дланта ѝ. Погледът му бе премрежен. Той докосна косите и лицето ѝ.

– Франсин, спомняш ли си Сингапур? – Да.

– Онези дни бяха най-щастливите в живота ми.

– Ще настъпят и други щастливи дни.

– Само ако ти си с мен. Не искам отново да ме напускаш. Не искам да те изгубя. – Допирът му бе лек и топъл. – Когато ме изостави, реших, че ако просто те почакам, ти ще се върнеш при мен. Оттогава обаче измина много време, Франсин.

– Мъжете са странни създания – отвърна тя. – Прекарваш цели часове над една карта, а въобще не разбираш географията на човешкото сърце. Трябва да се опиташ да ме разбереш, Клайв. Знам, че това е трудно. Аз съм труден човек.

– Така е. Знам, че си трудна. Трудна си, както е трудна една партитура на Бах.

– Трудна, болезнена, невъзможна.

– Трудна, прекрасна, достойна. Тя поклати глава.

– Как може да е оцеляло нещо от миналото след всички тези години?

– Може би ти се е искало нищо да не оцелее.

– Невъзможно е да изпитваш чувствата, които изпитваше преди

толкова години.

Той се усмихна.

И двамата сме просто малко по-възрастни. Що се отнася до мен, обичам те повече от всякога.

Тя почувствува как горещите му устни докосват пръстите ѝ и потрепери.

– Клайв, в Саравак те оскърбих.

– Нека не говорим за това.

– Не, трябва да поговорим.

Той видя изражението ѝ и се съгласи.

– Добре.

В онези дни бях почти обезумяла. Непрекъснато бях изпълнена с болка и обвинявах теб за нея. Исках да те накажа. Не бях права. Това бе най-глупавата постъпка в живота ми.

– Ти просто направи онова, което смяташе за уместно.

Не трябваше да те отблъсквам. Думите не са най-силното ми място, Клайв. Не знам как трябва да се изразя. Искам да знаеш обаче, че много съжалявам за случилото се.

– Франсин, изслушай ме. В Саравак научих от теб нещо много важно. В деня, когато изслушахме историята на Анах, за пръв път те видях сломена. За пръв път наистина разбрах какво си преживяла и какво си изстрадала. По-късно, когато се разделихме, видях в теб нещо друго, което дотогава не бях забелязвал. Видях твоята сила, стоманената пружина, свита в теб. Дотогава бях сигурен, че те познавам, но всъщност не те бях познавал. Никога не бях успял да разбера нито твоята слабост, нито твоята сила. Разбрах те едва в мига, когато те изгубих. Вече обаче бе късно.

Думите му, макар и изречени с изпълнен с нежност глас, смазаха сърцето ѝ.

– Клайв, изгубихме много години, които никога няма да се върнат. Толкова скърбя за това, че не знам как да се изразя.

– Пред нас все още има много години, Франсин – каза Клайв сериозно. – Стига да сме достатъчно мъдри да се възползуваме от тях.

Очите ѝ бяха овлажнели.

– Не знам дали вече мога да кажа за себе си, че съм мъдра. Обаче се нуждая от теб, Клайв. Сега и завинаги.

– Тогава ела при мен.

Кожата му бе гореща. Тя почувствува силата му, ръцете ѝ се плъзнаха по познатите контури на тялото му. Контури, които бе почти

забравила, обаче ѝ бяха близки и мили. Наведе се и го целуна по устните.

– За Бога, Франсин – прошепна той. – Толкова дълго те чаках. Толкова много ми липсваше...

– Спомням си как винаги бяхме припрени – каза тя. – Ти обикновено разкъсваше дрехите ми и оставяше синини по тялото ми. Станал си по-нежен.

– Единствено защото се боя, че това е само сън и ще се събудя сам.

– С изрезка от статия в ръце ли? – Тя го целуна по рамото. – Имаш ли специална папка за мен, Клайв? В която да съхраняваш всички тези изрезки?

– Не ми е необходима.

– И на мен. Защото помня всичко.

Тя изпитваше желание да му даде всичко, което можеше. Да компенсира страданията, които му бе причинила. Искаше ѝ се с тялото си да му върне всичко, което някога бе изгубил. Искаше ѝ се той да не почувствува, че са изминали много години, изпълнени с болка и раздяла. Да забрави, че има нещо за наваксване.

– Помня всичко от самото начало – каза тя.

– А ще помниш ли и утре? – попита я той, като я погледна в лицето.

– Не ме разпитвай за утрешния ден, Клайв – каза тя и с пръст му даде знак да замълчи.

Четиримата седяха в рецепцията и чакаха Дием. Утринният въздух бе хладен, но не след дълго щяха да започнат горещините.

Клей бе седнал до Сакура. Тази сутрин тя бе напрегната. Мънро знаеше, че не бе спала. Бе изкарала цялата нощ в прегръдките му. От време на време я бе чувал да си шепне нещо, но не бе успял да различи думите ѝ. От миналата нощ чувствата му към нея бяха станали застрашително силни. Досега никога не бе изпитвал такава любов към друго човешко същество и това ново чувство го плашеше. Мисълта, че може да ѝ се случи нещо лошо, му се струваше непоносима. Продължи да я гледа в лицето, обаче тя отбягваше погледа му. Бе се затворила отново в своя мрачен вътрешен свят.

– Ето го и Дием – рече Клайв.

Полковник Дием пристигна в открит джип. Бе облечен в тъмен европейски костюм. Двамата спретнати сержанти го следваха. О'Брайън го нямаше.

– Добро утро – каза Дием. Думите му бяха адресирани единствено

към Франсин. Не си направи труда да поздрави останалите. – Надявам се, че сте спали добре.

– Да, благодаря. – Франсин придружи думите си с изящен жест. – Ще сключим ли нашата сделка?

– Аз ще изляза навън – тихо каза Сакура на Мънро. – Зле ми е.

– Какво ти е? – попита я той, като я хвана за ръката.

– Нищо. Просто искам да изляза малко на въздух. Отправиха се към хотела. Пребледнялата Сакура ги проследи с поглед. Управителят направи пред Дием дълбок поклон, като насмалко не падна на колене, и отвори сейфа. Франсин посочи с пръст два куфара.

– Тук са, полковник.

От гладкото й спокойно лице не можеше да се разбере какво чувствувa в момента.

– Искате ли да ви върна куфарите? – попита Дием.

– Няма нужда, полковник. Не ми трябват.

– Но това са прекрасни куфари – каза съвсем сериозно Дием, докато ги оглеждаше. – Марка „Халибъртън Зиро“, ако не се лъжа. Много са скъпи.

Трудно бе да се разбере дали тези хора показват префинена учтивост, или просто ти се подиграват. Франсин отвърна на думите на Дием с усмивката на Мона Лиза.

– В такъв случай, полковник, ще ви помоля да ги приемете като малък спомен от нашето запознанство.

Подаръкът достави удоволствие на Дием. Той погали лъскавия алуминий.

– Ще ги ползвам при следващото си пътуване до Париж. Трябва да бъда там на двадесет и шести, когато започва новият сезон на конните надбягвания.

Мънро погледна Клайв Нейпиър и присви очи. Клайв почти незабележимо присви рамене.

– Не желаете ли да преброите парите? – попита Франсин.

Дием я погледна учудено.

– Колко са?

– Шестстотин и осемдесет хиляди долара.

– В такъв случай не е необходимо да ги броя. – Дием кимна на сержантите. Те взеха двата куфара и излязоха. Ботушите им закънтяха по дървения под.

Дием подаде на Франсин лист хартия. На него имаше внушителен печат с чадъра и слоновете на Лаос. Тя обаче не разбираше лаоски и

заоблените букви на лаоската азбука не й говореха нищо. Листът можеше да бъде и заповед за разстрел.

– Покажете този документ на Джай Хан. На военното летище ще ви очаква Крон – каза Дием на Франсин, като любезно я улови за ръката, докато минаваха покрай кланящата се хотелска прислуга. – Сакура знае пътя – продължи Дием. – Крон е превъзходен пилот, а неговият самолет „Хелио Курьер“ е направо забележителен. Кацането и излитането с него е наистина вълнуващо.

– Полковник, да не се окажем в места, където по нас да започнат да гърмят? – попита Клайв.

В отговор Дием любезно се засмя.

– Няма абсолютно никаква опасност. Детето е настанено далеч от опасните места.

– Значи няма опасност за жените? – настоя Мънро. – Няма да има проблеми?

– Абсолютно никакви – усмихна се Дием.

– Дано наистина да няма проблеми – изръмжа Мънро. Дием се намръщи обидено и продължи пътя си.

Излязоха от хотела. Сакура, с посивяло лице, се бе облегнала на джипа на Дием.

– Добре ли си? – попита разтревожено Мънро.

Тя кимна, без да каже нищо. Под ярките слънчеви лъчи сержантите на Дием натовариха двата куфара в задната част на джипа. Мънро се надяваше зад ъгъла да не ги очаква някой нов Роже Рикар, готов да прибере парите.

– Ще прелетите над Plaine de Jars – каза Дием, като се усмихваше дружески. – Долината на Глинените гърнета. Район, който е изключително интересен от археологическа гледна точка, госпожо Лорънс. Доисторически паметници, тежачи много тонове. Гледката е изключително красива. Ако желаете да огледате нещо по-обстойно, достатъчно е да кажете на Крон. Той може да кацне със самолета си почти навсякъде.

– Много сте любезен – отвърна Франсин. В кадифения ѝ глас нямаше и следа от ирония.

– Може би след вашето завръщане ще се видим – каза Дием. – Може би дори ще ми окажете честта да вечеряме заедно?

Той се наведе над ръката на Франсин, отдаде чест на Клайв и кимна на Мънро и Сакура. След това бързо потегли с джипа си. Сержантите и куфарите бяха на задната седалка.

– Повече се зарадва на шибаните куфари, отколкото на парите –

коментира сухо Мънро.

Франсин вдигна рамене.

– Парите така или иначе щеше да получи. Куфарите са премия. Получава нещо срещу нищо. – После се усмихна на Сакура. – Според мен всичко ще бъде наред.

– Трябва да тръгнем след джипа на Диам – каза напрегнато Сакура.

– Защо?

– Трябва да побързаме! – Тя хвана Клей Мънро за ръката и започна да го дърпа към пежото. – Моля ти се, Клей! Да не се бавим повече!

Той рязко я обърна към себе си.

– Какво направи, Сакура? Каж ми какво направи! Тя му отвърна с изгарящия поглед на сивите си очи.

Устните ѝ бяха побелели.

– Прости ми, Клей.

– Мамка му! – изръмжа той. Истината започна да му просветва.

– Какво има, Клей? – попита напрегнато Франсин. – Какво става?

– Трябва да последваме Диам – каза Клей. Вече тичаше. – Хайде!

Джипът на Диам бавно се придвижваше пред тях.

– Какво става, по дяволите? – попита рязко Клайв, като се наведе над рамото на Мънро.

– Сложила е нещо в джипа на Диам – отвърна Мънро, без да отклонява вниманието си от пътя.

– Какво е сложила? – попита изумената Франсин.

– Не знам. Сигурно бомба. Нали, Сакура? По-добре я попитай ти.

Франсин се обърна към Сакура.

– Сакура, това не може да е вярно!

Сакура не отговори. Не откъсваше поглед от джипа на Диам.

– Тя заради това излезе навън – каза Мънро. Клайв улови Сакура за рамото и я разтърси.

– Това вярно ли е? Какво сложи в джипа му?

– Малко plastique – отвърна Сакура.

– Пластичен взрив? Тя кимна.

– Откъде го набави, по дяволите? – попита той в изумление.

– От дома си – отговори вместо нея Мънро. – Вчера заради това настоя толкова много да отидем там, нали?

Бе си спомнил начина, по който му се усмихна в апартамента.

– Ти си държала взривни вещества в дома си?

– Бяха на Роже. Той ме научи как да ги използвам. Франсин усети как разумът ѝ се движи на бързи обороти.

– Ти си направо луда! Успяхме да дойдем дотук, а сега ни сервираш такова нещо!

– Успяхме да дойдем дотук само за да ни ограби Диет – каза Сакура. – Джай Хан щеше да убие Луис, а след това и нас.

– Не можеш да си сигурна в това!

– Сигурна съм! – Тя се обърна към Франсин. – Става дума за живота на детето ми! Няма да оставя да го убият!

– Сакура, ти каза, че мога да ти имам доверие – грубо каза Мънро. Спомни си за изминалата нощ и за красивото й голо тяло, отпуснащо се върху неговото. Пак го бе направила на глупак.

– Можеш да ми имаш доверие, Клей! – каза тя развълнувано. – Можеш да ми вярваш! Повярвай ми, направих най-разумното нещо!

– Каж ми по-добре колко взрив си му сложила – каза Мънро. – И къде.

– Четвърт кило върху задната ос.

– С какъв детонатор?

– Тип „молив“.

– С какъв резерв?

– Десет минути.

– Колко остават?

Сакура погледна часовника си. Ръката й трепереше като листо.

– Още минута. Може би и по-малко.

– Натисни клаксона, Клей! – извика разтревожено Франсин. – Спри ги! Предупреди ги!

Вече е късно – отвърна нервно Мънро и натисна спирачката, за да увеличи разстоянието между двата автомобила. – Надявам се да си курдисала добре детонатора, Сакура. Стигнат ли до Виентян, на всички ни се ебава мамата.

– Няма да стигнат.

На Франсин й се стори, че сънува ужасен кошмар. Различаваше добре силуетите на Диет и двамата му сержанти. Очевидно се чувствуваша съвсем спокойни, тъй като не погледнаха назад нито веднъж и не видяха, че пежото ги следи. Отдясно на пътя беше джунглата, а отляво се простираха оризища. Зелените растения вече пробиваха с връхчетата си блестящата вода.

– Парите ще изгорят – чу тя собствения си глас.

– Куфарите са здрави – отвърна Сакура.

Джипът на Диет внезапно подскочи във въздуха. Към небето се понесе тъмен облак от прах и отломъци, последван от стълб черен дим.

Ударната вълна блъсна пежото и то се изви встрани. Франсин усети как тъпанчетата я заболяха. По пътя към тях се понесе колело. В последния момент изви и потъна в джунглата.

– Боже мой! – чу Франсин собствения си шепот. – Боже мой!

Мънро внимателно прекоси облака прах и стигна до джипа. Не се бе запалил, но се бе обърнал с колелата нагоре в средата на пътя и приличаше на огромен стъпкан бръмбар. Един от сержантите бе паднал по лице в храсталците до оризището. Другите двама пътници лежах не-подвижно на самия път.

Ушите им все още свистяха. Тихият селски път бе безлюден. Не се чуваше никакъв звук нито откъм джунглата, нито откъм оризищата. Взривът или не бе чул от никого, или бе накарал свидетелите да се укрият.

– Трябваше да ме предупредиш – каза Мънро на Сакура.

Ти нямаше да ми позволиш да го направя – отвърна тя, приклепна до обърнатия джип и извлече единия от алуминиевите куфари. Бе туктаме ожулен, но иначе съвсем здрав. – Не виждам другия.

– Мъртви ли са? – попита Франсин, като оглеждаше телата.

Мънро отиде до обгорялата фигура на Диет и набързо я огледа.

– Като го гледам, не диша.

– Имах почти цяло кило взрив – каза Сакура. – Можеше да използвам всичкия, но не исках да ги убивам.

Внезапно резервоарът на джипа избухна. Взривът насмалко не ги събори. Отдръпнаха се, като закриваха лицата си. Над джипа се появи оранжево огнено кълбо, веднага погълнато от черен дим.

– Другият куфар! – изкрещя Сакура на Мънро. – Къде е вторият куфар?

Като пазеше лицето си от ужасяващата горещина, Мънро заобиколи джипа. Вторият куфар блещукаше в канавката. Той го грабна и погбгна от пукащите пламъци.

– Този май взе да се съвзема – каза Клайв. Бе приклепнал до един от сержантите, който леко помръдваше. Измъкна пистолета му от кобура и го насочи към главата му.

– Не, Клайв! – изкрещя Франсин. Викът ѝ заглуши рева на пламъците.

Клайв я погледна.

– По-добре е да не остават свидетели.

– Моля те, недей! – Стори ѝ се, че земята под краката ѝ започва да се люлее. – Моля ти се!

Клайв се изправи и захвърли пистолета в оризището. Чу се плясък и

той потъна.

Мънро вече бе натоварил куфарите в багажника на пежото.

– А сега накъде? – попита Франсин.

– Към летището, разбира се – отвърна Мънро. – Да се надяваме Крон да не научи за това преди да стигнем до Джай Хан.

– Нима можем да си позволим такъв риск? – каза с отпаднал глас Франсин, като гледаше гъстия стълб черен дим,

– Нямаме избор – мрачно каза Клайв. – Сега ще следваме сценария на Сакура. Сакура, казвай накъде да вървим.

Сакура посочи, че трябва да се връщат.

– Добре, да тръгваме.

Качиха се в пежото. Мънро направи обратен завой, даде газ и каза:

– След десет минути тук ще е пълно с народ. Сакура гледаше през задното стъкло.

– Ще решат, че това е работа на Патет Лао.

– Някой може да ни е видял.

– Цял Виентян ненавижда полковник Дием и хората му. Никой няма да ни издаде.

– Дием навярно е мъртъв, Сакура – каза Клайв.

– Никой няма да обяви траур заради него – отвърна спокойно тя.

– Не мога да те разбера, Сакура – каза Франсин. – Говориш, сякаш човешкият живот е нищо.

– Той щеше да открадне парите ти, Франсин – отвърна Сакура. – Опитва се да ни изнуди. Хора като него могат да ни гледат как умираме и да се смеят на глас. Така че по-добре не си губи времето да го жалиш. Нито него, нито двамата му касапи.

– Ами ако Дием бе стигнал до Виентян? – каза Мънро. Погледът му се срещна с погледа на Сакура в огледалото за задно виждане. – Ако малката ти бомбичка бе гръмнала на улица, пълна с хора?

– До града се пътува двадесет минути, а аз сложих детонатор за десет – отвърна тя.

– Ами ако бяха останали пред хотела, за да се порадват на гледката?

– Не го направиха, нали?

– Невъзможно е да се върнем във Виентян – каза делово Клайв. – След като вземем детето, ще трябва да накараме Крон да ни отведе в Тайланд.

– Има много места за кацане по оризищата – каза Сакура.

– Стига преди това да не ни свалят тайландците – каза Клей.

Сакура докосна ръката на Мънро и тихо каза:

– Съжалявам. Не исках да те излъжа. Знаех обаче, че ти щеше да ми попречиш. Не можех да постъпя иначе.

Смаяната Франсин продължи да я гледа втренчено, без да каже и дума.

Стигнаха до военното летище.

Франсин се огледа ужасено. Очакваше всяка минута да се появят военните, които щяха да сложат край на живота им. На летището обаче нямаше никакви военни. Там беше само Крон със самолета си „Хелио Куриер“.

Отнесоха алуминиевите куфари в самолета. Крон се задавяше от тихата несекваща кашлица на пушач на опиум. Лицето му, наподобяващо смъртна маска, бе уморено. Помогна им да наместят ожулените куфари зад седалките, без да казва нищо. Кабината бе тясна, а седалките малки и твърди. Всички затегнаха предпазните колани.

Крон бавно огледа показанията на таблото. Радиото бълваше с пукот думи на лаоски. Франсин не ги разбираше, но си даваше сметка, че тези думи може да са и смъртната им присъда.

Клайв се наведе към нея и тихо промърмори:

– Отпусни се, Франсин.

– Тя е луда – изсъска Франсин.

Клайв я погледна иронично и присви тъмните си очи.

– Не съм съгласен с теб. Според мен е по-скоро съобразителна. Луда – в никакъв случай.

Мънро с ръмжене се съгласи с него.

– Съобразителна е, не ще и дума. Нали така, Сакура?

– Не можех да постъпя иначе – продължи да настоява на своето тя.

– Ти затова ли ме чука? За да не усетя какво си намислила ли? – попита той. Тя го погледна в очите.

– Любихме се, защото трябваше да го направим.

В гласа ѝ се прокрадна нежност и тя сложи ръката си върху неговата.

– Клей, именно ти ми даде смелост да направя това. Той грубо се дръпна.

– Не ме докосвай, Сакура! Всичко това свърши. Очите ѝ потъмняха.

Крон пушеше безстрастно – очакваше разрешение за излитане. Не личеше да бърза. Никой за никъде не бързаше в страната на единия милион слонове и белия чадър.

– Ох, Боже, нека всичко това да свърши! – чу Франсин собствения си шепот.

От радиото се разнесе груба команда, която я хвърли в паника.

Крон запали единствения двигател и всичко започна да вибрира.

Самолетът се дотътри до пистата и с подскоци се устреми напред. След по-малко от тридесет метра вече бяха във въздуха – излитаха почти вертикално в синьото небе. Крон навлече на главата си избеляла червена шапка за бейзбол. Местеше командните лостове с отработени сърчни движения и самолетът се понесе над Виентян. Франсин видя под себе си оризища, разграничени от кафяви напоителни канали, в които се къпеха деца и биволи. Пред погледа ѝ се появиха зелените керемиди на храмове, редуващи се с ламаринените покриви на бордеи, бананови и кокосови плантации, оживени улици, после река Меконг. Самолетът се издигна на около хиляда метра и пое курс на север.

Под тях се виеха междуселски пътища, разделящи оризищата от джунглата. После обработените площи изчезнаха и пътищата започнаха да се вият само из гъстата зелена растителност. След малко изчезнаха и те и вече летяха над девствената джунгла.

Малкият самолет набра височина, за да преодолее планинските хребети. Пред тях се простираха гъсти черни облаци, закриващи планинските върхове. Самолетът се заклати и Мънро се приведе към Крон и попита:

– Има ли добра радиовръзка между Джай Хан и Виентян?

– Радиовръзка много лоша – отвърна Крон и поясни думите си с жест. – Планини много високи.

– Така и предполагам. Е, все пак добре, че я има. Стана студено. Мънро бръкна в евшината брезентова чанта, която бе купил на пазара, и измъкна от нея джинсовото си яке. Останалите също започнаха да навличат по-топли дрехи.

Самолетът внезапно трепна. Крон им даде знак да погледнат надолу. Под тях се простираше сухо вълнисто плато, обградено отвсякъде с планини. Из тревата се виждаха много сиви окръжности. Мънро едва след малко се сети, че това са гърлата на огромни урни. Летяха над Долината на Глинените гърнета.

Самолетът сега летеше толкова ниско, че пътниците бяха в състояние да забележат колко са древни урните. Сивата им повърхност бе покрита с лишеи. Едни от гърнетата бяха изправени, а други килнати под най-различен ъгъл. Никой не знаеше кой, кога и защо ги е направил. „Свършен исторически паметник“ – помисли си Мънро. Равнина

накрай света, покрита с огромни гърнета с неизвестен произход, възраст и предназначение. Странна работа.

Същевременно, докато наблюдаваше огромните гърнета под самолета, усети още нещо. Усети тайнствения характер на тази страна, загадките, които тя криеше в своето сърце. Внезапно си даде сметка защо Сакура бе приела тази страна като своя. Защото самата тя приличаше на нея. Красиво сираче без минало и без особено бъдеще. Изведнъж самолетът рязко зави покрай издигащ се от земята стълб черен дим и той погледна надолу. До склона на планината бе разположено селце. Или това, което бе останало от него. Нещо го бе ударило здравата: артилерийски снаряди или самолетни бомби. Навсякъде се виждаха кратери и развалини. Палмовите покриви горяха. Не се виждаха нито хора, нито животни.

– Какво е това? – изкрещя той на Сакура, за да надвие рева на двигателя.

– Мисля, че е едно от селата на Джай Хан – изкрещя в отговор тя.

Въздухът пред тях се оказа изпълнен с още дим. От картата Клей знаеше, че в Долината на Глинените гърнета има много селища, повечето разположени сред ниски хълмове. Ако се съдеше по дима, обстрелът беше мащабен. Доколкото можеше да види, в радиус от тридесет километра горяха поне пет селища.

– Някой отнася здрав бой – каза Мънро. – Майната му, пак се натикахме в шибаната война.

Сакура също гледаше през прозореца. От погледа ѝ личеше, че не е очаквала да види това. Крон продължи да заобикаля стълбовете гъст дим.

– Това не ми харесва – извика Клайв.

– Ще трябва бързо да си свършим работата и да се прибираме веднага – изкрещя в отговор Мънро. – Работата е къде-къде по-дебела, отколкото очаквах.

– Прав си. Това си е истинска война.

– Да, Клайв, в много идиотска работа се натикахме. Самолетът прелетя над стотици хора, които вървяха по виещ се черен път. Краят на човешкия поток не се виждаше. От време на време под самолета проблясваше лъскавият гръб на бивол. Хората носеха вещи и малки деца. Бяха се запътили на юг, към Виентян. По черните им дрехи Мънро разбра, че са от племето мео. Видя обаче и маслинозелени униформи и каза на Клайв:

– Майната му! Половината са военни. Униформени са.

– О'Брайън не се майтапеше. Работата е сериозна.

Мънро започна да оглежда небето. Надяваше се някой вражески самолет или някой паникьосан мерач на зенитно оръдие да не ги погуби. Помоли се на Бога времето да се влоши. Предпочиташе да летят в буря, отколкото да са изложени на прицел.

Погледна Сакура и видя, че се е сгушила до прозореца. И въпреки че не искаше, стисна ръката ѝ.

„Какво направи тя с нас?“ Франсин продължаваше да си задава този въпрос, докато наблюдаваше как Сакура е положила глава на могщото рамо на Мънро. „Какво направи с мен?“

Разумът ѝ трудно можеше да оцени безцеремонността на Сакура. Знаеше, че тя е способна на всичко, за да защити детето си. Нали бе поставила пластичен взрив в колата на Диам. Бе готова да рискува всичко. Бе готова да убива и да осакатява. Да рискува да бъде убита или осакатена. Франсин не можеше да разбере тези неща.

„Дали и аз съм изпитвала такива чувства към Рут? Може би, ако бях като Сакура, нямаше да я изгубя.“

Земята под тях внезапно смени цвета си. На мястото на изсъхналата трева се появи червена пръст, някакво странно пустинно геологическо образувание.

Франсин се вгледа по-внимателно и осъзна, че наблюдава опустошение, извършено от човешки ръце. Това не бе дело на Патет Лао. Само една страна в света бе в състояние да направи това.

Бомбардировачите Б-52 навярно бяха минавали оттук много пъти. Грамadni флотилии от чудовищни бомбардировачи с осем двигателя, които летяха така високо, че не можеха да бъдат нито видени, нито чути. Товарът им бе изкормил земята. Сетне я бе изкормил повторно. И още един път. Тук-там стърчаха черни останки от дървета. Не бе останало нищо друго. Бяха останали единствено огромни кратери, издълбани от мощните бомби. Простираха се до края на хоризонта и бяха образували пустош, лишена от живот.

„Това не го показват по нашите новини“ – помисли си тя мрачно. Невероятното опустошение бе свидетелство за провеждането на мащабна операция, укрита от американския народ, от целия свят. Никой не следеше тази война и не изпращаше репортажи за нея, така че армията бе действувала без ограничения. Отдалечеността на Лаос, лошите комуникации, заговорът на мълчанието – всичко това взето заедно бе спомогнало за укриването на една страшна тайна.

Опустошената земя продължаваше да се стеле под тях.

Стратегическите бомбардировачи бяха хвърлили тук десетки хиляди тонове бомби.

Всичко, оказало се под този огнен дъжд, бе осакатено за вечни времена. Пътища, ниви, живи същества, всичко се бе превърнало в червена пръст. Нищо не можеше да мине през тази пустош. Нищо не можеше да живее върху нея, да я обработва, да извліча някаква полза от труда си. Когато настъпеха дъждовете, тази пустош щеше да се превърне в океан от стерилна кал, в гигантско препятствие, което щеше да накара врага да извършва уморителни заобиколни преходи.

Франсин погледна Сакура и Мънро. Той ѝ шепнеше нещо на ухото и се опитваше да я успокои. Цялото му същество се бе съсредоточило върху жената, която държеше в ръцете си. Очевидно вече ѝ бе простил.

Те принадлежаха към едно различно поколение, оформено в един различен свят и от една различна война. Франсин и Клайв не познаваха този свят и неговите ужаси. Така, както Сакура и Клей нямаха представа за това, което бе станало преди тях. Независимо от шока, Франсин изпитваше своеобразно задоволство от стореното от Сакура. Бе взривила човека, който бе убил бащата на детето ѝ. В действието ѝ имаше брутално правосъдие. Бе права и за още нещо: никой нямаше да оплаква Дием и подобните му.

Клайв отиде да говори с Крон и когато се върна, им съобщи малко смутено:

– Каза, че Джай Хан се намира на север, в едно място, наречено Фу Виен.

– Колко на север? – изкрещя Мънро на Крон. Крон махна с ръка. От жеста му не се разбра колко е точно разстоянието. Стана само ясно, че е голямо.

Мънро разгъна картата си и се опита да определи местонахождението им и мястото, където се намираше Фу Виен. Картата бе отпечатана на лоша хартия. Цветовете ѝ бяха твърде ярки, а названията твърде размазани. Това, че бяха с френска транскрипция, също не му помогна.

Най-после откри Фу Виен. Намираше се в близост до хълмовете в най-северната част на равнината. Спомни си любезната усмивка на Дием. Няколко проблеми. Гнусен малък мръсник! Стана му ясна причината, поради която не бяха докарали Луис във Виентян. Бяха се озовали тук в разгара на комунистическа офанзива. Дори и с калпавата си карта след това, което видя от въздуха, той разбра, че никой няма да се евакуира от Фу Виен. Оттам нямаше да се изляят потоци от бягащи селяни, придружени от потоци бягащи войници. Фу Виен щеше да бъде завзето от

Патет Лао. Също и селата в близост до него.

Разбра също, че Крон няма да кацне със самолета си във Фу Виен – самолетът вече губеше височина и скорост. Бяха се насочили към прострели се пред тях ниски хълмове. Някъде там очевидно имаше безопасно селище.

Мънро се сбеси. Замисли се дали да не извади колта си, да го опре до червената бейзболна шапка на Крон и да го принуди да ги откара във Фу Виен. Рискуваха обаче да бъдат свалени от Патет Лао.

За всеки случай прегледа колта и го прибра във вътрешния джоб на якето си. После взе чантата си и започна да изхвърля от нея разни неща. Оттук нататък щеше да носи със себе си само най-необходимото.

Пистата бе изсечена в храсталаците на един стръмен планински скат и приличаше на писта за ски. Крон разполагаше само с няколко метра, за да намали скоростта и да спре, но като по чудо успя. Слязоха и Франсин попита Крон:

– Къде е детето?

– Вие взимате джип – отвърна той. – Аз чакам. Клей Мънро разтвори картата си пред тайландеца.

– Къде сме?

Крон посочи едно място с мръсния си пръст.

– Фу Ва.

– А Фу Виен къде е? Крон отново посочи.

– Тук.

– Защо?

– Жената на Джай Хан е от Фу Виен. Родно село.

– Нищо не разбирам – каза Франсин. – Къде е детето?

Той ѝ показа картата. Към тях се присъединиха Клайв и Сакура.

– Ние сме тук, във Фу Ва. Джай Хан и детето са на север, във Фу Виен.

– Далече ли е? – попита напрегнато Клайв.

– На картата не изглежда далече – отвърна Мънро. – Вярно, че не е от най-сериозните карти.

Франсин се извърна сърдито към тайландския пилот.

– Полковник Дием каза, че ще ни откарате направо при детето!

– Много рисковано – отвърна с безстрастно лице Крон. – Вие взимате джип.

– Той е прав. – Мънро посочи картата. – Патет Лао нападат оттук. Единственият начин да се стигне до Фу Виен е да се кара оттук. Да се надяваме, че няма да попаднем на патрули.

– Патет Лао тук няма – каза убедено Крон. – Войник от Патет Лао се страхува да дойде тук. Само стреля с ракети от планините.

– Само с ракети, казваш? – рече Мънро. – Добре, успокой ме. Каж ми, Крон, колко километра са до Фу Виен? Двадесет ли?

– Петнадесет.

– Това е лудост – каза Франсин сърдито на пилота. – Защо не ни заркаре там със самолета? По тези планински пътища ще изгубим с джипа часове, дори и да не се заблудим или да не ни застрелят. Със самолета ще стигнем за десет минути.

Крон поклати глава.

– Полковник Дием каза кацам тук.

Франсин се огледа. Хълмовете бяха безлюдни. От хрусталаците и колибите не се чуваше никакво движение. В далечината обаче се раздаваше тътенът на артилерия. Черното небе бе натежало над главите им, изпълнено с дъждовни облаци.

– Дием ни излъга – каза тихо Франсин.

– Така е, излъга ни – съгласи се Клайв. – Започвам да одобрявам малката изненада, която му поднесе Сакура. Къде е джипът, Крон?

Крон махна към колибите от палмови листа.

– Ще покажа.

Джипът бе зад една от колибите. Беше покрит с клони, за да не се забелязва от въздуха. Селото бе изоставено, може би преди броени дни, и никой не си бе правил труда да го обстрелва.

Мънро махна клоните и каза:

– Това не е джип. Какво е, по дяволите?

– Ситроен „Мехари“ – каза Клайв.

– Има ли предавки четири по четири? – попита Мънро, като разглеждаше неодобрително наподобяващото кутия возило.

– Няма – отвърна Клайв. – Но е по-яко, отколкото изглежда.

– Дано да е. Има само четвърт резервоар гориво.

– Това достатъчно – каза безстрастно Крон. – Лесно стигнеш там. Мънро с псувни ритна тънките гуми на ситроена, качи се и запали двигателя. Колата оживя и изпусна бял дим от ауспуха си. Той провери предавките и се вслуша в шума на двигателя. После се обърна към Клайв и попита:

– Какво мислиш?

– Вероятно има още стотина километра живот. – Клайв се обърна към Крон. – Колко време ще ни чакаш?

Крон вдигна рамене и не отговори.

– Не можем да го оставим тук сам – прошепна Сакура на Мънро.
– Дали да не го вземем с нас? – обърна се Мънро към Клайв.
– Няма място – отвърна Клайв, като огледа още веднъж ситроена. –
Нали носим и куфари. Можеш ли да ме прикриеш за малко?

– Няма проблеми. – Мънро извади колта и слезе от ситроена. Клайв отиде до самолета, отвори капака на двигателя и надникна вътре.

Крон извика сърдито и се затича към него. Мънро обаче му препречи пътя – държеше колта с две ръце, насочен в лицето на Крон.

– Да не искаш да налапаш това?

– Ще кажа на полковник Диет! – разкрещя се Крон. – Всички застреля!

– Добре де, лесна работа, ще му се оплачеш, когато се върнем – каза Мънро:

Клайв се върна. Носеше нещо, увито в мръсен парцал. Бе взел и бинокъла на Крон и го бе окачил на врата си. Разгъна парцала и показа на тайландеца покритата със смазка машинна част.

– Това е палецът на ротора. Имаш ли резервен? Крон го изгледа. Подпухналите му очи щяха да се пръснат от гняв. Бе успял за миг да се измъкне от дълбините на порока си. Чуваше се само шепотът на тревата.

– Е, личи си, че нямаш – каза Клей. – Ще го вземем с нас. Нали не възразяваш? Все още ли смяташ, че трябва да отидем до Фу Виен с джип? Или вече имаш някаква по-добра идея?

– Карате до Фу Виен – каза рязко Крон. – Връщате се след три часа. Или няма самолет. Няма Крон. Всички мъртви. Окей?

– Да тръгваме – каза Франсин.

На картата разстоянието не изглеждаше голямо. Мънро се смущаваше от концентричните цветни кръгове около Фу Виен. Цветът им се променяше първо от жълт на оранжев, а после от оранжев на кафяв. Едно по-стръмно изкачване навярно щеше да умъртви таратайката.

Бе проявил невероятна глупост. Бе позволил на Диет да го измами с мазните си приказки. Трябваше да поиска от Диет да даде на всички бронжилетки, шлемове и свестни оръжия. Въобще не се бе замислил за това. Двата им пистолета нямаше да им свършат никаква работа. Сега се придвижваха бодро в зона на бойни действия с автомобил с брезентов покрив, без достатъчно бензин и с 680 000 долара в брой.

Тътенът от бомбардировките стана по-силен. Мънро дори не знаеше дали ще влязат във Фу Виен откъдето трябва. Никак не му се мислеше за възможността да попадне на минно поле или на засада.

Ситроенът скачаше лудешки по неравния път. Клайв караше добре

и умело заобикаляше препятствията. След един завой обаче се оказаха до парче земя, обгорено от огън. Той натисна рязко спирачките и колата спря.

Сакура се огледа и каза:

– Всичко е наред. Селяните са изгорили тревата, за да засадят ориз.

– А това какво е? – попита Мънро, като посочи разчистена част от склона на съседен хълм. Имаше формата на бутилка.

– Там слагат капани за врабци.

– И врабци ли ядат?

Клайв отново подкара колата. Пътят стана все по-стръмен, като продължи да се вие между хълмовете. Мънро бе раздвоил вниманието си между следенето на картата и наблюдаването на терена. Лаос бе най-дивата страна, която бе виждал. Не бе пищна, като Виетнам, а пустинна и суха, откъдето и да я погледнеш.

Този свят бе безразличен към хората. Над хълмовете пред тях обаче продължаваше да се издига черен дим. Там човешките същества продължаваха делово да се избиват.

Върху предното стъкло паднаха няколко едри капки, без обаче да преминат в истински дъжд. Истинският дъжд, както бе казал О'Брайън във Виентян, бе единственото нещо, което можеше да ги спаси сега.

Франсин продължи да наблюдава стълбовете дим. Черен дим, до-сущ като онзи, който бе виждала толкова често в Сингапур.

Клайв с усилие задържа лекия ситроен на един остър завой, превключи на по-ниска скорост и даде газ.

Скоро прехвърлиха върха. Пътят под тях представляваше дълга виеща се като змия червена лента. Спускаше се по ската и изчезваше сред сиви храсталаци и скали. Под тях имаше тясна долина. Проломът, водещ към нея, дълбок и зловещ, наподобяваше зиналата паст на чудовище. Над него мрачно се извисяваха голи склонове, по които тук-там растяха хилави храсталаци.

Оттук вече можеха да видят Фу Виен. Или мястото, където трябваше да е Фу Виен. Над селището бе надвиснал черен дим. Буря, сътворена от човешки ръце. Ниските гъсти облаци не й позволяваха да се издигне и да се разсее. Всичко бе осветено от зловеща мътна светлина, която безмилостно подчертаваше всеки детайл. Клайв спря ситроена и всички се загледаха надолу. Вече чуваха ясно пукота и тътена, извисяващи се над странния стон на вятъра, виещ из скалите, и шумоленето на изсъхналата трева около тях.

„Детето е там“ – помисли си Франсин и сърцето й се сви.

– Стрелят от североизток – каза Мънро, който не отлепваше бинокъла на Крон от очите си. – И то с доста мощни ракети.

Подаде бинокъла на Клайв, който също огледа селото, като хапеше долната си устна.

– Шосето е чисто. Да тръгваме – каза Сакура.

– Да – съгласи се Франсин.

Понесоха се с дрънчене към Фу Виен. Сакура не откъсваше поглед от черните облаци, под които бе детето й. От небето валеше огън, но тя знаеше, че Луис ще е в безопасност. Бог щеше да закрила Луис, защото Луис бе невинен и не заслужаваше да умре.

Каменистият път се виеше като живо същество, целият на дупки. В едно маково поле една жена се бе присвила до мотиката си. А може би бе мъртва. Цъфналите червени, бели и лилави макове грееха с ярките си цветове дори в мътната светлина.

Видяха първите хора, които напускаха селото. Семейство, нарамило чували ориз. Деца, които носеха по-малките си братчета и сестричетата. Старци, тикащи ръчни колички. Хората не бързаха, сякаш знаеха, че им предстои дълъг път. Отбиха се встрани от шосето, за да пропуснат ситроена. Лицата им бяха безизразни. Сакура се взираше в децата – искаше да се увери, че Луис не е сред тях. Децата обаче имаха кафявите безстрастни лица на племето мео.

Дупките станаха повече, хората също. С колко време разполагаха? Едва ли с много. Селяните сигурно бяха чакали до последния момент преди да се решат да напуснат домовете си и да изоставят имуществото си.

Чу се звукът на хеликоптер, преминаващ над главите им. Дали Джай Хан не напускаше селото? Заради гъстия дим не можаха да видят хеликоптера.

Стигнаха селото. На пътя лежеше мъртъв бивол. Бе започнал да се подува и краката му стърчаха във въздуха. Наложил се да навлязат в оризището, за да го заобиколят. Наоколо се виждаха разрушени къщи, от които бяха останали единствено основите и обгорели греди. Селото бе разположено от двете страни на стръмното шосе, което стигаше до зелен хълм и внезапно свършваше. Половината къщи бяха пострадали. Леките материали, от които бяха направени – бамбук и палмови листа – бяха изгорели. Само тук-там се виждаха остатъци от зидария.

Клайв загаси двигателя и дръпна ръчната спирачка, преди да поеме по стръмния склон.

– От другата страна на селото са предните им позиции – каза

Мънро. – Няма обаче да ги удържат дълго. Трябва да си свършим работата бързо и да изчезваме. – Той стисна ръката на Сакура. – Да прибираме Луис и дим да ни няма.

Франсин се огледа. Наоколо нямаше жива душа.

Отдясно имаше лечебница. Бе се наклонила на една страна и ламаринените ѝ стени се бяха извили. Червеният кръст върху вратата обаче все още се виждаше.

– Елате да видим – каза тя. Всички тръгнаха към лечебницата. Вратата бе отворена. На пода се търкаляха двадесетина трупа – всички на мъже. Безжизнени тела, под които имаше одеяла, напоени с кръв.

Тръгнаха по улицата, като надничаха в къщите. На стотина метра пред тях делово се разнасяха откосите на картеница. Ставаше все по-мрачно. Облаците и димът се смесваха и закриваха светлината.

Изведнъж на пътя се появи човек. Бял човек с избеляла военна униформа в защитен цвят и широкопола шапка. Държеше безоткатна пушка. Кристофър Макфадън.

– Разкарайте се от пътя – изкрещя той и ги поведе към някаква малка бананова градина. Прилекнаха под гроздовете зелени плодове.

– Е, добре дошли. Обаче откъде се взехте? Беше мръсен и небръснат.

– Дойдохме със самолет до Фу Ва. Оттам с кола.

– Сигурно Господ ви е закрилял, щом сте още живи. Носите ли парите?

– Носим ги – отвърна Франсин.

– Някой не се ли опита да ви изработи във Виентян?

Франсин се замисли дали не е научил нещо по радиото за съдбата на Дием. Макфадън обаче продължи да я гледа.

– Разговаряхме с един човек, полковник Дием – започна предпазливо тя.

– Дием? Работата ми е ясна. Кой беше с него?

– Един американец, О'Брайън. Каза, че е ваш колега.

– Той е по снабдяването. Дием ви поиска парите, нали? – изръмжа Макфадън.

– Сакура успя да го убеди, че ще е по-добре да дадем парите направо на Джай Хан.

– Да го убеди? – Жълтите зъби на Макфадън лъснаха в зловеща усмивка. – Мъртъв е, нали?

– Не, не е мъртъв – отвърна Франсин тронато.

– Не може да не е мъртъв, щом не си е прибрал в джоба шестстотин

и осемдесет хиляди долара.

– Ако бяхме дошли при Джай Хан с празни ръце, той щеше да ни убие – обади се Сакура.

– Сто на сто – каза Макфадън.

– Значи сме постъпили правилно, като сме се отървали от Дием, нали? – попита Мънро.

– Да. Но би ми било любопитно да науча как сте го направили.

Зад селото избухна бомба и всички инстинктивно се приведоха.

– Тази сутрин ни ебаха мамата нашите собствени бомбардировачи Т-28 – каза Макфадън. – Може и да е било грешка, обаче имам чувство-то, че министър-председателят Сувана Фума и братовчедите му са решили да заложат на другия кон и да очистят Джай Хан, за да направят услуга на Патет Лао. – Макфадън се ухили и на лицето му се образуваха хиляди бръчици. – Шибана работа, нали? Както и да е. Можеш да очистиш всички диемовци в тази страна и никой няма да забележи. На Лаос му остава още една седмица. – Той погледна в посоката, откъдето се разнасяха изстрелите. – Тези там ще влязат във Виентян още преди началото на дъждовния сезон.

– Къде е Джай Хан? – попита Мънро.

– Яде – отвърна Макфадън. – Изчакайте го да свърши.

– Нямаме време, майоре – отвърна Мънро. – Самолетът ни чака.

Макфадън се засмя.

– Вие да не мислите, че ще го заварите, когато се върнете?

– Няма да може да излети. Прибрахме палеца на ротора.

– Май сте делови хора, както виждам.

– Къде е детето ми? – попита Сакура. Макфадън махна с ръка.

– В компанията на съпруга 13 в една от тези къщи.

– Искам си детето!

– Казах ти, момиче, изчакай Джай Хан да се наяде. Когато си напълни търбуха с ориз и бира, става по-разбран.

– Докато Джай Хан си свърши обяда, селото ще падне – каза навъсено Мънро. – Макфадън, я по-добре ни заведи при него.

Макфадън вдигна рамене.

– Щом настоявате, ще ви водя. Вас ще погребват, не мен. Да вървим.

„Малая се повтаря – помисли си Франсин, докато излизаше от банановата градина. – Краят на света се повтаря.“

Стигнаха до малка полянка с палмова колиба в центъра. Непосредствено пред нея имаше бамбукова маса, около която бяха насядали

четирима униформени мъже. Една стара жена тъкмо вадеше голяма топка лепкав ориз от бамбуков съд.

На главното място на масата седеше мъж на около четиридесет и няколко години с широкопола шапка като на Макфадън. В едната си ръка държеше карти. Той погледна недоволно пришълците и Франсин разбра, че се намира пред Джай Хан.

„Вероятно така е изглеждал Чингис хан“ – помисли си тя. Красив мъж с кръгло лице и жестоки дръпнати очи. Усмивката му бе топла. Излъчваше топлината, бълвана от онези части на земята, където тя се разтваря и изхвърля огън.

Погледът на Джай Хан се плъзна последователно по всички. След това той вдигна четвъртития си юмрук и удари с него по масата – знак на задоволство, изненада или гняв, Франсин така и не успя да разбере.

Стана от масата, като захвърли картите, и тръгна към тях. Бе нисък и набит, а косата му бе подстригана късо, като на американски военнослужащ. Спря пред тях с разкрячени крака и ръце зад гърба, погледна Франсин и изсумтя:

– Нухуан.

– Генерал Джай Хан. – Тя притисна длани и направи дълбок поклон.

– Донесе ли парите?

– В колата са, генерале.

– Колата къде?

– До бараката на Червения кръст.

Джай Хан даде някаква заповед и двама от хората му се затичаха към колата. Той огледа Франсин от глава до пети, като продължаваше да се хили като тигър.

– Ти прекрасна дама, а аз си мислех, стара и белокоса. – С движение на пръстите си се опита да изобрази бръчки.

– Вече не съм млада, генерале.

– Ти млада! – възрази й той и се заля от смях. Дори не погледна към Сакура. – Ти – силна. Може би помогнеш на Джай Хан да бие комунистите?

– Джай Хан едва ли се нуждае от помощта на жени – отвърна Франсин с мила усмивка.

– Лаос харесва ли ти?

– Лаос е много красива страна – отвърна Франсин.

Той кимна.

– Да. Много красива.

На пагоните си имаше генералски звезди, но останалото от униформата и личността му бе подвеждащо обикновено.

– Когато разбием комунисти, Лаос стане велика нация.

Хората му се върнаха с алуминиевите куфари. Той даде още една заповед. Хората му се опитаха да отворят куфарите, но не можаха да се справят със сложните ключалки.

– Позволете ми – предложи услугите си Мънро и отвори двата куфара. Джай Хан хвърли кратък поглед върху дебелите пачки банкноти и каза:

– Добре. Ти – умна жена, нухуан. После се извърна към Сакура.

– А сега ред на Сакура да плаща.

До този момент Мънро бе наблюдавал Джай Хан с възхищение. Дребният наперен генерал бе запазил усмивката си, въпреки че едва ли не половината армия на Виетконг се бе разположила на съседния хълм. Човекът излъчваше характер и воля. Видя обаче как Джай Хан погледна Сакура. Тя не отмести поглед. Очите ѝ и устата ѝ не разкриваха нищо. Пулсът на Мънро внезапно се ускори.

Видя как Джай Хан замахна с ръка и зашлеви Сакура с все сила по лицето.

Ръката на Мънро вече бе стиснала дръжката на колта в якето му, но друга ръка стисна неговата като стоманени клещи. Бе Макфадън.

– Не се прави на идиот – изсъска той. – Ако досега сте все още живи, дължите го само на късмета си. От удара Сакура се олюля и насмалко не падна. С усилие се изправи и отново погледна Джай Хан в лицето.

– Кучка! Курва! – Той я зашлеви отново по другата страна и тя пак се олюля. От полузаздравялата рана на ухото ѝ потече кръв.

Франсин се опита да направи крачка напред, но Клайв не ѝ позволи. Тримата военни на масата наблюдаваха ставащото с безизразни лица. Единствено пръстите на старата жена продължиха да мърдат като паяци и да мачкат лепкавия ориз.

Сакура пак се изправи пред Джай Хан. Дишаше учестено.

Той пак я удари и този път Сакура падна на колене.

Главата ѝ се люшна и косата ѝ закри лицето ѝ. Бавно тя успя отново да се изправи, този път със затворени очи. Сякаш в кошмарен сън, Мънро видя как от лицето ѝ, между носа и ухото, започна да се стича кръв и да кваси ризата ѝ. Върху скулата ѝ имаше дълбока рана. Джай Хан носеше тежък златен пръстен, който бе пробил триъгълна рана в плътта ѝ.

Джай Хан отново я удари по другата страна на лицето. Сакура се

завъртя като парцалена кукла и безсилно се строполи на земята. До този момент не бе издала и звук, но сега започна тихо да стене и пръстите ѝ задрачиха пръстта. Мънро разбра, че тя се опитва пак да се изправи. В пълно мълчание всички проследиха как тя се мъчи да коленичи. Кръвта от лицето ѝ се стичаше върху земята.

Джай Хан разтриваше кокалчетата на ръцете си, въртеше златния си пръстен и не откъсваше поглед от нея.

„Моля те, не се изправяй – помоли я мислено изпълненият с болка Мънро. – Моля те, не се изправяй.“ Не можеше да разбере дали упоритият ѝ отказ да остане просната на земята впечатлява Джай Хан, или го озверява още повече.

Измъчената Сакура накара тялото си да ѝ се подчини. Като се олюляваше, успя да се изправи на колене. С рязко движение Джай Хан я сграбчи за косата и я изправи на крака. След това размаха пръст пред лицето ѝ и изкрещя.

– Аз ти вярвах! Аз ти вярвах! Аз ти вярвах!

– Много съжалявам. – Всички чуха шепота ѝ. Устата ѝ бе пълна с кръв. – Много съжалявам.

– Съжалението не е достатъчно. – Джай Хан извади сгъваем нож. – Сега ще платиш.

Кръвта на Мънро се вледени. Сърцето му спря да бие. Дробовете му се изпразниха от въздух. Франсин внезапно тръгна напред и преди да успеят да ѝ попречат, заслони с тялото си Сакура и застана пред ножа на Джай Хан. – Не – тихо каза тя.

На лицето на Джай Хан се появи свирепа усмивка.

– Аз няма да я убия. Ще получиш дъщеря си. Обаче ще я бележа.

– Не. Вече достатъчно я наранихте, генерале. Джай Хан я погледна гневно.

– Махай се!

– Махни се, Франсин – каза и Сакура. – Нека направи каквото иска. Нали затова дойдох тук.

– Не е достатъчно, че съжалява! – изкрещя Джай Хан. – Сега ще изпиша мое име върху нейно лице. Трябва да спомня всеки път като види се в огледало.

– Няма да ви позволя да направите това – все така тихо каза Франсин.

– Никой не ми казва какво да правя! – викна побеснелият Джай Хан, удари Франсин с юмрук в корема и тя се свлече на земята.

Джай Хан я прекрачи и викна нещо на хората си. Двама от тях,

ухилени, се затичаха към Сакура и я сграбчиха за ръцете. Стиснаха я така, че да не може да помръдне. Джай Хан направи крачка напред и доближи ножа до лицето на Сакура.

– Ще спомняш мен – каза той свирепо. – Всеки път, когато видиш се в огледало. Всеки път, когато те погледне мъж.

Сакура бе затворила очи. Отметнаха главата ѝ назад. Побелялото ѝ лице не помръдна под надвисналото стоманено острие.

Франсин с усилие се надигна и с треперещи ръце залови Джай Хан за колана. Дръпна го с все сила и благодарение на това усилие успя да се изправи. Набитият генерал пък насмалко не изгуби равновесие.

Внезапно Мънро забеляза, че е успяла да вземе автоматичния колт на Клайв и го стиска с нежната си ръка. В следващия момент опря дулото му до ухото на Джай Хан и изсъска:

– Спри!

Джай Хан застина. Извъртя очи, за да види Франсин, но не се осмели да извърне глава.

– Нухуан, ти – мъртва – тихо каза генералът.

– Ти ще си мъртвият – прошепна му Франсин. – Пусни ножа.

Пръстите на Джай Хан се разтвориха. Ножът падна на земята. Двата мъже, които държаха Сакура, ги гледаха изумено.

Франсин все още не можеше да си поеме дъх от удара и за да не падне, продължаваше да се държи за колана на Джай Хан.

– Кажи им да я пуснат!

– Госпожо Лорънс, мислех, че сте умна. Това, което правите, е тъпо – обади се Макфадън.

– Кажи им да я пуснат. Говоря сериозно. Иначе ще убия скъпия ти генерал още сега. – Гласът ѝ трепереше, обаче бе изпълнен със стомана.

Макфадън каза няколко думи на лаоски. Войниците пушнаха Сакура и отстъпиха. Мънро веднага я подхвана. Тя се отпусна върху него и измъченият ѝ поглед се насочи към Франсин.

Франсин все така притискаше пистолета до ухото на Джай Хан.

– Сакура постъпи зле, Джай Хан – каза тя уморено. Но не е виновна за това. Нямахме нито баща, нито майка. Сега обаче има майка.

Настъпи мълчание. Във вятъра над месестите зелени бананови листа се долови шумът на самолетен двигател. Въпреки пистолета, опрян до черепа му, Джай Хан вдигна глава, за да види какво става зад плътната зелена завеса.

Макфадън също бе вперил поглед в небето. В дима се появи черен силует, наподобяващ насекомо. Небесата внезапно се изпълниха с

трешенето на тежка картечница. Макфадън приклепна и изкрещя:

– Т-28 се връщат! Укрийте се!

Джай Хан блъсна Франсин с лакът и се затича към колибата. Хората му го последваха.

– Бягайте! – изкрещя Мънро и повлече Сакура.

– Франсин! – викна Клайв, хвана я за ръката и затичаха зад Мънро и Сакура. Банановата горичка се изпълни с десетки други бягащи фигури.

Бомбардировачите Т-28 се приближаваха. Трясъкът на двигателите им изпълваше небето. А те бяха съвсем незащитени, далеч от всякакво укритие. Нима бяха дошли толкова отдалеч, за да загинат точно тук?

Изад дърветата проблесна ослепителна мълния и цяла редица палмови къщи полетяха във въздуха. Франсин усети как ударната вълна се устремява към нея – изкореняваше дърветата и събаряше хората, сякаш бяха кибритени клечки. Стори й се, че я блъска камион. Падна на земята, изтъркаля се няколко метра и спря едва когато се удари в едно дърво. Приседна, като гледаше глуповато лепкавите зелени банани, размазали се по тялото ѝ. Опита се да си поеме дъх и да се изправи. Успя само да се навдигне на колене. Не видя Клайв. Не знаеше дали Клей и Сакура са успели да се укрят в някое убежище.

Небето бе разкъсано от друг взрив. Тя видя как във въздуха се издигна ламаринена плоскост, върху която бе изобразен червен кръст – лечебницата бе станала жертва на пряко попадение. Ламарината падна сред банановите дървета. От небето падна с глух удар и човешко тяло, почти съвсем до нея. Заваляха и отломки. Тя се притисна до някаква стена. Човекът, стоварил се от небето, бе без глава. От шията му бликаха силни струи кръв.

Третата бомба избухна в другия край на селото. Тя отново видя как ударната вълна изскубна дърветата като цветя и разруши всички покриви и стени, оказали се на пътя ѝ. От небето продължаваха да ваят отломки. Въздухът бе наситен със силната миризма на взривни вещества и банани.

Самолетите Т-28 се скриха зад хълма. Франсин изчака още малко, преди да напусне убежището си. Цялото тяло я болеше. С огромно усилие на волята стана и затърси останалите сред дима. Пламъците от разрушените къщи се бяха превърнали в стълб, достигащ небето. Стигна до улицата. По нея се търкаляха трупове и останки от развалините. Към нея търчеше войник и викаше нещо. От ръката му, откъсната до лакътя, бликаше кръв. На две крачки от Франсин той падна, сгърчи се и остана

да лежи неподвижно.

Пред нея продължаваха да се разнасят изстрели. Франсин коленичи до войника, свали колана му и се опита да го пристегне около остатъка от ръката му. Кръвотечението спря. Тя така и не разбра дали е мъртъв, или в безсъзнание. Започна да вика с все сила Клайв, Сакура и Клей, но не успяваше да чуе собствения си глас. Раненият войник се помръдна. От осакатената му ръка отново бликна кръв и опръска кафявия ѝ панталон. Тя се отдръпна от него. Трябваше да открие останалите.

Чу гласа на Клей – викаше я.

– Тук съм! – изкрещя с все сили и се огледа.

Той внезапно се появи иззад една колиба. Целият бе покрит с червен прах. Очите му горяха.

– Франсин! Добре ли си? Тя го стисна за ръката.

– Къде е Сакура?

– При Клайв. Помислихме, че си убита. – Продължаваше да я гледа, сякаш не вярваше на очите си.

– Детето! – изкрещя Франсин. – Луис! Къде е Луис?

– Изваждат го. Ела. Затичаха по улицата.

Около развалините на една къща се бяха събрали селяни и войници. Не бе разрушена от пряко попадение. Бетонната ѝ основа се бе пропукала, а бамбуковата конструкция се бе сринала. Не гореше, но хората, укрили се в нея, бяха останали заровени под развалините. От разкъсания воден резервоар изтичаше воняща зелена вода.

– Той е ей там – каза Мънро. – Там са и жената на Джай Хан и сестрите ѝ.

Сакура и Клайв разчистваха развалините. Тя се затича към тях и се включи в работата. Присъедини се и Клей. Кристофър Макфадън бе намерил някаква лопата, с която копаеше и псуваше. Франсин ровеше с голи ръце. Пръстите ѝ се разкъравиха и ноктите ѝ се изпочупиха.

Първо извадиха три жени. И трите бяха мъртви. Под тях имаше две деца на десетина-дванадесет години. Дрехите им бяха подгизнали от кръв. И те бяха мъртви.

В следващата стая видяха широкия разголен гръб на мъж. Бе все още жив и потрепваше.

– Това е Туон – възкликна Макфадън.

С помощта на Клайв и Клей Мънро той разчисти развалините, покриващи тялото. Туон лежеше по корем, извърнал глава на една страна. Полуголото му тяло бе покрито с кръв, стичаща се по лилавите татуировки на гърба му. Устата му бе отворена и поемаше жадно въздух.

Очите му проблясваха през маска от кал.

Макфадън коленичи до приятеля си. Франсин видя, че тялото на Туон е пробито от близо метрова дъска – стърчеше от хълбока му и потрепваше при всяко вдишване и издишване.

С общи усилия и без да произнесат и дума, най-сетне успяха да го отместят.

А след това Франсин изведнъж чу вика на Сакура: „Луис!“ Туон, умишлено или неволно, бе защитил едно малко телце със своето тяло. Франсин видя черна косица, угаснали очи и окървавена ризка.

Стенещата Сакура гушна детето. Франсин, все още замаяна, посегна и го докосна. Мекото малко телце бе топло и отпуснато. А след това всички видяха как устните му се раздвижиха и то трепна, притисна се към Сакура и заплака: „Мамо, мамо!“

Сакура го притисна към себе си, погледна Франсин и прошепна:

– Жив е.

Туон внезапно изхърка и стисна летвата, която го бе проболоа, сякаш искаше да я изтръгне. Франсин го погледна. Той отвърна на погледа ѝ и за миг ѝ се стори, че иска да ѝ каже нещо изключително важно. В следващия миг очите му са изцъклиха.

– С какво можем да му помогнем? – попита тя Макфадън.

– С нищо – отговори той.

Туон спря да трепери и застина.

– Майната му – каза уморено Макфадън, после погледна Франсин.

– Бе защитил с тялото си хлапето. Видя ли?

– Видях – отвърна Франсин.

Кръвясалите очи на Макфадън бяха пълни със сълзи.

– Такива са си тези дребосъци. Не ги знаеш какво ще направят. Сега трябва да отида при Джай Хан и да му кажа, че жена му и Туон са мъртви. Нухуан, вие по-добре се разкарайте оттук. Ако ви види, ще ви убие.

– Джай Хан може ли да изпрати преследвачи? – попита Мънро.

– Не знам. Сигурно. По-добре се махайте.

– Макфадън, имаш ли да ми дадеш една М-16? Нямаме друго оръжие освен тези пищови.

Без да каже и дума, Макфадън свали карабината от рамото си и я подаде на Мънро.

– Да вървим – каза Франсин и с цукукане започна да се отдалечава.

Внезапно видя, че е боса. Бе изгубила сандалите си в банановата горичка. Единият ѝ крак кървеше и я болеше. Клайв я прегърна, за да ѝ

помогне. Тя се облегна на силното му рамо.

Тръгнаха между оцелелите колиби. Струваше ѝ се, че чува далечна погребална музика, дрънчене на чайници и тътен на барабани. Изтощението и шокът бяха притъпили усещанията ѝ. Това обаче не бе важно. Важно бе чудото – детето бе живо.

Докато вървяха, започна да възприема и детайлите на това, което ставаше около нея. Сакура бе прегърнала плачещото момченце. Една обърната каруца приличаше на огромно насекомо – мъртвите биволи бяха все още във впряга ѝ. Войници измъкваха тела от развалините и ги полагаха едно до друго. Минаваха мълчаливо покрай разрушенията и смъртта. Франсин продължаваше да се държи за Клайв. Над главите им се кълбеше черен дим. Тежки капки дъжд я удариха по лицето. Миришеше на изгоряло. Прибираха се у дома.

Изведнъж се чува крясъци. Тя им обърна внимание чак когато четирима войници застанаха пред тях с насочени към гърдите им оръжия.

– Какво искате? – попита уморено Франсин.

– Ти идваш при Джай Хан – изкрещя един от войниците.

– Вече платих на Джай Хан.

– Идваш! – изкрещя той. – Веднага!

– Тя няма да отиде! – сопна му се Клайв.

Един от другите войници направи крачка напред и удари Клайв в слепоочието с приклада на пушката си. Клайв се свлече на земята.

– Идваш! – викна първият войник. – Идваш веднага!

– Остави я – извика Клей. Войниците насочиха оръжията си срещу него.

– Вие вървите! – каза старшият, като махна с ръка на Клей и Сакура. – Вие връщате се! Нухуан дойде при Джай Хан!

Откъснаха Франсин от останалите и я задърпаха към банановата горичка и стълба черен дим.

– Вървете при колата и ме чакайте – извика Франсин.

Войниците продължиха да я дърпат.

– Идете при самолета и се върнете във Виентян – продължи тя. – Там ще се видим.

И тогава Сакура извика. Вик, който Франсин бе чула само веднъж през живота си. Вик, изпълнен с неописуемо отчаяние. Обърна се. Без да се бои от оръжията на войниците, Сакура тичаше към нея. Викът излизаше от гърдите ѝ с такава сила, сякаш душата ѝ се готвеше да напусне тялото ѝ.

Отначало Франсин не можа да разбере какво точно крещи Сакура.

Но в следващия миг си спомни това, което не искаше да си спомня. Това, което Сакура също не бе успяла да си спомни досега.

Рут тичаше по пътеката сред джунглите и викът ѝ бе викът на дете, на което изтръгват сърцето.

„Мамо, не ме оставяй! Мамо, не ме оставяй! Мамо, не ме оставяй!“

Рут се бе нагледала на повече смърт, отколкото се полага на едно дете. Сега обаче виждаше нещо по-страшно от смъртта. Виждаше как собствената ѝ майка я изоставя. Тичаше с малките си крачета, протегнала ръчици към нея.

„Мамо!“

А пък Франсин трябваше да я изостави, защото нямаше друг изход. Не можеше да задържи детето си, не можеше да му обясни нищо, не можеше да му предложи нищо от това, което една майка предлага на рожбата си. Отиваше си, прегърната от Клайв. И ѝ се струваше, че ѝ изтръгват сърцето.

И продължаваше да чува писъците на Рут. „Мамо, не ме оставяй! Мамо, не ме оставяй! Мамо, моля те, не ме оставяй!“ Чуваше ги до момента, в който хората от племето хванаха Рут и я спряха.

На Рут ѝ се струваше, че все още тича – обаче краката ѝ ритяха във въздуха. Един мъж от племето я бе стиснал здраво и се опитваше да я успокои, но не успяваше.

Писъците продължаваха да преследват Франсин и тя продължаваше да убеждава самата себе си, че животът на детето е по-важен от нейната болка. Повтаряше си мислено, че всичко ще е наред, че ще се видят отново в друго време и в друг живот. И благодарение на тези мисли и на помощта на Клайв продължаваше да върви.

Писъците обаче продължаваха да я преследват, Писъците на Рут бликаха сякаш от утробата ѝ, от собствения ѝ живот. След малко нечия ръка, едновременно нежна и груба като смъртта, запуши устата на Рут и в джунглата се възцари тишина.

Франсин продължи да върви към земята, където отиват покойниците. Земята, наречена Сабайон. Изоставила всякаква надежда за самата себе си, се опитваше да си внуши, че е направила най-доброто, което е могла да направи за своето дете. Че дори и самата тя да загине, детето ще оцелее.

Рут, макар че устата ѝ бе притисната от силна ръка, продължаваше да пици. Викът ѝ в един момент щеше да спре, но щеше да остане като вътрешен вик. Вик, който не може да чуе никой. Който не може да бъде чул дори и от Сакура Уеда, тръгнала по друга пътека.

Всичко, образуващо красотата на отношенията между майка и дете, бе разкъсано. Отвратителният и груб свят бе съсипал всичко.

Сега Сакура тичаше към Франсин и пак викаше:

– Мамо, не ме оставяй! Мамо, моля те, не ме оставяй!

Планинците, диваци със заредени автомати, убиваха, без да се колебаят. А и защо трябваше да се колебаят, след като селото им гореше, врагът ги нападнаше откъм Китай, а собственият им крал изпращаше бомбардировачи, които да избиват жените им, децата им и самите тях? Какво можеше да означава при тези обстоятелства животът на шепя чужденци?

Този път обаче Франсин спря и се обърна. Тялото ѝ този път щеше да поеме куршумите и щиковете, ако се наложеше. Вдигна ръце да я прегърне и се усмихна майчински.

Рут бе отново в прегръдките ѝ. Годините я бяха променили. Бе станала висока и красива. Жена, която на свой ред беше дала живот. Малкото момиченце отдавна бе изчезнало. Но това беше Рут и сълзите ѝ се стичаха по лицето на Франсин.

Двете се прегърнаха, забравили целия свят. Войниците бяха готови да стрелят. Клей Мънро забеляза как пръстите им се напрегнаха на спусъците.

Успя да се изправи и застана между двете жени и войниците. Вдигна ръце, сякаш бе в състояние със своята плът и кости да опази жените от обвитите с мед оловни стършелци, които всеки момент можеха да избръмчат във въздуха.

Бе ден на саможертви.

На Клей не му остана нищо друго освен да легне и да закрие с тяло малкото телце на детето. Затвори очи.

– Махайте се отгук, глупаци! – отегчено каза Кристофър Макфадън. Целият бе покрит с червена кал и приличаше на плашило. Или на луд.

Над селото изсвистяха още ракети и се забиха в банановите горички.

– Хайде! – каза Мънро. Те скочиха и затичаха към ситроена, без да поглеждат към Макфадън и войниците.

Нови ракети просъскаха из въздуха и от нивата с виолетови макове зад тях изригнаха гейзери от пръст и камъни.

От небето заваляха камъни и макове и Франсин усети как нещо я удари по рамото. Олюля се, но Сакура я задържа да не падне.

Франсин все още се чудеше дали войниците няма да стрелят.

Стигнаха до ситроена, качиха се и Клей Мънро завъртя ключа. Двигателят запали.

– Слава Богу! – възкликна Мънро.

След малко вече летяха по нанадолнището.

Франсин се бе притиснала към Сакура. Между тях бе детето. Сакура извърна към Франсин нараненото си лице и промълви:

– Спомних си.

– Да – каза Франсин. – И аз си спомних.

– Ох, Боже! Ох, мамо!

Плачеше, сякаш трябваше да изплаче цялата мъка, натрупала се в нея за три десетилетия.

Франсин обаче не плачеше. Беше уплашена. Досега не се беше страхувала от смъртта, но сега изпитваше ужас от мисълта, че може отново да изгуби Рут. Да изгуби всичко, което бе успяла да си възвърне. Хората, които значеха най-много за нея на този свят, бяха тук, в тази кола. „Ако попаднем на мина, ще загинем всички заедно и така ще свърши всичко.“

– По дяволите! – изръмжа Мънро. – Ако заседнем в калта, спукана ни е работата.

* * *

Стигнаха във Фу Ва по тъмно. Валеше и пътят се бе превърнал в плитка кална река.

При самолета нямаше никого. Селото бе все така безлюдно. Крон не се виждаше никъде.

– Дали не е избягал? – попита Франсин.

– По-скоро е изпушил една-две лули опиум и спи някъде – каза Мънро и почна да вика пилота. В отговор чу само подигравателното ехо на собствения си глас.

Франсин усети как душата ѝ отново се изпълва с ужас. Нима тук, до самия самолет, щеше да настъпи краят им?

И изведнъж чу гласа на Клайв. Той сочеше нещо с трепереща ръка. Иззад една от къщите надничаше Крон.

– Защо се криеш бе? – изкрещя Мънро.

– Страх ме беше да не сте от Патет Лао – каза пилотът и тръгна към тях.

Качиха се в самолета. Детето, което през последния час беше спало, се събуди и се разплака. Сакура бе останала без сили, така че Франсин взе момченцето и го прегърна. То престана да плаче и я погледна. В

мрака лицето му приличаше на призрачно копие на лицето на Сакура.

– Има промяна в маршрута, приятел – каза Мънро на Крон, докато тайландецът проверяваше показанията на таблото. – Няма да се връщаме във Виентян. Ще трябва да ни отведеш в Тайланд.

– В Тайланд ли? – попита Крон и погледна колта, който Мънро бе насочил към него.

– Има ли значение? – попита Мънро. – Да не би тук да е останало нещо скъпо за теб?

Крон бавно кимна и запали двигателя.

Сакура отпусна глава върху рамото на Франсин.

– Мамо.

Франсин я погали и се опита да изрече името на изгубената си дъщеря. Рут обаче отдавна я нямаше. Жената до нея бе Сакура и щеше винаги да бъде Сакура. Щеше обаче да започне нов живот. Живот, който щеше да започне по един нов, все още неясен, но прекрасен начин.

По-късно, в подходящо време и на подходящо място, щяха да си поговорят за това. За раздялата в джунглата. За разкъсването на тъканта на събитията, което за дълги години ги бе захвърлило в различни светове. За травмата, която бе лишила Сакура от памет, а Франсин от способността да обича.

Опрощението се бе забавило дълго и бе настъпило едва една минута преди края.

Самолетът излетя над потъващите в мрак макови ниви.

Полетяха към Тайланд през мрака. Мрак, разкъсан от убийствените светлини на летящите в нощта самолети, носещи се над обречените села на Лаос.

С тях обаче беше това, което бяха изгубили и най-после намерили.

КРАЙ

© 1999 Мариус Габриел
© 2001 Веселин Мечков, превод от английски

Marius Gabriel
The seventh moon, 1999

Източник: <http://bezmonitor.com>, OCR: неизвестен

Bentam books
(c) 1999 by Marius Gabriel
(c) ИК „БАРД“ ООД, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2031>]